

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A twisty feast of politics
and fantastical beasts."

SHANNON
CHAKRABORTY

THE GRYPHON KING

SARA OMER

THE CHAOS
CONSTELLATION

DOOE OJI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Bize Bir](#)

[Değerlendirme](#)

[Bırakın Telif](#)

[Hakkı](#)

[Adanmışlığı](#)

[Harita](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Övgü için

YH3 ĆRyPHO✧ Kl✧Ć

"Politikanın ve fantastik yaratıkların dolambaçlı bir şöleni -
Omer'in daha fazla eserini okumak için
sabırsızlanıyorum."

Shannon Chakraborty, *Amina al-Sirafi'nin Maceraları'nın*
New York Times çoksatan yazarı

"Omer, insani olduğu kadar vahşi de olan, fethin
acımasızlığından ya da bunun için mücadele eden son
derece karmaşık karakterlerden kaçınmayan, sürükleyici
bir fantezi dünyası yaratmış. Canavarlar korkunç. Yavaş
yavaş yanan özlem insanlık dışı. Kabus gibi dişli bir
pegasusun sırtından tırpanla intikam alan öfkeli bir kadını
destekliyorum."

S. A. MacLean, *The Phoenix Keeper*'ın *Sunday Times*
çoksatan yazarı

"Ayrıntılı bir dünya inşası ve karmaşık saray siyasetinin
geniş kapsamlı, muhteşem bir destanı. Omer, fethin
karmaşıklığını ve onun dümenindeki hayrete düşüren
karakterleri ustalıkla keşfediyor. Son yıllarda okuduğum
en iyi fantezilerden biri!"

Hadeer Elsbai, *The Daughters of Izdihar*'ın yazarı

"Bir patlamayla başlıyor ve gazı hiç bırakmıyor. Derinden sarsan ama bir o kadar da sevimli karakterler, karmaşık politikalar ve korkunç yaratıklarla dolu bir dünyayı aynı ölçüde dolduruyor. Bu ilk romanında Omer, fantezinin bu tarafında nadiren görülen derin bir insani yumuşaklıkla son derece acımasız öğeleri dengeliyor. Buz ve Ateşin Şarkısı ve Haşhaş Savaşı hayranları bu kitap için kitapçılara koşmalı, yürümemeli."

M. J. Kuhn, *Hırsızlar Arasında*'nın yazarı

"Kan ve ısıltılı bir şekilde ölümcül saray politikalarıyla damlayan *Gryphon King*, insan yiyen bir pegasus kadar kendilerini besleyen eli ısırma meyilli karakterlerle göz kamaştırıyor... hem kapsamlı hem de harika bir şekilde samimi."

Gabriella Buba, *The Stormbringer Saga* kitabının yazarı

"Siyasi entrikalarıyla karmaşık, çatışma ve gerilimiyle keyifli, karakterlerinin karmaşıklığıyla zekice, aşk ve fedakârlık üzerine harika bir efsanevi hikâye."

Ai Jiang, *Rüzgâra Yakın Bir Saray*'ın yazarı

"Politikacı aileler, fantastik yaratıklar ve ustalıkla işlenmiş bir hikâyeye dolu... Her fantezi severin hoşuna gidecek lezzetli bir mucize ve hikâye kokteyli.

Omer, karakterleri bu kitabın sayfalarının çok ötesinde sizinle kalacak, sınırsız hayal gücüne sahip, kükreyen yeni bir yetenek! Bu kitabı istiyorsunuz ve hemen istiyorsunuz."

Tobi Ogundiran, Guardian of the Gods ikilisinin
İngiliz Fantezi Ödüllü yazarı

SARA OMER

TİTAN KİTAPLARI

BIZE BİR YORUM BIRAKIN

Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir - eğer beğendiyseniz kısa bir yorum yazarsanız çok memnun oluruz. Puanlarınız yazarlar için gerçekten bir fark yaratıyor ve sevdiğiniz kitapların daha fazla insana ulaşmasına yardımcı oluyor.

Bu kitaba puan verebilir veya buraya kısa bir yorum bırakabilirsiniz:

[Amazon.com](https://www.amazon.com),
[Amazon.co.uk](https://www.amazon.co.uk),
[Goodreads](https://www.goodreads.com),
[Barnes & Noble](https://www.barnesandnoble.com),
[Waterstones](https://www.waterstones.co.uk),

veya tercih ettiğiniz perakendeciden temin edebilirsiniz.

Gryphon Kralı
Basılı baskı ISBN: 9781835412831
E-kitap baskısı ISBN: 9781835412855

Titan Books tarafından yayınlandı
A division of Titan Publishing Group Ltd 144
Southwark Street, London SE1 0UP
www.titanbooks.com

İlk baskı: Temmuz 2025
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler (hiciv amaçlı olanlar hariç) tamamen tesadüfidir.

© Sara Omer 2025

Sara Omer, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Harita çizimi Allen Omer'e aittir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz ya da iletilemez, yayınlandığı cilt ya da kapak biçiminden başka bir biçimde ve sonraki alıcıya da benzer bir koşul getirilmeksizin dağıtılamaz.

Bu eser için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

AB RP (sadece yetkililer için)
eucomply OÜ, Pärnu mnt. 139b-14, 11317 Tallinn,
Estonya hello@eucompliancepartner.com , +3375690241

Palatino LT Std ile dizilmiştir.

*En sevdikleri fantastik kitaplardaki insan yiyen canavarları
sevebilmeyi dileyen herkes için.*

ÇaRçılaR

DUMAKRA

HARPY ŞÖVALYELERİ

NOHRA ZULTAMA, Prenses, orak asa *Kanayan Kenar*'ın kullanıcısı
SAFIYA ZULTAMA Prenses, Nohra'nın üvey kız kardeşi, *Canavarlar Kraliçesi* kılıcının kullanıcısı
(Saf),
CALIDAH (Cali), Clemiria'nın kızı, Nohra'nın kuzeni, tatar yayı *Cove AALYA*
ZULTAMA'nın kullanıcısı, Prenses, Nohra'nın üvey kız kardeşi, *Segreant* kalkanının
kullanıcısı
MERHAMET, Nohra'nın
pegasusu PRUDENCE,
Safiya'nın
pegasusu

KRALİYET AİLESİ

RAMZI ZULTAMA, Zultam, Dumakra
HIMMA'nın hükümdarı, kraliçe
anne
THORA, Aglean doğumlu Dumakran kraliçesi, Nohra'nın
annesini RAMI ZULTAMA, Veliaht Prens, Nohra'nın kardeşi
MERV ATTAR, Ramzi Zultama'nın ilk eşi, Dumakran kraliçesi, Aalya an NASSAR
ZULTAMA'nın annesi, Prens, Nohra'nın üvey kardeşi
CLEMIRIA ZULTAMA, Nohra'nın teyzesi, Rayenna kraliçesi, eski Harpy Şövalyesi, eski wi
Beasts
FARRAH ZULTAMA, Nohra'nın teyzesi, eski Harpy Şövalyesi, eski *Kanayan Ed* HANA
ZULTAMA kullanıcısı, Prenses, Nohra'nın üvey kız kardeşi, Syreen'in ikizi
SYREEN ZULTAMA, Prenses, Nohra'nın üvey kardeşi, Hana'nın
ikizi ZİRA, Moshitu'nun kuzeyindeki adalardan bir
cariye.
SURI, Moshitu'dan eski cariye, Safiya'nın annesi
MURAAD ZULTAMA, Ramzi'nin kuzeni
ABAYAE, Nassar'ın
maymunu QUEEN PURRI,
Aalya'nın kedisi

HİZMETÇİLER

DARYA DAHEER, Nohra'nın talmaid'i, bir aşçı
FAHAAD, Moshitu LAILA'dan Zultam Ramzi'nin hizmetkârı,
Safiya'nın talmaid'i
ADEEM ADEN, Mahkeme doktoru, tıp uzmanı
RAMMAN MYTRI, baş hizmetli
KAPTAN DELI, Saray muhafızlarının
kaptanı ORIK, eski ahır müdürü
KAATIMA, mutfak hizmetçisi

DIĞERLERİ

ERVAN LOFRI, Ticaret Bakanı, Merv Attar'ın kuzeni JAWAAD
LOFRI, Ervan Lofri'nin oğlu
KASIRA LOFRI, Prens Nassar'ın nişanlısı, Ervan Lofri'nin kızı
YARDAAN NAJI, sadrazam
MAHVEEN NAJI, Yardean Naji'nin kızı
MAJEED JABOUR, İnanç Bakanı
FAKIER, bir genel
VEZİR SARTARID, eskiden Mineva WAEL BAHDI kasabasını
kontrol ediyordu, Kalafar şehir muhafızlarının
kaptanı
ZAREB, Çatallı Kule'deki muhafızlardan biri,
DIACO SHAAM, Tarım Bakanı'nın oğlu
TAMYR ALI, Halamut köyündeki elçi

TARİHSEL FIGÜRLER

NUMA ZULTAMA, eski zultam
OMAAR THE
BARIŞ YAPICI, eski zultam
ROKSANYA ZULTAMA, Nohra'nın büyük büyük büyükannesi, eski kraliçe
SHASSAM NAJI, Architonics OBEYD'in eski
ustası, STRATEJİST

KIRMIZI ADIM

BATAAR RHAH,	tüm Utasoo kabilelerini yönetir
QAIRA,	Bataar'ın karısı, Shaza'nın ablası
TARKEN,	Bir general, Bataar'ın kanlı kardeşi
SHAZA,	bir general, Qaira'nın küçük kız kardeşi
ERDENE,	Bataar'ın kartalı
BOROO,	Bataar'ın şifacısı/şamanı
OKTAI,	Bataar'ın uşağı, Tarken'in kuzeni
MARAN,	Qaira'nın hizmetçisi
CHUGAI,	Tarken'in küçük kardeşi
GANNI,	Bataar ve Qaira'nın kızı
BATO,	Bataar ve Qaira'nın oğlu
TOBUKAAH RHAH,	Kızıl Bozkır savaşında Bataar'a karşı savaştı
MUKHALII RHAH,	Kızıl Bozkır savaşında Bataar'a karşı savaştı, kadınları kaçırdı.

CHOYANREN

RUO SACHA,	Tashir'deki imparatoriçe, Choyanren
YEEON'un lideri,	Taşdemir'de meclis üyesi

AGLEA

MERIC WARD	Bridgewall Lordu
BARRISTER,	

SONBAHAR, 355

Güneşsiz Aylar'ın üzerinden on yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen, özellikle Dumakra'nın batısındaki göçebe kabileler arasında yiyecek kıtlığı devam ediyordu.

-Karanlık Bir Çağ

Kartal kampın üzerinde gökyüzünde dönerken çığlık attı, ipleri bir savaş bayrağındaki saçlar gibi dalgalanıyordu. Tasmaşını her kim kestiyse muhtemelen onu izliyor ve gülüyordu. Bataar elinde bir parça pişmemiş et tarttı, midesi guruldayınca kendinden iğrendi. Ciğer parçasını kullanarak onu sakinleştirmek israf gibi gelmişti ama yapacak bir şey yoktu.

"Ava mı gidiyorsun? Dağın eteklerinde iyi av var," diye seslendi yaşlı bir adam, uzaktaki karla kaplı kızıl tepeleri işaret ederek. Geniş bir gülümsemeyle, "Yine de gryphonlara dikkat edin," diye uyardı.

Bataar kaskatı kesildi. Adamın içki arkadaşları kahkahalara boğuldu.

"Hah, yüzü! Sanki kışına bir ok sokmuşsun gibi."

Mayalanmış süt bir fincandan şırıldayarak Bataar'ın botlarına sıçradı. Yüzünü buruşturarak geri adım attı. Henüz on dört yaşındaydı ama ata binebildiği günden beri avlanıyordu. Gururu zaten ezilmiş ve kirlenmişti; bir darbeyi kaldırabilirdi, o da kaldırabilirdi. Bu adamlar

Savaşlar ve vermilrot salgınları onları yaralı ve cılız bırakmadan önce oldukları avcılarının ve savaşçıların gölgeleri. Çürüme daha iyi adamları alıyordu - iki yaz önce Bataar'ın babasını öldürmüştü. Yine de bir grup sarhoşun sataşması yüzünden kavgaya tutuşacak değildi. Zaten kazandığından çok daha fazla kavga kaybetmişti.

Bu buruşuk herifler hiç gryphon görmemişti ve Bataar da görmeyecekti. Gryphonlar her yıl daha da yaklaşıyor ama asla dağlara yaklaşmıyorlardı. Bozkıra saldırılar o kadar nadirdi ki, hikâyeler karınları boşken çocukların kafalarını doldurmak için anlatılan masallar gibi gelmeye başlamıştı.

Yakında kış nehri donduracaktı. Sürüler azalacak, tıpkı geçen yıl ve ondan önceki yıllarda olduğu gibi herkesi karneyle beslenmeye zorlayacaktı. Açlık gerçek bir canavardı ve Bataar onun dişlerinin ne kadar derine işlediğini biliyordu.

Eti fırlattı ve Erdene aşağıya daldı. Erdene ciğer parçasını mideye indirdiğinde, Bataar onun toprakta iz bırakan deri pantolonunu kaptı.

"Hâlâ aç olsan iyi edersin," diye fısıldadı. Onun açlıktan ölmesini istiyordu.

Alaycı kahkahalara sırtını dönen Bataar yayını omzuna astı ve arkadaşlarını toplamak için kampın diğer ucuna doğru yola koyuldu. Tarken aşçı ocaklarından birinin yanına çömelmiş, okların şaftlarına ip bağlıyordu.

Bataar onu dürttü. "Hazır mısın?"

Gözlerini kısarak yukarı bakan Tarken'in dağınık saçları yüzüne düştü. "Neden kartalın yulaf lapana sıçmış gibi görünüyorsun?"

Bataar'ın kulakları yandı. "Sadece kardeşini getir." Tarken ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam."

Arkadaşı çadırının eşiğinin ötesinde gözden kaybolurken, biri kıs kıs güldü. "Küçük bir av partisi mi düzenliyorsun? O zaman akşam yemeğinde gerbil yahnisi olacak." Sargılar çocuğun kafasını kaplamış, bir kartalın neredeyse gözünü oyduğu yeri gizliyordu.

Dalkavukları kıkırdadı. Hâlâ geçirdikleri av kazasının yaralarını sarmaya çalışıyorlardı. Son zamanlarda bu ezikler kampta takılmaktan, kızlara sataşmaktan, yüzlerine vurmaktan ve

Kendilerinden ařađı olduđunu dűřűndűkleri herkesle alay ediyorlardı, ki bu neredeyse herkes, űzellikle de Bataar'dı.

Kızıl bozkırda saygı kazanılırdı ve Bataar siyah saçları, sade yűzű ve űvűnűlecek hiėbir bařarıyla tamamen űnemsiz gűrűnűyordu. En zeki, en uzun boylu ya da en gaddar deđildi ama bu iře yaramaz aptallar onu kűűmsemekle hata ediyorlardı.

Çocuđun sađlam gűzű kısıldı. "Sen neye bakıyorsun űyle?" "Sadece birinin hem at suratlı hem de aptal olmasının haksızlık olduđunu dűřűnűyordum," dedi Bataar ve diđer çocuđun kalın gűzlerinin űnűnden kaėtı.

dili bir yanıt oluşturabildi.

Tarken ėadırlından fırladı ve ona yetişmek için koşmaya başladı. "Ne yaptın sen?"

Kűűk kardeři Chugai onun yanına yapıřtı, artık bu řekilde tařımak iėin çok bűyűktű, gűzleri kapalıydı ve kűűk elleri Tarken'in tuniđinin etrafında kenetlenmiřti.

"Benim bařlattıđımı dűřűndűren ne?" Bir tař Bataar'ın yanađından uėup gitti. Bir ikincisi sırtına çarptı ve neredeyse dűřűyordu. Kolundaki Erdene ıđlık atarak kanatlarını ırpıtı ve yűzűne çarptı.

"Kesin řunu, kuř eti!" diye bađırdı bir kız, yuvarlak çadırların arasından evinden çıkıp bűyűk ođlanlara bir tař fırlatarak. Acı dolu bir inilti onun vuruřuna karřılık verdi. Shaza bir kıza gűre uzun boylu ve gűçlüydű. Sırıtarak ve tatmin olmuř bir řekilde Bataar ve Tarken'e dűndű. "Eđer siz kűpek beyinli aptallar bir kavga bařlatacaksanız, en azından bitirin. Sizi her zaman kurtaramam."

"Sanki sana ihtiyağımız varmış gibi!" Tarken tersledi.

Bataar yűzűnű buruřturdu. "Sana iyi bir avlanma noktası bulduđumu sűylemeye geliyorduk."

Onlara řűpheyle baktı. "Gűrdűđűm zaman inanacađım." "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Tarken kardeřini tek koluyla dengeledi, Bařının arkasında bir tařla vurulmuř olması gereken bir noktayı ovuřturuyordu.

Shaza omuz silkti, her zamanki gibi vurdumduymazdı. "Bak ne diyeceğim: kız kardeşimi de getireyim, ben de gelirim."

Bataar kařlarını çattı, ablası Qaira'nın sinir bozucu bűyűk kulaklarını ve aptal kızarmıř yűzűnű hayal etti. Sonunda, aklına bařka bir řey gelmediđi iėin

"İyi, getir onu." dedi.

* * *

Bataar kolunu kaldırarak kartalını havaya fırlattı. Erdene bir fırtınadan daha hızlı uçarak tarlayı boydan boya geçti. Tavşan uzun otların üzerine sıçradı ve onun pençelerinden kıl payı kurtuldu. Bataar Erdene'ye geri dönmesi için ısıklık çaldı. Etrafında kavis çizdi, orak pençelerini tavşanın boynuna batırmak için daldı ve çırpınan bedenini kırmızı toprakta sertçe sürükledi.

Nehrin bu tarafında kartallar, onlarla avlanan doğancılarla birlikte en tehlikeli yırtıcılardı. Tavşanın tekmeleyen bacakları gevşedi. Gevşek yüzünden yanardöner bir şey döküldü ve rüzgârdaki duman gibi kayboldu.

Ruhları herkes göremezdi.

Bataar göbek kordonu boynunu sıkarken doğmuştu, teni mavi renkteydi. Ruh bu dünyaya gelir gelmez, neredeyse onu terk etmişti. Eğer biri onun ruhları görebildiğini bilseydi, onu bir şaman yapar, rune taşlarını okur ve büyük rhahlar için duman işaretlerini yorumlardı. Ama ruhlar ona bilgelik fısıldamıyordu. Bunun yerine, şahit olduğu her ölüm, Preeminence'ı borçlu olduğu bir hayattan mahrum bıraktığını hatırlatıyordu. Evren onu avlıyordu ve Bataar, savaşa hazır olmadıkça asla bir canavarın gözlerinin içine bakmaması gerektiğini biliyordu.

Bir planı vardı. Görüşünü bir sır olarak saklayacak ve güçlenecekti. Kamplarındaki herkesten daha güçlü olduğunda, bir bozkır kralına meydan okuyacak, bir rhah olarak adlandırılacak ve sadece kabilelerini değil, tüm Utasoo'yu yönetecekti. Ondan sonra da dünyanın kralı olacaktı. O zaman çaldıklarına gerçekten layık olacaktı.

Bir gün kolunda Erdene'yle savaşa girdiğini hayal ederken aptal gibi sırtıtmamaya çalıştı. Uzun bir bıyığı, samur bir pelerini ve davası için yemin etmiş yüz binlerce adamı olacaktı.

Şimdilik Erdene'yi tavşanın karnını deşmeden uzaklaştırdı ve çantasından çıkardığı bir parça organ etiyle onu baştan çıkardı. Sarkan yarattığı eyerine bağladı ve tekrar atına tırmandı.

At. Erdene kalp etini yuttu ve ciyaklayarak Bataar'ın ön koluna tünemek için süzüldü. Kanlı pençeleri Bataar'ın koluna iğne gibi battı.

"Adamların onlarla birlikte avlanmama izin vermesi için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Shaza. Kısrağı yanlarına yaklaşırken siyah ip örgüsü sallanıyordu.

"Senin için yeterince iyi değil miyiz?" Tarken bir ağız dolusu portakal meyvesinin etrafında konuştu. O ve küçük kardeşi Bataar'ın önünde, bacakları yakut rengi çimenlere gömülmüş bir atı paylaşıyorlardı.

Shaza buz gibi sessizliğinin bir cevap olmasına izin verdi. "Bu çok aşağılayıcı," diye homurdandı Tarken.

Tarken'in küçük kardeşi eyerde zıplıyor, elinde çocuk boyunda bir yay tutuyordu. Chugai sadece altı yaşındaydı ama Bataar babasıyla ilk kez ata bindiğinde, kartalların karda kurtları avlamasını izlediğinde daha da küçüktü.

Shaza'nın tavşan kız kardeşi Qaira, örgülü saçlarına kurdeleler takarak arkadan geldi. Bataar'ı arkasına bakarken yakaladı ve kızarak gözlerini kaçırdı. O da kızardı. Herkes Bataar'ın iyi bir nişancı olduğunu, çoğu çocuktan daha iyi olduğunu kabul ediyordu ama Qaira kadar iyi değildi. Yine de Shaza'nın kız kardeşi ondan daha büyüktü ama koyunlar kesildiğinde hüngür hüngür ağlıyordu. Bataar, ruhların bedenlerden ayrılıp havada parıldamasını ve gökyüzünde buharlaşmasını izlerken kılını bile kıpırdatmadı.

Onun gibi ürkek bir tavşan neyin gerçekten korkmaya değer olduğunu bile göremiyordu.

Öğle güneşi alçalmaya başladığında, atların su içmesine izin vermek için bir dere kenarında attan indiler. Öldürdüklerini inceleyen Shaza alay etti. "Kamptan çıkarken bize gülecekler."

"Yemek gülünecek bir şey değil," dedi Bataar ona. Tavşanların tırmıklanmış postlarına kan bulaşmıştı. Erdene tüylerini kabartarak gururla parçalanmış taş ocaklarını inceliyordu.

Tarken omzunun üzerinden baktı. "Hey, Qaira nerede?"

Shaza ona bir bakış attı. "Çilek topluyor. Çalıların yanından yıllar önce geçmiştik. Siz ikiniz onun gittiğini nasıl fark etmediniz?"

"O kadar sessiz ki, nasıl yapabiliriz?" Bataar mırıldandı. "Gözlerini kapatacaksa neden bir yay getirme zahmetine girsin ki?"

ne zaman öldürecek bir şey olsa?"

"Sadece midesi buna el vermiyor."

"En azından işe yaramaz değil," diye itiraf etti Bataar, gülümsemeye başlayarak. "Birinin kıyafetlerimizi onarması ve bizim için yemek yapması gerekiyor."

Tarken güldü. Çugay güldü çünkü ağabeyi gülüyordu.

Shaza gözlerini devirdi. "Siz ikiniz aptalsınız. Çocuğu mahvedeceksiniz."

Dörtlü birbirinden uzaklaştı, su kabuklarını yeniden dolduruyor ve bıçaklarını temizliyorlardı. Bataar kendi bıçağını kınına sokmuş, Tarken ve küçük kardeşinin nehrin gürül gürül akan kenarında taşları tekmeleğini izliyordu.

Kış, rüzgârda ısırın bir şarkıydı. Yukarıda, ufukta mükemmel bir mavi uzanıyordu. İnsanlar Üstün Ruh'un sakın gökyüzüne benzediğini söylerdi ama bu doğru değildi. Bataar, Üstün Ruh'un yukarıdan kendisine bakan yüzünü görebiliyordu ve bu yüzler dehşet vericiydi.

İleride, karla kaplı Kızıl Ana gökyüzüne doğru uzanıyordu. Rüzgâr ve av partisinin sesleri dışında tepeler sessizdi. Havada kükkürtlü bir koku asılı duruyordu, herhangi bir yangından daha pis. Bataar'ın boynundaki tüyler diken diken oldu. İçgüdüsel olarak kısa yayını omzundan çekti.

"Şu parlak olana bak, Chugai." Tarken'in sesi yürüdükçe kısılıyor, taşlar hakkında gevezelik ediyordu.

Erdene Bataar'ın kulağına ısrarla bağılıyor, pençelerini derine batırıyordu. Bir dal kırıldı ve atlar kişneyerek gergin bir şekilde kişnedi. Bataar döndü, bir antilobun siyah gözlerini görmeyi bekliyordu.

Onun yerine, bakışları bir gryphon'un üzerine düştü.

Altın rengi irisler onunkilerle kilittendi ve Bataar felç olmuş gibi durdu. Gryphon'un gözlerinin üzerinden şeffaf bir zar kaydı. Gagası ve pençeli ayaklarla biten tüylü arka bacakları dışında devasa bir aslana benziyordu. Püsküllü kuyruğu havayı kamçılıyordu.

Bataar'ın göğsü sıkıştı, vücudu titredi ve kalbi çarpmaya başladı. Gryphon çömeldiği yerden kalktı. Bataar'ın göğüs kafesi kadar uzun durarak kanatlarını açtı. Hepsi kollarını açarak bir sıra oluşturabilirdi ama en uzun tüylerinin ucuna kadar ulaşamazlardı. Samurdan, katrandan daha karaydı, sanki bir delik açılmış gibiydi.

gece gökyüzünde. İlerlerken ayak sesleri yumuşaktı, cüssesiyle otları neredeyse hiç rahatsız etmiyordu.

Yanı başındaki Shaza'nın nefesi kesildi. Gryphon zayıf ve cılızdı, kaburgaları dalgalanan postuna baskı yapıyordu, başı keskin bir şekilde hareket ederken gözleri parlıyor, önce onları sonra atları izliyordu. Arkasını dönmek istemeyen Bataar başını Shaza'ya doğru eğdi. İkisi birlikte hareket ederek oklarını yerleştirdi ve yaylarının iplerini gerdi. Belki gryphon'un dikkatini dağıtıp Tarken'a küçük kardeşini uzaklaştırması için zaman kazandırabilirlerdi. Midilliler viyaklayarak sessizliği bozdu.

İleride Chugai, "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Ağabeyi başının arkasına vurdu. Tarken fısıldadı, "*Kapa çenen.* Avlanıyorlar, avlarını korkutup kaçıracaksın.

-"Ah, Ruh." Tarken'ın gözleri irileşti ve yemekte olduğu meyveleri yere düşürdü. Kırmızı üzerine turuncu renkleriyle toprağın üzerine döküldüler.

Erdene çığlık attı ve havaya fırladı, midilliler uçarken alanın üzerinde daireler çizerek dere boyunca uzaklaştı.

Gryphon hızla hareket etti. Arka ayakları üzerinde şaha kalktı, kanatlarını çırpı ve sıçradı. Birdenbire Chugai'nin üzerine yığıldı, boynunu aşağı doğru eğdi, gagası Chugai'nin başından birkaç santim uzaktaydı, nefesi kahverengi saçlarını karıştırıyordu. Bir pençesini Chugai'nin başına, diğerini omzuna koydu. Bataar ve Shaza oklarını fırlattılar; oklar gryphonun omzundan sekti. Tarken'in yayı atının üzerindeydi, o da çantasını fırlattı. Iskaladı ve suya sıçradı.

Chugai'nin sadece bir fare gibi ciyaklayacak zamanı vardı. Çıt çıt çıt, bir sürü sopanın kırılması gibi bir ses, küçük bir çocuğun parçalanması. Gryphon'un gagası kırılan bedeninin etrafında açılıp kapandı. Başını geriye atıp onu bütün olarak yuttu.

Bataar, Chugai'nin ruhunun gryphon'un burun deliklerinden dışarı çıkmasını kemiksiz bir şekilde izledi.

Kendisine *bakmamasını* söyledi. Ama izlemek zorundaydı, gökyüzünün uçurumundaki Üstünlük'ün açık ağzının Chugai'nin ruhunu içine çektiği o ana tanıklık etmek zorundaydı.

"Hayır!" Shaza daha fazla ok atarak bağırdı. "Tarken, kımıl!"

Dikenli kafalar etine batarken gryphon yerinden kıpırdamadı. Gözleri parlayarak daireler çizdi ve Shaza'yı bir çıtırtıyla uzaklaştırdı. O da

sırt üstü düştü, tuniğinin önü yırtıldı. Kumaşta kızıl bir renk oluşmuştu. Kesik kesik solumaları Bataar'a hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu, şimdilik.

Gryphon yaklaşırken Tarken dizlerinin üzerine çöktü. Bataar bir ok daha yerleştirmeye çalıştı ama parmakları beceriksizdi. Kaburgaları göğsündeki çukurun etrafını sararak daraldı. Boğazındaki safra yandı ve sadağı kıyıya dökülürken gözleri acıdı.

Gryphon'un pençesi Tarken'in yüzüne çarptı. Yalpaladı, inledi, burnunun üzerinde kalın kırmızı bir çizgi belirdi.

Gryphon merakla başını eğdi.

Bataar, geçen yıl birlikte kamp kurduklarında Tarken'e fısıldadığı yemini düşündü; artık sadece arkadaş değil, kana bulanmış kardeşlerdi. Kışın Lugei nehrinde paten kayma anıları aklına geldi. Tarken düşüp bir kar yığınının içine kaydığında yanları ağrıyacak kadar çok güldüğünü hatırladı.

Uyuşturan güçsüzlük Bataar'ın üstesinden geldi, tutuşunu gevşeterek titreyen bacaklarının üzerinde durmasını zorlaştırdı.

"Tarken!" diye bağırdı. Koş, savaş, her şeyi yap.

Her şey çok hızlı oluyordu, hareket ve boğucu dehşetten oluşan bir leke. Ağlamak istemiyordu ama dünya çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı.

Gryphon'un pençelerinin yanındaki toprağa bir ok saplandı. Bataar nereden geldiğini anlayamadı. Gryphon dönerek uzaklaştı, Tarken'i soluk soluğa bıraktı, pantolonunun önü karardı. Rüzgâr Qaira'nın kokusunu taşıyordu, balımsı, edelweiss çiçekleri gibi.

Bataar boşu boşuna dökülen sadağına uzandı.

Dizginini kavradığı atın yelesindeki kurdeleler gökkuşağı renklerinde parlıyordu. "Şşşt, şşşt," diye fısıldadı Qaira. Dizginleri bıraktı ve yayını kaldırdı.

Bataar bir keresinde onun bir oku ikincisiyle bölüp büyük çocukların koyduğu hedefin arkasından fırlatışını izlemişti ama onun bir şey öldürdüğünü hiç görmemişti. Gryphon'un yüzüne doğru bir ok fırlatırken elleri titremedi. Gagasından fırladı. Gryphon bir gök gürültüsü kadar yüksek bir sesle çığlık attı.

Hepsi Chugai gibi ölecekti.

Bataar, Preeminence'ın bakışlarıyla karşılaşmak, ruhu gökyüzünde ona katılırken boynuzlarını, dişlerini ve kara gözlerini izlemek istemedi ama

Diğerlerinin yaşaması için ölümle yüzleşecekti. Bıçağının ağzı kısa ve düzdü, bir balta ucuna doğru sivriliyordu. Kınından çıkardı ve panikten koordinasyonunu kaybetmiş bir halde öne doğru tökezledi. Bataar titreyen iki eliyle bıçağı gryphon'un gövdesine sapladı ve yoğun tüylerin arasından geçirdi.

"Kız kardeşini ve Tarken'i al! Git buradan!" diye bağırdı Qaira'ya, gryphon'un gagası ona doğru ilerlerken.

Bataar bıçağı çıkardı ve sırt üstü düştü. Toprakta debelenerek gryphon'un göğsünü tekmeledi. Pençeler yüzünü tırmalayıp göğsünün üstünden omzuna doğru inerken nabızı hızla atıyordu. Qaira'nın oklarından daha fazlası vücuduna saplandı. Yaralardan gölgeler sızıyordu. Bataar kirli parmaklarını ağzına götürdü ve ılık çaldı. Erdene çullandı, pençeleri siyah tüyleri kesiyordu. Duman dışarı sızdı ve havada dağıldı. Bataar şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, gözüne ılık ve ıslak bir şey kaçınca sağ tarafındaki görüş azaldı.

Gözlerinde hipnotize edici bir şey vardı; Bataar'ın kamp kedilerinden biri tarafından köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi donup kalmasına ve altına işemesine neden oluyordı. Ama o bir av değildi. Bıçağını tekrar saplayarak dev tüylerden bazılarını kopardı. Kan, duman dalları ve yüzünde uçuşan tüyler görüşünü engelledi.

Gözlerini kırptırdı ve duman dağılınca gryphon'un çıplak mor derisi göründü. Bir pençesindeki pençeler ona doğru uzanıyordu. Bataar eğilerek uzaklaştı ve kendini gryphonun orta kısmına doğru sıkıştırdı. Kılıcını gryphon'un karnına sapladı. Sıcak damlacıklar yüzüne çarptı. *Kanadı.* Öldürülebilirdi.

Qaira onun adını haykırdı. Nazik sesi hiç bu kadar boğuk çıkmamıştı.

Gryphon karnını geriye doğru kıvırdı. Bataar'ı bir coşku kapladı. Elleri kendi kendine, zihninin düşünebileceğinden daha hızlı hareket etti. Bıçak boğazındaki kaslara girip çıkarken gagası yüzüne doğru kaydı. Kan ellerinin üzerinden akarak kollarını dirseklerine kadar kapladı. Parmakları çiğ kaldı, avuç içleri yarıldı ve bıçağın kabzasına çarptı. Erdene'nin kahverengi tüylerini, Qaira'nın şimdi dökülen sadağından fırlattığı oklardan tanıdı. ile

Bataar bir ıgık atarak kılıcını gryphon'un sarı gözlerinden birine sapladı.

Ruhu bedeninden sızarak Bataar'ın yüzüne doğru yaklaştı ve hırladı. Gryphon'un ruhu parıldayan bir hiçlikti ama yutulmadan önce ateşli bir nefes gibi tenini okşuyordu. Açlığı ekşi kokuyordu, aynı çaresizlik ve korku Bataar'ı da sarmıştı. Gryphon'un ağırlığı üzerine çöktükten sonra bile bıçaklamaya devam etti. Qaira bıçağı parmaklarından çekip inleyerek gryphon'un bedenini onunkinden ayırmaya çalışana kadar durmadı. Kan yüzünden kusmadı. Ağlamadı ya da titremedi. Başı dönerek ayağı kalktı, yüzündeki çizige uzandığında ellerini fırlattı. Gözündeki kanı sildi, görüşü saniyeler içinde tekrar kırmızıya döndü.

"Ben iyiyim." Sesi gırtlğından tırmalayarak çıkıyordu.

Tarken'in sersemlemiş bedeninin yanında Chugai'nin ayakkabılarından biri duruyordu. Bataar topallayarak ilerledi. İçinde küçük bir ayak vardı. Bataar son birkaç saat içinde sadece birkaç lokma kurutulmuş et yemişti ama gözleri kanlı etin içinden çıkan beyaz kemiğe takılınca midesi fokurdadı.

"Bırak yardım edeyim," dedi Qaira usulca.

Birlikte çalıştılar. Qaira giysilerinden kopardığı temiz şeritleri kullanarak yaraları sardı. Bataar onu omzuna alıp kız kardeşinin atının üzerine yatırırken Shaza inledi, gözleri odaklanmamıştı.

"Onu hemen Boroo'ya götürmeliyiz," dedi Bataar. Zaten çok kan kaybetmişti. Eğer Şaza onu kampa götüremeden ölürse şaman hiçbir şey yapamazdı.

Qaira Tarken'in ayağı kalkmasına yardım ederken ona nazik şeyler fısıldadı. "Üstün Ruh tarafından kucaklandı. Bunu hissettim," dedi, sesi şefkat doluydu.

Sözleri iyi niyetliydi ama Bataar, Chugai'nin ruhu kaybolduğı anda bunu görmüştü. Evren onu boş gözlerle yutmuştu. Bataar titremesini engellemeye çalıştı. Tarken'e söyleyemezdi, ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Tarken'in sesi çatladı. "Kardeşim. Onun bedenini bırakamam."

"Onun için geri geleceğim," diye yemin etti Bataar.

Sarılı ayakkabıyı tutması için Tarken'e verdi. Tarken diğer parmaklarını Shaza'nın gevşek parmaklarına geçirdi ve yürüdü. Qaira kız kardeşini kendisine yaslayarak ata bindi. Bataar kendi kanamasını durdurmaya çalıştı, böylece tuniğinden sızan kırmızı damlayıp bir iz oluşturmuyacaktı. Her adımda başı dönüyordu ama Qaira'nın ata binme teklifini elinin tersiyle itti. İnilti ve kesik hıçkırıklarla noktalanmış bir sessizlik içinde yavaşça ilerlediler.

Alacakaranlık için için yanıyor, gökyüzünü eriyen pembelere boyuyordu ki Bataar'ın göğsünde bir rahatlama hissi belirdi. Shaza'nın omuzları hâlâ sıkı nefeslerle inip kalkıyordu ve kampları uzakta büyüdü.

Çadırların arasına girdiklerinde soluk soluğa kalanlara ve endişeli ifadelerle aldırmandan Şaza'yı attan indirdi ve aşçıların yanına yatırdı. Qaira şamanı getirmek için koştu. Boroo çalışırken Bataar şaşkınlık içinde duruyordu. Annesinin onunla ilgilenmesine izin verdi, yüzünü nemli bir bezle sildi. Kampın öbür ucunda bir kadın Tarken'e sarılmış ağlıyordu.

-Annesi. Chugai'nin ayakkabısı elinde sallanıp düştü. Yere baktı, hıçkırıkları ağlamaklı bir feryada dönüştü.

Bataar'ın annesi, "Yüce Efendimiz'e şükürler olsun," diye fısıldadı, onu umutsuzca kavradı, yaralanmamış omzunu sıktı, sanki gerçekten orada olduğuna dair kendine güvence veriyordu.

* * *

Gece çöktüğünde Bataar adamları gryphon'un leşine götürdü. Bir meşalenin ışığında postun derisini yüzdüklerinde yaraları yandı ve altındaki mor tüyler ortaya çıktı. Adamlar avı giydirirken, *Chugai içeride*, diye düşündü.

Kampa döndüklerinde, Tarken'in küçük kardeşini bir cenaze ateşinde yaktılar. Vücudu çürümüş bir şey gibi kokuyordu, alev dilleri karanlığı yalayıp geçiyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi Shaza'nın babası, Bataar'ın omzunu sıkarak, sargılara dikkat ederek. Sertleşmiş lapa kaşınıyordu.

Utancı Bataar'ın içine demir gibi oturdu. Hepsini eve getirmemişti. Atlar tavşanlarla birlikte gitmişti ve Chugai'yi öldüren gryphon da ziyafet değildi, kaburgaları derisinden dışarı fırlamıştı.

İçi boş kemiklerine çok az et yapışmıştı, sanki yağ ve kasların çoğu yaralarından kıvrılan duman dallarında yanmıştı. Her ısırık kuru ve kömürleşmiş, ağız dolusu kül olmuştu.

Bir büyükannenin büyükannesi olacak kadar yaşlı bir şaman olan Boroo, ateşin yanında durmuş, alevlere doğru ilahi söylüyordu. Aileler Tarken'in annesine yaklaşıp başsağlığı diledi. Bakışları ateşin yanındaki askıda asılı duran tüylü postun ötesine bakıyor, çok uzaklarda, onların dünyasından geçmiş ve sonsuza dek yok olmuş bir şeyi arıyordu. Tarken onun yanında donmuş bir şekilde duruyordu, gryphon saldırdığında olduğu gibi hareketsizdi. Bataar onlardan uzaklaşıp boşluğa, sert dağlara ve uzaktaki yıldızlara baktı.

Gökyüzündeki yüz hiç uyumadı. Her zaman bir yaratık ölüyor, Üstün Ruh'u bir ruh ziyafetiyle ayakta tutuyordu. Görmemiş gibi yaptı ve kendini bunun güzel olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Yumuşak adımlar kuru otları hışırdattı. Qaira onun yanında durdu, parmaklarını uzatsa parmakları birbirine sürtünecek kadar yakındı. Kadının ani nefesi onu anında uyardı.

"Ne oldu?" Bataar'ın eli kınındaki bıçağına gitti.

Onun gökyüzündeki görüş hattını takip ederek karanlığı taradı. Çığlıklar kampa ulaştığında şekiller odak noktasına geldi. Bataar bir nefes aldı ve şamanın ilahileri sustuğunda nefesini tuttu. Tarken'in annesi titredi. Diğer bazı kadınlar dualar fısıldadı.

Qaira sağlam duruyordu ama rüzgâr eserse bir yaprak gibi düşebilirdi. Bataar çenesini sıkı ve beklemeye başladı. Birkaç kalp atışı sonra, gryphon sürüsü geçip gözden kayboldu. Çığlıkları azaldığında, Bataar nihayet titrek bir nefes daha alabildi.

Ateşin etrafındaki yüzlerde ifadeler gevşerken Boroo "Tuhaf," diye mırıldandı.

Bataar parmaklarını uzatarak Qaira'nın parmaklarını okşadı. Yaşayan her şeyin bir ruhu, ilahi ağda bir yeri vardı ama Bataar'ın gördüğü hiçbir hayvan, canlanan gölgeler gibi hareket etmiyordu. Eli seğirdi.

Qaira'yı karanlığın kıyısında mahsur bırakarak arkasını döndü. Gecenin gölgesinde asılı duran o yüzün tanıdık bir açlıkla onu izleyip izlemediğini kontrol etmek için arkasına dönmedi.

Etraftaki insanlar Bataar'a bakıyordu, *gerçekten bakıyorlardı*. Bir gryphonla dövüşmüş ve hayatta kalmıştı. Dahası, onu öldürmüştü. Avuçlarını inceledi, insanların şimdi ona baktıklarında ne gördüklerini merak ediyordu. Nefes alış verişini düzene sokarak, parmaklarını sabit tutmaya çalıştı. Günün tüm izlerinin kaybolması için cildini kaç kez fırçalaması gerekecekti?

* * *

O gece Bataar ter içinde uyandı ve ışısız çadırın etrafına puslu bir şekilde baktı. Demir soba uzun boyunlu, çömelmiş bir bedene benziyordu ve duvarlardaki kürkler canlı görünüyordu. Ateş ölmüştü. Mide bulantısı üzerine çöktü ama midesi yanık yağ kokusuyla guruldadı. Acı onu rüyasız uykusundan koparıp almıştı, yüzünü sakatlayan pençeler kadar keskindi.

Ateşe atılmıştı. *Ölüyordu*. Ateş vücudunu yakıp kavururken Bataar seslenemiyordu.

Kapıdaki çatlaktan gelen ay ışığında annesinin şeklini buldu. Birkaç düzensiz nefes aldı. Lapa kaşındırıyordu, özellikle çenesi ve tuniğinin önü göğsündeki yaraya yapışmıştı ama kaşıyamıyordu. Gözlerini çatıya dikmiş, Preeminence ile yüzleşmeyi bekliyordu.

Gölgeler asla şekillenmedi. Sabah oldu. Ertesi gün ateşi düştü.

* * *

Yara kabukları yüzünde, boynunda ve göğsünde kıvrımlı düğümler halinde duruyordu. Yıllar geçtikçe, insanlar Bataar'ın koyu renk saçlarının gryphon tüyleri gibi mürekkep gibi göründüğünü söylemeye başladı. Sert, ciddi bir yüzü olduğunu, yara izinin gryphon işaretli olduğu anlamına geldiğini söylediler.

Kendini kanıtlamak için yanıp tutuşan çocuk gitmişti. Düşmanları onu görünce korktular.

BAHAR, 357

On altı yaşındaki Remzi, 336 yılında Keld'i fetheden kuvvetlerin başındaydı. Dumakralılar kutsal şehri beş kanlı yıl boyunca işgal ettiler.

-Güneylinin Çocuk Kralı

Kutsal alanın girişinde **bir** rüzgâr esti. Nohra el yıkama çeşmesini ovmayı bırakıp yukarı baktı ve teyzeleri pegasuslarını dışarıdaki basamaklara indirirken bulanık tüyleri ve devasa kanatları bir anlığına yakaladı. Böğüren kişnemeler, sabahın serin havasında çatırdayan şahin çığlıklarına dönüştü. Pegasusların sarı gözleri yuvarlandı ve keskin dişleri ağızlarındaki metali sertçe ısırdı, çelik burunlu toynakları taşa vurdu. Nohra'nın teyzeleri onları bağladı ve kör başlıklarını sıktı. Sonunda pegasusların ayaklarındaki ve boyunlarındaki tüyler yatıştı.

Teyzeleri dışarıda toplanan kalabalığa aldırmadan ya da ona doğru bir bakış atmadan yanlarından geçip gittiler. Tüyden çelik göğüs zırhlarının üzerinde ailelerinin nişanları parlıyordu. Kraliyet arması, şaha kalkmış bir pegasus, onların babasının Harpy Şövalyeleri olduğunu gösteriyordu ama paçavralar giyseler bile başkentteki herkes yüzlerini tanırdı.

"Bana bir kanat ver küçük kuş," dedi annesi. Teyzelerinin geri çekilen sırtlarından dönen Nohra, kutsal alanın derinliklerine doğru yürüdü ve

annesinin koluna girdi.

Nohra Şimdiye kadar evcil hayvan isimlerini aşmış olmalıydı. Boynunu germeden ve saray avlularındaki serçeler gibi zıplamadan annesinin gözleriyle buluşabilecek kadar uzundu. Ama Nohra'nın uçmadığı bir an bile geçmiyordu, o kadar küçük bir kuŐtu ki.

Diğer pegasusları görünce Mercy'yi özlüyordu. Tayı bir kuzgunun kanatları kadar siyah, rüzgâr kadar vahŐıydı. Dağdaki eğitimciler Şimdi onu terbiye ediyor, öğrendiğı ahırdakiler gibi itaatkâr ve binilebilir hale getiriyorlardı.

Bir kalça ve dirsek Nohra'nın sırtına çarptı.

"Son kazancına iyice baktınız mı?" Merv cariyelere sordu. Nohra'ya ilgisizce baktı ve onu keskin dirseğinin ucunda bulduğuna ŐaŐırmıŐ gibi yaptı.

Zultam'ın ilk karısı olan Merv Attar, Dumakran doğumlu ve Nohra'nın babasından daha yaşlıydı. Zultam'ın kızı olabilecek kadar genç, kızıl saçlı ve çilli tenli yeni kız hakkında dedikodu yapıyordu.

Bir başka cariyeye, Nohra'nın annesine dikkatle bakarak Merv'e, "O bir Ağlean," diye fısıldadı. Merv Attar mükemmel bir kaşını kaldırdı, dudakları büküldü. Zaten dua salonunda olmasalardı, Nohra kraliçenin yüzündeki alaycı ifadeyi silmekle tehdit ederdi.

Merv'in kıskanç bir sürtük olmak için iyi bir nedeni vardı. Duvarları kaplayan mavi fayansların Nohra'nın annesinin gözleriyle eşleşmesi tesadüf değildi. Burası Thora'nın kutsal alanıydı, onun adına dikilmişti. Onun güzelliğini yaldızlı kemerler ve sütunlarla yansıtıyordu. Thora, Güney Aglea'dan Dumakra'ya Nohra'dan biraz daha büyükken gelmiş, bir çatışmada zultam için hediye olarak alınmış ya da ailesi tarafından satılmıştı. Bundan hiç bahsetmedi. Dumakrası on beş yıl sonra bile hâlâ aksanlıydı ve güzelliğı hiç azalmamıştı. Teni süt rengindeydi ve sıcak güneşten kolayca yanıyordu, saçları ise altın gibi güzel dalgalar halinde dökülüyordu. Nohra onun annesinin sadece kararmış bir benzeri olduğunu biliyordu.

Thora, Nohra'nın kürek kemikleri arasındaki boşluğa dokunarak, "Başını dik tut," dedi. Merv'in alaycı kahkahasını duymuyor gibiydi ya da belki de umursamıyordu.

İki imparatorluk kraliçesi olan Merv ve Thora her zaman cariyeler, prensesler, hizmetkârlar ve hadım muhafızlarla seyahat ederlerdi. Ancak maiyetleri dış halkadaki yerlerini almadan önce sadece iç mabetteki dua salonuna kadar takip ederdi. Annesi Nohra'nın tacıyla uğraştıktan sonra odanın ortasına doğru uzaklaştı.

Kutsal mekâna bir serinlik yayıldı ve en içteki dairenin zemini, üvey kız kardeşleriyle birlikte aceleyle yerine giden Nohra'nın çıplak ayaklarına soğuk geldi. Din adamının kürsüsünde asılı tütsü yakıcılar parıldıyordu. Nohra yanan zeytin yapraklarının tanıdık ve sıcak kokusunu içine çekti. Diz çöktüğünde, ayak parmaklarını çevreleyen doğum günü halkaları pürüzsüz fayansa vuruyordu. On dört yaşındayken yeni yüzük takacak parmağı çoktan tükenmişti; şimdi dört parmağında da ikiyeşer bant vardı.

Safiya her zamanki gibi ortaya çıktı, odada aniden yanıp sönen bir güneş gibi. "Törenden sonra seninle antrenman sahasına kadar yarışacağım," diye fısıldadı komplocu bir tavırla, Nohra'nın omzuna kendi omzuyla vurarak. "İyi bir ısınma olur. Kaptan Mady bize boğuşmayı öğreteceğini söylüyor. Kan Rhah'ın düğününde en iyi Utasoo güreşçilerinden bazılarıyla dövüşüğünü ve kazandığını söylüyorlar."

Nohra homurdandı. "Kim demiş?"

Saf gülümsedi. Her zaman her şeyin komik olduğunu düşünürdü. Tacı sallanan lambaların ışığı altında parlıyor, sık siyah buklelerinin üzerinde duruyordu. Nohra'nın kahverengi saçlarında kaşınıyordu.

Nohra gibi Safiya da bir cariyenin kızı olarak doğmuştu ama annesi kraliçe olmamıştı. Saf ilk doğan prensesti, babalarının en büyük çocuğu ve muhtemelen en sevdiğiydi. Kılıçlarla oynamayı ve güzel cariyelere ağzı açık bakmayı seviyordu ve herkes onu seviyordu. Bir yıldan uzun bir süredir Conservium'da tarih, simya, tıp, matematik ve güzel sanatlar eğitimi alıyordu ve her konuda çileden çıkaracak kadar iyiydi.

Nohra her zaman Safiya'yı kıskanmıştı ama ondan nefret etmek imkânsızdı, belki kavga ettikleri zamanlar hariç. Saf'ın antrenman sahasında neredeyse hiç ter dökmemesi sinir bozucuydu. Son birkaç yılda Nohra üvey kardeşinden daha uzun boylu ve daha ağır olmuştu, bu da onu daha uzun boylu olsa bile daha yavaş yapıyordu.

"Büyükkannenle yemek yemeyi tercih ettiğini söyleme sakın." Safiya bir kaşını kaldırdı. "Kibar küçük bir hanımefendi gibi mi?"

Yapmazdı. "Savaşmaya geleceğim." Çürükler iyileşecek, kabuk bağlayacak ve adrenalinin tadı her zaman tatlı olacaktı. Elbette hizmetçisi Darya, buhar bulutlarının morarmış savaş izlerini gizleyemediği hamamda nefesini tutacaktı ama Nohra'nın onun onayına ihtiyacı yoktu.

Safiya gülümsedi. "Sonra da muhafız evindeki adamlarla akşam yemeği yeriz."

"Umurunda olmadığını biliyorum," diye homurdandı Nohra, "ama onların yediğinden yemeyeceğim." Sarayda görevli askerler yabancı kökenli ve dinsizdi.

"Ah evet, 'Ağzımı kuş tüyüne buladım'. Merak etmeyin. Size ana mutfaktan başka bir şey getirmesi için birini göndereceğiz."

Nohra sadece pişmiş tavuk kokusundan bile pegasusları, gryphonları ve Tanrıça'nın kanatlı kızlarını hayal eder, midesi bulanırdı.

En azından her ısırık arasında davranışları eleştirilmeyecekti. Nohra'nın sonunun, Büyükanne Himma'nın havasız odasında, müzik ve görgü kuralları dersleri eşliğinde, eğitim alanında olduğu gibi olması muhtemeldi.

"Biliyorsun, babam fark etmeden erkenden sıvışabiliriz," dedi Safiya kapıya doğru başını sallayarak. Etraflarında, tombul yanaklı ve saçları eğri büğrü üvey kız kardeşleri, yüzleri konsantrasyonla çarpılmış bir halde diz çökmüşlerdi.

Nohra başını salladı. "Tanrı'nın Nefesi'nden bir şeyler öğrenmeye çalışabilirsin."

Safiya Nohra'nın yüzünü çimdiklemek ister gibi baktı. "Tüm bunlara inanıyor olman çok güzel."

"Safi!"

"Gerçekten, sen çok iyi bir kızsın." Safiya bir elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrıça benim değersiz ruhuma merhamet etsin."

"Etmeyecek."

Nohra kutsal alanın sakinliğinden keyif alıyordu. Babasının cephaneliğinde ya da eğitim bahçesinde kız kardeşleri tarafından kaburgalarının burkulmasında bulamadığı gücü inancında buluyordu. Yeterince dua ederse, hiçbir silahın delemeyeceği ilahi bir zırh giyecek ve huzur onun yol gösterici ışığı olacaktı.

Safiya'nın aksine, zevk aldığı için savaşıyordu. Nohra babası için, ülkesi için ve barışın vücut bulmuş hali olan *Her-Paga* için savaştı.

Babaları, yaldızlı zırhları içindeki kız kardeşleri ve dört Harpy Şövalyesi tarafından kuşatılmış bir halde rahip kürsüsünün merdivenlerinde diz çökmüştü. Kalabalığın tam görüşünden süslü bir ızgarayla ayrılmıştı ama tüm Kalafar onu nadiren görebilmek için can atıyordu. Metal paravandaki geometrik kesiklerden görünen tek şey beyaz sarığının parçaları ve boynunun dibindeki koyu kahverengi saçlarıydı; Nohra'ya bir zamanlar tüm gökyüzünü kapatacak kadar geniş görünen omuzları.

Dönmedi ama onu izlediğini hissetmiş olmalıydı. İşaret etti. "Safiya, Nohra, bana gel."

Meraklı gözler Nohra'nın sırtında delikler açtı. Herkesin Tanrıça tarafından kutsanmış olduğunu bildiği bir adam tarafından işaret edilmek çok özeldi. Babaları olsa bile.

Bir an için sanki yeniden küçük kızlar olmuşlar, onunla birlikte şahincilerin kraliyet kuşlarını uçurmasını izlemeye ve özel odasında akşam yemeği yemeye gitmişlerdi, eğitim gören muhafızları değil de kızları oldukları zamanlara geri dönmüşlerdi.

"*Prencesler*," diye selamladı Clemiria, sesi kısıktı.

Teyzeleri onları kısık gözlerle süzdü. Daha geçen hafta Nohra'nın babası Clemiria'ya çölün öte yanındaki Kardeş Şehir'in kraliçesi olarak taç giydirmişti. Yakında tahtına oturmak için ayrılacaktı ve aslan başlı kılıcı *Canavarlar Kraliçesi'nin* yeni bir kullanıcısına ihtiyacı olacaktı. Safiya bariz bir seçimdi. Neredeyse on yedi yaşındaydı ve kılıç kullanmada Rutiaba Sarayı muhafızlarından herhangi biri kadar yetenekliydi.

Nohra'nın istediği *Kanayan Kenar*'dı, orak asa. Gözleri Farrah Teyze'nin sırtına bağlanmış kırmızı hilal bıçağına takıldı. Nohra'nın kız kardeşlerini geçmek ve babasının yanında Saf'ın yanında durma şansına sahip olmak için çok çalışması gerekecekti. Ata binebilen ve savaşabilen her kız onun askeri olabilirdi ama sadece dört tanesi Harpy Şövalyesi olabilirdi.

Safiya sahte bir nezaketle başını eğerken gülümsemesi sakarindi. Nohra kaşlarını çatmamaya ya da kimsenin eline takılmamaya çalıştı.

Şimdi babalarının hizasına gelmişlerdi, tekrar çömeldiler. Nohra'nın dizleri ağrımaya başlamıştı ve soğuk kiremit kollarında tüylerini diken diken etmişti. Zultam hiçbir şey söylemedi, gülümsemedi ya da onları kabul etmedi. Ama sanki ay sadece onun üzerinde parlamayı seçmiş gibi, boğazında yoğun bir sevinç çiçekleri açtı.

İleride, rahibelerin cüppelerinin etekleri platformun zemininde birikiyordu. Paga'nın rahibeleri madeni paralarla süslenmiş peçeler takıyordu. Diğer kadınlar kukuleta ve yarı maskeler takıyordu: bunlar kaosun vücut bulmuş sessiz kızları Nuna'ydı. Uzun Uzlaşma başlayana ve Tanrıça yeniden tek bir zihin ve bedene sahip olana dek O'na övgüler düzmeyeceklerdi. Kusursuz ve bütün.

Din adamı boğazını temizlediğinde mırıldanan kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Kadınların kostümlerine hiç benzemeyen, süssüz gri bir cübbe giymişti. Yüzü çizgisizdi, sakalı çelik gibiydi ve kısa kesilmişti. Tanrı Nefesi'ni tutan genç çocuğun kolları ışıklı kitabın ağırlığı altında sallanıyordu.

"İnsandan önce, Tanrıça ilk iblis kralın kemiklerinden bedenler oydu," dedi din adamı, işaretlediği sayfayı kaldırarak.

Bir tanrının ruhu tek bir beden için çok büyüktü, bu yüzden Tanrıça ölümlü bir şekle büründüğünde kendini ikiye ayırdı: barış ve kaos, yaşam ve ölüm, Paga ve Nuna. Nohra çocukken enkarnasyonların boş yüzlerini gösteren fresklere baktığını hatırlıyordu. İsimlerini ve tanrı savaşının hikâyelerini bilmeden önce bile onların mükemmel olduklarını, rüyalarının ve kâbuslarının kraliçeleri olduklarını düşünmüştü.

"İlk tanrılar savaşı sırasında, Tanrıça'nın Harpy kızları düştü ve son iblis kral hizmetkâr olarak zincire vuruldu, bir yıkım ajanı olarak kullanıldı."

Derslerde olduğu gibi, odaklanmak zordu. Özellikle de Nohra bu hikâyeleri zaten bildiği, kelimeleri ezberlediği için. Kutsal alanın arkasından gelen fısıltılar, Kalp Pınarı'ndan gelen kırmızı suyun etrafında uçuşan sinekler ya da babasının sarığındaki süslemelerden yansıyan ışık dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu. Teyzelerinden biri boğazını temizledi.

"Son bir kargaşa dönemi, uzun ve barışçıl bir dönemi, Uzun Uzlaşma'yı başlatacak." Din adamının sözleri birbiri üzerine yuvarlanarak

Yorgun bir şarkı gibi rahatlatıcı bir tempo.

Nohra, Safla antrenman yaptıktan sonra saraydaki özel mabede gidebiliyordu. Muhteşem bir tavan penceresi yoktu ama kubbeli çatısı, gölgeler ve yıldızlardan oluşan pelerini içindeki yarasa kanatlı Nuna'nın ve beyaz saçları, kızıl teni ve tırpanıyla göz kamaştıran Paga'nın resimleriyle süslenmişti. Ve orada daha az dikkat dağıtıcı şey vardı.

Rahibelerden biri avuçlarını Nohra'nın yüzüne yaklaştırarak kırmızı su akıttı. Burnunu ve ağzını örten yarı peçe onun Nuna'nın rahibelerinden biri olduğunu gösteriyordu. Nohra hâlâ titriyor olsa da rahibenin alnını ter basıyordu. Kadın odayı izliyor, bakışları iç kutsal alanın kapıları, zultam ve Harpy Şövalyeleri arasında gidip geliyordu. Gözleri açık renkti, Nohra'nın başkentte görmediği bir bal kahverengisiydi. Dumakra'nın Güney Aglea'yı fırçaladığı kuzeydeki bazı insanlar böyle özelliklere sahipti.

Nohra rahibenin elindeki suyu ironik bir şekilde yudumlarken kalbi küt küt atıyordu. Dudağı beceriksizce kadının parmak uçlarına değdiğinde, yumuşak dokunuş derisinin altındaki alevleri körükledi. Bir böcek sürüsü midесinin duvarlarına çarptı. Vücudundaki her sinir, tıpkı sadece arkadaş olduğu bir hizmetkâr olan Fahaad'ın ahırın arkasında ondan bir öpücük çaldığı zamanki gibi titriyordu. Rahibe onun gözleriyle buluştu ve bakışlarını tuttu; Nohra bir an için utancından ölebilirdi.

Sonra rahibenin göz bebekleri ani bir panikle patladı. İleri atıldı, bir bıçağın ucu kolundan dışarı fırlamıştı. Nohra'nın teyzeleri başlarını kaldırıp bakmamış, rahip de okumasına ara vermemişti ama Nohra ayağa kalkmış, babasının önüne geçmişti.

Nohra rahibeye çarparken, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Kahrolsun Dumakra'nın kâfir imparatoru!" Kadının tıslayan sesi kumaşla karışmıştı.

Bağrıışmalar odanın içinde patladı. Cariyeler ve vezirlerin eşleri çığlık atıyor, hizmetkârlar çığlık atıyor ve çocuklar feryat ediyordu. Nohra suikastçının bileklerini kavradı ve bir kolunu arkasına sıkıştırdı. Diğer serbest kaldı. Bıçak elbisesini kesip ipeği yararken Nohra'nın karnında sıcak bir sızı belirdi. Dudaklarından boğuk bir ses, yarı hırıltı, yarı homurtu çıktı. Dişlerini sıktı,

Acıyı kontrol altında tutmaya çalışırken kanı mermerin üzerine damlıyordu.

Nohra'nın parmak eklemlerindeki halkalar rahibenin çenesine saplandı. Nohra onu güreşerek yere düşürürken kadın sarsıldı, gözleri odaklanamadı. Onlar yerde yuvarlanırken ağzı bir karış açık kalan rahip onlardan uzaklaştı. Bıçak gevşeyen parmaklardan düşerek kürsünün her basamağına çarptı ve kalabalığın içine sıçradı.

Harpy Şövalyeleri zultamın etrafında saf tuttu. Nohra'nın diğer teyzelerinden biri arbaletini kaldırdı, *Covenant*, suikastçıya nişan aldı. "Yürü kızım," diye emretti Clemiria.

Safiya ileri atıldı, Nohra'yı güvenli bir yere çekmek için ellerini uzattı. Odanın dört bir yanından gelen çığlıklar baş döndürücüydü. Nohra kanamayı durdurmak umuduyla karnına dokunduğunda başı dönmeye başladı. Saldırgan homurdanarak Nohra'nın karnına bir darbe indirdi ve serbest kaldı. Suikastçının diğer kolundaki bileğinin altında bir şey parlıyordu; bıçak değil, bir çeşit aparatı ve içinden bir ok çıkmıştı. Nohra irkildi ve tökezleyerek ayağa kalktı. Avuç içi kıpkırmızıya boyanmış karnından çıktı.

Paga buradaydı, bu kutsal alanda, tavan penceresinden sızan güneşte, zeytin yaprağı tütsüsünde, Nohra'daydı. Barış kırılğan ve güven vericiydi ve Nohra'nın kanıyla serpilmişti.

Clemiria Teyze, *Covenant*'ı kız kardeşinden çekip aldı ve suikastçı kolunu kaldırıp bileğini zultama doğrulttuğu anda arbaletten bir ok fırlattı. Nohra kadını geri çekti. Ok rotasından saptı. Çok yükseğe fırladı, Nohra'nın babası yerine gökyüzündeki pencereye doğru uçtu.

Kadının başı mermer basamağa çarptı, bal rengi gözlerindeki ışık bir anda söndü. Yaydan çıkan ok Nohra'nın omzuna isabet etti. Vücudu sarsıldı. Kalabalığın gürültüsü uzak bir davul sesine dönüştü, kolunun gövdesiyle birleştiği yerde bir ağrı zonkluyordu. Nohra kalabalığın içinde Paga'nın yüzünü göremedi; gözleri odanın sınırında diğer hizmetkârlarla birlikte duran ve yüz ifadeleri endişeyle buruşmuş olan arkadaşları Fahaad ve Darya'ya takıldı. Annesi kalabalığı yarmaya çalışıyordu ama Nohra çoktan Safiya'nın kollarına girmiş, kız kardeşinin onu topallayarak dış kutsal alana doğru götürmesine izin vermişti.

Zultamı dünyadan ayıran dekoratif bölme bir zil sesiyle sallanıp düştü ve ses aniden kulak tırmalayıcı bir gürültüyle geri geldi.

"Bu çok kötü," diye inledi Nohra. "Kutsal alanda savaştım. İnsanlar bunun için cehenneme gider." Tanrıça'nın evi kan ve ölümle kirlenmişti ama yine de altın güneş ışıkları parlıyordu.

Saf'ın ağzındaki sert çizgi yumuşadı. "Cehenneme gitmeyeceksin."

Nohra titreyerek nefes aldı, sendeledi. "Ölecek miyim?" Gerçeği öğrenmek istiyordu ama kız kardeşinin kutsal alanda yalan söylemekten çekinmeyeceğini de biliyordu.

Safiya gülümsemeye çalıştı, dudakları seğiriyordu. "Tabii ki hayır. Kısa sürede dövülecek duruma geleceksin."

Nohra cevap vermeye çalıştı ama sözcükleri boğuk boğuk çıkıyordu. Saf'ın gülümsemesinin içinin boş olduğunu anlayabiliyordu çünkü koyu renk gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Nohra inledi. Her şey canını yakıyordu.

"Nuna," diye yemin etti Safiya. "Sen iyisin. İyi olacaksın. Paga'nın kutsal kızı, sen çok aptalsın, Nohra."

Saf Conservium'da tıp öğrenmişti. Kraliyet hekimlerinin gölgesinde bile kalmıştı. Eğer ağlıyorsa, Nohra'nın sonu gelmişti.

Gözlerinin kararmasına hazırlandı. Bunun yerine kendini beyaz yatak çarşaflarına ve limonlu sabun kokusuna gömülmüş buldu.

* * *

Din adamının yatağı şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Nohra yatak örtülerini kana buladığı için tekrar tekrar özür dilerken sabırla gülümsedi. Saray doktorları omzundaki ve midesindeki ağrıyı uyuşturan merhemlerle hafifletmiş ve onu çılgınca rahatlatan kırmızı bir tentürle doldurmuşlardı.

"Onu hareket ettirmek yerine sürgünün şaftını sabitlemeli ve iç kutsal alanı temizlemeliydiniz," diye azarladı doktor, geniş başlığın çıkarılışını izlemekte ısrar eden Safiya'yı.

Nohra'nın omzu. Nohra ameliyatın sonuna doğru uyandığında, afyonun sisi içinde, kız kardeşinin bir kurbağanın kesilmesini izler gibi aval aval baktığını hatırladı.

Safiya, doktorun azarlamasına biraz bozularak, "Evet, majesteleri," dedi. "Sarayda bir oda hazırlayacağız Majesteleri," dedi doktor.

Doktor Nohra'nın annesine söyledi.

Thora'nın sesi hâlâ titriyordu. "Teşekkür ederim, Adeem."

Adeem Aden genç bir adamdı ama Safiya ve Nohra Harpy Şövalyesi olmak için eğitime başladıklarında sakalları ağarmaya başlamıştı. "Eğer bıçak yarası değilse, düşme sonucu bileği kırılmıştır, dizine cam batmıştır ya da köpek ısırılmıştır. Kırık bir boyundan iyidir" -durakladı, burnunu karıştırdı- "sanırım."

"Herkes endişeli. Onlara senin iyi olduğunu söylemeliyim," dedi Safiya, din adamının odasından eğilerek çıkarken, oradan çıkmaktan memnun olduğu belliydi. Nohra'yı dikmeyi bitirdiklerinde tüm eğlence sona ermişti.

Nohra hekime baktı. "Ata binebilirim, değil mi?" Doktor kaşlarını çattı. "Hayır."

"Uçabilir misin?"

Etkilenmemiş görünüyordu. "Hayır ve eğer kız kardeşlerinden biri seni gizlice dışarı çıkarmaya çalışırsa, kendini senin yanında bir yatakta bulacak."

Nohra yere yığıldı. Yatak istirahatindeyken Safi'la eğitim bahçesinde pratik yapamaz, ahırda pegasusları uçuramaz, hatta dua etmek için saray kutsal alanına bile gidemezdi. Kız kardeşlerinden biri *Kanayan Kena*'ı çalmadan önce Harpy Şövalyesi olmak için iki kat daha fazla çalışması gerekecekti. Nohra, Clemiria'nın aslan başlı kılıcını umursamıyordu ama orak asayı kendini bildi bileli hayal ediyordu. Kuş tüyü çeliği, Tanrıça'nın tırpanı gibi kıpkırmızı parlıyordu ve kan gibi koyu yakutlarla süslenmişti.

Suratını astı. "O zaman yaşamının ne anlamı var?"

Doktor anlayışsızca göz kırptı. "Öğrenmek. Öğitmenlerin ziyaret edebilir, böylece eğitimin devam eder. Bu, umursamazlık konusunda uzun zamandır ihtiyaç duyulan bir ders olsun."

"Ama-" Müdahale etmeseydi, biri ölebilirdi. Teyzesi ya da babası, *zultam* değilse bile, dua etmek için toplanan masumlar ve saray mensupları arasından başka biri. Herkes onu kutluyor olmalıydı! Bu aslında onun Harpy Şövalyesi olarak ilk eylemiydi.

Aptal üvey kardeşi sünnet olduğunda bir hafta boyunca şenlikler yapılmıştı.

Doktor, "Suikastçının okunun ucunda nöromüsküler engelleyici bir madde vardı," dedi. "Eğer hedefine isabet etseydi, felç akciğerleri etkileyecek ve solunum yetmezliğine yol açacaktı." Onu açıkça övmeye en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. "Fark ettiğinizde babanızın muhafızlarını uyarmalıydınız, bir suikastçının üzerine çıplak elle saldırmamalısınız."

Adeem Aden ona öğüt vermeyi bitirip ayrıldığında Nohra çirkin dikişlerini gözden geçirdi. Teyzesinin yaylı tüfeğinden çıkan ok diğer tarafını da kesmiş ama yayın bir parçası omzunun etine saplanmıştı. Karnındaki pürüzlü yara, alçı sargı ve kat kat bandajların altında gizlenmişti. Zencefilli zerdeçal, tülbent sargıların arasından yükseliyordu. Doktorlar onu dörterken "*Ne şanslı bir kız,*" demişlerdi. Muhtemelen Kalafar'daki en şanssız kızdı.

Bakışlarını yaralardan ayıran Nohra iç çekti. İç çekmek konuşmaktan bile daha çok acı veriyordu. Annesi yatağın ayak ucuna tünemiş, gözleri kızarmış, gözyaşı izleri yanaklarını boyamıştı. Öğleden sonranın ışığında annesinin kaymaktaşı teni bile bronzlaşmıştı. Nohra'nın kanı saçlarına bulaşmış ve desenli brokarın üzerine bulaşarak cüppenin ve beyaz eteklerin yumuşak kumaşını bozmuştu.

"Seni kaybettigimi sandım," dedi Thora. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Din adamı Nohra'ya anestezi tentür etkisini göstermeden önce tutması için kolyesini vermişti. Kolyeyi o kadar sıkı tutmuştu ki avucunun üzerinde uçuk bir yazı izi kalmıştı. Şimdi parmaklarını çiçek şeklindeki kolyenin üzerine kazınmış sözcüklerin üzerinde gezdiriyordu. *Barış rehavet eker, Kaos düzen doğurur.* Nohra haşhaş bağımlısı kafasıyla bu sözlerin gerçekte ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Her şeyin içinde iyi ve kötü olduğuna dair bir şey mi?

Küçük bir pencerenin yanında duran din adamı başını eğdi ve bakışlarını Thora'nın şiş karnına dikti. "Bir oğul mu?"

Kadın tereddüt etti. "Nereden biliyorsun?"

"Soruyu kafama Paga soktu." Gülümsediğinde, düz dişleri ve rahat sırtışı Nohra'nın yüzünü kızartıyordu. Gümüş saç telleriyle bile

Saçları arasında dolaşan din adamı yakışıklıydı.

Ama ne demişti? *Bir oğul mu?* Bir kardeş mi? Nohra'nın şaşkınlığı sisi kesen bir buz bıçağıydı. Annesinin bakışlarını inceledi, o küçük gülümseme, sanki Thora onun bir bebeği olacağını zaten biliyormuş gibiydi.

Haremdeki kadınların çoğunun krala sadece bir çocuk doğurmasına izin verilirdi, tıpkı Safiya'nın Kalafar dışında bir malikâneye çekilmiş olan annesi gibi. Ve Dumakran sarayı erkek çocuklara karşı pek nazik değildi. Nohra üvey kardeşlerinin ağlamalarına, sütten kesilip gönderilinceye kadar Rutiaba Sarayı'nın özel bölümlerine tıklılmalarına, ülkenin uzak bölgelerinde, hatta daha uzaklarda koğuşlarda yaşamak üzere sürgün edilmelerine alışmıştı. Ama Nohra'nın annesi babamın gözdesiydi. Eğer bir oğlu olursa, bir sonraki zultam olarak yetiştirilecekti. Veliaht prens olacaktı, Nohra bundan emindi.

Thora Nohra'nın elini tuttu ve parmaklarını sıktı.

"Paga'dan kolay bir hamilelik ve hızlı bir doğum isteyeceğim," dedi din adamı.

* * *

Sonraki yedi ay boyunca Nohra, din adamının kolyesine tutunduğu gibi bu sözlere de tutundu. Ama barış ve merhametin vücut bulmuş halinin bile zalim olabileceği ortaya çıktı.

Küçük kardeşi doğduğunda Nohra neredeyse on beş yaşındaydı. Aynı gün annesi de öldü. Tıp uzmanları Nohra'ya dağlardaki saraya götürmesi ve diğer tüm ölü kraliçelerin kalpleriyle birlikte mezara koyması için bir kutu verdiklerinde kaşlarını sempatik bir şekilde çattılar.

KIŞ, 367

İnsanlar öldüğünde ve imparatorluklar yıkıldığında granitten tanrılar parçalanmaz.

-Xincho'daki Yüce Düşünce Okulu

Kuşatma gece olmadan sona erecekti. Bataar siperlerin arkasında durmuş, koçbaşlarının ve mermilerin sarsıcı bir sesle surlara çarpmasını izliyordu. Çoyanren'in son kalesinin üzerinde dumanlar yükseliyordu. Taşir'i çevreleyen surlar bir zamanlar pırıl pırıldı. Şimdi ise Bataar'ın mancınıkları tarafından fırlatılan mermiler yüzünden taşlar kanla kaplanmıştı. Beyaz kül taneleri yağıyor, atlarının sırtında toplanıyordu. Yürüyüş yolundaki düşman muhafızları Bataar'ın kuşatma kulelerine karşı savunma yaparken sıcak kum ve kaynar su tıslıyordu. Bir topun kuşatma makinelerinden birini ateşlemesiyle gece aydınlandı. Bir meşale düştü ve ateş yayıldı. Yanan odunlar patladı ve çatladı, sobadaki kütükler gibi parçalandı.

Bataar, koçbaşlarından biri nihayet şehrin duvarını aşmış bir toz ve moloz bulutu gönderdiğinde neredeyse eyerinden düşüyordu. Atların toynaklarının dibinde Tarken'in köpekleri salya akıtıyor ve hırıliyordu. Süvariler düzen içinde dönüyor, Shaza ve okçuları surdaki muhafızları indirirken içeri dalmak için fırsat kolluyorlardı.

"Mazgallardaki uzun yaylılara dikkat edin!" diye bağırdı. "Eğer ölürseniz, küllerinizi barut haline getiririm."

Yükseklerde kılıçlar çarpıştı. Metalin sesi, çeliği tırmalayan pençeler gibi gecenin içinde çınladı. Bir top güllesi demir bir delikten çıkıp duvara saplanırken, barutun şangırtısı askerlerin kire bulanmış yüzlerini aydınlattı. İki tane daha fırladı, sesi kalp atışı gibiydi.

"Dur, dur," diye yatıştırdı Bataar, atının dizginleriyle boğuşurken. Yükseklerde, Erdene dumanın içinde dönerken çığlık attı. Tüyleri son on iki yılda kararmış, vücudu yıldızsız gökyüzünde altın-kahverengi bir yarık haline gelmişti. Bataar onun için ısıklık çaldı, tam o sırada Taşdemir'in üzerindeki havada bir ateş patladı.

"Bu sinyal ne anlama geliyor?" Shaza bağırdı. Parmakları yanağındaki kesikten uzaklaşırken kıpkırmızı kesilmişti.

Köpekleri patlamayla birlikte ulurken Tarken yüzünü buruşturdu.

"Bataar?" Şehrin üzerindeki gökyüzünde, havada bir altın püskürmesi parıldıyordu,

Beyaz yıldızların arasında açan bir çiçek gibi. İkinci patlama kırmızıydı. Üçüncü patlamada, dumanla kaplı gökyüzünde mavi bir okyanus püskürdü ve duvarlardaki Choyanreni kollarını indirdi.

Kar yağmaya başladığında Bataar'ın içine bir hüznün çöktü.

Birisi bağırdı, "İmparator öldü!"

* * *

Şafak söktüğünde, küller ve kar neredeyse ayırt edilemez hale gelmişti. Bataar'ın burnu dumanla karışan hastalık kokusuyla kırıştı. Barut kokusu geçen kış sefer başladığından beri kâbuslarına girmişti ve çürüme kokusu tanıdık olduğu kadar istenmeyen bir şeydi.

"Savaş çadırınızda sizi bekliyorlar," dedi bir haberci, "Ekselansları."

Bataar gözlerini, Yüce Ruh'la yeniden birleşmek üzere gökyüzüne yükselen ruhlardan ayırdı. Parmakları seğirdi, bir göz kapağı titredi. Qaira onun kaşlarını düzeltirken, endişe gülümsemesini çatık kaşlara dönüştürdü. Onu endişeli görmekten hoşlanmıyordu ama bu savaşın bedelinin hatırlattıkları her geçen gün daha da artıyordu. Daha fazla ruh dönüyordu

kararan gökyüzüne doğru ilerlerken, duvarın kenarında şehir muhafızları tarafından dışarı atılan cesetlerden oluşan daha uzun bir kömürleşmiş ceset yığını oluştu.

Tashir'in halkı, imparatorlarının affı için ağır bir bedel ödemişti. Yanan cesetlerin kokusu kampın üzerinde asılı duruyordu. Şehir kapılarından dışarı atılan her yeni ceset, büyüyen kül yığını rahatsız ediyor, kömürleşmiş deriyi çıtırdatıyor ve toz bulutları gönderiyordu. Kuşatmanın ilk haftalarında Bataar bükülmüş, parçalanmış cesetlerin cenaze ateşlerine taşınmasına yardım etmişti; bunların çoğu Bataar'ın gemileri limanı kapattıktan sonra açlıktan ölen yaşlılara ve yoksullara aitti. Son birkaç haftadır duvarın dışına atılan ölülerin hepsinde belirgin vermilrot belirtileri görülüyordu; göz kapakları jelatinimsi kanla kabuk bağlamış, ağızlar kırmızıyla dolmuştu. Bataar bu belirtileri iyi biliyordu. Yıllar önce bu hastalık kamplarını yerle bir etmiş ve babasını kaybetmelerine neden olmuştu.

Federe Krallıklar'ın üç büyük şehri de düşmüştü. Önce Tanomaki'yi yöneten Dumakran afyonunun zengin dağıtıcıları olan ejderha lordlarını yenmişti. Daha sonra alimlerin sığınağı olan Xincho teslim olmuştu. Şimdi Bataar, mücevherlerle dolu kayalıkların üzerine tünemiş bu liman kenti Tashir'e sahip olacaktı.

Federe Krallıklar Bataar'ın ilk barışçıl teslimiyet teklifini reddetmişlerdi, tıpkı onun ulusları arasında bir birlik kurulması yönündeki ilk önerisine tükürdükleri gibi, bir bozkır kralına sadakat yemini etmeyi reddetmişlerdi. Mektupta, *Choyanreni kraliyet soyunun granit tanrılar tarafından bin yıllığına seçildiği ve kahinlerin gelecek bin yıl için halefiyeti belirleyeceği yazıyordu.*

Böylece krallıklar yanmıştı.

İlk olarak Choyanren'in barutu için Federe Krallıkları almak istemişti. Ayrıca Tashir'in bulut yeşimi rengindeki yüksek çıtalı yelkenleriyle lugsail gemilerine de ihtiyacı vardı. Bu gemiler çevik Aglean gemilerine bile üstünlük sağlayabilirdi. Topları onlara Dumakra'nın donanmasına karşı avantaj sağlayacaktı ve Bataar'ın Dumakra'nın uzak doğusundaki Rayenna şehrine yelken açıp limanını mühürlemesi gerektiğinde özellikle faydalı olacaktı.

Taşiri imparatoru onların gelişini beklerken şehri çevreleyen ormanları yerle bir etmiş, dev huş ağaçlarını kül etmişti. Bataar'ın askerleri, en yakın çam ormanını oymak için saatler süren bir yolculuk yapmış ve bir bölümünü surları inşa etmek için temizlemişlerdi. Ter içinde kalmış

Kaşlarında hendekler kazmış ve kuşatma araçları inşa etmişlerdi. Parmaklıkların ardında yüzlerce çadır ufku süslüyordu, konik çatıları kar yığınlarının altında sarkıyordu.

Bataar Erdene için ısıklık çaldı. Kartal üç kısa çığlık atarak cevap verdi ve Bataar onu yeleğinin üzerinde yakaladı. İlaç çadırlarının yanından geçerken kasılmakta olan kollarını sakinleştirmiş, güçlü bir yüz ifadesi takınmaya hazırlanıyordu.

Doktorların ağzından kısık sesle onur sözleri döküldü. Gözleri onun üzerine düştüğünde sinmiş gibi başlarını eğdiler. Xincho'da yakalanan doktorlar geleneksel tıp konusunda yetenekliydi. Çadırlardan yayılan tentürlerinin kokusu, kampın bu köşesini neredeyse nekroz kadar güçlü olan acı otların misk kokusuyla dolduruyordu.

Bu koku yılların izlerini sildi. Bataar aniden yeniden çocuk oldu ve çürümenin solgun yüzlü babasını ele geçişi izledi. Başını salladı, nefesinin çok hızlı gelmesine neden olan ve soğuk havayı bulandıran düşüncelerden arındırdı. Artık çürümeyle, herhangi biriyle mücadele edebilecek bilgi ve kaynaklara sahipti.

Triyaj çadırlarının dışında, erkekler, kadınlar ve çocuklar karyolalarda hareketsiz ve sessiz yatıyordu. Gazlı bezler kaynar sudan kaynaklanan yanık yaralarını kapatıyordu. Yangın çıkarıcı silahların vücuttan kopardığı uzuvların kanlı kütükleri lapalarla kapatılmıştı. Doktorlar bir askeri karantina çadırına taşıyordu. Hasta sessizce inliyordu, vermilrot hastalığının ilk evrelerine yakalanmıştı. Yakında ateşleri düşecek, gözlerinden pıhtılaşmış kan sızacak, yakut gözyaşları pekmez kadar yapışkan olacaktı. O andan itibaren, çürüme kurbanlarının üzerinde yorulmadan ilerledi, ta ki sığ nefes alan bir bedenin canlı mı yoksa ölü mü olduğunu söylemek neredeyse imkansız hale gelene kadar.

Bir doktor turnikeyi sıkarken bir çocuk çığlık attı. "Ruh! Üstünlük'ü görüyorum," diye bağırdı. "Dişler!"

Bir ses, "Şşşt, şşşt. Her şey yolunda."

Bataar'ın savaş çadırının eşiğinin ötesinde konseyi toplanmıştı. Sobadan çıkan ısı duvarlar arasındaki boşluğu ısıtıyordu. Geniş kanvas ve keçe oda egzotik postlar, lake mobilyalar ve pelüş Dumakran kilimleriyle bölümlere ayrılmıştı, hepsi de vefa hediyeledi

bozkır krallarından. Erdene, Bataar'dan tüneğine doğru uçarken cıvıladı.

"Şahım."

Karısı arkasından çadıra girerken Bataar kaskatı kesildi. Dumakran sessiz rahibeleri gibi ağzını ve burnunu kapatan bir bez yüzünün alt yarısına bağlanmıştı.

Bir an için dikkati dağıldı, Qaira'nın mis gibi kokusuyla sarhoş oldu. Oğullarını doğurduğundan beri tamamen yumuşamıştı. Bataar ona uzandı ama ela gözlerinde alaycı bir ışık parlayan Qaira uzanamayacağı bir yere kaçtı.

"Bana dokunmamalısın. Çürüme çadırındaydım."

Oturan danışmanların yanında, hizmetçilerinden biri kundaktaki bir bebeği sallıyordu. Hem Bataar'ın hem de Qaira'nın bakışları küçük Bato'ya, gür bakır rengi saçlarına ve al yanaklarına takıldı. Parmakları bakıcısının başlığının boncuklarına dolanmıştı. Kadın, onun küçük ağzını hafifçe açarken çenesini sıktı. Savaş kampının ortasındaki bu çadırda, etrafı bu kadar çok ölümle çevriliyken, Bataar gülümsedi.

Tarken sırtıttı. "Biz bu lanet adalardan ayrılmadan önce ben kül olacağım, o da bir taburun başına geçecek diye korkuyordum."

Qaira güldü. "Bizim Bato savaşı sevmez. Ne zaman duvara bir şey çarparsa ağlar."

"Ganni savaşçı olacak," dedi Shaza, Tarken'in elini dizinden çekerek. Sırtışı kurt gibiydi, gururla ışıldıyordu.

"Kızım da annesi gibi naziktir," dedi Bataar. Bu sadece yarı doğruydı; yedi yaşındaki kız Şaza'nın yanındayken teyzesinin itaatkâr gölgesiydi. "Onu senin pençelerinden uzak tutmak için büyükanne ve büyükbabasının yanına bıraktım." Bataar kızının Lugei nehrinde paten kaydığı ve kırmızı çimen denizinde arkadaşlarını kovaladığı anılara sahip olmasından memnundu. Olması gerektiği gibi, anaç dağların gölgesinde geçen mutlu bir çocukluk. Qaira'nın ailesi Ganni'nin kabuğundan çıkmasını kolaylaştırabilirdi.

Shaza omuz silkti. "Beni de onların büyüttüğünü unutma."

Eğer Shaza ağaran bir ayın karanlık şeridi ve bir o kadar da soğuksa, ablası da güneşi içine çeken bir çayırdı. Qaira geniş gözleri ve büyük kulaklarıyla küçük bir kızken olduğundan çok da farklı değildi. Ama boyanmamış yünleri ipeklilerle değiştirmişti; şimdi bir kız gibi giyiniyordu.

Kraliçe gibiydi ve öyle davranıyordu. Lavabodaki buharlı suda kollarını ovmakta olan hizmetçilerinden birine kibarca teşekkür etti.

Bataar, generallerine ve kâtiplerine yaklaşıırken eldivenlerini çıkardı. Yer minderlerinin arasına yayılmış, kenarlarında metal kadehlerden süslü bir kılıftan yarısı çıkmış bir bıçağa, Tarken'in bir kemik parçasından oyduğu kartala ve kül bulaşmış kayalara kadar her şeyin bulunduğu haritanın yanına çömeldiler. Uyumsuz oyun parçaları haritayı kaplamıştı.

"Kalafar hakkında düşünmeye başlamalıyız," dedi Shaza.

"Zultamları zayıf, serveti azalıyor. Kenar bölgelerdeki yoksul şehirler huzursuz. Yakında gryphonlar çiftlik kasabalarının etrafında akbabalar gibi dolanacak." Gözlerini doğuya, kızıl bozkırın sınırında yer alan ve

Güneşsiz Aylar'dan sonraki korkunç yıllarda Utasoo kabilelerinin yardım taleplerini reddeden Dumakra'ya dikmişti. O çadırdaki hiç kimse yüzlerine tüküren ülkeye karşı pek sevgi beslemiyordu.

Bataar muhtemelen en azından.

Zultam Ramzi Dumakra'nın kukla kralıydı. Yabancı düşmanı bakanları ambargolarla kızıl bozkırı zayıflatmış, Bataar'ın annesini öldüren ve Qaira'yı neredeyse elinden alan baskınlara yol açmıştı. Sınırdaki Dumakralılar Utasoo kabilelerinin topraklarına yerleşerek eski anlaşmaları ihlal ettiler. Bataar, görevi ve halkının birleşik iradesinden bile daha büyük bir ilahi güç tarafından intikam almaya zorlandı.

"Çok aceleci," diye azarladı Tarken. "Saygıdeğer general kaç tane pegasus uçucusuna dikkat etmemiz gerektiğini biliyor mu? Bana sayı verin, ben de adamlarımı bir gözleri gökyüzünde, diğer gözleri ileride olacak şekilde eğitmeye başlayayım."

Shaza kaşlarını çatı. "O pegasuslara kendimiz için ihtiyacımız var." Popüler simge yakalama oyunu Eagles & Lions'tan alınmış bir kaplan parçası olan işaretçisini çoktan hareket ettirmişti. Kıta bir oyun tahtası olsaydı, şu anda alt katın yarısına sahiptiler; Dumakra'yı ele geçirdiklerinde, tüm oyun alanı onların olacaktı, kuzeydeki Aglean krallıklarını, Susuzluk'un güneyindeki Moshitu kabilelerini ve uzak doğuda belgelenmemiş ne varsa temiz bir süpürme için hazır olacaktı.

herhangi bir haritada. Pegasus şövalyeleri şu anda bir tehditti ama yakında Bataar'ın cephaneliğindeki bir başka silah olacaktı.

"Sanki burada her şey bitmiş gibi davranıyorsun," dedi Bataar.

Shaza dalgınlaştı, uzun örgüsünü çekiştiren Tarken'e dalgınca vurdu. "Öyle değil mi? İmparator öldü. Konsey teslim oluyor ve Taşır sizin. Tüm Choyanren."

Yaşlı adamlardan birkaçı başlarıyla onayladı. Kır sakallı, kırışık yüzlü generaller bir zamanlar en güçlü rhahlar için binlerce kişilik orduları yönetmişlerdi. Bataar'ın savaş lordlarını ezmesinden sonra, artık onun için daha da büyük birliklere komuta ediyorlardı. Eski rhahlar kızıl bozkıra geri dönmüş, vasallar gibi haraç gönderiyorlardı.

"Çoyanren'den sonra," dedi Şaza, "zultam, vezirleri ve kuzeydeki lordlar çabucak farkına varacaklar. Taleplerimizi iletteceğiz ve şartlarınız reddedildiğinde ne yapacağımıza dair bir plan yapacağız. Önce saldırmamız gerek."

Zultamları zayıf olsa da Dumakra havaya hükmediyordu ve başkenti Kalafar kuş tüyü çelikle güçlendirilmiş duvarlarla çevriliydi. Bataar'ın imparatorluğu, Conservium'un bilgisiyle beslenip daha da büyüyecek bir canavardı. Zultam'ın pegasuslarını ve demir madenlerini, limanlarını ve verimli tarım arazilerini istiyordu. Dumakra'nın kara köprüsü birliklerin Aglea'ya taşınmasını kolaylaştıracak ve inanılmaz derecede hafif çelikleri birliklerini kuzey lordlarının ordularını süpürmek için donatacaktı.

Shaza, "Zultam'ın Dumakra'yı ve askerlerini imparatorluğunuza bağlaması, koruma ve barış dönemi karşılığında batı ile açık sınırlara ve serbest ticarete rıza göstermesini talep eden şartlar göndereceğiz," dedi. "Her şey bir evlilik anlaşması, koşuşların değiştirilmesi... ve seçtiğiniz temsilcilerin Kalafar ve çevre şehirlerdeki adaletsiz yasaları revize etmek üzere bakan ve vezir yapılmasıyla resmileştirilebilir."

Tarken, çocuksu yakışıklı yüzüne komik bir şekilde yakışmayan kara sakalının ucunu döndürdü. "Siz binlerce mil doğudaki bir cephede savaş planları yaparken, ben de kazandığımız savaşı kutlayacağım. Merak etmeyin, hepimize yetecek kadar içeceğim."

Etkilenmeyen Shaza, Tarken'in leopar parçasını devirerek taburunun düşmüş gibi görünmesini sağladı.

Artık kandan arınmış olan Qaira danışmanlara doğru ilerledi ve çemberin ortasındaki tabaklarda duran ekmeklere uzanarak yere çöktü. Bataar'ın yanına kıvrılmış vücudu sıcacıktı.

Tarken inledi. "Peki Dumakra. Duvarları yıkılmazsa, Kalafar'ı hâlâ yıkabiliriz." Jetonunu düzeltti. "Savaş köpeklerimi aç bırakırız, sonra onları surdan aşağı indirir ve başkente salarız. Birkaç düzine vermilrot cesedi tutar, şehre fırlatırız; patlarlar ve çürüme yayarlar."

Tarken yöntemlerini açıklarken yaşlı danışmanların gülümsemeleri yerini şaşkınlık ve tedirginlik ifadelerine bıraktı.

"O güzel kafanı düşünmekle meşgul etmemelisin." Shaza onun saçmalıklarına alışkın olduğu için sesini çıkarmadı. "Plan yapmadığın zaman daha yararlı oluyorsun. Choyanren'deki kuşatmayı zaman kazandı, köpekleriniz değil."

"Zaman bizim de düşmanımızdı," diye mırıldandı Bataar. Qaira'nın parmak eklemlerini okşadı. Bir sonraki en yakın kasaba granit ve kemikle doluydu, Choyanreni'nin ölülerini taş mahzenlere gömdüğü Sessiz Şehir. Bu son soğuk hava dalgası onları geri çekilmeye zorlayabilirdi ve o zaman da kemirecekleri çakıl taşları ve kösele gibi ölülerden başka bir şeyleri olmazdı.

Shaza başını eğdi. "Tarken bir k o n u d a haklı. Vermilrot tüm kuşatma ekipmanlarından daha ölümcül."

Bataar başını salladı. "Teslim olmalarını istiyoruz, salgın başlatmalarını değil."

Yıkıcı savaşlar kaynakları tüketiyordu. Taşdemir'in duvarları içinde haftalardır ateş yanıyordu. İhtiyaç duydukları lugail gemileri her an ateşe verilebilirdi.

Qaira Bato'yu bakıcısının elinden aldı ve kollarında salladı. "Preeminence ne dedi?" diye sordu umutla.

Sözleri Bataar'a yönelik değildi ama parmaklarını birbirine kenetleyerek sessiz bir soruyla onu sıkıştırdı. Bataar'ın ruhları gördüğünü biliyordu ama onu sevdiği Üstün Ruh'un gerçekliğinden uzak tutmuştu. Bataar artık bir çocuk değildi, çalınan hayatına layık olmadığını hissediyordu ama yine de onların bakışları altında ilkel bir korku hissediyordu. Üstün Ruh'u kurdun inine et atan bir adam gibi besledi. Şamanı onun Üstün Ruh'un kolu olduğunu ilan etmişti ama Bataar dehşete kapılmıştı.

Doymak bilmeyen tanrısı, kanlı ellerinden daha fazlasını talep edecekti; onu, bedenini ve ruhunu alacaktı. Şimdilik, sonsuza dek, kör bir hizmetkâr olmak gören bir araç olmaktan daha iyiydi.

Büyükannesi gibi şaman olan Boroo, sanki ince bedeni tahta kirişlerin bir uzantısıymış gibi odanın bir köşesinden çekildi. Buruşuk yüzü, önceki geceden kalma kurumuş kuzu kanının siyah çizgileriyle boyanmıştı. "Doğuda ilk muharebeyi kaybedersin ama savaşı kazanırsın," dedi romatizmalı gözleriyle Bataar'ı inceleyerek. "Neredeyse başladığı anda biter."

Geçen yıllar, muhtemelen karaciğer benekli bir ciltle doğmuş olan Boroo'ya dokunmamıştı. Yetenekli bir kahindi, ateşlerin etrafındaki translarında ruhlarla özgürce konuşabiliyordu ve rûn taşları onun girdiği her savaşın sonucunu doğru tahmin etmişti. Onun yetenekleri Bataar'ınkilere hiç benzemiyordu. O gökyüzünde Üstünlük'ü görüyordu; Bataar ise onların fısıltılarını duyuyordu.

"Sen öyle diyorsan, öyle olacak," dedi Bataar, Qaira'nın araştırmacı dokunuşunu sessizce reddederek.

Shaza onun bu beyanını yeni bir harita açmak için bir işaret olarak kabul etti, bu harita Dumakran'ın başkentindeki sarayın haritasıydı. İşaretleri yeniden konumlandırmaya başladı.

Bebek mırıldandı, dudakları sütle ıslanmıştı. Bato, Qaira'nın saçlarına ve kulaklarına sahipti ama gözleri Bataar'ındı. Çocuk uzandı, küçük elleri Bataar'ın kemerindeki kınında duran kılıcın etrafında kıvrıldı. Bato, Xincho'nun yağmalanmasından sonra Çoyanren'de, güherçile ve sülfürün fethinde doğmuştu. Acaba başka bir askeri kampta sallantılı adımlar atıp ilk kelimelerini geveleyecek miydi?

Eşikte bir uşak belirdi. "İmparatoriçe'nin elçisi yaklaşıyor."

* * *

Kapılar gıcırtyla açılırken Bataar maiyetinin önünde hazır olda bekliyordu. Tashir'in duvarlarının ötesinde, pagoda çatılarını gümüş süsler süslüyordu. Gökyüzü, havadaki demirin ve eriyen buzun tadıyla çelişen kokulu bir tatlılık taşıyordu.

"Açık bir gökyüzü, Üstünlük'ün zaferinize gülümsediği anlamına gelir," diye yorumladı Tarken.

Bataar pelerinini düzeltirken hiçbir şey söylemedi. Siyah samur astar boynunu yumuşak ve sıcak bir şekilde sarıyordu. Kalçasında duran kılıcının kabzası parıldıyordu. Tanomaki'nin dışındaki çiftlik arazisinde Choyanreni ordusuyla çarpıştıklarından beri kılıcı kan görmemişti. Kan banyosu değil, teslim olmak istemişti ve teslim olmuştu.

Generallerin ötesinde, askerler gerginlik içinde ciddi bir şekilde saf tutmuşlardı. Şaza'nın yanağına gazlı bez sarılmıştı ve duvardaki uzun okçunun açtığı yarayı kapatıyordu. "O okçu benim," diye tıslamıştı duman dağıldıktan sonra. Bataar onları öldürmek mi yoksa devşirmek mi istediğinden emin değildi. Yıllar önce bozkır lordlarına karşı yaptıkları seferden beri en iyi okçuları topluyordu.

Boroo, Qaira'nın yanında oyalanıyor, çok yakından incelemek istemediği anlaşılmaz bir ifadeyle Bataar'ı izliyordu. Qaira'nın kolunu tutan elinin parmak eklemleri bembeyazdı ve parmakları yorgunluktan titriyordu.

Bataar karısıyla anlamlı bir bakış paylaştı. "Tam bir kraliçe gibi görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Umarım öyledir. Bu çok ağır."

Dövülmüş gümüş başlık, kalın kumral örgülerindeki altın tonlarını ortaya çıkarıyordu. Damask elbisesi kanla boyanmış gibi görünen koyu bir kırmızıydı. Başını çevreleyen süsler, yüzünü oğullarına doğru eğdiğinde çınılıyordu; yarı kapalı gözleri Bataar'ın kilerle temasını hiç kesmiyordu. Kadının takındığı ifade Bataar'ın midesindeki ateşi alevlendirdi.

Karın içinde koşuşturdu. Duvardaki muhafızlar silahlarını bıraktıktan sonra, Bataar yakalanan bilginlerden birine bir mesaj yazdırdı. Kâtip, Xicho'nun ünlü kütüphanesindeki kitaplarda gördüğü süslemelere yer vermeden kısa ve öz bir şekilde yazmıştı. Mesaj bir ejderha lordunun kümesinden kurtarılan kuşlardan biri kullanılarak iletilmişti ve cevap çabucak geldi.

"Nihayet," diye mırıldandı Shaza kollarını açarak.

Plaka zırhlı muhafızlar kapıdan bir çöp arabası geçirdiler. Uzun boylu adamlar taşıma direklerini indirdi ve arkada yürüyen bir tarihçi perdeleri hızla geri çekti. Kalabalık sessizleşirken

İçerideki kadın bir gardiyanın eliyle aşağı indirildi. Terlikleri karda çitirdadı.

"Majesteleri Ruo Sacha'nın özel elçisini takdim ediyorum," diye duyurdu tarihçi kısık bir sesle.

Bataar uşağına başıyla işaret etti. Tarken'in kuzenlerinden biri olan çocuk öne çıktı ve boğazını temizleyerek beceriksiz Çoyanreni dilinde konuştu: "Kızıl Bozkır'ın Rhah'ı, Kızıl Ana'nın Oğlu, Xincho'nun Belası ve Tanomaki'nin müstakbel prensi, yeniden ihtişamlı Bataar Rhah'ı takdim ediyorum."

Askerleri onun adını haykırıyor, göğüslerini yumrukluyor ve silahlarının kabzalarını yere vuruyorlardı.

Elçi, "Göz kamaştırıcı Rhah," dedi, sanki onur sözcüğünü dişlerini sıkarak tükürüyor ve aynı anda bir soru soruyormuş gibi.

Başını sallayınca maiyeti sulu karda diz çöktü. Tarihçi bile onurlu beyaz cübbesini ve paltosunu kirletmekte tereddüt etmedi.

İmparatoriçe'nin temsilcisi parlak renkli bir brokar giymişti. Yanakları ve dudakları kırmızıya boyanmıştı ve saçındaki çatallı başlıktan yeşim taşından kolyeler sarkıyordu. Süt yeşili yüzeyin altında dönen yoğunlaşma, taşın adını vermiştir: bulut yeşim taşı. Boyalı porselen çanlar ve tütsü keseleri ceketli elbisesinin kalçalarını saran kuşağa bağlanmıştı. Bataar onun etrafında bir bulut gibi asılı duran narenciye kokulu orkide parfümünü içine çekti.

Anında şüphelenmişti. Karşısındaki kadın saçma bir şekilde iyi dekore edilmiş bir delegeydi.

"Taşir'e ulaşan haberlere göre, fetih sırasında adamlarınız Yüce Düşünce Okulu'nu yok etmiş," dedi çevirmenlere dönerek, yüz ifadesini değiştirmese de sesi ürkütücüydü. "Paha biçilmez kitapların deri kapaklarını kirli ayaklarınıza sandalet yapmak için kullanmışlar. İmparatoriçe, Taibeg nehrini en büyük düşünürlerinin ve yetenekli hekimlerinin kanıyla kırmızıya boyadığınıza dair söylentiler duymuş."

Bataar tereddüt etmeden, "Xincho'nun doktorları kampımda çalışıyor, vermilrotları oyalıyor," dedi. Öfkesini yatıştırmak daha iyi olacaktı. Kan vardı, en aç tanrıları bile doyuracak kadar çok ölüm vardı, ama doktorları katletmemişti. "Ülkenizin

Akademisyenler şimdiden bilgilerini tarihçilerim ve katiplerimle paylaşıyor, Federe Krallıkların fethedilmesi ve Utasoo ulusuna dahil edilmesinin doğru bir tanımını yapıyorlar."

Dudaklarını büzdü. "Telaaffuzunuz... beklediğimden daha iyi," diye kabul etti, artık çevirmenler yerine Bataar'a bakıyordu.

Choyanreni tarihçileri ve yüksek kâtipleri dil eğitmenleri olarak çoktan yararlı olduklarını kanıtlamışlardı. Dumakra'daki Conservium eğitilmiş âlimler onu daha fazla etkilemezse, Bataar bir gün onları kendi çocukları için özel öğretmen olarak istihdam edebilirdi.

"Ama beni yumuşak sözlerle kandırmak istediğini anlayabiliyorum," diye devam etti. "Sahte bir tarih inşa etmenize izin vermeyeceğim. Tanomaki'de derler ki-

"Tanomaki hakkında duymuş olabileceğiniz şeyler doğru," diye itiraf etti.

Ejderha lordları dürüstçe savaşmışlardı. Hakaretleri affedilemezdi. Bu adamlardan birkaçı çizilmiş ve dörde bölünmüştü. Diğerleri çırılçıplak soyulmuş ve kendi uyuşturucu inlerine atılmıştı. Tarken bir tanesini köpeklerine yedirmişti. Bataar gözlerini kaçırmadan önce bunu sadece birkaç saniye izleyebilmişti ama diğerleri adam bir et yığınının dönüşürülürken aval aval bakmışlardı. Ejderhaların ateş soluması buraya kadarmış. Choyanren'de geriye kalan tek ejderha, korkutucu bir ismi kalkan gibi taşıyan sıradan insanlardı ve onlar da inleyerek ölmüşlerdi.

"Taşir Tanomaki değil," dedi. "Bulut Yeşimtaş İmparatoriçesi ifade ediyor-"

Bataar bir an için bir "elçi" ile konuştuğunu unutmuştu. Bu saçmalığın devam etmesine izin vermeyecekti.

"İmparatoriçe bir temsilci göndereceğini yazdı. Onunla doğrudan görüşmeyi beklemiyordum. Majesteleri bir çadırda ya da ateşin yanında daha rahat ederler mi? Makamınıza uygun bir şey." Onun gözlerine baktı. Kadının gözleri hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Beklediğimden daha gençsin," dedi. "İmparatorun karısı mıydınız?" Taşir'deki kraliyet ailesi, Yüksek Düşünce Okulu'ndaki tarihçiler için bile bir gizemdi. İmparatorun zayıflığı ve

Beyaz sakallı, kâğıt paravanların ardına gizlenmişti ama hakkında başka pek bir şey bilinmiyordu.

Kılık değiştirmiş imparatoriçe omuzlarını dikleştirdi. "Ben onun kızıyım, Ruo Sacha, ve ünlü bir savaş lorduna göre genç olduğunuzu söyleyebilirim."

Kadın haklıydı. Mukhalii Rhah'ın annesini, Qaira'yı ve daha fazla kadın ve çocuğu kamplarından çalan baskını, Bataar'a henüz gençken savaşın nasıl yürütüldüğünü öğretmişti. O zamanlar on altı yaşındaydı ve onların geri dönüşü ve intikamı için bir fethetme liderlik ediyordu. Çocukluğu kanlı kılıçlar ve pençeler tarafından elinden alınmıştı. Zafer her zaman acı tatlı olmuştur.

"Savaşta yeniyim ama saf değilim." İmparatoriçe'nin nefesi buz tutmuş havada buharlaştı. "Keskin bir zekâm var."

Neredeyse gülümsüyordu. "Teslim olmakta haklıydınız. Duvar yıkılıyordu. Tecrübesiz olman sağduyulu olmadığın anlamına gelmez. Söyle bakalım. İmparator nasıl öldü?"

Ruo'nun ifadesi taş gibiydi. "Vermilrot'a yenik düştü. Xincho'dan gelen doktorların sizde olduğu doğruysa, size yalvarıyorum... Konsey salonunu yeniden düzenledim ama enfeksiyonun yayılmasını durduramayız." Çenesi çalıştı, aniden kaşlarını çeken ve kırmızı dudaklarını büken dehşet dalgasını tam olarak gizleyemedi. Böylece taştan cephesi çatlayabilirdi. "Sadakat yemini edeceğim."

Bu yeterli olmazdı. Bataar sadakat *isterdi*. Bu talep edilen, kazanılan, borçlanılan, hak edilen bir şeydi, verilen değil. İfadesini boş tutmak için kendini zorladı. "Yeşim bulutu şehrinin imparatoriçesi önümde yalvarıyor," dedi her iki dilde de, kalabalığın içinden geçebilecek kadar yüksek bir sesle. Askerler kıs kıs güldü, bazıları kahkaha attı. Diğerleri titredi. Çoğu suratsız görünüyordu. "Kardinal Hazretleri barış karşılığında ne sunuyor?"

Ruo'nun kara gözlerinde kızgınlık parıltıyordu. "Sahip olduğum tek şey uçağımız ve kendim. Kâtiplerim acil durumlarda karşılıklı destek sözü veren, evlilik yeminleriyle mühürlenmiş bir barış anlaşması hazırlarsa kabul eder misin? Tashir'de kral eşi olursun. Bu bir onurdur."

Bataar, Federe Krallıklarla birliğini sağlamlaştırmak için başka bir eş almayı planlamıştı. Ejderha lordlarının prenseslerinden biri acı çekecekti. Afyon tüccarları Tanomaki ve

Federe Krallıklar'da gücü elinde tutuyordu. Qaira'nın pudralı ciltleriyle asık suratlı kızlardan en sevdiğini seçmesine izin verebilirdi. Ama imparatoriçe?

Bu daha iyi bir teklifti.

Bataar Qaira'ya döndü, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. Onun küçük, onaylayıcı baş hareketiyle tekrar Ruo'ya baktı.

"O halde şehriniz benim korumam altında."

Her şey bu kadar düzgün bitmeyecekti ama savaş çözülüyor, kar gibi eriyordu. Ve tortuların - huzursuzluk ve isyan - beyaz buzun berrak suya dönüşmesi gibi sıyrılması gerekecekti. Ama bugün ziyafet ve seks, müzik, güreş ve okçuluk turnuvaları olacak, *zafer* alkol ve çılgın kahkahalarla bulanıklaşacaktı.

Bataar sıcak ve rahat olmak istemiyordu. Zaten daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. O haritada hâlâ sahiplenilmemiş çok şey vardı. Asla tatmin olmayacak bir tanrı, ama sadece Preeminence'ı suçlayamazdı. Belki de kan dökmek, binlerce adaletsizliğin intikamını almak istiyordu.

Belki de bir canavardı.

YAZ, 368

Paga'nın Harpy kızlarından daha saygılı çocuklar hiç olmadı.

-Dumakran kutsal kitabı

Nohra dirseğini bir pegasusun doğum kanalına sokmuş, kesenin içinde katlanmış bacakları kavıyordu. Havada, tabaklanmış derinin baş döndürücü kokusu ve ıslak saman kokusuyla karışan serin, şafak öncesi nemi asılı duruyordu. Gün doğarken seyisler pegasusları besleyecek ve kraliyet ahırları demir kokacak, süslü sütunlar etli iç organ parçalarıyla kaplanacaktı.

Emekleyen kısırak, vücudunun altına sıkıştırılmamış kanadını savurdu. Keskin sarı bir göz Nohra'nın yüzüne odaklandı ve Faith aniden başını sertçe eğerek dişlerini gösterdi. Eğer kısırak yerde omurgasız yatıyor olmasaydı, Nohra'nın burnunu ısırıp koparabilirdi.

"Sakin ol, seni canavar." Nohra omzunun üzerinden seslendi, "Yardım edecek biri var mı? Kanatlar sıkışmış." *Onların değerini gör,* diye dua etti Nohra. *Henüz alevlenmemiş bir ateşi boğma.*

Genç seyisler sinmiş, padok kapısının güvenliğinin arkasında tereddüt ediyorlardı.

Düzensiz ayak sesleri seyisin çatı katından aşağıya indi. "Çekilin yoldan," dedi Fahaad, çocukların arasından sıyrılarak. En üstteki

Tuniğinin önü açıktı ve pürüzsüz, umber rengi bir ten üçgeni ortaya çıkıyordu. Parmaklarını, dağınık görünmeyecek kadar kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. Diğer elinde balmumuyla mühürlenmiş kehribar rengi bir şişe tutuyordu.

"Sağlık için." Mantarı dişleriyle çekip çıkardı ve zultamın iyi likörünü ellerinin üzerine döktü. "Cesaret için." Dudaklarını sapın etrafına doladı. Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Şans için."

Diz çöküp şişeyi Nohra'ya uzattı. Meyan kökü ve erik kokularının karışımı burnunu gıdıkladı. Yudum boğazını yaktı, el ve ayak parmaklarına sıcaklık iğneleri batırdı.

Tanrıça, o kadar güzeldi ki inleyebilirdi.

"Darya için." Fahaad ayağa kalkıp şişenin ağzını Darya'ya doğru tutarken arkadaşlarının adını söyledi. Darya geri çekildi, duvara yaslandı. Yavrulama başladığından beri yeşil yüzlüydü ama şimdi yanaklarında güller açmıştı. "Bunu bizim için izle, olur mu aşkım?" Fahaad göz kırptı. "Ve bu işe yaramaz herifler için bir damla bile yok."

Bir ömür önce, Fahaad cılız bir seyisken, Nohra ve Darya geceleri sık sık buraya gizlice gelirlerdi. Nohra ahırda saçlarında samanla uyandığını, başını Fahaad'ın omzuna yasladığını hatırlıyordu. Darya'nın ninni gibi takımyıldızların isimlerini okuyan sesiyle uykuya dalarlardı.

Dar'ın kahverengi saçları uykuda dağılmıştı, şalı yamuk yumuktu ve siyah gözleri buğuluydu. Mütebessim bir yumuşaklığı ve geniş kıvrımları vardı, o kadar tehditkâr değildi ki, delici gözleri bile saray mutfağında onun nazik azarlarından korkan birkaç beceriksiz kızın gözünü korkutuyordu. "Yardıma ihtiyacın yok, değil mi?"

"Hayır, güvendesin Dar," dedi Fahaad ona.

Pegasus'ta zaten çok fazla el vardı. Nohra bir kolunu dışarı çıkardı. Omzuyla alnındaki teri silmeye çalıştı. Darya elinde bir mendille öne fırladı.

"Anaç tavuk olmak zorunda değilsin," diye sitem etti Nohra.

"Paga'nın kıcı, hafif," dedi Fahaad. Tayı yeniden yerleştirip minik kanatlarını ve bacaklarını bükerek kalçası Nohra'ninkini dürttü. Annesi ağır ve yorucu nefesler alırken, yavru torf ve samanın içine doğru kaydı.

"Bıçak." Nohra beklentiyle parmaklarını uzattı. Eli, kabzası elmaslarla işlenmiş bir bıçağın etrafına dolandı. Takımyıldızının şeklini dokunarak tanıdı; Darya'nın doğum günü hediyesi için kraliyet demircisine çizmişti. Şeytan Kral'ın zinciri: Bir prenesten hizmetkârına verilen belki kaba bir hediye idi ama Dar onun her şeyden önce arkadaşı, ikinci olarak da hizmetçisiydi ve bu kümedeki yıldızlar Darya'nın en sevdikleriydi.

Nohra göbek bağını kesti ve amniyotik keseyi geriye doğru sıyırdı. Birkaç gergin dakikanın ardından, pegasus tayı cılız bacakları üzerinde dik bir şekilde sallanmaya başladı. Toynaklarındaki lastiksi parmaklar hızla sertleşecek ve çıplak kanatları büyüdükçe tüylerle dolacaktı. Nohra nefesini tuttu. Paga'ya hayatı için çoktan yalvarmıştı. Daha fazlasını istemek kendini kandırmak olurdu.

Vücudu sarsıldı ve samanların üzerine yığıldı. Nohra da onunla birlikte sarktı. Bir başka uzun doğum sancısı, camdan yapılmış yeni doğmuş bir pegasusla son buldu.

"Kırılğan," diye açıkladı Fahaad Darya'ya ve yeni seyislere. "Doğuştan gelen bir etki, onları kuş gibi ve kısır yapıyor."

"Yani zavallının içi boş kemikleri var." diye mırıldandı.

Kısarak kıpırdandı, nefesleri düzene girdi, burnu az önce sağlam bir şekilde doğurduğu doğuma doğru kök saldı. Yedi, plasenta beyaz ağzını kızıla boyadı.

"Bu Faith'in ikinci kırılğan tayı. Antiria'dan yeni damızlıklar getirtmeliyiz. Yeni bir başlangıç. Yardım ister misin?"

Nohra Fahaad'ı fırçaladı ve yukarı tırmandı. Toplanan kalabalığın arasından sıyrıldı ve kollarındaki akıntıları temizlemek için zengin ahırların ortasındaki çeşmeye doğru ilerledi. Seyisler tayı düzgün durması ve emzirmesi için ikna edebilir, reddederse annesinden ayırabilirlerdi.

Darya ve Fahaad da onları takip ederek Nohra'nın kötü havasını dağıttılar. "Unutmadan, eczacıdan," diye mırıldandı Darya. "Ve tadı için bir şey."

Fahaad kendisine uzatılan şişeyi alırken sesi titriyordu. "Teşekkürler. Ben kirliyim, sakıncası var mı?"

Nohra onlara bir bakış attı. Darya, Fahaad'ın parmaklarını ısırmasına hazırmış gibi kaskatı kesilmiş bir halde parmak uçlarında durarak

dudaklarının arasına aldı. Fahat sırttı, sanki Darya'nın parmaklarındaki bal tatlılığını emmemek için kendini zor tutuyordu.

Darya elini silmek için inandırıcı olmayan bir gösteri yaptı ve tiksiniş görünüyoru. "Peki ya kısırlık toniği?"

Adam sırttı. "Senin yaptıklarını daha çok seviyorum Daheer."

Pegasuslar bile muhtemelen gözlerini deviriyordu. Nohra aralarına mesafe koydu.

"Ona bir şeyler söylemelisin... bilirsin işte," diye fısıldadı Fahaad, sesini alçaltarak ve Darya'ya yaklaşarak.

"Hayır. Sen söylemelisin."

"Ben buradaki yerimi biliyorum. Seninki onun yanında."

Nohra onları duymamış gibi davrandı. *Tanrıça*, uçmaya gitmek istiyordu. Gün ağarıyor, gökyüzü turuncu ve pembe tonlara bürünüyoru. Kalafar'daki tüm kahverengiler, kırmızılar ve oksitlenmiş maviler dağılana kadar şehrin üzerinde süzölmek istiyordu. Maraq Sarnıcı'nı barındıran pırıl pırıl binaya, Thora's Sanctium'un tepesindeki turkuaz kubbelerin tepelerine ve Rutiaa Sarayı'nın geniş arazisine bakmak istiyordu. Kutsal alanın üzerindeki kubbelerin tepelerini sanki küçük yuvarlak şekerlermiş gibi tatmak, hepsini içine çekmek istiyordu. Kalafar'ın sabahın erken saatlerindeki ışıklarının canlanışını ve başkentin parıltısını, dökölen yıldızlardan oluşa bir denizi izlemek istiyordu.

Göğsü sıkıştı. Çok geçmeden bu manzarayı sadece anılarında görecekti.

"Susadın mı?" Fahaad yanına gelip ellerini gömleğine silerek sordu.

Nohra sonunda sırttı. "Her zaman."

Fahaad kapalı bir sürahiden bardaklara su doldururken kristal şıngırdadı. "Daheer?" diye sordu ve Darya isteksizce döktü. Alkolün içindeki yağlar suyla temas edince kremse beyaza dönüşüyordu, bu yüzden içkiye Gryphon Sütü diyorlardı.

"Biraz istemediğine emin misin?" Fahaad yavaş bir yudum alarak sordu. Darya şişeyi bıraktı ve onun fincanını aldı. Gözlerini kırptırdı,

Konyak ağzına geldiğinde öksürdü. "İçmek için çok erken," diye boğuldu.

"Daha erken başlamalıydık."

Nohra, Mercy'nin ahırının kapısına yaslanıp başını demir parmaklıklara dayadı. "Bu babamın mahzeninden," dedi şişenin boynuna iliştilmiş kâğıt kartı inceleyerek.

"Karısına bu kadar iyi ata binmeyi öğrettiğim için memnun olan bir vezirden hediye."

Nohra ciddiyle gülümsedi. "Öyle mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Her şey örtmece değildir, seni çocuk." Cebinden mavi şişeyi çıkardı ve kısırlık tonağını bardağına boşalttı.

"Peki bir sabah bunu içmeyi unutursan ne olur?"

Fahaad yutkunurken yüzünü buruşturdu. "Ateşler, titremeler." Sinirli görünüyordu. "Belki Mytri yoksunluk belirtilerini fark eder ve beni kapı dışarı eder. Hiç param olmadan Moshitu'ya dönmek için bir tekne bulmam gerekir."

Bu hüsnükuruntu olabilirdi. Gerçek şu ki, Fahaad siyasi bir mahkûm olarak çok değerliydi. Cezalandırılıp saraydan uzaklaştırılabilirdi ama Dumakra'daki varlığı güneyli kabile beyleriyle huzursuz bir işbirliğini garantiliyordu.

"En azından eski hadım etme yöntemini kullanmıyorlar." Nohra çizmesinin ucuyla Darya'nın kalçasını dürttü. Darya kıpırdanarak Nohra'nın yemlemesini reddetti. "Toniğin etkileri tersine çevrilebilir, eğer güzel bir vezir karısı bulursan ve yuva kurmak istersen."

Fahaad ona hançer gibi baktı. Nohra kafa derisindeki bir çekiştirmeye sarsıldı. Ahırın içindeki siyah iğdiş dudaklarını saçlarına dolamış ve çekiştiriyordu.

"Muhtemelen saman olduğunu sanıyor. Dar, şu fare yuvasını prensesimiz için daha iyi fırçala, belki pegasusların kafası karışmaz."

"Hey!" Nohra örgüsünü çekiştirerek çözdü. "Yollar Bakanı'nın dün saçımın çok güzel göründüğünü söylediğini bilmeni isterim." Bunu söylediğinde neredeyse yüzüne tükürecekti.

"Yeni dul kaldı, değil mi?" Fahaad homurdanarak Nohra için doldurduğu bardağı geri devirdi. "Ah, neredeyse unutuyordum, senin için çoktan konuşuldu."

Nohra'nın gülümsemesi düştü. Darya aşağıya, kendi ellerine, yeni süpürülmüş zemine, Nohra'dan başka her yere baktı.

Her zaman üçü birlikte neredeyse sabahın köründe birbirlerine zaman ayırmışlardı. Ama artık çocuk değillerdi. Değişim, bedenini saran dalgalar gibi geliyordu ve Nohra onlarsız da olsa ilerlemeye devam etmek zorundaydı. Godsbreath kayıtsız kalmanın bir tuzak olduğunu söylemişti. Onun görevi Dumakra'ya karşı idi.

"Yarın, aynı saatte?" Fahaad sordu.

Darya geri dönecek, küçük mavi şişeleri içerikleriyle çelişen bir şefkatle kapının önüne bırakacaktı.

"Şafaktan önce mi?" Nohra azarladı. "Tanrıça, umarım olmaz. Atlar için şifacılık oynamaktan başka sorumluluklarım da var." Sanki mümkün olduğunca çabuk dönmeyecekmiş gibi, tayı biberondan emmeye ikna etmeye çalışıyordu. Kendi parmağını batırır ve kanını emmesine izin verirdi. Bunu sayısız kez yapmıştı. Ve Nohra'nın, ne zaman ayrıldığını hatırlamak için arkadaşlarıyla çalabildiği her anın tadını çıkarması gerekecekti.

* * *

Nohra binici kıyafetlerini çıkarırken lavabodan buhar yükseldi. Harem kanadındaki tüm odaların pencereleri açılmış, sabah serinliği yerini Dumakran yazının sıcağına bırakmıştı. Dışarıda arılar gül fidanlarını vızıldatıyor, kıkırdayan hizmetçi kızlar üstü örtülü geçitlerin altından geçip çarşaf yığınlarını dengede tutarak tualete gidiyorlardı. Darya'nın sıkılmış bezinden su damlıyordu.

Çoğu hizmetçi, kazançlı bir iş bulmadan ya da evlenmeden önce sarayda sadece birkaç yıl çalışırdı. Ama Darya'nın büyükannesi Nohra'nın ailesinin gözdesiydi ve Dar'ı sarayda büyütmişti. Nohra'nın neredeyse on yıl önce yemin etmesinden bu yana, arkadaşının asıl unvanı talmaid, özel nedime ve Harpy Şövalyesi'nin yaveriydi.

Nohra iç çamaşırlarının içine kıvrıldıktan sonra Darya vambraklarının kayışlarını sıkıca çekti ve geri kalanını giymesine yardım etti.

altın kaplama zırh. Nohra'nın saçlarını birbirine geçen karmaşık örgülerle örmüştü, tek bir teli bile yerinde değildi.

Nohra'nın saraydaki odası çoğunlukla boştu. Tek gerçek dekorasyon üvey annesinin seçtiği bir duvar halısıydı. Darya yatağın üzerindeki giysileri çoktan çıkardığı için odada birileri olduğuna dair tek işaret silahlar ve masanın üzerindeki kitap yığınıydı.

"Biliyor musun, aslında seni hiç kitap okurken görmüyorum," dedi Darya, onun görüş alanını takip ederek. "Bunları sadece zeki görünmek için ödünç aldığını düşünmeye başlıyorum."

"Vaktim olduğunda okuyorum."

Obeyd'in *Savaş Stratejileri* ve Noor'un *İkinci Fethi* gibi başlıklar göze çarpıyordu, sayfalar sararmış ve kırılıyordu. Bunun ötesinde, odalar cephanelik için ikincil depolar olabilirdi. Bilenmiş bıçaklar ve bileme taşları her yeri kaplamıştı. Yıl sonuna kadar Nohra saraydan ve Kalafar'dan ayrılmış olacaktı ve odası da şimdiki gibi yaşanmış görünecekti.

"Biliyor musun, babamla konuşabilirim," dedi Nohra. "Bir evlilik ayarlayabilirim. Bence Fahad bunu kabul eder. Sana karşı hep yumuşak olmuştur."

Fahaad henüz bir çocukken Moshitu'dan Dumakra'ya getirilmişti. Yeterince uzun süre onların tutsağı olmuştu. On yıldan fazla bir süre sonra, artık ahır yöneticiliğinden daha önemli bir rol üstlenmesinin zamanı gelmişti. Babasının vasisi olarak, güneyli kabile lordlarıyla aralarındaki zayıf ilişkileri güçlendirmek için Moshitu'da bir elçi olmalıydı. Zultam'ın sarayından Dumakranlı bir eş almak, güçlü bir birlik imajı yansıtacaktır. Ve Dar, Fahaad için iyi olurdu. Kendisi için iyi olan bir şeyi kafasına toynakla vurulsa bile anlayamayacağını boş verin. Her zaman dikkatle uzak durmuştu. Belki de bu ailesinin suçuydu.

Darya Nohra'nın başının etrafına baktı. Aynadaki yansıması yüzünü buruşturdu. "Beni Aglea'da yanında istemiyor musun?"

Nohra Darya'nın yan tarafını çimdikleyince Darya geriye doğru sarsıldı ve kalçasını masaya çarptı. Leğendeki bulanık su şıpırdadı ama taşmadı. İkisi de güldü.

Nohra'nın alaycı gülümsemesi çabucak kayboldu. "Beni takip etmek zorunda değilsin."

Darya'nın gözleri ciddiye, gece yarısı gibi karanlık, gökyüzü gibi sonsuz derinlikteydi. "O zaman gitme."

"Gitmek zorundayım." Sesi niyet ettiğinden daha keskindi. Darya irkildi.

Nohra özel mabede gitmeliydi. Darya'nın ağzından kolay kolay çıkmayan kelimeler Tanrıça'nın kulaklarına akacaktı. Bir kez onunla oturup dua ettiğinde, her şey küçülecekti. Dumakra'nın iyiliğini düşünen babasına kızmanın ne kadar çocukça bir davranış olduğunu anlayacaktı. Nohra, babasının kılıcı mı yoksa pazarlık kozu mu olacağı konusunda görevin ağırlığını bilerek doğmuştu. Kendisi de yarı Aglealı olan Nohra, kuzeyli lordun oğluyla iyi bir uyum yakalayacaktı. Yabancı sarayda, güçlü bir diplomatik varlık olabilirdi.

Aglea'yı sevebilir bile. Orada annesiyle bir bağ kurabilir, anne *olabilir*.

Tanrıça.

Nohra odayı geçerek kırmızı orak esasını kaidesinden çekti ve sırtındaki kınına soktu. *Kanayan Kenar* yıllar sonra nihayet onun olmuştu ama daha ne kadar sürecekti? Şans eseri Darya'ya bir bakış attı. Boğazına bir yumru takıldı. Darya gittiğinde Kalafar'daki Rutiba Sarayı'nda kalacak ya da Kardeş Şehir'e, Rayenna'daki büyükannesinin yanına gidecekti; Nohra bunu emredecekti.

Nohra içgüdüsel olarak din adamının kolyesine dokundu. On yıldan uzun bir süre önce kendisine verilen kolye, İblis Kralı'nın zinciri gibi boynunda asılı kalmıştı. Başparmağını işlemeli harflerin üzerinde gezdirdi. *Huzur rehavet eker, Kaos düzen doğurur*. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu.

"Nohra, ben-"

Döndü ve Darya konuşmasını bitiremeden yanından ayrıldı. Odalarının dışında, üstü kapalı geçitler hizmetkârlarla tıklım tıklım doluydu. Uzakta tazılar uluyor ve bir tavus kuşu çığlık atıyordu. Nohra esnemekten kendini alamadı.

"Uyuyamadın mı?" Safiya yanına yaklaşarak sordu.

"Görünüşe göre tek uyuyamayan ben değilmişim."

Kız kardeşinin siyah saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı. "En azından ben gecemin tadını çıkardım," dedi Safiya komplocu bir tavırla. "Sen neden eğlenmedin?"

"Kolumu bir pegasusun doğum kanalına sokmuştum."

"Şu anda parmaklarımı bir atın amına sokmaktansa sokmayı tercih edeceğim altı şey düşünebiliyorum. Bir dahaki sefere Conservium'u ara. Başlıklarını ve ellerini kirletin." Safiya'nın sırtışı alaycı bir hal aldı. "Çok daha iyi bir şirketteydim."

"Zira mı?"

Zira, Moshitu'nun kuzeyindeki adalardan gelen bir cariyeydi. Babalarının ve Safiya'nın son gözdelelerinden biriydi. Bu açık bir sırdı. Herkes biliyordu - umarım babam hariç.

"Benim -Himma Nine ne diyordu onlara- '*cilveleşmelerimi*' gerçekten takip etmene şaşırdım." Safiya içini çekti. "Yine de bu gece yalnız olacağım. Büyükanne Zira'nın babamın odasına gelmesini istiyor. Benim için kraliçe anneyi oynar mısın ve odama birini gönderir misin?"

Nohra homurdandı. "Sanki yardımına ihtiyacın var da."

Saf'in hınzırca kıvrılan kılıcı *Canavarlar Kraliçesi* kalçasındaki kından sallanıyordu. Çelikteki kıvrımlı desenler güneş vurdukça parlıyordu. Nohra ve Safiya her zamanki gibi zırhlarını giymiş, silahlarını çıkarmış bir halde meraklı hizmetçilerin, cariyelerin ve küçük kızların bakışlarını üzerlerine çekiyorlardı.

"Lanet olsun, sorumluluk almak için çok erken," diye mırıldandı Safiya. "Rami, Tanrıça aşkına bu ne şimdi?"

İri yarı küçük kardeşleri seyirci salonunun kapısının önündeki oyuğa çökmüş oturuyordu. "Saf! Nohra!" dedi umutla yukarı bakarak. Her zamanki gibi dar cübbesi dağınıktı. Her gün daha uzun boylu ve daha az ağırbaşlı görünüyordu, sırık gibi bir tay gibi.

Nohra kollarını kavuşturdu. "Mytri nerede? Yine ondan kaçtın mı?"

"Toplantı sıkıcıydı, ben de bir kurye çıkarken sıvıştım. Hesap yapmayı ya da büyükannemin günlüğünü okumayı tercih ederdim."

Safiya zaten dağınık olan saçlarını düzeltti. "Bulunmak istemiyorsan daha iyi saklan. Mews'e git. Ona ahırda olduğunu söyleriz."

Rami'nin yüzü güldü. Gözden kaybolduğunda Nohra, "Sorumluluklarından sonsuza dek kaçamaz. O veliaht prens."

"O daha on yaşında."

"Herkes onun üzerine titriyor." Çünkü anneleri ölmüştü ve onu hiç tanımamıştı. "Kimse ona ileride kral olacakmış gibi davranmıyor."

Safiya'nın ifadesi sivriydi. "On, Nohra."

"Prensesler," dedi kapıcılar, oda kapısını açarken başlarını eğerek.

Nohra ve Safiya içeri girdiler. Diz çökmüş vezirlerin, kâtiplerin, muhafızların, Tüccarlar Loncası temsilcilerinin, kâhyaların ve Nohra'nın neredeyse hiç tanımadığı düzinelerce adamın önünden geçtiler. Sadece bir tanesi önemliydi.

Konseyninden süslü bir ızgarayla ayrılmış olan babaları, diğer iki Harpy Şövalyesi'nin yanında oturuyordu. Nohra dekoratif metal bölmenin içinden babasını elmas şeklindeki fraktallar içinde gördü. Saçlarının şakaklarına aklar düşmüştü ama yeni cariyeleri onun ince burnu, keskin çenesi ve cömert gülümsemesiyle hâlâ yakışıklı olduğunu fısıldıyordu. Nohra onun yüz hatlarını farklı şekillerde üvey kardeşlerinde, aynada ve özellikle de Rami'nin yüzünde görmüştü. Nereye baksa babasını görüyordu.

Nohra'ya baktığında ölmüş annesini mi görüyordu?

Bu aptalca düşünceyi aklına gelir gelmez bir kenara attı.

Zultam, danışmanlarıyla görüşürken kuşaklı brokar bir dış cübbe ve değerli mücevherlerle süslü, muslin sargılı bir sarık giyerdi. Kraliyet süsleri, yüksek bir pencereden atılan ışıktaki parıltıyor ve erkekler odasındaki makamını işaret ediyordu. O Tanrıça tarafından kutsanmıştı ve onlar sadece o izin verdiği için nüfuz sahibiydiler.

Calidah hazırolda durmuş, meraklı gözlerle odayı tarıyordu. Clemiria Teyze on yıldır Rayenna'daydı ama kızı aynı uzun saçları ve ince dudaklarıyla onun aynadaki görüntüsüydü. Cali'nin sıska parmakları *arbaletin* kundağının etrafında kıvrılmıştı. Kabzadaki parlak sert ahşaba ve sedefe bakmak Nohra'nın omzundaki eski yaranın gerilmesine neden oldu.

Sonunda Aalya ağzını açtı. Kınındaki ciritlerin uçları kısa saçlarının etrafında çelikten bir taç oluşturunuyordu. Üvey kız kardeşi

Kapı zorlanarak açıldığında gözlerini kırpıştırarak uyandı. Aalya'nın tekrar uykuya dalmamak için yaptığı şey, kalkanı *Segreant*'ı ellerinin arasında evirip çevirmektir. Şaha kalkmış pegasus her uçuşta bir görünüp bir kayboluyordu.

"Scythe boyunca çiftlik kasabalarına saldırıyorlar. Sayıları artmaya devam ederse, kayalıklardaki gryphonları itlaf etmek için bir kuvvet göndermeliyiz," diyordu bir danışman.

General Fakier, "Zultam'ın gücüne bu kadar yetki verilmeden önce taşra kasabaları daha güçlüydü," diye karşılık verdi. "Yeni bakanları görevlerini ihmal ediyor. Şimdi ordu canavarları katletmek için müdahale mi etmeli? Birliklerimizi hareket ettirmek için gönüllü mü oluyorsunuz? Adama bir abaküs ödünç verin ve kraliyetin hesaplarını gösterin."

Kürsüde Nohra ve Safiya, Calidah ve Aalya ile yer değiştirerek akşam yemeğine kadar görevlerini devrettiler. Basamaklara yerleştiler ve diğer iki Harpy'nin minnetle ayrılışlarını izlediler.

Önlerinde, her birinin ağzını uzun süre kapalı tutamadığı, desenli sarıklar ve karlı sakallardan oluşan bir deniz uzanıyordu. Safiya bir elini kılıcının kabzasına dayadı. Aslanın yüzüne yerleşmiş zümrüt gözler güzel bir tehdit gibi parlıyordu.

İnleyen kapılar tartışmayı böldü. Nohra, Darya ve diğer iki hizmetkâr içeri girip oturmuş ve diz çökmüş adamların önüne sulu pancar turşusu, peynir, hurma, zeytin ve dumanı tüten ekmek tabakları dizerken döndü.

Bu davetsiz girişle birlikte fısıltılar kreşendo yaparak ateşli bağırışlara dönüştü ve tükürüklerle noktalandı.

"... daha büyük bir tehdit! Son birkaç yıldır bozkır kabilelerinin birçoğunu örgütledi. Diğer tüm lordlar onun önünde diz çöküyor. Ona Yüce Rhah diyorlar," diye açıklıyordu genç bir vezir. "Batıda, Çoyanren'deki krallıklarda bazı sorunlara neden oldu. Sizden ricam onun şartlarını aceleyle reddetmemeniz."

"Barbar kabileler, pek organize değiller," diye araya girdi uzun sakallı yaşlı bir adam. Nohra Yollar Bakanı'nın hırıltılı sesini tanıdı. "Onlar diğer medeniyetsiz erkekleri, kadınları, çocukları ve atları yiyen medeniyetsiz erkekler ve kadınlar."

Yüzü kızarmış ve bıyıkları terlemiş genç vezir araya girerek aceleyle konuştu. "İzninizle Majesteleri, askerleri Scythe'ın kuzeyindeki çiftlik kasabaları arasında panik yayıyor. Ruh tanrısının ona Dumakra'yı, Federe Krallıkları ve Aglea'nın her iki yarısını yöneteceğini söylediğini iddia ediyor. Vatandaşlarınız çaresiz ve korku içinde."

Yaşlı adamlardan bazıları alay etti. Nohra kaşlarını çattı ama konuşmadı. Utasoolar cesaretleri ve güçleriyle ünlüydü. Kızıl bozkırda kışlar sert geçerdi ve canavarlar her yıl daha da tehlikeli hale gelirdi.

Sadrazam Naci, zultama yakın bir yerde siyah sakalını okşadı ve ucunu parmağının etrafında döndürdü. "Bu ulus gryphonlar arasında yaşayan göçebelere yenilmeyecek."

"Federe Krallıklar'dan ne haber var?" diye sordu bir danışman endişeyle. Dumakra'nın dış ilişkileri, babasının Güneşsiz Aylar'dan sonra Kalp Pınarını neredeyse kaybetmesinden ve Keld'i teslim etmesinden bu yana, on yıllardır güçlü değildi. Şimdi de izolasyonist yönetimi komşu ülkelerle ticaret yapan vezirlerini rahatsız ediyordu.

"Tashiri imparatorunun prenseslerden birini barbar kralla evlendirdiğini duyduk," dedi yaşlı bir adam. "Ama taşta tapan bir aptalın kızını pazarlaması bizi ilgilendirmemeli."

"Savaş lordu daha nazik şartlarla yaklaşmış olsaydı, belki bir anlaşmaya varılabilir, siyasi bir evlilik yapılabilirdi-"

"Dumakra onun bir bozkır lorduna teslim olması için pazarlık yapmayacak!" "O yenilmez değil," diye araya girdi başka bir adam.

"Söylentiler var

Bataar Rhah'ın akıllı karışmış. Muhbirim Xincho'daki bir kayıptan dolayı yüzünde kötü bir yara izi olduğunu söylüyor."

Eğitim Bakanı fısıldadı, "Xincho hangi cehennemde?"

Naji, "Hayal etmek için bütün günüm olsa bundan daha gereksiz bir bilgi hayal edemezdim," dedi. "Yeni muhbirler bulun."

Nohra, Yardean Naji'yi hayatı boyunca tanımıştı. Babasının en yakın arkadaşı, en önemli danışmanı, gölgesiydi. Asla eğilip bükülmezdi ve her zaman zultamın kulağını çekerdi. Kurtlu sesler onun Kalafar'ı ve bakanlarını yönettiğini fısıldıyordu.

diğer şehirler. Nohra babasına, halkının hükümdarlarını sadece nadiren görmesinin, sesini her zaman danışmanları aracılığıyla duymasının onu nasıl zayıflattığını anlatabilmeyi diledi.

"Bu-"

"Ne?"

"Bir gryphonla dövüşmekten." Oda kahkahalara boğuldu. "Evet, öyle! Çocukken çıplak elleriyle bir gryphonla dövüştü ve şimdi sadece bir gözü var ve o da sarı sarı parlıyor."

"Tatlı, merhametli Tanrıça." Naci babasına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

"Gryphon avcısı nerede şimdi?" diye sordu zultam. "Onunla başa çıkmaları için iki çelik tabur göndereceğim ve"- önce Safiya'ya, sonra Nohra'ya baktı-"kılıcım ve tırpanımı."

Kırmızı Tarlalar

-Lofri ev sloganı

Bataar haşhaş tarlalarından geçerken, yerle bir edilmiş tarım arazilerinin kanla sulandığı Choyanren'i hatırladı. Ejderha lordlarının geniş mülkleri cenaze ateşleri gibi yanmış ve saraylar vermilrot kokmuştu. Buna karşılık Dumakran bakanının ekinleri bir örtü gibi yayılıyor, havayı tatlı ve dumanlı bir kokuyla dolduruyordu. Yayılan kırmızı sıraların ötesinde sık bir orman belirliyordu.

"Güzel bir manzara, değil mi?" diye sordu Bataar'ın yanındaki adam. Prens Nassar'ın uzun kirpikleri ve ince bir yüzü vardı. Küçük bilekleri ve dar beli kırılacak kadar narin görünüyordu ve kendini neredeyse Qaira kadar özenle süslemişti.

Lofri'nin malikânesine yaklaştıklarında Bataar, "Karım çiçekleri benden daha çok seviyor," diye cevap verdi.

"Karınla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Nassar boş gözlerle ormana bakarak.

"Beklemiyorum. Senden hoşlanacağından *korkuyorum*."

Prens yüksek sesle güldü. Arkalarında Tarken, Shaza ve bazı adamlardan kıs kıs gülüşmeler duyuldu. Atının kontrolünü kaybettiğinde Tarken'in sırtışı düştü. Atıyla mücadele ediyordu.

Kasabadan ayrıldıklarından beri Dumakran doru atının alışılmadık yürüyüşü. Gövdesi seğiriyor, kuyruğu sinirli bir şekilde sallanıyordu.

"Bu kırmızı çiçekler süs bitkisi," diye mırıldandı Nassar. "Afyon için olanlar çoğunlukla beyazdır. Sözleşmeli çiftçiler bunları daha kurak arazilerde yetiştiriyor ve Lofri tohum reçinesini dağıtıyor."

Bataar yükseklerde, Erdene'nin silüetinin bir görünüp bir kaybolduğunu fark etti. Bazen onun gibi her şeyin üstünde olmayı, siyasi çekişmelerin, entrikaların ya da savaşın ötesinde, öldürmesi gereken bir şey olduğunda bir ok gibi aşağıya atılmayı diliyordu. Keskin görüşlüydü ama bulutların ardında yaşayanlara karşı kördü.

Asla dünyanın üstünde olamayacaktı ama insanların üstünde olabilirdi.

Sütunlu bir evin dış avlusunda attan indiler. Bataar dizginini uşağı, Tarken'in kuzeni Oktai'ye verdi. Uzun boylu bir çocuktü ve sert tuniğinin içinde beceriksizce paytak paytak yürüyordu. Dumakran tarzı ona hiç yakışmıyordu. Bataar'ın o sabah handa aynada kendi yansımasına baktığı kadarıyla fena görünmüyordu. Daha az dikkat çekmek için saçını ve sakalını kesmişti ama şimdi çabalarının boşa gittiğini görebiliyordu. Zeffa sokakları yabancılarla doluydu. Çocukken böyle değildi, pazarlarda ticaret yapmaya gelirler ve artıklar için dilenirlerdi. O zamanlar çok fazla göze batıyordu. Bu neredeyse bir eline, hatta hayatına mal oluyordu.

"Dün gece bana dışarıda beklememi söylediğini biliyorum," diye itiraf etti Oktai aceleyle ve onu günümüze geri getirdi. "Ama Tarken bana biraz gümüş onur verdi, ben de genelevdeki kadınlardan birine zaman ayırması için ödeme yaptım."

"Ah." Daha fazla şey söylemesi gerektiğini fark etti. "Öyle mi?"

Oktai, Bataar'ın pelerini çözdü. "Divan oynardık ama bana sürekli dansçılar ve askerler dağıtılırdı, ona ise bütün kadın şövalyeler ve vezirler. Aslen Choyanren'liydi, bu yüzden ona orada yaptığımız savaşları anlattım ve o da çocukluğundan bahsetti." Gözleri dalıp gitmiş, düşüncelere dalmıştı. "O kadar uzun süre konuştuk ki genelev sahibi bir saatten fazla konuştuğumuzu söyleyerek kapıyı çarptı."

"Siz... sadece konuştunuz mu?"

"Evet, ama evlendiğimde *bir kadını* nasıl *memnun* edeceğimi de sordum." Oktai kızarak başını eğdi. "Çok şey biliyordu. Hatta bir resim bile çizdi. Rahatsız ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen iyi bir çocuksun. Şaza dışında ne zaman birini kızdırdın ki?"

"Sanırım aşık oldum."

Oktay'ın başını okşadı. "Söz veriyorum aşık değilsin."

"Sırtım ikiye ayrılmış gibi hissediyorum," diye inledi Tarken, arkalarından yaklaşıp ikisinin de omzuna vurarak. "Shaza bana o içkiyi ısmarlamamalı ya da tiyatronun dışındaki o kavgayı başlatmama izin vermemeliydi. Siz ikiniz dün gece nasıldınız?"

Utasoo ve Dumakran dilleri birkaç kelimeyi paylaşıyordu, bu yüzden Bataar rahatça konuşabilmek için sesini alçalttı. "Prens bana 'Bir adamın karakterini Zeffan genelevinde nasıl davrandığına bakarak anlayabilirsin' dedi. Anlaşılan amcası benim kararımı test etmesini istemiş. Sanırım bakan, prensin beni yarış pistine götüreceğini umuyordu ama Nassar'ın kendi fikirleri vardı."

Bir eğlence evinin تنها bir salonunda buluşmuşlardı; soluk benizli Aglealı bir fahişe prene şarap ikram ederken, bir diğeri Nassar'ın boynuna bastırdığı sarhoş öpücüğünden utangaç bir tavırla kaçıyor. Bataar'ın bu aptalı ciddiye alarak kendini küçük düşürmek zorunda kalması bir hakaretti.

Tarken güldü. "Yüzündeki ifadeyi görmek için adam öldürürdüm."

Bataar yüzünü buruşturdu.

"Peki, hangisini alacaksın?" İkisi de değil. "Sana daha genç birini, daha koyu tenli birini ya da bir erkeği bulabilirim."

Bataar genelev kızlarının ellerine iridyum kutsamaları tutuşturmuş ve onları özenle onarılmış giysilerini düzelterek odadan göndermişti. Denetimsiz genelevler umurunda değildi. Dumakra'nın sınırlarında, zultam yasalarının önerildiği Zeffa'da bile, yeraltı zevk evleri ve tavernalar hâlâ yasadışıydı ve çalışanlar ve müşteriler için hayatı belirsiz kılıyordu. Bazı eğlence evleri, arkaik geleneklere uygun olarak kızlarına rahibe diyerek yasanın etrafından dolaşıyordu. Bu müessese bu tür numaralar yapma zahmetine katlanmamıştı.

Ayrıca, Bataar'ın yatağında olmasını istediği tek bir kişi vardı. Tarken dirseğiyle onu dürttü. "Peki, ona güveniyor musun?" Bataar Dumakra'nın İçişleri Bakanı'na ait malikâneyi inceledi. Ticaret. Sarmaşıklar sütunlara tutunmuş, kemerli pencerelerin etrafında kıvrılmıştı.

"Ejderha lordlarından daha az," diye itiraf etti Bataar. Yine de sonsuz seçenekleri yoktu. Bataar, Nassar'ın teklifini elinin tersiyle ittiğinde prens nihayet ayılmış, oyalanmayı bırakıp ittifaklarını tartışmaya hazır hale gelmişti.

Farkında olmayan Oktai sırıttı. "Anneme anlatacak çok şeyim olacak. İyi bir hikâye istiyordu. Şimdi yüzlerce var." Çocuk on altı yaşında diğerleri kadar sertleşmemişti. Kamp baskınlarını ve adam kaçırmaları, cenazeye dönüşen düğünleri hatırlamıyordu.

"Dün gece olanları bir kenara bırakalım, tamam mı?" Bataar ona söyledi. "Ve Tanomaki'de olanların çoğunu."

Oktai başını salladı. "Elbette. Sen konuş, ben itaat edeyim."

Tarken kuzenini işaret etti. "Evet, evet. Ukalalık etme." Bataar onları karşılamak için bekleyen alaya baktı.

"Vasim Ervan Lofri," diye tanıttı Nassar, beyaz sakallı kısa boylu adamı işaret ederek. "Oğlu Jawaad." Adam Nassar'dan daha uzun boylu ve kalın kaslıydı. Gözlerinde Bataar'ın umursamadığı bir boşluk vardı. "Ve benim nişanlım, Kasira."

Bataar onun elini tuttu ve öptü. Dumakralıların büyüklerini onurlandığı gibi parmaklarını alına götürdü. Genç kadının yüzünde kırmızı lekeler belirdi.

Bataar'ın dün öğrendiğine göre, prens hayatının ilk yıllarını Kalafar'daki sarayın birkaç odasına hapsedilmiş, yaldızlı bir kafeste geçirmişti. Daha sonra annesinin uzaktan akrabası olan Ervan Lofri'yle birlikte yaşaması için Zeffa'ya gönderilmişti. Plan, onu Lofri'nin kızı Kasira ile evlendirmektir. Ancak kızın hassas bir bünyesi vardı, bu yüzden evlilik henüz gerçekleşmemişti. Cildi hastalıklı sarı bir renkteydi ve gözleri küçük yüzünden fırlamıştı.

"Hadi oğlum," dedi Tarken Utasoo dilinde, Oktai'yi ileri doğru iterek. "İşini yap."

"Kardinal Hazretleri." Boğazını temizledi. "Ekselansları, bozkırın Gryphon Kralı, Kızıl Ana'nın oğlu, Xincho'nun Belası ve Tanomaki'nin Yaver Lordu'nu takdim ediyorum" -yutkunarak bir nefes aldı ve kelimelere takılarak devam etti- "Taşır'ın Prens Eşi, Çoyanren'in Fatih, Bataar, Büyük Rhah."

Üstünlüğün bir mucizesi olarak Oktai'nin Dumakran'ı Choyanreni'sinden daha kötüydü.

"Peki bu kim olabilir?" Lofri sordu. "Kız kardeşin mi?"

Bataar Şaza'ya baktı. "Komutanlarımdan biri."

Kahkaha yapılmış ve bakanın Gıdı Salla.

"A Kadın komutan mı? Zultam'ın Harpy Şövalyeleri gibisin."

Yanı başındaki Nassar aç gözlerle Şaza'yı bir aşağı bir yukarı süzdü.

Utasoo'da Şaza, "Bana elini sürerse küçük prensini hadım ederim," diye uyardı.

Tarken, "Elimdekini görseydin öğürürdün," dedi. "O demek istiyor ki o."

Bataar ikisine de uyarıcı bir bakış attı. "Medeni kalın."

Lofri, Tarken ve Bataar'ın arasına baktı. "Siz ikiniz aynı -" Parmaklarını yüzlerinde gezdirerek yara izlerine yaklaştırdı.

"Küçükken başımıza gelen bir beladan," diye açıkladı Bataar. Shaza'nın gryphon pençelerinden kalan yara izi gömleğinin altında saklı olduğundan görünmüyordu.

"Onlar gryphon işaretli," diye açıkladı Nassar. "En azından bu söylenti doğru."

* * *

Salonda Tarken, Shaza ve adamları Dumakran şarabı içerken Bataar bir fincan çay içti. Böyle bir konuşma için ayık olmak daha iyiydi. Hizmetçi kızlar geniş odanın içinde geziniyor, meyve, kızarmış ekmek ve zeytinyağlı dip sos dolu tepsiler bırakıyorlardı. Nassar uzandı, kıvrılmış bacakları kanepede ikinci bir koltuk kapladı. Onların konuşmalarını ilgisiz bir ilgiyle izledi,

daha çok omzuna tünemiş altın maymunu beslemeye odaklanmıştı. Bakan Lofri'nin tüylü kaşları konuşurken dalgalanıyor, sadece fildişi piposundan yavaşça bir nefes çekmek için duraklıyordu.

Lofri, "Zultam'ın birliklerini birden fazla cepheye bölerseniz danışmanları gerçek hedefinizi asla tahmin edemez," dedi ve parmaklarını yalayarak temizledi. "Temkinliler. Kalafar'ın senin için fazla hırslı olduğunu düşünecekler. Dumakra'nın kalbine saldırıp ordunuzu Tırpan'a hapsedmek için ölümü arzulamanız gerekir. Çevredeki şehirler dururken kazanamayacağınız bir kuşatma bu."

Ervan Lofri, Çoyanren'e afyon kaçıracak ve Dumakran kaçak mallarını Aglea ve Kızıl Bozkır'a sokarak bir hırsız serveti kazanmıştı. Batı Zeffa olarak bilinen, gıcırdayan ahşap rıhtımlardan ve sidik, alkol ve ucuz kahve kokan barakalardan oluşan yasadışı limanda faaliyet gösteriyordu. Limanlarda uyuşturucu ticareti yapan, yabancıları ve fakirleri insan metası olarak pazarlayan düzinelerce zengin adam vardı. Bataar eski iskeletlerin isimlerini öğrenmeyi hiç umursamamıştı. Zultam, Bataar'ın anlaşma şartlarını reddettiğinde Lofri hiç vakit kaybetmeden ittifak görüşmeleri için elçiler gönderdi.

Ticaret için iyi olan Lofri için de iyiydi. Sınırların açılmasını, ihracat vergilerinin düşürülmesini, Aglea, Kızıl Bozkır ve Choyanren ile engelsiz ticaret yapılmasını istiyordu.

"Yani zultamdan memnun değil misin?" Bataar başladı. "Onun Tanrıça tarafından kutsanmış olduğuna inanmıyor musun?"

"Ben buna inanmıyorum. Bazıları inanıyor ama ben inanmıyorum." Lofri piposunu yere bıraktı ve esprili bir şekilde güldü. "Zultam Ramzi'nin tüm hayatı boyunca Ticaret Bakanı oldum. O her zaman şımarık bir velet oldu ve şimdi de danışmanlarının kuklası."

Bir zamanlar Zeffa ikinci bir başkent gibi parlıyordu. Dumakra dokunulmazdı. Şimdi ise bakanları zultamın birikmiş servetini yağmalıyor ve bundan ilk zarar görenler siviller oluyordu. Bataar bir zamanlar Zeffa'nın pazarlarında hırsızlık yaptığı için neredeyse bir elini kaybediyordu. Artık karne sınırlarında muhafızlar devriye geziyordu ve servet uçurumu bir sur kadar yüksekti.

Lofri, "Yeterince yüksek sesle konuşan herkesin kulağı ondadır ve her güzel şey onun gözündedir," diye devam etti. "En azından annesi onu

sıkı bir tasmayla." Ama iyi kontrol edilen bir köpek yine de köpektir. "Tanrıça'nın talihsizliği Clemiria bir erkek değil. Remzi'nin kız kardeşlerinden herhangi biri daha güçlü bir zultam olabilirdi."

"O zaman neden onlardan birini desteklemiyorsun?" Bataar araştırdı.

Sessiz bir kıkırdama sakalını salladı. "Hepsi çok düşkün ve Remzi'nin hatalarına karşı kör. Ayrıca, Tanrı'nın Nefesi'nde yazıyor. Bir kadın çok fazla güç elde ederse ruhunu ikiye böler, savaş ilan eder, çocuklarını öldürür, bir iblisi baştan çıkarır, *iki* cehennem yaratır! Dumakra'daki pek çok kişi de Kardeş Şehir'in başında bir erkeğin olmasını tercih eder."

Bataar başını eğdi. "Zultam'ın hiç mi kurtarılabilir yanı yok?"

Bakan ofladı pufladı. "Çocuklarından yeterince hoşlanıyor. Muhtemelen her zaman aynalara bakmayı sevdiği içindir."

"Oğlun Nassar'ın Tanrıça tarafından kutsanmış olduğunu mu düşünüyorsun? O Remzi'nin oğlu."

Prens Şaza'ya çapkınca sırtıttı. Şaza ona tiksintili bir bakış fırlattığında, daha kibar hizmetkâr kızlardan birine döndü.

"Daha da önemlisi, onda Merv'in kanı var." Lofri memnuniyetle gülümsedi. "Kuzenimin kanı. Hiçbir şey benim için kendi ailemden daha değerli değildir."

Merv Attar, zultamın ilk eşi ve yaşayan tek kraliçesiydi. Kocasından neredeyse on yaş büyüktü ve onunla henüz on dört ya da on beş yaşındayken evlenmişti. Prens Nassar ve küçük bir kızı bu birlikteliğin nihai ürünleriydi.

Dumakran kralları kız çocuk sahibi olmak isterdi. En şanssız zultamın sadece oğullarla lanetleneyeceği söylenirdi: tahtını isteyen çok fazla varis ve onu savunacak yeterince savaşçı kız yoktu.

Bataar kaşlarını kaldırarak arkasına yaslandı. Kemerli pencereler, boyalı fayanslar ve kadife koltuklar Lofri'nin zenginliğini gösteriyordu. Attarlar ve Lofriler Kalafar'ın en zengin iki ailesiydi. Servetleri günümüz Dumakra'sını inşa etmişti.

Bataar, "Ailesine değer veren bir adama saygı duyarım," dedi.

Lofri'nin sırtışı kedi gibi oldu. "Eğer bir kızım daha olsaydı, onu hemen seninle evlendirirdim."

"Keşke."

"Bu konuşmaya dışarıda devam edelim mi?" Nassar araya girdi. Hayvanı koşarak uzaklaştı. "Sıkıldım ve Lofri av alanları sadece Antiria'daki kraliyet ormanlarıyla rekabet edebilir."

Bataar ilk önce avluya çıktı. İçeride boğulma hissi onu sarmış, Bataar'ı bu ittifakla aynı dile getirilmemiş tehlike hissiyle doldurmuştu. Ama Lofri'ye asla güvenmeyecek olsa bile, Bataar en azından onun kendi çıkarlarına güvenebilirdi. Yaptıkları anlaşma ticaretin ötesinde, vasisi Prens Nassar'ı ve dolayısıyla Lofri'nin kızını yüceltecekti. Bataar ayrıca Lofri'nin taş gibi oğluna sadrazam unvanı vermeyi de vaat etmişti.

Dumakra'nın şehirlerini, küçük kasabalarını ve çiftliklerini bünyesine katan Bataar, dünyayı birleştirecek bir imparatorluk kurmaya devam edecekti. Din savaşlarının, açlıktan ölen çocukların, kölelerin ve uyuşturucu batakhanelerinin olmadığı bir imparatorluk. Daha iyi bir dünya.

Nassar Dumakra'yı veremezdi. Yapabileceği en iyi şey, muhafızının sadık ve işbirlikçi olduğunu kanıtlaması halinde onu vali yapmaktı. Onu başka bir şehrin kralı ilan edebilirdi.

"Kuşları getirin," diye seslendi Lofri.

Bakanın doğancısı, kalın eldivenlere bağlı iki kukuletalı aladoğanla yaklaştı. Hâlâ yırtıcı kuşları eğitmeyi öğrenmekte olan birkaç çocuk, kafeslerinde atmacalarla mews yönünden geldi. Diğer hizmetkârlar havlayan tazıları getirdiler. Bataar, Erdene için ısıklık çaldı. Erdene bir ağaçtan onun omzuna atladı, öyle yüksek sesle çığlık attı ki gökdoğanların tüyleri uçuştı. Köpekler uludu, tüyleri diken diken oldu.

"Ne güzel bir kuşunuz var." Nassar'ın sesi istemeyerek de olsa etkilenmiş gibiydi. "Bu şey bir karaca büyüklüğünde. Hiç bu kadar büyük bir kartal görmemiştim."

Lofri'nin oğlu Jawaad yüzünü buruşturarak yanında durdu. "En büyük avı ne?" diye sordu prens.

"Bir gryphon," dedi Bataar. "Ama kışın kurtları ve pek çok tilkiyi avladığı da olmuştur."

"Şaka yapıyorsun." "Çok ciddiylim."

Yaşlı bakan kıs kıs güldü. "Kızıl geyiklerimiz ve yaban domuzlarımız var. Dağın çok daha yukarısında keçi-antelope ve büyük-

boynuzlu koyunlar. Daha güneyde antiloplar ve Dumakran aslanları var elbette. Güneydeki pirinç tarlalarında da yabancı bıldırcın var ama bakalım bugün bu ormanda ne yakalayabileceğiz."

Yakınlarda, hizmet eden kızlar Oktai'nin etrafında toplanmış, o karmaşık Dumakran kelimelerini telaffuz etmeye çalışırken kıkırdıyorlardı. "Bize Federe Krallıklar hakkında daha çok şey anlat," dedi biri gözlerini kırıştırarak. "Bir gün ben de daha geniş bir dünyayı görmek isterim."

Oktai sırttı ve onların ilgisinden memnun oldu. "Taş mahzen şehirler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve gemiler-"

Tarken kuzeninin başının arkasına vurdu. "Etrafta dolaşıp dudaklarını büzen her kıza hayatınla ilgili her şeyi anlatma. Böyle giyiniyoruz çünkü ortama uyum sağlamaya çalışıyoruz. Böyle devam et, eve döndüğümüzde annene ne kadar küçük bir sidik kafalı olduğunu söyleyeceğim."

"Mankafa falan olmadım ben!"

Shaza Oktai'nin yanağını çimdikleyerek açık ağzını genişletti. "Hmm... tartışılabilir."

"Bunu daha ilginç hale getirelim mi?" Bataar arkadaşlarına dönerek sordu.

Nassar şahin terbiyecisinden aladoğanlardan birini aldı. "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

Bataar kurt gibi sırttı. "Bahisleri yükselteceğiz. Ne için kumar oynayalım? Kasira'nın eli için mi?"

Nassar yüzünü buruşturdu.

"Kalp Sarayı'nın tapusu mu?" Bataar önerdi. Zultam'ın Antiria'daki tatil evi, asma bahçeleriyle bilinen dünyada ünlüydü. "... Kalafar?"

Bakan omzunu sıkmadan önce Bataar'ın sırtına vurdu. "Çok komik bir adamsın. Bir sonraki oğlunuza isim verme şerefine ne dersiniz? Tashir'deki prensesin hamile olduğunu söylüyorlar."

Bataar neredeyse alay edecekti. *Kim demiş?* "Tamamdır. Ya benim kuşum daha iyi bir avcı olduğunu kanıtlarsa?"

Nassar gülümsedi. "Fiyatını söyle, rhah."

Bataar onu inceledi, sızan kibirini, kuşaklı cüppesini ve üzerindeki değerli taşlı iğneye takılı tavus kuşu tüyünü

sarığını. Bataar çenesindeki yara izini ovuşturarak mırıldandı. "Şu." Nassar'ın başının üstündeki biblonun parladığı yeri işaret etti.

Nassar'ın kaşları çatıldı. "Umarım Choyanreni eşiniz Nassar Zultama ismini beğenir."

Bataar, köpeklerin sülünleri ve yaz yaprakları arasında gagalayan av kuşlarını uçurmasını izledi. İpeksi vücutları ağaç gövdelerinin etrafında, karanlık suda kayaların etrafında süzülen balıklar gibi uçuşuyordu.

"Güzel köpekler," diye övdü Tarken bakanı.

Köpek eğitmeni iki tazi arasındaki kavgayı ayırmak için araya girdi. Köpeklerin beyaz ağızları kırmızıya boyanmış, parçalanmış bir tavşan yaprakların arasına dağılmıştı.

Bataar, "Bir köpek yola gelemiyorsa dişleri kadar değerli değildir," diye mırıldandı.

Lofri güldü. "Onlar genç, hâlâ öğreniyorlar. Bir köpek bir günde eğitilmez. Bir insan da öyle."

"Eninde sonunda bir çocuk adam olur. Eğer bir şey olmak istiyorsa, er ya da geç olması daha iyidir."

Aptal prensi rahat bırakması gerektiğini biliyordu. Lofri'nin ittifakından önce Dumakra'yı ele geçirmek, ulusun başkentini sıkıcı bir şekilde kuşatmak anlamına gelirdi. Tüm bu süre boyunca güneydeki liman kentindeki zengin fiş tüccarları ve maden sahipleri tarafından gönderilen takviye kuvvetleri savuşturmak zorunda kalacaklardı. İş o noktaya gelirse, Bataar şehri sular altında bırakmak için Tırpan'a baraj yapmayı planlamıştı. Bu, büyük bir maliyetle teslim olmayı garantileyecekti. Lofri'nin ittifakıyla Kalafar'ı ele geçirmek, bozkırdan, çöl ormanlarından geçip doğrudan şehre girmek gibi bir yıldırım yolculuğu olacaktı.

Shaza atmacalardan birini ormana doğru süzölmeye gönderdi. Av partisi kuşun çığlıklarını takip etti ve onu pençelerini kahverengi bir tavşanın boynuna geçirmiş halde buldu. "Umarım Shaza adında bir oğlun olmasına aldırılmazsın," dedi ona omzunun üzerinden.

"Peki ya Şazar?" Bataar diz çökerken sordu.

Kılıcının altında, çırpınan bacakları hareketsiz kaldı. Ruhu, kışın sıcak nefesi gibi küçücük bir zerreydi. Omuz silkti. "Ben alırım."

Erdene keskin bir şekilde ciyaktı. Ses Bataar'ın kulağında cınladı. Dilini şaklattı ve Erdene kanatlarını açarak havalandı.

"İşte!" Nassar bağırarak gökdoğanını havaya kaldırdı.

Şahin kartaldan daha hızlıydı ve Erdene'ye çabucak yetişti. Bataar'ın kuşu diğer kartallarla birlikte uçarak büyük taş ocaklarını yok etmek üzere eğitilmişti. Odaklanabiliyor, daha küçük kuşların avını ezip geçmesine izin verebiliyordu. Ama gözlerini Lofri'den ayırmayan Bataar, Erdene'ye ıslık çaldı ve Erdene, pençelerini uzatmış bir şekilde dönüp gökdoğana çarptı.

Nassar öfkeyle kükredi. "Ne oluyor lan, at sikici?"

"Kendine dikkat et prens," dedi Bataar alçak sesle.

İki kuş, Erdene onları yere indirene kadar gökyüzünde döndüler. Gökkuşgun tüylerini kabartarak ve hafifçe kanat çırparak öttü. Erdene'nin kehribar gözleri Bataar'ı izledi. Başını eğdi. Bataar dilini şaklattı ve kartalı cesedi yere bıraktı.

Nassar'ın gözleri büyüdü. "Benim kuşum! Tanrıça'nın lanetlediği şahinim!"

Bakanın gülümsemesi bozuldu. "Hey şimdi, o sadece bir hayvan. Beni pişman edecek bir şey söyleme evlat."

Bataar Erdene'yi hatırladı. "Eğer bir şeye gözümü dikmişsem, onu benden almaya çalışmamanız akıllıca olur prensim. Birlikte daha iyi çalışırız."

Nassar kuşunu kaptığı gibi doğancıya teslim etti ve yüzünü buruşturarak parmaklarını keten pantolonuna sildi. Gökdoğanın kırık kanadında hareket vardı. Şoktaydı ama ölmemişti. Erdene emir almadan öldürmezdi.

Nassar, "Bu sportmence değildi, rhah," diye tersledi. "İyi niyet göstergesi olarak kuşunu ödünç almama izin ver."

Bataar gözlerini dikmiş, Nassar'ın önce göz kırpmasını bekliyordu. "Pekâlâ. Görüyorum ki iğneni kaybetmek istemiyorsun. Zultam'ın koleksiyonundan mı?"

"Hayır. Annemden."

Bataar'ın işaretiyle Erdene onun omzundan kalktı ve kanatlarını açarak Nassar'ın koluna atladı.

"Bu kuş hangi komutları kullanıyor?" diye sordu.

Bataar Nassar'a sert bir gülümseme verdi. "Kuşları takas edeceğimi söylemiştim prens. Eğer şahincilik dersi almak istiyorsanız, kuş bakıcısına sormalıydınız."

"Heh. Kendine dikkat et. Şakalarını yap ama unutma ki ailemin bağlantıları sana Kalafar'ı kazandıracak. Sen zaten

Unuttun mu? Lofri'nin şehir nöbetindeki adamları savaşçılarınız için kapıları açacak ve saray muhafızlarının icabına bakacak. Bense Kuğu Kapısı'nın kapısını çalmak zorunda kalırsınız."

"Ailen." Bataar kelimeleri dilinde uzattı. "Acaba kız kardeşlerinden herhangi biri bize sadık kalacak mı?"

Nassar'ın dudağı seğırdi. "Ben zultam olduğumda, Harpy Şövalyeleri bana bağlılık yemini edecekler."

"Yani... hayır mı?" "Hayır... şu anda."

"Koruyucunuzun adamları var. Pegasusları var mı?"

Nassar ağzını büzdü. "Bir tane. Büyükbabamın hediyesiydi. Ama Kasira'yı saymazsanız binicim yok, o da çok az. Onun gibi kadınlarınız olduğuna göre" -Şaza'yı işaret etti- "muhtemelen babamın gibi şövalyeler istiyorsunuzdur."

Prese yan gözle baktı. "Bu doğru mu? Kanatlı atlara sadece kadınlar mı binebiliyor?" Bataar çoktan savaş planlarını gözden geçirmeye başlamıştı.

"Hiçbir erkek buna cesaret edemez. Bu bir tabu ve insanların batıl inançları var. Tanrı Nefesi'nde yazılanlar yüzünden pegasusların erkek binicileri kabul etmediğini ve o dehşet verici kuşların herhangi bir tereddütü sezdiğini akıllarında tutuyorlar. Onlar zengin kadınların ve bazen de ahırlara bakan harem ağalarının binekleri."

"Babanızın sarayında kaç tane hadım var?"

"Pegasus sayısından daha fazla," diye homurdandı prens. "Ders almak istiyorsan bir kayıt tutucu bul."

Avları birkaç saat sonra, Bataar'ın Lofri'nin sert atmacalarından biriyle birkaç keklik öldürmesiyle sona erdi. Av köpekleri dönüş yolunda havladılar ve birbirlerinin topuklarını ısırdılar.

"Bu hiç adil değildi," diye yakındı Nassar. "Senin lanet kuşun sadece kulağımın dibinde ciyıklamayı biliyor."

"Erdene benden başka kimseden emir almaz. Eğer sözünde durmuyorsan, annenin şapka iğnesi sende kalsın."

"Ben bu konuda iyiyim." Nassar'ın çenesindeki bir sinir, Noor safirleri kümesini sarığından sökerken seğırdi.

Kayalık bir dereye geldiklerinde atlardan inerek atları karşıya geçirdiler ve yolun geri kalanını yaya olarak yürüdüler. Bakanın metanetli oğlu, nefes darlığı çeken yaşlı adama kolunu uzattı.

"Sen iyi bir adamsın, rhah. Ailelerimizin kan bağıyla birleştiğini görmek isterim," diye tekrarladı Lofri. "Nassar'ın büyükanne ve büyükbabası Marafal'daki Tüccarlar Loncası'nı kontrol ediyor. Kız kardeşi Aalya ise Dişler'deki kuş tüyü demir ve elmas madenlerinin varisi. Kuzenimin bir anlaşmaya razı olacağından eminim."

Prens, Bataar'a ters ters bakarken bir böceği ezdi. Demek Tüccarlar Loncası'nın yöneticileri Nassar'ı es geçip kız kardeşini veliaht tayin etmişlerdi. Bataar Dumakran miras hukukunu araştırmayı aklına not etti.

Bataar başını salladı. "Bir prenses adamlarımdan biri için iyi bir eş olabilir."

"Ya da kendin için. Choyanren'de ikinci bir eş aldın. Zultam'ın iki eş alması Dumakran usulüdür ama sen Kızıl Bozkır'ın kurallarına uyuyorsun. Orada bir erkeğin istediği kadar karısı olabilir, değil mi?"

Bataar sırtıttı, dişlerini göstererek. "İstediğim kadar karım olabilir." Lofri güldü. "Oh ho, Kardinal Hazretleri farklı kurallar uyguluyor!" "Kız kardeşim ne kadar isterse," dedi Shaza Utasoo'da. Onun yanında, Tarken homurdandı.

"Bir eşleşmeyi kabul edersem," dedi Bataar, "ittifakımız bunun için daha mı güçlü olur?"

Yaşlı adam sırtıttı. "Kâtiplerimden birine bir anlaşma yazdıracağım. İmzalayın ve benim kanımdan olun."

Nassar kızgın görünüyordu ama bir şey söylemedi.

"İki eş senin için yeterli değil mi?" Tarken'in sesi şakacıydı ama Bataar'ı kolundan yakalayan yumruk şaka olamayacak kadar sertti. "Geri kalanımıza da biraz kadın bırak."

"Hangi kadın seni istiyor?" Shaza ters ters baktı.

"Aklıma bir tane geliyor." Gözlerini kısmıştı. "Ya da iki tane."

Onu itti. "Ona bağlı kalmak istiyorsan diline dikkat et, bit."

Neredeyse avluya varmışlardı ki, Bataar'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Avlunun içinde dönüp duran Erdene

gökyüzüne doğru uçtu ve boynuna yakın bir yere tünedi. Gök gürültüsü avluyu doldurmadan önce bir sancı gryphon'unun işaretini çekerek göğsünde sıkıştı. Shaza ve Tarken'in soğuk yüz ifadelerine hızlıca bir göz attığında aynı şeyi fark ettiklerini anladı.

"İçeri!" Bataar bağırarak yaşlı adamı eşikten geçirdi. Erdene kapıdan içeri süzüldü ve kadife bir divanın üzerine kondu; tüyleri uçuşuyor, pençeleri minderlere saplanıyordu. Nassar'ın maymunu ondan kaçan gümüş bir tepsiyi ters çevirdi.

"Bu da ne? Orada ne var?" diye sordu bakanın oğlu Cevad, kollarını girişin iki yanına dayayarak.

Bataar onu itti. "Gel bakalım."

"Ne oluyor?" diye homurdandı hantal adam, Tarken onu içeri doğru iterken.

Seyisler doru atlar için koştururken bir hareket ve bağırış bulanıklığı vardı. Dumakran atları şaha kalkmış, dizginlerini kavrayan ellerden kurtarmaya çalışıyordu. Toynaklar toz bulutlarını savurdu ve korku dolu sesler avluyu panik sesleriyle doldurdu.

"Atları bırakın," diye bağırdı Bataar seyislere. "Shaza yapma-" Ama Shaza çoktan dışarı fırlamış, iki hizmetkârı bileklerinden yakalayıp kapıya doğru çekiyordu.

"Shaza!" Tarken'in sesi gergin çıkıyordu.

Bataar gözlerini onunkilere kilitledi ve Shaza'nın alnını kaplamaya başlayan teri fark etti. Gökyüzünden ilk gölge düştüğünde bir ürperti tenini delip geçti. Gövdesi atlardan birine öyle sert çarptı ki kemikler kırıldı ve yırtılan damarlar kırmızı yağmurlar püskürttü. Bataar daha önce hiçbir şeyin o atın ruhunun bedeninden fışkırdığı kadar çabuk öldüğünü görmemişti.

"İlahi Ruh," diye yemin etti. İki gryphon daha aynı atın üzerine atladı. Bataar'ın yüzündeki yara izinden boynuna ve göğsüne doğru bir acı iğnesi saplandı. Keskinlik kalbinde durdu ve büküldü. Diğer başıboş atlar koşarak av ormanının örtüsüne doğru kaçmaya başladı.

"Merhametli Barış Tanrıçası! Hangi kaos canavarı bu gryphonlar?" Lofri geriye doğru tökezleyip hizmetkârların arasına sinerken sesi gıcırıyordu.

Nassar'ın ağızı açık kaldı. "Zeffa'da mı?"

Shaza içeride, titreyen seyislerin kollarını indirdi. Üçüncü çocuk eşiğe takıldı ve dört ayak üzerinde odanın ortasına doğru koşmaya başladı.

Sonuncusu henüz içeride olmasaydı da fark etmezdi. "Kapıyı kapat," diye emretti Bataar ve malikânenin dış avlusunun ve orada yaşanan kaostan bir el genişliğindeki görüntüsü kayboldu.

"Perdeleri çek," diye bağırdı Tarken kuzenine. Oktai de ona uyararak perdelerin düğümlerini çözdü. Hizmetkârlardan biri sendeleyerek öne çıktı ve ona yardım etmek için acele etti. Perdeler inerken, zemine yayılan ışık huzmeleri karanlık tarafından yutuldu.

Gölgeli salonda, gryphonların çığlıkları hizmetçi kızların inlemesine ve birbirlerine yaklaşımlarına neden oldu. Bataar'ın gözleri alıştığında, Tarken'in sert yüz ifadesini ve Shaza'nın kolundaki elinin dış hatlarını seçebiliyordu. Av bıçağını çekmişti. Bataar kendi bıçağını kınından çıkardı. Konik bıçak bir gryphon öldürmüştü ama bu çoğunlukla şanstı.

Bataar, gryphonlar pencerelerden içeri doluşursa silah olarak kullanılabilecek başka bir şey var mı diye odayı taradı. Perde çubukları, sedirlerin ve koltukların ayakları ve bir pencere kırılırsa yere saçılacak sivri cam parçaları vardı. Bu yeterli olmazdı. Bir balistaya ihtiyaçları vardı. Bir topa ihtiyaçları vardı.

Kuşatma. Bu bir kuşatmaydı ve Bataar bu kez surların içindeydi. Şimdi gördüğü, göz kapaklarının ardında yanan Üstünlük'ün yüzü değildi. Kumral saçlı ve ela gözlü bir kadındı. Qaira'nın sesinin hatırası kulağının kabuğunda kıvrıldı. Çocuklarına Bataar'ın ruhunun Preeminence ile birleştiğini hissettiğini söyleyecek ve bunu gerçekten yapacaktı.

Onun yumuşak dokunuşunu hayal etti ve edelweiss parfümünün anısını içine çekti.

En tehlikeli anlarında, Bataar'ın hayatı Qaira'nın görüntüleriyle gözlerinin önünden geçti - onu ilk kez kızarmış yüzüyle ve altında çözülürken terlerken görmüştü - çocuk yatağında kanla çevrili öfkeyle bükülmüş ifadesi - Tarken'e güven verirken takındığı güzel, acıyan ifade

küçük kardeşinin Preeminence ile yeniden bir araya geldiğini hissetti. Mukhalii'nin baskınlarından sonra, gözyaşları yanaklarından süzülürken saçlarına çamur bulaşmıştı. Düşün kıyafetleriyle ve onun elinde bir su birikintisi olduğunu bildiğini söyleyen bir gülümsemeye onun önünde duruyordu. Onun olmuştu ama bir şekilde bu yeterli olmamıştı. Lanetlenmiş olmalıydı. Cennette bir yuva kurmuştu ve hâlâ daha fazlasını arzuluyordu.

Bataar gözlerini kırıştırdı ve Qaira'nın yüzü uçup gitti. Gryphonların kusursuz kanat çırpışları onu şimdiki zamana geri döndürdü. Sürünün çığlıkları küçüldü, daha uzaklara gitti. Biri perdeleri geri çekti ve Lofri'nin muhafızlarından biri pencereye doğru belli belirsiz adımlar attı.

"Temiz," dedi adam, sesi bir çocuğunki gibi çatallaşıyordu.

Bataar pencerenin pervazına çıktı ve dış avluya baktı. Sosis dizileri gibi kalın bağırsaklar toprağın üzerine saçılmıştı ve kan spreyları taş döşeli yolu boyuyordu. Bir atın kopmuş bacağı kapının yanında duruyordu ve kocaman tüyler yere dökülmüştü.

"Gidin atları toplayın," diye tısladı bakan, gözleri faltaşı gibi açılmış seyislere eliyle işaret ederek. "Ya da onlardan geriye ne kaldıysa. Nuna'nın canı cehenneme."

Başlarını salladılar ama en uzun boylu olanın parmakları kapıda titredi. En küçük çocuk tökezleyerek eşikten geri döndü, botunun burnu takıldı ve onu tekrar yere serdi. Kustu, dudaklarını sildi, sonra diğerlerinin peşinden koştu.

Ramzi Zultama gerçekten Dumakra'yı hayal kırıklığına uğratmış, altın çağını kararmaya ve paslanmaya bırakmış olmalıydı ki gryphonlar leş kuşları gibi inmişlerdi.

Nassar bir kahkaha attı. "Bu oldukça iyiydi, rhah." Ağzı bir yılan gibi kıvrıldı.

Bataar yüzünü buruşturdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kaosun vücut bulmuş haliyle nasıl bir karanlık ittifak kurdun ya da sadece şansın mı yaver gitmedi bilmiyorum ama bu bizim lehimize işliyor. Gryphonların krallarını Kalafar'a kadar takip edeceği söylentileri yayıldıkça babamın gözlerindeki dehşeti şimdiden görebiliyorum."

Silahları ilk kez MS 360 yılında, Prenses Safiya ve Nohra'nın Aglean özgür birliğini dağlarda bozguna uğratan birliklere önderlik ettiği sırada Vezir Sartarid'in adamları üzerinde kullanıldı.¹

-Karanlık Bir Dönem

Kuzey cephesinde toplanan askerler fısıldayarak başlarını kaldırdılar, bakışları bulutlu gökyüzüne dikilmişti. Tabakların ve zırhların şangırtısı arasında, her dilde aynı endişe yankılanıyordu. *Gryphonlar geliyor.*

Mineva yakınlarındaki tepelerden itibaren savaş alanı her yöne doğru uzanıyordu. Dumakran savaş kampı kraliyet nişanlarını taşıyan sancaklarla doluydu. Zultama Hanedanı, sloganları: *Dumakra Kalbimizdir.* Mor denizde, sadrazama ait çadır, Naji ailesinin iç içe geçmiş denizatları ve kale kulesiyle desenlenmiş mavi ipekle dimdik duruyordu: *Tırpan Gibi Keseriz.*

Uzaklarda Utasoo ocaklarından dumanlar yükseliyordu. Sıra sıra dizilmiş beyaz çadırlar uzaklardaki bir dağın karla kaplı zirvelerine benziyordu. Yaz havası yanılttı, bir savaş alanı için fazla tatlı ve nemliydi.

"Barbarlara gökyüzünden korkmaları için bir sebep verelim," dedi Safiya, Nohra'nın arkasından yaklaşıp kolunu boynuna dolayarak.

Saffa'nın sesi ve gülümsemesi tamamen rahattı ama gözleri aciliyetle parlıyordu. Tanrıça'nın Tanrılar Savaşı sırasında sakat kalan Harpy kızlarından biri olan adaşı Saffa gibi parlıyordu. Serin

Koyu kahverengi tenindeki tonlar altın zırhının üzerinde parlıyordu. Nohra göğüs zırhındaki mührü inceledi. Pegasus gryphon değildi, gerçek bir kaos ajanı değildi, duman ve gölge yarattığı değildi. Ama canavar olabilirlerdi.

Korkunu dışarı it.

Nohra parmaklarını *Kanayan Kenar*'ın kabzasının etrafında daha da sıktı. Safiya'nın kılıcının üzerindeki girdaplar aşağıya vuran gri ışığın içinde dönüp duruyordu. Safiya miğferinin bağlarını sıkarken bileğinde bir şey parladı, parlak ipek, bir imparatorluk cariyesinin en güzel kaftanından koparılmış bir parça gibi. Aslında Nohra bunun tam olarak o olduğundan emindi.

"Zira'nın mı?"

Saf başıyla onayladı. Zeffa'da Ticaret Bakanı olan Ervan Lofri'ye ait gelincik desenli bir çadırın önünden geçtiler.

"Sormak istiyordum - ne yazık ki küçük kızlar gibi dedikodu yapacak vaktimiz yok - zaferimizi birlikte kutlayacağınız biri var mı?" Safiya sordu. Tamamen kayıtsız görünmeyi başarmıştı, küçükken Saf'ın Nohra'nın özel karalamalarını karıştırdığı ya da onu tutup acımasızca gıdıkladığı, Nohra'nın kalbinin içindekileri ortaya döktüğünü görmek istediği zamanlardaki gibi değildi.

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

Safiya omuz silktili. "Eh, işte Lord Barrister'ın oğlu. Belki onunla çok mutlu olursun."

Aglea, Paga'nın ulaşamayacağı kadar uzakta, dinsiz bir dünyaydı. Nohra taştan bir kale hayal etti, buz gibi bir kışın soğuşunu uzak tutmak için kürkler. Annesinin saray aşkı üzerine söylediği şarkıları düşündü. Nohra nişanlısını hayal kırıklığına uğrattırsa, onun yatağını ısıtacak sayısız Aglealı kadın olacak, Nohra'ya ise kardan başka bir şey kalmayacaktı.

"Peki ya güney lordu?" Nohra, Saf'a kendi maçını hatırlatarak sordu. "Moshitu'ya gitmen gerektiğini unuttun mu?"

"Kardeşlerimizden biri gibi, daha küçük bir kralın gözüne girmek için politik bir pazarlık kozu olmaktan memnun değilim. Sen de öyle olmalısın."

"Memnun değilim."

"İstifa mı ettin?"

"Siktir git." Sesi kendi kulaklarına bile istifa etmiş gibi geliyordu.

Kamptaki diğer iki çadırın arasından geçtiler. Jabour ailesine ait siyah uçağın üzerindeki beyaz dağ keçisi boş gözlerle onlara bakıyordu. *Tökezlemeyen İnanç*. Bir başka armada Paga, Attar madenlerini temsilen elinde bir elmas tutarken tasvir edilmişti. *Tanrıçanın Görüş Alanında*. Belki görünürdeydi ama Merv Attar kinini kusarken Tanrıça sağırdı.

"Endişelenme," dedi Safiya, diğer vambrace'inin kayışlarını sıkarak. "Eğer ölürsek-"

Nohra acımasızca gülümsedi. "Dumakra için ölürüz." Tanrıça onların değerini takdir etsin. Zincir başlığını yukarı çekti ve miğferini taktı. Bir yanı yanında taşıyabileceği bir iyilik olmasını diliyordu.

Elini Mercy'nin kulaklarına sürterek uzandı. Gözleri dizgine takıldı. Hayvan pazarından aldığı siyah değil, Fahaad'ın kendi elleriyle işlediği bir dizgindi bu. Kahverengi deriye damgalanmış bir isim vardı: *Darya Daheer*. Parmak uçlarını girintili harflere bastırdı, ağzının köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru seğirdi.

"Nedir bu?" Safiya
söyledi. "Hiçbir şey."

Bu kadar kuzeydeki bir savaş alanına en son gittiğinde Darya da onlara eşlik etmişti. Savaşın ne olduğunu biliyormuş gibi davranan kızlardı. Yıllar önce, hain Sartarid ailesinden bir temsilciyle karşılaştıklarında, durum tam bir maiyetin ihtişamını gerektirmişti: şövalyeler, talmaidler, askerler, muhafızlar. Bu kez, ikizler Hana ve Syreen, kendi müstakbel talmaidleriyle birlikte onlara eşlik etmişlerdi. Küçük kız kardeşleri Saf ve Nohra'yı etkilemek için *can atıyor*, *Kanayan Kenar* ve *Canavarlar Kraliçesi*'ne uzun uzun bakıyorlardı. Nohra bu hırsın ne kadar acı tatlı olduğunu hatırlıyordu.

Darya ve Leyla, Safiya'nın hizmetkârları, sarayda zırh bağlamak ve hanımlarının saçlarındaki kanı yıkamak konusunda buradan daha çok yardımcı olacaklardı. Fahaad'ın düşündüğünün aksine, Nohra kendi başına giyinebilir ve kendi pegasusunu bağlayabilirdi.

Nohra, Saf ve ikizler bir gece önce Tepeye vardıklarında, akşam yemeğini erkeklerle birlikte yemişlerdi. Nohra bir yemek seçmişti.

Safiya, general ve teğmenlerini aşk ve savaşta yaşadığı talihsiz maceralarla eğlendirirken üzüm yaprağı dolması, içindeki baharatlı pilav ve eti kemiriyordu. Çadır yüksek sesli kahkahalarla doluydu ama Nohra sessiz kalmıştı. Kahvaltıdan önce, hızlı bir zafer için dua etmek üzere kutsal çadırı ziyaret etmişti. Şimdi yapacak başka bir şey yoktu, saçlarıyla uğraşacak ya da boş mesanesini boşaltacak zamanı yoktu.

"Vakit geldi," dedi Safiya.

Nohra eyerini sallarken, Utasoo'nun korktuğu şeyin sadece pegasuslar olmadığını hatırladı. Harpiller de vardı. Nabzı boynunun yan tarafında çılgınca atıyor, korku ve heyecan birbirine karışıyordu. Adrenalinin tatlılığını ağzında hissetmek istiyordu. Şimdiden ilahi bir kucaklama onu içine çekmişti. Paga Nohra'yı öfkeli dürüstlüğüyle sarmaladı. Nohra babasını hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Paga'yı hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Zultam'ın bir koruyucuya ihtiyacı olduğu gibi, uluslarının da vardı. O bu sembol olabilirdi.

"Merhaba tatlı canavar." Mercy gece yarısı rengindeydi, tüyleri kürkünün içinde bulanıklaşacak kadar koyu, mavimsi bir siyahtı. Onun yanına sokularak cevap verdi, kemikleri kırabilecek ağızıyla zincir zırhı dişledi.

Nohra eyer yastığını kanatlarının arasına yerleştirip bağlantılarını ayarlarken Mercy dudaklarını okşadı. Boynunu okşadı, tüylerin saçlarla karıştığını hissetti. Çimenlere vurdu ve toprakta saklı bir şey gıcırdadı. Başını yukarı kaldırdı, bir farenin kuyruğu ağzının içinde kayboldu. O çiğnerken Nohra at gözlüğünü başına geçirdi ve kordonu çekerek başlığı sabitledi.

Görüş alanı daralan Mercy'nin uçuşan tüyleri duruldu. Nohra üzenkilere tırmandı. Eyerde kendini bağladı, bağları kalçalarının etrafına doğru çekti ve tokaları sıkı.

Mercy siyah tüylerin uçuşmasıyla gökyüzüne yükseldi. Devasa kanatları çevredeki çadırları savuran soğuk bir rüzgâr gönderdi. Brandalar uçuştı ve ipler koptu. Bir sayfa küfretti ve bir komutan bağırdı, ancak Mercy savaş kampının üzerine tırmanırken sözleri kayboldu. Her ağır kanat çırpışında Nohra'nın midesi altüst oluyordu, ta ki basınçtaki değişime ve bitmek bilmeyen kanat çırpışlarına alışana kadar

hissediordu. Mercy'nin kasları kanatları çırpındıkça kıvrılıyor, ancak bir yükseliş yakaladığında ve süzülebildiğinde gevşiyordu.

Mercy'nin altında, Safiya'nın pegasusu Prudence kanatlarını birkaç kez çırparak ve yaz rüzgârıyla süzülüyordu. "Zemin temiz," diye bağırdı Saf.

Nohra gözlerini kısıtı. Balista yoktu ama yine de okçulara dikkat etmeleri gerekiyordu. Utasoo ön hatları da emin olamayacağı kadar uzaktaydı. Barbar kral Choyanren'i almıştı ve Federe Krallıkların ileri gelenleri yıllar önce Dumakran sarayını ziyaret ettiklerinde barutlu topları ve ateşli silahlarıyla övünmüşlerdi. Şimdi Bataar Rhah da bunlara sahip olacaktı. Ancak Tepedeki düşman sayısına dair ilk raporlar Nohra ve Safiya'nın hızlı bir zafer kazanacağını gösteriyordu.

Nohra sağ elini dizginlere doladı ve sol elinin parmaklarını *Kanayan Kenar*'ın kabzasının etrafında sıktı. Zırhı şingirdadı, metali tenine değdikçe ısınıyordu.

"Planı hatırlıyor musun?" Saf seslendi.

Nohra geri döndü ve dizginleri yukarı çekti. Mercy de ona uyararak aşağı indi ve Safiya'nın pegasusuna ayak uydurdu. Prude'un sarı gözleri erimiş gibi parlıyordu.

"Çizginin arkasında daire çizin.

Dalın-" "-Dışarı dalın."

Nohra başını salladı. "Syreen ve Hana-"

"Öncülerin bir adım gerisinde olacaklar," diye bağırdı Saf. "Bırakın bizim yaptığımız gibi kendilerini kanıtlasınlar."

Uçar büyüklüğündeki adamlar aşağıdaki kayalık arazide hareket ediyordu. Mor ipek savaş sancaklarından oluşan bir deniz, bozkırdan gelen at kılından yapılmış, siyah gryphonlarla süslenmiş kırmızı sancaklara karışıyordu. Nohra'nın bakışları Utasoo savunma hattının üzerinde gezindi; kesintisiz bir sıra halindeki yuvarlak metal kalkanlar Dumakran atlı okçularının yaylım ateşine maruz kalıyordu. Birkaçi isabet etti ve deri ve çelik bedenler ölümcül bir ürküntüyle yere yığıldı. Dumakran birliklerinin ilk dalgası menzile girdiğinde, Utasoo okçuları ateşe karşılık verdi ve haykırışlar gökyüzünde patladı.

Nohra dişlerini sıkarak Mercy'nin yanlarını mahmuzladı. O alçalırken, savaş davullarının sesi onun hızla atan kalbinden daha yavaş bir gök gürültüsüne dönüştü. Yutmayı başardığı küçük kahvaltı

çadır midesinde ters döndü. Krema ve ekmek yukarı doğru kayarken boğazının arkasındaki safra yandı. Yutkundu, gözlerini kırıştırdı ve mide bulantısı geçti.

Hızlı inişin gücüne karşı tutuşunu sıkılaştırarak *Kanayan Kenar'a* sıkıca tutunmaya devam etti. Bu kadar kuş tüyü çelik hâlâ ağırdı, kıvrımlı bıçağı dengesizdi ve manevra yapması zordu ama bunun bir önemi yoktu. Safiya, Utasoo askerlerinin arkasına doğru sertçe yaklaştı. Mercy daha da alçaldı. Saf kılıcını atlı okçulardan birinin boynuna savururken Nohra tutuşunu yeniden konumlandırdı. Nefesler ve homurtular kırmızıya bulanmış dudaklardan kaçtı ve çelik boş bir şekilde çınladı. Nohra neredeyse üzerine kan sıçrayacak kadar yaklaşmıştı ki Safiya topuklarını çekip Prude'u yukarı itti.

Nohra'nın korkusu kısa sürdü; vücuduna yayılan bir heyecan midesinde bir yere yerleşti.

*Kanayan Kenar'*ın erişim alanını Mercy'nin kanadından ve kanadından uzak tutarak, bıçağı taşla buluştuğunda gerilmeye hazırlandı. Orak sopası kemiği sıyrırken kolundaki kaslar eforla yandı. Mercy'yi dürttü ve ileriye doğru hızlandılar. Momentum onun savuruşunu takip etmesine, tendonları ve omurgayı kesmesine yardımcı oldu. Adamın anlaşılmasız çığlığı hızla sönerken, çevredeki atlılar döndüler. Adamın kafası boynundan kopmuş, çimenli yamaca çarparken zıplayıp yuvarlanmıştı.

Oklar vızıldayarak Nohra'nın yüzüne yaklaştı ve korkusu geri geldi. Dizginleri yukarı çekti. Mercy alçalmıştı, arka bacakları yere kadar uzanıyordu; şaha kalktı, tekmeledi ve mürekkep rengi kanatlarını yaklaştırdı. Bir ok Nohra'nın zırhına köprücük kemiğinin yakınında donuk bir halkayla çarptı. Göğsünde plakanın çukurlaştığı nokta zonkladı ve nabızı hızlandı. Mercy'yi daha yukarı çekerek askerlerle arasına mesafe koydu.

Düşman birliklerinin saflarında kaos patlak verdi. Komutanları bilmedikleri bir lehçeyle emirler yağdırdı ve okçu birliği ikiye bölündü. Mercy'nin kanatlarının her vuruşu havayı savuruyor ve aşağıdaki askerleri eyerlerine geri fırlatıyordu. Gök gürültüsüne benzer bir ses Nohra'nın kulaklarını çınlatırken, bir top patladı. Demir namludan bir kül bulutu fışkırırken gözlerini kapattı.

Safiya pike yaptı, pegasusunun kanatları bir şahininki gibi geriye fırladı. Prudence düzgünce yere indi ve Saf kılıcını kendisine en yakın askere sapladı. Adam inledi, öksürdü ve bir damla kan tükürdü. Saf adamın karnını yakalayarak onu atından kendi pegasusuna çekti. Prude'un gözleri şaha kalkarken yuvarlandı. Utasoo askeri kılıçtan kaydı, yere düştü ve çiğneyen toynakların altında kaldı. Safiya'nın pegasusu yeniden yükselmek için tekme attığında Nohra'nın nefesi kesildi. Bir ok kanadının kenarına saplandı ama Prudence havada kaldı, irtifa kazandı, boynunu büktü ve dişlerini gıcırdatmaya başladı.

Nohra kendini bir nefes daha almaya bıraktı. Dumakran okçularından alev alev oklar yağarken askerler geri çekildi. Çoğu hedefini vurdu ve alevler savaşçıların saflarına yayıldı. Ateş sıcak yaz çalılarını yaladı ve adamlar alevleri savurdukça bağırışlar havayı doldurdu.

Nohra Mercy'yi bir dalışa geçirdi. Hareketin gücü gözlerini faltaşı gibi açtı. Dişlerini sıkarak rüzgârı engellemek için vizörünü indirdi. Mercy'nin toynakları yere değmeden önce kanatlarını açıp çırparak bir toz ve kor dalgası gönderdi.

Ani yağmur damlaları Nohra'nın irkilmesine neden oldu. Su zırhına çarptı, plakanın altında birikti ve ateşli cildini serinletti.

Mercy havalanırken, Nohra kafası karışmış bir okçuya saldırdı ve kollarından birini kesti. Kaslar bıçağın altında, güveçte çok uzun süre kaynatılmış lapa et gibi gevşedi. Kan, *Kanayan Kena*'dan yukarı püskürdü ve Mercy'nin bıçağına sıçradı; yağmur, sulu pembe damlacıklar halinde çelikten kayarken kanı seyreltti. Saf'la birlikte gökyüzüne geri dönen Nohra dizginleri bıraktı ve ağzındaki sıçramaları silmek için kaskını geri çekti. Eldiveninin mafsallı eklemleri kuru dudaklarını kaşıdı. Yağmur havada asılı kalmış, çeliklerinin üzerinde boncuk boncuk birikmiş ve pegasusları ıslatmıştı.

Pişmanlık için zaman yoktu, tereddüt ya da pişmanlık için fazladan saniye yoktu. Bu cinayet kişisel değildi.

"Eğer şimşek çakarsa, geri çekilip yerde kalmamız gerekecek," diye bağırdı Nohra.

"Ama yok," diye bağırdı Safiya. "Henüz yere inmedik."

Aşağıda, okçuların yaylım ateşini durdurmak için bir küme kalkan kaldırılmıştı. Atlı okçular pegasus binicilerine ok yağdırdı. Oklar yükseğe fırladı, havada sallandı ve geri düştü. Yoğun süvari kümesindeki askerler homurdandı.

Saf'ın dolgun dudaklarının köşesi sözsüz bir meydan okumayla kıvrıldı. *Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?*

İkisi de kavgaya geri döndü. Böyle daha kolaydı, her şey bir oyunmuş gibi davranmak. Nohra öldürdüğü insanların evlerine gidecek çocukları olup olmadığını ya da zırhlarının altında sevdiklerinden gelen iyilikleri taşıyıp taşımadıklarını merak etmek zorunda değildi. Hepsinin bir ismi olduğunu düşünmek zorunda değildi, hele de kız kardeşiyle girdiği bir bahiste sadece birer sayıdan ibaretken. Paga onların Nohra'nın kılıcında ölmelerini vasiyet etmişti.

Prudence'ın kanadı bir kadını atından düşürdü. Kadın düşmeden önce kılıcının kabzasıyla kanadının birleştiği yere vurdu. İğdiş edilmiş at çığlık attı. Safiya'nın boğuk çığlığı Nohra'nın kanını dondurdu. Bir ok zırhının zayıf bir noktasına isabet etmiş olmalıydı.

Saf sözünü sakınmadan kılıcını sol eline geçirdi. Artık yere çakılmıştı.

"Bu, Nohra!" Safiya ölen adamların ve atların sesleri arasında bağırdı. Nohra onun bakışlarını takip etti.

Atlı okçular ve piyadelerden oluşan bir kalabalık bir adamın etrafında koruyucu bir duvar oluşturarak ona yakın duruyordu. Onun işaretiyle askerler yeni düzenler içinde kümelenerek geri çekildiler. Adamın kendini taşıma şekli Nohra'ya babasını ya da vezirlerini hatırlattı. Siyah pelerini omuzlarında asilce sallanıyordu ve sakalı Utasoo tarzındaydı, uzun ve sivriydi.

Nohra Mercy'yi yere bıraktı ve gruba saldırdı. Kısa bozkır atlarından birine çarptı. Nohra *Kanayan Kenar*'ın keskin olmayan bir köşesiyle bir kadının omzuna vurdu ve bir iniltiyle diğer kız yere yığıldı. Nohra orak sopasını ikinci bir askere savurarak deri ve zırhını kesti. Safiya şimdi onun arkasındaydı. Kılıcı bir adamın kılıcıyla gıcırıltılı bir çarpışmayla buluştu. Bir ok Nohra'nın göğüs zırhını çizdi ve bir diğeri de miğferinin yan tarafına isabet etti. Bu darbe onu derinden sarsmış, yorgun uyuşukluğunu kesip atmıştı. Gözlerini kırıştırtarak şaşkınlığını atmaya çalışırken kulakları çınladı.

"Nohra!"

Aklı başına gelmeye başladığında, Dumakran ön safları Utasoo'nun saflarına daldığında gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Havlayan köpekler asker kümesinden dışarı fırladı, hırlayarak Dumakran piyadelerine saldırdı. Bataar Rhah olması gereken komutan, bir kol mesafesinin hemen dışındaydı. Gözleri Nohra'yla buluştu ve soğuk gülümsemesi Nohra'yı ürpertti.

Yüz hatlarının yumuşaklığı, kalın kirpikleri ve kestane rengi saçlarıyla güzel, neredeyse kız gibi biriydi. Burnunun köprüsü boyunca ince bir yara izi uzanıyordu ama vezirin muhbiri bu kadar küçük bir şeyi nasıl fark etmişti? Nohra gözbebeklerini görebilecek kadar yaklaştığı için gümüş rengi şeridi seçebiliyordu. Gözleri kahverengiydi, sarı değil.

Bunu şimdi fark etmek aptallıktı.

"Ungh-" Nohra'nın sol uyluğuna keskin bir acı yayıldı. Aşağıya, bacağından çıkan şafta ve fişkırmaya baktı. Baldırından akan kan sıcaktı ve neredeyse ter ve yağmurdan ayırt edilemiyordu. *Hayır, hayır. Şimdi olmaz, şimdi olmaz.*

Sapı ikiye ayırdı ve orak sapını bir askere doğru savurdu. Asker kılıcıyla bıçağı yakaladı. *Kanayan Kenar'ı*, orak bıçağı rakibinin çapraz siperinin etrafında kıvrılana kadar kılıcın uzunluğundan aşağı doğru sıyırdı. Parmak eklemlerini oydu, adam çığlık attı ve kılıcı düştü.

Nohra'nın vücudunu yakan acıya rağmen, her şey çok kolay oluyordu. Rhah'ın sayısı çok azdı, tahmin edilenden bile çok daha azdı. Ateş sönmüştü ama duman hâlâ otların arasında dans ediyordu. Fırtına yavaşlamaya başlamıştı ve hiç gryphon yoktu.

Savaş zamanı söylentilerinin çoğu gibi bunlar da yalan olmalıydı. Savaş lordu Nuna'nın hayvanlarına hükmedemiyordu.

"Saf!" Nohra bağırdı.

Prudence topalladı, vurulmayan kanadını destekliyordu ama Safiya öne geçti ve komutana en yakın biniciyi kesti. Kılıcı rhah'ın kılıcına çarptı. Nohra sersemliğinden sıyrıldı ve Safiya düello yaparken kız kardeşini çevredeki askerlerden korumak için yarıştı. Nohra bir adamın

Kanayan Kenar'ın uzun sapındaki bıçak ve onu yeniden yönlendirmek için döndü. Bir arbalet oku adamın göğsünü parçaladı. Nohra döndü, kız kardeşini arıyordu. Artık miğferinden ve posta başlığının konçlarından kurtulmuş olan örgüsü çenesine çarptı.

Safiya ve komutan atlarından inmişlerdi. Prude Saf'ın arkasında şaha kalktı, yaralanmamış kanadı Saf'ın etrafına yayıldı. İri köpekler hırladı, tüyleri diken diken oldu. Dumakran askerleri düşmanı geri püskürtmek için yaklaştı. Utasoo komutanı Safiya'ya saldırdı. Bıçağı Safiya'nın kılıcından sıyrıldı. Safiya döndü ve kılıcının kabzasıyla onun sırtına vurdu. Nohra, Safiya'nın yakın dövüşünden nasibini almıştı; kız kardeşi kemikleri parçalayacak kadar sert ve hızlı bir darbe indirmişti. Rhah dizlerinin üzerine düştü. Başını kaldırdı ve ifadesi değişti. Yüz hatları belirsizdi, gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı.

Nohra eyerinin bağlarıyla boğuştu ve onlardan kurtulup Mercy'nin üzerinden atladı. Botları çamurlu zemine saplandı ve bacağından taze bir acı fışkırdı. Savaşın geri kalanı uzak bir gürültüye dönüştü.

"Esir almadığınızı duymuştum," dedi Safiya, kızıl bozkırın kralı muhtemelen sözlerinin tamamını anlamamış olsa da. "O yüzden ben de almayacağım."

Rhah ayağa kalkmaya çalıştı. Kürkü ve pelerini sıırılsıklamdı ve çamur her tarafını kaplamıştı. Nohra *Kanayan Kenar*'ın sapını dizinin yan tarafına geçirdi ve rhah yalpalayarak ıslak zemine düştü, çamura bulandı. Safiya kılıcını kaptı ve göğsünü tekmeledi.

"Demek Harpy'lerin gücü buymuş," diye soludu. "Her şeye rağmen etkileyici." Güçlü bir aksanla Dumakranca konuşuyordu.

Nohra'yı rahatsız eden bir şey vardı. Adamın kahverengi saçları vardı - bildiği kadarıyla bir Utasoo erkeği için alışılmadık bir şey değildi bu, ama saraydaki adamlar siyah saçlarından ve yüzünü boydan boya kesen bir yara izinden bahsetmişlerdi. Oyulmuş bir göz. Biri rhah'ın on altı yaşındayken bir gryphon tarafından saldırıya uğradığını ve onu bir av bıçağıyla savuşturduğunu söylemişti.

Bu gerçekten o adam mıydı?

Söylentiler söylentiydi ama gerçek onun önünde, çamurun içinde diz çökmüştü.

En yakınlarındaki askerler durdu, bazıları silahlarını bıraktı. Safiya keskin bıçağını adamın boynuna sürttü. Savurmaya çalıştı-

"Dur!" Nohra bağırdı. "O sadece bir komutan olabilir. Canlısı ölüsünden daha değerli."

Safiya'nın kılıcı adamın boynuyla buluştu ama aniden durunca adam geriye savruldu ve kılıcı yakalamak için uzandı. Avuç içleri ve parmakları kan içindeydi, gözbebekleri kocaman açılmıştı. Ellerinin arasında, wootz çeliğindeki kıvrımlı desenlerden akan kan, kararmış çimlere damlıyordu.

"Senin... senin rhah'ın," dedi Safiya, kılıcını çekip çıkardı ve kılıcının ucuyla göğsünü dürttü. "Nerede o? Bizi ona götür."

Adamın kesik kesik nefes alışları ve mırıldanan sesi onu anlamayı zorlaştırıyordu. Nohra onun dudaklarını okudu ama ne söylediğini anlamak imkânsızdı. Kaşlarını çattı, kurşun midesinin çukuruna battı.

Nohra'nın bakışlarıyla karşılaşan Safiya'nın yüzü öfkeliydi. "Ne? Nuna'nın cehenneminde az önce ne dedi?"

"Kalafar," dedi adam. "Bataar başkentinize doğru yola çıktı."

Nohra öne doğru tökezlerken bacağı zonkladı. Ilık, ıslak kan çizmesinin içinde sızlıyordu. Geri kalanı ise uyluğunun üzerinde, okun sapının etrafında zayıf bir kabuk oluşturunuyordu.

Kalafar. Evi, kalbi, annesinin gördüğü son şehir. Nohra, batık çarşılarının dışındaki sanatçıları izleyerek büyümüştü. Sokak köpeklerini kovalamak ve sokak satıcılarından şeker almak için refakatçilerinden gizlice kaçardı. Başkent çay yaprakları, acı kahve, sıcak ekmek ve cızırdayan et gibi kokardı. Kalafar'ı düşündüğünde, kutsal alanlardaki kuleleri ve dövülmüş altın çatıları hayal ediyordu. İnsanlarının yüzlerini gördü. Dürüst, iyi insanlar.

Kalafar duvar tarafından, Wingate'ler tarafından korunuyordu. Nohra bir kuş gönderirdi. Babalarını surları güçlendirmesi için uyaracaktı. Zaman vardı.

Ama orduları çoktan dağılmıştı. "-Teslim oluyoruz, teslim oluyoruz."

Komutanlarının emriyle düşman askerleri silahlarını ıslak toprağa indirdi. Beyaz Utasoo barış bayrakları havaya kalktı. Nohra cesetlerle ve seğiren bedenlerle kaplı yamacı taradı. İkizlerden biri olan Hana, bir askerin kırık bacağını bağlamak için bir sancağın kırmızı kumaşını kullanıyordu. Açık bir ağız acı içinde çığlık atıyordu ama her ses donuk bir çınlamaya dönüşmüştü. Bir pegasus cesetlerin arasında geziniyor, burnuyla bağırsakları karıştırıyordu.

Kalafar-

"Nor? Nohra!" Döndü ve Safiya'nın fırlayan gözleriyle karşılaştı. Saf yüzünü buruşturuyor, kolunun birleşme noktasına saplanmış okun sapını bastırmaya çalışıyordu. Bakışları Nohra'nın bacağı ve yüzü arasında gidip geliyordu. "Bir doktora ihtiyacın var."

Nohra yerde biriken kana baktı. "Ben iyiyim. Sadece bir iğneye ve-" Kendi sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Hayır, değilsin. Otur. Birini çağıracağım."

Tüm sesler bir anda üzerine çöktü ve geri çekildi. "*Gitmek* zorundayız. *Şimdi*."

Arkalarında, Saf'ın emrindeki piyadeler Utasoo komutanı ve askerlerinin etrafını sarmış, kargılarını kaldırmışlardı. Bataar olmayan adam kül ve toprağın içinde diz çökmüş, Nohra'yı izliyordu.

"Sen," dedi Safiya, topallayan koluyla Hana'yı işaret ederek. İkizlerden daha uzun boyluydu, söğüt gibi ve tay gibiydi. Odaklanmamış gözleri uzaklara dalıp gitmiş, perili bir bakışla sağa sola sıçırıyordu. Daha önce de savaşmıştı ama bugüne kadar öldürmek için kan dökmemişti. "General Fakier'e Kalafar'a döndüğümüzü ve yolda teslim şartlarını hazırladığımızı söyleyin. En büyük imparatorluk prensesinin emriyle."

Syreen öne fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve gözlerini kırpmadan kelimeleri aceleyle sıralıyordu. "Peki ya ben?"

"Syreen, pegasus kafanı o askerin içinden çıkar. Bu Tanrıça'ya, ölümlere saygısızlık."

Nohra baş dönmesiyle alandaki cesetlere baktı. Nefesleri sığlaştıkça görüşünün çevresi karardı. Katliam tepelere kadar uzanıyordu. Dumakran çadırları o kadar uzaktaydı ki onları göremiyordu. Yakınlarda, yaralı pegasusları toprağı tırmalıyor, huffing yapıyordu. Mercy topallıyordu ve Prudence'in vurulan kanadı

Yan tarafına sıkıca sokulmuştu. Kırmızı tüyleri koyu renk tüyelerine karşı parlak bir şekilde göze çarpıyordu.

"Pegasuslar," diye mırıldandı Nohra nefes nefese. "Onlara yardım edecek birini bulmalıyız."

İleri doğru bir adım attı ve bacağı büküldü. Kalçasındaki yaradan taze kan sızdı ve öyle hızlı fışkırdı ki dünya döndü. "Hatlarımıza geri dönmeye çalışırsan ölürsün." Saf sallanarak yaklaştı ve Nohra'ya destek olması için sağlam omzunu verdi. "Utasoo savaş kampına yaklaştık. Onların

Choyanreni doktorları, dünyanın en iyilerinden bazıları."

"Ve bizi şahdamarlarına kadar çelikle mi tedavi edecekler?" "Onlara başka ne seçenek sunacağız?"

Yuvarlak çadırlar yakından daha büyüktü, beyaz brandaları gri bulutların arasından süzülen ışık mızrakları gibi parlıyordu. Dışarıdaki ocaklarda hâlâ közler yanıyordu. Dumakran kuvvetleri, savaş esirlerinin sıra sıra dizildiği ve kamptakilerin korkudan titreyerek bir araya toplandığı düşman kampının etrafında dolaşıyordu. Topraktaki kanlı lekeler askeri çadıra kadar uzanıyordu.

Safiya adamlarından birine başıyla işaret etti, o da kargı ucuyla tutsak komutanın bacağını dürttü. Bilekleri bağlıydı ve boynundaki kesikten akan kan kurumaya başlamıştı. Yakında ince, gümüş bir yara izi daha olacaktı. Ayağı takıldı, düştü ve homurdanarak beceriksizce kendini kaldırdı.

Her adımda dayanılmaz bir acı çekiyordu ama Nohra yüzünün bunu göstermesine izin vermiyordu. Askerleri silahlarını kaldırmış bir halde bir çardaktan içeri girerken, şifalı bitkilerin keskin kokusu ona çarptı.

"Tarken!" diye bağırdı kızıl saçlı bir kadın, öne doğru ani bir adım attı ve aceleyle daha fazla kelime söyledi. Nohra neredeyse birkaç ortak kelime yakalayacaktı ama aksanları onları yabancı kılıyordu. Safiya gerildi. "Komutanınız teslim oldu."

Doktorları koruyan Utasoo askerleri Dumakralıların merhametine kalmıştı. Yine de silahsızdılar ve silahları üzerlerine çevrilmişti, boyunları gerilmiş ve kolları bükülmüştü. Komutanları ve bu kadın için savaşmaya ve ölmeye hazırdılar. Adam, Tarken, onlara geri çekilmelerini işaret etti.

"Kız kardeşimin doktora ihtiyacı var." Saf, Choyanreni dilinde tekrarladı.

Odadaki doktorlar gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde etrafa bakıyor, dile getiremedikleri itirazları boğuluyorlardı. Yerdeki düzinelerce karyolada cesetler yer değiştiriyordu. Nohra kanlı kütüklerin üzerine serilmiş ekşi bandajlara ve parlak lapalara göz attı. Nekrotizan kan kokusu midesini bulandırdı.

Bağırان kadın Safiya'nın gözleriyle karşılaştı ve küçük, sert bir baş hareketi yaptı. "Ben onu tedavi ederim."

Kadın yaklaşırken Nohra, "Yardıma ihtiyacım yok," diye tersledi. Nohra iğne kullanmakta ustaydı. Daha sonra ok ucunu çıkarıp bacağını katgütle dikebilirdi. "Kız kardeşim ve pegasuslar-"

"En azından okun sapını sabitlememe izin ver." Kadının ela gözleri acı yeşil-kahverengiydi. Bir dişi geyik gibi çok geniş ve uzaktı. Uzun bir muslin sargı bezi aldı ve Nohra'nın önünde diz çöktü. "Bu acıtacak," dedi, göz teması hiç bozulmadan.

Nohra'nın göğsünde sıcak bir ateş yandı. Hâlâ savaşın adrenalininin etkisinde olan Nohra, bu garip ve hassas dokunuş karşısında irkildi. Zonklayan teninde tüyleri diken diken oldu. Kimdi bu kadın? Safiya'dan çok daha yaşlı görünmüyordu. Güzeldi ve iyi giyinmişti ama kiri ve kanı da umursuyor gibi görünmüyordu.

Utanç ve hayranlık, ince parmaklar okun sapına dolandığında çabucak unutuldu. Okun ucu Nohra'nın kas dokusunda kayarak ayak parmaklarına kadar inen yakıcı bir acı yarattı.

"Paga'nın kıcı," diye yemin etti.

Tahta şaft kırıldı. "Başı ipeğe takıldı. Bu iyi," diye mırıldandı kadın. Choyanreni doktorlarından birkaçı onaylarcasına mırıldandı, tıbbi merak korkuya galip gelmişti.

Nohra inledi. "*İyi mi?*"

Kalçasındaki yaranın içine gömülmüş olan ipek keskin bir çekişle gevşedi.

"Civanperçemi," dedi kadın, kurutulmuş otu ok deliğinin içine yerleştirirken. Her bastırıışta Nohra'nın nefesi kesiliyor, bacakları neredeyse pes ediyordu. Kadın başka bir şey söylemeden, uyuşukluğun yayılmasına neden olacak kadar sıkı bir bandaj sardı. "Bekle, ağrı için-" Cam bir damlalıkta süt kırmızısı bir tentür uzattı ama Nohra çoktan

askerleri iterek çadırdan çıktı. General Fakier'i bulması gerekiyordu.

"Nohra," diye seslendi Safiya uyarırcasına. Nohra onu da görmezden geldi.

Dışarıda Utasoo esirleri tepeye doğru götürülüyordu. Dumakran askerleri Kalafar'la ilgili haberler yayıldıkça saflar oluşturdular. Kuşlar gönderip Wingate'leri takviye etmeleri için uyaracaklardı.

Parmakları dirseğinin etrafında kıvrıldı.

"Sen zaten işini yaptın," dedi Nohra, arkasını dönüp kadının elini savurarak. "Git diğer yaralı askerlere yardım et."

İfadesi okunamayan o geniş gözler Nohra'ya göz kırptı. Nohra kaşlarını çatarak kadına baktı. Düzgün kıyafetler giymişti. Tırnakları düzgün ve temizdi, saçları titizlikle örülmüştü. Cildinin geri kalanı yumuşak görünüyordu... elleri de öyleydi.

"Harpy Şövalyeleri'nden biri misin?" Sözleri titrekti, kutsal bir mekanda yalvaran biri gibiydi.

"Ya sen? Sen o komutanın karısı mısın?" Nohra sesini yumuşatmak için tüm gücünü kullandı. "Sana söz veriyorum, kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Söz mü?" Kadının sesi alçaldı.

İniltiler kampın etrafında yankılandı, yorgun bir ateşin içinde çatırdayan korlar gibi yumuşaktı. Nohra boynuna uzandı ve din adamının zincirini tutup çekerek kurtardı. Kadına uzattı ve işlemeli kolyeyi kadının eline bıraktı. Uzattığı parmaklarının arasında birikti.

"Bunlar Kitabımızdan kelimeler. Tanrıçam üzerine yemin ederim ki, benim korumam altındayken sana hiçbir zarar gelmeyecek." Nohra tekrar ayağa kalkabileceğinden emin olsaydı diz çökecekti.

Kadın kendini yukarı çekti. "Korumanızın bedeli nedir? Beni Bataar'la pazarlık yapmak için mi kullanacaksın, beni tehdit edip onu zorlayacak mısın?" Yine de parmakları din adamının kolyesinin etrafında kıvrıldı ve Nohra'nın kendi tenine karşı beslenen vücut sıcaklığını çaldı.

"O kadar değerli misin? Kimsin sen? Kız kardeşi mi?"

"Karısı."

Onun şefkatli dokunuşunun hatırası buruklaştı. "Bir imparatoriçe ve sen o güzel ellerini turnike bağlayarak mı kirletiyorsun?"

"Ve sen de bir o kadar kan taşıyan bir prensessin."

Babasının muhbirleri doğruysa, Bataar'ın birçok karısı vardı ve hiçbir hayatı kendi hayatından üstün tutmuyordu. Pazarlık yapmazdı. Nohra'nın karısı vardı ama gryphon kralı Kalafar'ı alırsa ve zalimliğine dair fısıltılar doğruysa, rhah'a karşı öfkeden başka hiçbir şeyi olmayacaktı.

"Umarım ikimizin iyiliği için de senin hayatın onun için paha biçilmezdir."

Ama Nohra onu koruyacaktı. Hem kendi hem de Tanrıça'nın sözünü çoktan vermişti. Yeminleri hiçbir kılıcın kıramayacağı zincirlerdi.

On bin elin inşa ettiği bir şehir, bir kelimeyle yıkılabilir.

-Yazar anon

Bataar'ın ordusu Zeffa'dan yola çıktığında, fundalıklar yerini aslanların ve çakalların kol gezdiği acı yarı çöle bıraktı. Demir nallı toynaklarını kuru toprağa vuran binlerce atın gürleyen sesi vahşi hayvanları uzak tutuyordu ama Bataar ilerlediğinde uzaktaki ulumalar kulaklarına ulaştı. Başkenti çevreleyen kayalık tepelerin uçurumunda, parıldayan ışık kümesine baktı. Kalafar, Tırpan'ın kıvrımlarında bir hazine yığını gibi önünde uzanıyordu. Nehrin üzerindeki şehir, beyaz ve turkuazın, dövölmüş kubbelerin ve kemik kulelerin, kiremitli çatıların ve geniş köprülerin, kolejlerin, kütüphanelerin, hamamların ve sarnıçların yayıldığı geniş bir alandı.

Askerleri dağ yolunu doldurmuştu. Bataar dilini şaklattı ve dizginleri çekerek atını kayalık patikadan aşağı yönlendirdi.

Şehrin çevresindeki Wingate'ler gökyüzüne doğru uzanıyordu; geçit evleri kalın kaslı bacaklar, ok halkaları ise boncuk gibi siyah gözler gibi duruyordu. Lofri surlardaki adamlarına, onları diğerlerinden ayırmak için miğferlerine kırmızı tüyler taktıracağını söylemişti. Şehir tetikteydi ama zultam düşmanın çoktan içerde olduğunu bilmiyordu.

Bataar bunu umuyordu. "Geri çekilin," diye uyardı Nassar, bir astına işaret vererek. *Eğer ihanete uğrarsak, prensi öldürün.* Erdene çılgılık atarak havalandı ve karanlık gökyüzünde kayboldu. Kara bulutlardan oluşan çizgiler, Bataar'ın onları beslemesini bekleyen Preeminence'ın açık ağzını gizliyordu.

"Lofri sözünün eridir," diye ısrar etti Nassar, benekli atını geri çekerek.

Bataar temkinli bir şekilde Kuğu Kapısı'na yaklaştı. Ayaklarının yakınında bir ok yere saplandı. Bir tane daha. Sonra bir gölge sürüsü duvar yürüyüşünü kapladı. Bataar'ın parmak eklemleri ihanet beklentisiyle kılıcının kabzasında sıkılaştı. Derin bir nefes aldı, kendini dengeledi ve en kötüsüne hazırlandı.

Duvardan şaşkın bağırışlar döküldü. Kılıçlar şakırdadı, yay kirişleri gümbürdedi. Ölü adamlar siperin üzerine yığılıp demir kazıklara saplanırken alarm zilleri çaldı. Lofri'nin kiralık kılıçları Kalafar şehir muhafızlarını ve askerlerini dik inişten aşağı iterken çılgınlık havayı doldurdu. Bedenleri duvarın dibinde bükülmüş yığınlar halinde yığıldı.

Sonunda çelik ızgara yavaşça yükselmeye başladı.

"İstilacılar!" diye bağırdı bir Dumakran. Sıra sıra askerler ızgaranın ötesinde bekliyordu. "Kapıyı tutun!"

Bataar'ın adamları şehre akın ettikçe, alarm çanları daha yüksek sesle, kederli ve umutsuz bir şekilde çalmaya başladı. Bataar bir nöbetçi kulesinin kapısında saklanan, miğferinde beyaz bir tüy olan genç bir askeri seçti. "Silahını yere bırak," diye bağırdı Bataar.

Çocuk titreyen kollarıyla yayını kaldırdı. Boğazına bir bıçak dayanmışken genç okçu hayatı için yalvarabilirdi ama titremesini durdurdu ve kolunu geri çekti. Yayın kirişi hâlâ bebek yağıyla dolgunlaşmış yanağına saplandı.

Üstünlük.

Bataar hızlı bir hareketle kısa yayını sırtından çıkardı, bir ok dizdi ve ısıklık çalarak askerin boynuna yolladı. Çocuk yere düştü ve silahını bıraktı, çıkıntı yapan sapı eliyle yoklarken parmakları kıpkırmızı oldu. Bataar ikinci bir ok yerleştirdi, kirişini serbest bıraktı ve genç adamın ruhunu ölü bedeninden sıçrayarak dışarı gönderdi.

Boğazındaki yumruyu yuttu, utanç ağzını ekşitti. Bataar'ın askerleri şehre doğru koşan bir çelik dalgasıydı, Dumakran savunma düzenini bozuyordu. Onun ve prensin atları, ölülerin ve hâlâ taş döşeli sokaklarda kanlar içinde yatanların cesetlerinin etrafında dolanıyordu. Askerlerin ruhlarının garip, geçici şekilleri dünyevi bedenlerinden sızarak, katliamın üzerindeki havada rüzgârdaki ipek uçuşmaları gibi dalgalanıyordu. Her bir şekil milyonlarca küçük yaprağa bölündü ve gökyüzünde buharlaştı.

Kapıların içinde, yoksullar için yapılmış derme çatma evler duvarı kaplıyordu. Kümesler ve ahırlar havayı sinirli hayvanların ve dışkılarının kokusuyla dolduruyordu. Başkentin gecekondu gölge kenti suya kadar uzanıyor, kıyılar tabakhanelerden gelen çürümüş atıklarla kirleniyordu.

"İşte. Barışçı Köprüsü," dedi Nassar güneşten ağarmış taşa yaklaşırlarken.

Doğu şehrini iç şehre bağlayan köprü, nakliye gemilerinin ve yelkenlilerin altından geçebileceği kadar büyük kemerlerden oluşuyordu. Atları köprüünün üzerinden ağır ağır geçiyordu. Öncü birlikteki atlılar, denizdeki bir kayanın etrafında kırılan, güç toplayan ve uzaktaki kıyılara çarpmak için hızla ilerleyen dalgalar gibi, etraflarından dolanıp süzülerek geçtiler.

Nassar kolunu süpürürcesine salladı, posta şingirdadı. "Bu Dumakra'nın İnsanlık Harikalarından biri. Ünlü Mimari Ustası Şassam Naci, Zultam Numa'nın hükümdarlığı sırasında bu köprüyü inşa etti."

Bu geniş şehri inşa etmek için kaç mimar gerekmişti? Kutsanmış gökyüzüne doğru açgözlülükle uzanan kuleleri inşa etmek için kaç el gerekmişti? Kalafar'ı yıkmak için kaç adam gerekecekti?

Bataar bu son sorunun cevabını savaş köşkünde yaptığı konuşmalardan biliyordu. Bilmediği şey ise ordusunun işi bittikten sonra yeniden inşa edilmesinin ne kadar zaman alacağıydı.

Birleşme. Anlamsız savaşlara ve baskıya bir son. Dini muhaliflere karşı daha fazla şiddet yok. Utasoo kabileleriyle ticaret yasakları ya da güneyde baskı yok. Bataar'ın dünyası, bunun için savaşmış, bunu hak etmiş bir adamın liderliğinde birbirine bağlı bir dünya olacaktı.

Kafanın içinde kaybolma, derdi Tarken ona ama Tarken burada değildi. Bir gün ya da daha kısa bir süre içinde takviye kuvvetlerle gelecekti.

Tarken, Qaira'yla birlikte dönecek ve Zultam başkenti teslim edip çevre şehirler de hizaya girdikten sonra çocukları alabileceklerdi.

Şu anda Bataar'ın başka bir sonuç üzerinde durmaya gücü yetmiyordu. Nassar'ın yüz hatları miğferi tarafından kısmen örtülmüştü ama burnunu kırıştırdı, muhtemelen demir kokusu

Sokakların çürük yumurta kokusu.

Kurt cüsseli, sert kürklü savaş köpekleri cesetleri silkeleyerek, ağızları köpürerek, dişlerini cesetlere gömmek için can atarak katliamın içinde koşuşturuyordu. İki köpek birbirini ısıyor, vücudundan ayrılmış bir kol için hırıliyordu. İleriden bir ısıklık sesi geldi ve düzinelerce kehribar rengi göz sese doğru kayd. İkinci ve daha yüksek bir sesle köpekler koşmaya başladı. Bataar adamlarına takip etmelerini işaret etti.

Bir savaş çılgılığıyla, küçük bir Dumakran kuvveti ara sokaklardan birinden dışarı sızdı. Düşmanlar kargılar, sopalar ve kısa yaylar sallıyordu. Bir ok fırladı ve Bataar'ın zırhından sıyrılarak atının şaftına saplandı.

"Yaklaşın!" Bataar işaret etti. Bu kadar yakın mesafeden yapılacak bir savaş gereğinden fazla ölümle sonuçlanırdı. Aralarına mesafe koyabilir ve geri çekiliyormuş gibi yaparak Dumakran süvarilerinden bazılarını saf dışı bırakabilirlerdi. "Geri çekilin!" Askerleri atlarını mahmuzlayarak uzaklaştı ama Nassar geride kaldı.

"Durun! Yeni zultamınız için silahlarınızı yere bırakın," diye emretti Nassar. Dumakran askerlerinin çelik ve yayları ellerinde kaldı.

"*İlahi Ruh,*" diye yemin etti Bataar. Adamlarına dönerek, "Saldırın!" emrini verdi.

Askerleri yaylım ateşi açarak ok yağdırmaya başladı. Atı düşman kuvvetlerinin neredeyse yakınına geldiğinde, Bataar kılıcını çekti ve bir askere sapladı. Uzun bıçak iki Dumakran plakası arasındaki zayıf bir noktaya kayd. Boynu ve omzu ayırarak yumuşak bir şekilde battı ve adam çığlık attı, kolu işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu.

"Şimdi öleceksin, barbar pislik," diye homurdandı yaşlı bir savaşçı, Bataar'ın boynuna doğru savrulurken.

Prensın etrafındaki adamlar düşerken sokağın köşesi bir savaş alanına dönüştü. Bir evin içinde bir çocuk ağladı. Bir yerlerde bir kadın çığlık çığlığa bağııyordu. Yaşlı bir adam kesilmişti ve açık kapısının yarısına kadar uzanmış, gözlerini kırpmadan çatışmayı izliyordu. Bataar askerlerin kılıçlarını seçerken onu göremiyordu, kadının çaresiz sesi kulaklarını tırmalıyordu. Prens kılıcını gösteriş için dövüşmeyi öğrenmiş birinin sertliğiyle savurdu. Sonunda saldırganları çembere alıp bozguna uğrattıklarında, birkaçı beceriksizce geri çekildi.

Bataar adamlarına başıyla işaret ederek, "Gitmelerine izin vermeyin," dedi. "Bataar-" diye başladı Nassar, sesi neredeyse özür diler gibiydi.

"Sana bir şey yapmanı söylediğimde dinle, olur mu?" Bataar tersledi. "Genelevdeki uzmanlığına saygı duyacağım. Savaşta ise beni takip edeceksin."

Prens başını salladı, iyice sarsılmıştı. İleride, kırmızı kuleli bir kutsal alan, etrafındaki daha koyu renkli, daha kısa yapılara karşı göze çarpıyordu. Kutsal alan dumanlar içinde kalırken, Arnavut kaldırımli sokaklarda büyük bir uğultu yükseldi. Pencereleri patladı ve renkli cam parçaları yola çarparak parçalandı ve çanlar gibi çınladı. Alevler hızla büyüdü ve bir işaret ateşinin üzerinde bir duman sütunu oluştu.

Kara bulutlar yaklaşıyordu. Yağmur alevleri tutabilirdi.

Prens'in tedirginliği öfkeye dönüştü. "Adamlarını kontrol et," diye hırladı. "Onlar artık bir barbar sürüsü değil. Kalafar'ı için için yanan bir kül yığını olarak bırakmalarına izin veremezsiniz."

"Belki de bir şehrin nasıl yağmalandığını bilmiyorsun. Zultam'ın servetinin dörtte biri, kamusal kutsal alanlardaki kutsal emanetler de dâhil olmak üzere, adamlarım ve askerlerimin dul ve yetimleri arasında eşit olarak paylaşılacak."

Nassar gözlerini kırıştırdı. "Ciddi olamazsın. Nuna'nın cehennem memeleri, olacak!"

Bataar biraz diplomasi toparlamaya çalıştı. Bir savaşın ortası bunun için kötü bir yerdi. "Eğer endişelendiğin buysa, hiçbir rahibeye zarar vermemeleri için emir verdim."

"Rahibeler zerre kadar umurumda değil!" Prensın yüzü kıpkırmızı oldu. "Her zaman inanca gelecek daha çok kız vardır,

ama bir kutsal alan inşa etmek çok daha uzun sürer. Bu şehrin bir *tarihi* var ve babamın serveti bana ait, sizin piç askerlerinize değil. Lofri hangi cehennem şartlarını kabul etti?"

Bir çığlık tartışmalarını böldü. Bataar'ın adamlarından biri kılıcını kendilerine doğru koşan bir adama savurdu. Kan fışkırdı. Çenesinden aşağı siyah akıyordu. Bacakları bükülürken ruhu dışarı sızdı. Meşale ışığının halesi içinde Bataar saldırganın zırhlı bir asker değil, kaba kumaş giymiş bir sivil olduğunu gördü. Kör bıçak, bir duvarda toz biriktiren bir şeye benziyordu.

"Lanet olası ahmaklar," diye küfretti Nassar. "Herkes eşek kadar çıldırmış."

* * *

Rutiaba Sarayı, şehrin ortasındaki fırtınanın kuşku uyandıracak kadar sakin gözüydü. Gri sakallı bir adam nöbet kulübesinden atılmış, bacakları, kolları ve boynu doğal olmayan açılarla bükülmüştü. Kanı kaldırım taşlarından aşağıya doğru akıyordu. Geniş açık kapılardan geçerek ilerlemeye devam ettiler. Arazi ve bahçeler Dumakran ve Utasoo adamlarının ve atlarının cesetleriyle doluydu.

"Gryphonlar mı?" diye sordu bir asker, sarayın üzerinde çalkalanan kütleyi işaret ederek. Bataar'ın ağzı kurudu, kalp atışları hızlandı ama yarası gerilmedi.

"Pegasuslar," dedi Nassar. "Onları aşağı indirmek çok zor olacak."

Birkaç saray muhafızı ölmüş, cesetleri avlulara ve geçitlere saçılmıştı. Sarayın geri kalan hizmetkârları ve muhafızları çitlerin yakınında durmuş ya da diz çökmüş, askerler üzerlerine silah doğrulturken titriyorlardı. Bir iç avluda, silahlı adamlar diz çökmüş bir grup hizmetçi kızın yanında duruyordu. Bir kadın uyuşmuş bir şekilde yırtık korsesini tutuyordu.

"Sen. General nerede?" Bataar atından inip Şaza'nın yüksek rütbeli komutanlarından birine yaklaştı.

"Seyirci salonunun dışında. Zultam kendini içeri kilitledi," diye homurdandı.

Bataar ona kısa bir baş selamı vererek askerlerine ilerlemelerini işaret etti.

"Bekleyin!" dedi adam sabırsızlığı yüzünden rütbesini unutarak hızla. "Onlarla ne yapmalıyız?" Hizmetkârların etrafında kümelenmiş asker yığınının doğru başını salladı.

Diz çökmüş kadınların çoğu kızıdan biraz daha büyüktü, uyku önlükleri yağmurun suladığı kanla boyanmış, et parçalarıyla beneklenmişti. Bazılarının kumaşı kaygandı, sanki bir keçiyi kesmişler ve kanında yıkanmışlardı. Birkaçı Bataar'ın gözleriyle karşılaşmamak için boyunlarını büktü. Bir tanesi bakışlarıyla buluştu ve onu tuttu. Keten elbisesi kalın beline ve geniş kalçalarına yapışmıştı.

Bataar başını salladı. "Bu da ne böyle?"

Parçalanmış silahlar hizmetçilerin önünde bir yığın halinde duruyordu. Bataar bir kılıf bulup içinden bir hançer çıkararak elinde evirip çevirdiğinde, gözlerini kırpmadan bakan kadın sendeleyerek ayağa kalktı. Eli seğirdi, uzandı. Askerler onu geri itti, gerginlik vücutlarının hatlarına kazınmıştı. Ama obsidyen gözlerinde ateş yoktu. Titriyordu.

Bataar aşağı baktı. Bıçak siyahtı ve kabzasında elmaslar parlıyordu. Havadan daha hafifti. *Tüy çeliğinden.*

"Bu saray kızları tehlikelidir, Kardinal Hazretleri," diye kekeleydi komutan. Bir askere korsesi yırtık olanı tutmasını işaret etti. Kız, saçlarına dolanan bir ipin sıkmasıyla gerildi. "Yaşamalarına izin vermemeliyiz."

Utanch Bataar'ın ensesini yaktı. "Onlardan, *bu* kadından mı korkuyorsun? Kılıcının üzerine düşmeli ve kendini daha fazla aşağılanmaktan kurtarmalısın."

"Anlamıyorsun." Elleri kılıcının kabzasında sıkılaştı. Tekrar tekrar yutkunurken boğazı düğümlendi. "Kendi istekleriyle teslim oldular ama onları içinde bulduğumuz karmaşa en az üç adamımızı katletti. Onlara bir örnek teşkil etmeliyiz."

"Öldürün," diye mırıldandı bir ses, boğuk ve kırılğan. Bu, elmas işlemeli bıçağı tekrar tekrar kavrayan kızdı. "Beni öldür, onu değil."

Bataar'ın kulaklarında kan çınlıyordu. Nefesini karıştırarak komutana doğru eğildi. "Yap o zaman, seni zayıf küçük gryphonshit. Ama

Burada olan *her şey* için Shaza'ya hesap vereceksin."

Komutan kılıcını çekerken metal gıcırdadı. Kılıcını kaldırırken dirsekleri ya yorgunluktan ya da korkudan titriyordu.

"Hayır! Yapma!" diye yalvardı kısa saçlı ve koyu tenli bir adam. Bu hizmetçi, bileklerini tutan askerlere karşı çırpındı. Bedeni yırtık kadın inledi, sonra hıçkırıklara dönüşen hıçkırıklarla ağladı, ama öldürülmek üzere olan ağlamadı. Sersemlemiş gözleri boştu, ağzı şok içinde gevşekti.

Dilleri konuşmak kolay geliyordu. Bataar için yazıyı çözmek daha zordu ama pahalı görünümlü bıçağın üzerinde kabartmalı kelimeler vardı. Dumakran harfleri Utasoo yazısıyla çok az benzerlik gösteriyordu. "Nohra. Nohra kim?" diye sordu Nassar'a.

Prens temiz tırnaklarını inceleyerek, "Kız kardeşlerimden biri," dedi. Kısa boylu hizmetçi kızı parmaklarının arasından okunamayan bir ifadeyle izliyordu. "Annesi, babamın özel olarak hoşlandığı Aglealı bir sürtüktü. İnanır mısınız, onunla evlenecek kadar."

Bataar'ın bunların hiçbirini için zamanı yoktu. "Nohra Harpy Şövalyelerinden biri mi?"

"Evet. Melez elleri *Kanayan Kenar*'ın üzerinde."

Tüm kalbimle, Nohra. Bataar gözlerini kısarak tırnak büyüklüğündeki elmasların oluşturduğu takımyıldızına baktı. Şekli tanıdı. Dumakralılar bunun, tanrıçalarının kaos enkarnasyonunun bir cin generali olan Demonking'i kandırarak taktığı tasma olduğunu söylemişlerdi. Paha biçilmez bir hediyenin üzerinde bir kulluk sembolü.

"Dur!" Bataar öldürücü darbeyi indirmek üzere olan adama bağırdı. Bıçak durduğunda Bataar kadına odaklandı. Titremesi durmuştu. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. "Ona yakın mısın? Harpy'lerden birine mi?"

"Ben-"

"O Nohra'nın hizmetçisi!" diye cevap verdi koyu tenli adam, sesi gerilmişti.

"O zaman hanımına söyle, canını bağışladım," dedi Bataar. Adam rahatlayarak yere yığıldı ama kadın gözünü bile kırpmadı. Bataar komutanla yüzleşti. "Onu diğerlerinin yanında tutun." Bakışları kızın elbisesini kapalı tutana doğru kaydı. "Ve adamlarınızın

saray kızlarına ellerini sürerler. Onlar zultamın evcil hayvanları, zengin adamların evlenmesi için. Askerlerinize söyleyin kılıçlarına hakim olsunlar, siklerine değil. Eğer çaresiz kalırlarsa Craullstreet'te düzinelerce eğlence evi var."

Lofri'nin adamlarından biri Bataar'ın maiyetini ileri doğru salladı. "Bu taraftan."

Bataar deri kılıfı kendi kemerine bağladı ve talim bıçağını içine soktu. Kümelenmiş kadınların ve askerlerin yanından geçtiler, kapalı yürüyüş yollarında keskin dönüşler yaptılar. Serin yaz havası grimsi kül parçalarını ve şehirdeki çatışma ve yağmalardan gelen bozuk çığlıkları taşıyordu.

"Seyirci salonu hemen şurada," dedi asker.

Bataar midesini bulandıran bir katliamın içine adım attı. "Üstün Ruh," diye fısıldadı.

"Bu da ne böyle?" Nassar küfür etti, ağzını kapatıp avucunun içine öğürürken yüzü soldu.

Askerlerin cesetleri taşınmıştı ama parçaları hâlâ oradaydı. Bok parçaları sütunlara sıçramış ve geçidin çatısından damlamıştı. Bataar yapışkan su birikintilerinin etrafında dikkatle adım attı. Manzara, askerler tarafından saldırıya uğradıklarında saray kızlarının üstesinden gelmiş olması gereken korkunç coşku ve çaresizliğin bir resmini çiziyordu.

"Şanssız herifler," diye mırıldandı Nassar. "Tabii ki kız kardeşlerim sarayın yarısını manyak katillere dönüştürecek."

Belki de Bataar o kılıcın düşmesine izin vermeliydi. Hayır. Üstün Ruh'a bu gece ziyafet çekmesi için yeterince ruh vermişti ve gün doğmadan önce daha fazlasını sunacaktı. Ortalık yatıştığında ve kan kuruduğunda, bu avluda tam olarak ne olduğunu çözecekti. Şaza bilmek isteyecekti.

Yollarına devam ettiler. Sarayın içinde askerler dokumaları söküyor, duvarlardan altın muslukları söküyor ve bakır leğenleri taşıyorlardı.

"Bu sarayın tarihini biliyor musun?" Nassar tısladı. "Mobilyalar sadece geçen hafta pazardan aldığımız şeyler değil. Şu aplikler, Barışçı Omaar-"

"Beni sonra eğit," diye araya girdi Bataar.

Büyük dinleyici salonunun yakınında, çift kapının dışında duran bir grup asker başlarını eğerek Bataar'a döndü. Shaza da onların arasındaydı, yanakları kanla beneklenmişti. "Geri çekilin," diye uyardı.

Askerlerinden ikisi ağır kapıları çekiştirdi ve bu çabadan dolayı inlediler. "Diğer taraftan engellenmişler," dedi biri.

"İçeri kaç mızraklı adam sıkıştırdığını bilmiyorum. Yirmi, otuz? Daha fazla mı?" Shaza kendi kendine mırıldandı. "Muhtemelen Tepeden kuşlar geldiğinden beri saklanıyordur."

"Tepeden mi?" Bataar'ın içine soğuk bir korku saplandı. "Tepede ne oldu?"

Ordusu üç cepheden saldırmış, Dumakran kuvvetlerini Bataar'ın cesaret edebildiği kadar dağıtmıştı. Tepe, en küçük kuvvetleri için seçtikleri en kuzeydeki savaş alanıydı. Tarken komuta ediyordu ve Qaira da onunla gitmişti.

Gitmesine izin vermemeliydi. Onu durduramayacağını da biliyordu. Shaza onu inceledi, yüz ifadesi çelik gibiydi. "Bir kurye geldi. Zeffa'da kazandık ama iki Harpy Tepeye gitti. Tarken'in taburunu süpürdüler. Prensesler kralın muhafızlarıdır, vahşi değiller. Koz olarak esir alırlar."

Kaldıraç hiçbir zaman ne onun ne de Shaza'nın savaş alanındaki ilk düşüncesi olmamıştı. "Mukhalii'nin Qaira'yı aldığı zamanki gibi değil," dedi Shaza, sonra Sanki bunu bir mantra haline getirerek kendini de ikna edebilecekmiş gibi tekrarlardı. "Ve Tarken ne zaman teslim olacağını bilir."

Annesinin ölümü ve Qaira'nın Mukhalii Rhah'ın akınları sırasında kaçırılması, Bataar'ın bozkırın fethini başlatmıştı. Qaira ve Tarken gitmeden bu savaş bitemezdi. Ama ölmüş olsalardı, Bataar bunu bilirdi. Bunu hissedecekti - en azından kendi kendine böyle söylüyordu.

Bataar elini kılıcının kabzasında kavuşturdu. "Kapıyı kırın."

Koçbaşını yerine oturtmak için mücadele ettiler. İlk bağlantı darbesi kapıyı ve çevresindeki fayansları yerinden oynattı. Lake ahşap gerildi ve titredi. Kapılar parçalanarak açılır açılmaz, bir baltanın sivri ucu koçbaşını tutan adamlardan birinin gözünü delip geçti. Bataar gözünü kırpmadan önce, bir

Oklar bir düşman muhafızının göğsüne saplandı. Birisi Shaza'ya eğri bir kılıç salladı. Bataar kılıcıyla savuşturarak onun önüne geçti. Kılıçları kulakları yırtan bir çınlamayla buluştu ve Shaza adamın boğazına bir ok sapladı, sapın etrafından kan fışkırıyordu. Muhafız yere yığılıp güçsüzce kasılırken gözlerinde dehşet parlıyordu. Saray muhafızları daha da yaklaşarak ilerlemelerini engelledi.

Shaza ileriye doğru işaret etti. "Bunlar onun Harpy Şövalyeleri olmalı."

Bir kürsüde, yaldızlı zırhlar giymiş iki kişi kısa sakallı bir adamın yanında duruyordu. Harpy'lerden biri arbaletini kaldırdı. Bir ok Bataar'ın yanından geçerek Shaza'nın komutanlarından birinin deri göğüs zırhını delip geçti.

"Agk-" diye homurdandı officer, gözlerindeki ışık hızla sönüyordu. Bir iç çekiş kadar yumuşak ikinci bir ses çıkardı ve ruhu bir bulut halinde bedeninden uçup gitti. Adamlar Bataar'ın önüne geçerek kalkanlarını kaldırdılar ve kanatlı tahtı görmesini engellediler.

"Sola itin," diye bağırdı Shaza ve birlikler zultamın muhafızlarını kuşatarak ilerledi. Birçoğu çelik oklara hedef oldu ve üçü de diğer Harpy tarafından fırlatılan ciritlere saplandı. Askerler Bataar'ın etrafına üşüştüler. Duygular baş döndürücü, mide bulandırıcı ve sarhoş ediciydi. Korkunç bir an için ağzında kan tadı aldığını düşündü ve vücudundan çıkan bir şeyin sapını görmeyi umarak aşağı baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Geri çekilin," diye bağırdı Nassar'a. Askerlerine şöyle emretti: "Prens Nassar'ın etrafında saf tutun. Oradaki kadınlara dikkat edin." Cariyeler ve hizmetçileri kürsünün yanında kümелendi. "Ve veliaht prens," diye ekledi, kadınların arasında duran genç çocuğu fark ederek.

Prens Rami. Çocuk çoğu Dumakralıdan daha açık tenli ve daha açık renk saçlıydı. Ama tahtta oturan adamla aynı koyu renk gözlere sahipti.

"Lanet olsun çocuğa," dedi Nassar.

Bataar'ın itirazları, çarpışan çelikler ve kesilen homurtular tarafından yutuldu. Yeterince yaklaştığında Bataar çocuğu cariyelerin elinden kaptı ve onu adamlarından birinin kollarına iterek çatışmadan geri çekti.

"Alın onu!"

Yaşlı bir kadın -muhtemelen saygıdeğer kraliçe anne- kancalı bir bıçakla Bataar'a saldırdı. Bıçağı Bataar'ın vambrace'ini yakalamayı kıl payı kaçırdı ve yakındaki bir askerin boynuna saplandı. Bataar sendeleyerek geri çekilirken, adamın boğazını sıkan kollarını izledi; ağzından köpüklü tükürükler sızarken yüzü kızarıyordu.

Karambiti muhtemelen zehirle doluydu. Dumakralıların "Nuna'nın kamçıları" dedikleri engerekler hızlı öldürücülerdi.

"Dikkatli olun," diye uyardı Bataar Shaza'nın adamlarını.

Arbaletli Harpy sadağını boşaltmıştı. Cesetler, odaya akın eden askerlerin cesetlerin üzerinden tırmanmak zorunda kalacağı kadar yüksek bir yere yığılmıştı. Zultam bir muhafız çemberinin arkasına çekildi. Bataar'ın askerleri onları indirdi.

Bataar'ın adamları tahta yaklaşırken, ciritleri fırlatan prenses boynuna saplanan bir oku el yordamıyla tutarak geriye doğru yığıldı. İkinci Harpy Şövalyesi arbaletini bıraktı ve diğerinin yanına diz çökerek kanlı elleriyle oku sabitledi.

"Calidah, ayağa kalk!" diye bağırdı zultam ona. Kızın kocaman gözleri ona kaydı, ağzı dehşetle çarpıldı ve sonra yüzü tekrar diğer kıza döndü.

Utasoo askerleri etrafta itişip kakıştılar. Zultam ağır görünümlü bir sopayı kaldırıp savurduğunda Bataar tökezleyerek geri çekildi. Ama Ramzi Nassar'a nişan almıştı.

Bataar'ın bıçağı kalın sapa çarptı. "Şimdi yere yat, sonra onurunla ölmeni sağlayacağım. Adamlarını geri çağır."

Zultam Ramzi onu görmezden gelerek en büyük oğluna baktı. "Hasta, işe yaramaz bir çocukken seni bir köpek gibi uyutmalıydım."

"Ben hiçbir zaman senin oğlun olmadım, değil mi?" Nassar'ın sesi yükseldi. "Beni hiçbir zaman bir tehditten başka bir şey olarak görmedin."

"Dumakra asla senin olmayacak." Tükürüğü Bataar'ın yüzüne çarptı. "Ve o asla bir barbar kralın önünde diz çökmeyecek."

"Geri çekil," diye bağırdı Bataar.

"Sen kukla bir kralsın," diye bağırdı Nassar. "En zayıf danışmanların seni iğdiş edilmiş bir at gibi tutuyor, seni bir kadın gibi

kendi şehrine." Kılıcını çekmiş, yanaklarında renk lekeleri belirmiş bir halde babasına doğru ilerledi. "Lanet olsun sana, seni kendim öldüreceğim."

Prens olmadan, Bataar'ın Dumakra'yı tutma umutları çökebilirdi. "Geri çekil!"

Yaşlı adamın yüzünde bir şeyler değişti. Zultam bir elini kaldırarak geri çekildi. Diğer eliyle hâlâ sopayı tutuyordu ama bu bir teslimiyet jestiydi. Bataar neredeyse rahatlayacaktı ki zultam elini savurdu. Kendi oğlunun kafatasını sopayla yaracaktı.

Bataar kılıcını savurarak ileri atıldı. Kılıcının ucu Dumakran kralının boğazında kayarak kanayan ikinci bir ağız açtı. Dışarı grimsi beyaz ve dumanlı bir şey döküldü. Kavrayıcı dallar halinde Bataar'ın kılıcına tırmandı, geri çekilmeden ve kubbeli tavanda buharlaşan diğer ruhlara katılmadan önce parmaklarına dokunmaktan çekindi.

Bir kadın inledi. Her şey bitmişti.

Bataar'ın gözü seğirdi ve kafasının içinde bir acı belirdi. Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Nassar sendeleyerek uzaklaştı, botları kırmızı bir su birikintisinde kaydı. Bakışları zultamdan kürsünün dibinde yatan Harpy Şövalyesi'ne ve onun üzerinde diz çökmüş olana kayarken nefes alışı veriş hızlandı.

"Uzak dur," diye homurdandı çömelmiş yaylı kadın, prensin bacağını iterek. Kadın cılız ve ufak tefekti ama Nassar tökezleyerek geri çekilecek kadar kansızdı.

"Calidah?" Kadının itirazına aldırmadan yaklaştı, diz çöktü ve baygın kadının miğferinin vizörünü geri çekti. "Aalya. Kahretsin."

Bataar, Şaza'nın iki astına, "Kadınlara odadan çıkarken eşlik edin," dedi. Sesi ölü gibiydi, her türlü duygudan yoksundu. Seyirci salonuna sığınmış olan kadınlardan ve hizmetkârlardan birkaçı ıslak gözlerle bakıyor ve titriyordu. Diğerleri ise üzerlerinde silah olup olmadığını anlamak için ince giysilerini ararken çelik gibi bir ifade takınmışlardı. "Prens Rami'yi odasına götürün ve kapıyı gözleyin."

Çocuk konusunda Nassar ya da Lofri'ye güvenmiyordu.

"Durun!" diye bağırdı Harpy Şövalyesi Calidah, onu kollarından tutup sürükleyen askerlere karşı çırpınarak. "Ona dokunmayın!"

"Aalya. Bu senin kız kardeşin mi?" Bataar yaklaştı ve yerde yatan kızın kana bulanmış yüzüne baktı. Diz çöktü ve kızın yüzüne dokundu. Ölü gibi duran göz kapaklarının altındaki gözleri beyazlara dönmüştü.

Nassar'ın titrek ifadesi yüzünü buruşturdu. "Lofri ile yaptığın küçük anlaşma onunla evlenmekti, onu öldürmek değil. Eğer elmas madenleri onun üzerinden geçerse, ikinci bir kuzene gider, bana değil. Bir Dumakran prensi Dumakra dışında hiçbir şeyi miras alamaz."

Kızın göğsü hâlâ zayıf hareketlerle inip kalkıyordu. "Prenses için bir doktor," diye bağırdı Bataar. Doktorlar ileri atıldı. "Cesetleri avluya götürün," diye emretti Şaza. Zultam'ın geri kalan halkı toplandı; direnen mahkûmlar bağlandı.

bileklerinden.

Cesetler gitmiş olsa da, kiremitli zeminde hâlâ kırmızı su birikintileri ve metalik kan kokusu vardı. Kokuya rağmen, bir parçası tekrar bedenine yerleşti. Bataar'ın nefesleri artık daha kolay, daha düzenli geliyordu. Nihayet odayı görebiliyordu. Kubbeli tavanı kaplayan cennet tasviri meyve ağaçları ve beyaz binalarla doluydu. Bataar gözlerini duvar resimlerinden ayırdı. Kadife minderli, aslan ayaklı taht şimdi boştu ve dört lake ahşap kanatla çerçevelenmişti.

Nassar kendi kendine homurdanarak tahta doğru yürüdü. Ağır bir iç çekişle minderlere gömüldü. Bataar, prensin kendi babasının onu neredeyse öldürüyor olmasından dolayı huzursuz olup olmadığını, dik sırtlı kabadayılığın ve kasıla kasıla atılan adımların huzursuzluğunu maskeleyip maskelemediğini anlayamadı.

Prensin taht odasındaki eylemleri neredeyse Bataar'ın her şeyine mal oluyordu. Hâlâ kaybedebilirler. Planı, zultamın canlı kalmasını ve yargılanmadan önce ülkeyi teslim etmesini gerektiriyordu.

Bataar kılıcını kınından çıkardı ve kayıtsızca çevirdi. "Kalafar halkının tanıdığı bir yüze ve isme, başkenti yöneten ve onları rahatlatacak güçlü bir lidere ihtiyacı var. Sen çiziyorsun

Babanın üzerindeki elik bunu tehlikeye attı. Zultam'ı öldürmeye çalıştığının ve daha da kötüsü başarısız olduğunun ortaya çıkmasına izin veremeyiz."

"Sadece Kalafar değil," dedi Nassar ihtiyatla, odaklanmak için yanlış şeyi seçerek. "Dumakra'nın tamamı bu şehirden yöneten zultam'a bakıyor."

Bataar hiçbir şey söylemedi.

"Ama bunun bir önemi yok. Ta giydiğimde Tanrıça tarafından kutsanmış olarak adlandırılacağım ve Dumakra'daki herkes arkamda toplanacak."

"Kendine Kalafar kralı diyebilirsin. Kendine ne istersen onu söyle. Ama diğer Dumakran şehirlerinin başına kendi adamlarımı getiriyorum. İmparatorluğumun bir tebaası olarak haraç ve vergi ödeyeceksin."

Nassar ayağa fırladı. "Bekle, bekle, bekle. Ne diyorsun sen? Babamın yerine geemeyeceğimi düşünecek kadar yavaş olamazsınız. Hayatımı riske attım-"

"Baban seni yeterince sevmediği için neredeyse her şeyi mahvetmek," dedi Bataar karanlık bir sesle. "Sabırlı davrandım ama bana alenen meydan okuduğun için seni atlarımın altında iğnetip öldürebilirdim."

Nassar'ın yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Ciddi olamazsın. Beni ezmek mi? Bu itaatsizlik değil! Bu müttefikler arasında bir konuşma. Benim değerimi biliyorsun. Beni korumak için babamı öldürdün."

"Yıllarca pişman olacağımdan emin olduğum bir beyinsizlik anı." Bataar muhafızlarına başıyla işaret etti. "Prensi zapt edin. Çok yorgun. Biraz dinlenmesi için onu odasına götürün."

"Bir dakika bekle dedim, rhah." Prensin manik gülümsemesi dalgalandı. "Konuşmamız bitmedi."

"Sağ elinizi tercih ediyorsunuz. Bu doğru mu?" Bataar başını eğerek Nassar'ın uzun bacaklarını inceledi.

Prensin kara kaşları çatıldı. "Evet, ama ne-?" "Ve siz de okuryazarsınız."

"şey, tabii ki."

"Bir şehri yönetmek için bir göz ve bir el yeter de artar bile. Dilin olmadan da yapabilirim." Askerler Nassar'ı yakaladı, çırpınırken kollarını sıkıştırdılar. Bataar, prensin nefesinden dün geceki kamp yemeğinin kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. "Yoksa eneni kapalı tutabilir misin?" diye fısıldadı.

Nassar yüzünü buruşturdu, dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. Bataar gülümsedi. "*İşte bu* iyi bir çocuk."

Oktai nefes nefese odaya daldı. Katliamı tararken yüzü soldu. "Taburlar şehrin kapılarına saldırıyor. Harpy Şövalyeleri onlara liderlik ediyor. Seni duvarda istiyorlar."

* * *

Kuğu Kapısı'ndaki nöbetçi kulübesinin tepesine tırmanmak Bataar'ın kalçalarını yakıyordu. Okçular, yaylarını kaldırmış ve oklarını yerleştirmiş halde, kıvrımlı merdivenlerden yukarı doğru etrafından koşuyordu. Askerler çelik balista okları taşıyordu, her ağır çubuk ve kancalı ok ucu için iki adam vardı. Adamlar yanan kum dolu kazanları ve fokurdayan yağ tencerelerini yukarı çekiyordu.

"Çekilin!" diye bağırdı bir komutan.

Kalafar onlarındı. Zultam'ın kızları onu geri istiyorsa, kuşatmayla almak zorundaydılar. Eğer surların dışındaki general o olsaydı, önce Zeffa'yı geri alır, sonra da güneyden gelen takviye kuvvetlerle başkenti iyice sıkıştırırdı. Ama dışarıdaki Bataar değildi.

Wingates'in tepesinde, yağmurun sisli tabakaları yüzünden kaygan bir yürüyüş vardı. Preeminence'ın açgözlü bakışları yanıyordu. Offikerler uğultulu beyaz gürültüde seslerini duyurmak için bağıryorlardı.

Bataar gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Takviye birlikler nerede?"

Bir asker yangın çıkarıcı bir ok yaktı ve duvarın dibine doğru fırlatarak Dumakran askeri birliklerinin sıralarını aydınlattı.

Balista operatörleri ekipmanlarını döndürerek okları yukarı doğrulttu. Çerçeveleri fırtına bulutlarına, yağmura doğru yönelttiler. Eğer Bataar gözlerini kırpmış olsaydı, gökyüzünden süzülen siyah atı kaçırabilirdi. Uzun ve kırmızı bir şey parladı; bir çocuk çığlık attı, derin bir oyuk kolunu yardı.

Bataar şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak arteriyel spreyden geri çekildi. Kılıcına uzandı ve kılıcını kınından çıkardı. "Sıkı saflar oluşturun!" diye bağırdı. Eğer düzenleri bozulursa, Harpy onları karanlıkta avlayabilirdi.

Kapıdaki metal ızgara, bir şeyin ona çarpmasıyla sarsıldı. Mazgallara ateş eden adamlar yanan oklar yüzünden geri düştüler. Harpy Şövalyesi gökyüzünden düştü, eyerinden mazgala doğru savruldu ve Bataar'a doğru koşmaya başladı. Bataar onun savruluşunu tahmin etmeye çalıştı ama esasının erişimini hesaba katmamıştı. Bıçağı boynunun yan tarafına soğuk bir şekilde değdi.

"Karin, babam için," diye tısladı.

Teklifi kalın havada aralarında asılı kaldı.

Nabzının her atışında orağın keskinliği canını yakıyordu. *Qaira. Tarken.* Tepedeki savaşın hızlı bir süpürme olması gerekiyordu. Ama başkent çabucak düşmüştü. Zultam çok fazla askeri kuzeye yönlendirmişti.

"Baban öldü," dedi kılıcını savaş tırpanının uzun sapına karşı savuşturarak. Çalım atarak geri çekildi, tırpanın menzilinden çıktı.

Etrafındaki adamlar yere yığıldı, göğüslerinden çıkan okları pençelerken ağızlarından kan fışkırıyordu. Harpy Bataar'ın yan tarafına çarparak ikisini de yere düşürdü. Homurdanarak kadının ağırlığını üzerinden attı. Zırhları takırdadı, metal çeliğe çarparak çınladı. Miğferi kafasından fırladı. Karmakarışık saçları, ölü yapraklar gibi kahverengi, taranmamış ve keçeleşmiş zincir zırhının etrafına döküldü.

Adam ayağa fırladı ama kadın çoktan ayağa kalkmıştı. Gözlerinde keder ve vahşet parlıyordu. Sesi hırıltılıydı. "*Seni öldüreceğim.*"

Geriye savruldu ve sonra saldırdı, çılginca savurdu. Boğazından boğuk bir çığlık koptu, okçuların çığlıkları kadar gürültülüydü, kanayan kütüğünü tutan çocuktan daha yüksek sesle. Ama fark etmezdi. Uçan at olmadan, Bataar ondan daha iyi manevra yapabilir ve onu alt edebilirdi. Birkaç salınımda nefes nefese kalmıştı. Bir bacağını tercih etti

-Bunu ona karşı kullanabilirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzünden ter akıyordu. Ağzından tükürükler fışkırırken alnında bir sinir zonkluyordu.

Bataar onun tırpanı tekrar çevirmesine izin vererek darbelerini savuşturdu. Üzerine bir sakinlik dalgası çöktü. Nefesi düzenli bir şekilde geliyor, kalbi durmadan çarpıyordu. Yorgunluk prensesin ağzında kıvrıldığında, kılıcının kabzasını yere vurarak yaklaştı

ve onu yere itti. Onu yere mıhladı ve kadın soluk soluğa onun altında kaldı.

"Silahını yere bırak," dedi adam.

Kadın bir bacağını kurtardı ve adama zayıf bir şekilde diz çöktü. Adam dizlerini kadının kalçaları üzerinde yeniden ayarladı. Kızın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Bataar yüzünü buruşturdu. "Teslim olursan canını bağışlarım."

"Kutsal cehennemde çürü," diye tısladı. "Ben yaşasam da ölsem de kız kardeşim Kalafar'ı geri alacak."

"Küçük kardeşin elimde. Zultam öldü ama Rami ölmedi.

Henüz değil. Kız kardeşin onun ölmesine izin verecek mi? Ya sen?"

Gözleri onunkilerle buluştu. Alnında küçük bir anlayış titreşimi belirdi. Kıpırdanması durdu ve kırmızı silahı tutuşu gevşedi. Silah taşa çarpıp yalpaladı ve metalik bir çizikle yere düştü. Uyuşukluk yüz hatlarına yayıldığında, adam onun üzerinden indi. Onu bıraktığı yerde donmuş bir şekilde yatıyor, kara bulutlara bakıyordu.

İster savaş meydanında bir metre olsun, ister teslim olmuş bir şehir, yerinizde kalın. İsteyerek vazgeçilen hiçbir şey kolayca geri alınamaz.

-Obeyd'in Savaş Stratejileri

Saraydaki mücadelede, asılı bitkiler ve süs ağaçları kesilmiş, çiçekli çalılar parçalanmıştı. Nohra enkazın içinden geçirilirken içini bir boşluk kapladı. Evi bir cenaze kefeni gibi günün altın ışığına bürünmüştü.

Orta avluda, Nohra'nın bir asır önce ölen büyük büyük büyükannesi ünlü Dumakran kraliçesi Roksanya'nın heykeli kırılmıştı. Taş gövdesinin üst yarısı kiremitli havuzun içine çökmüş, zambak yapraklarını ezmiş ve suyu yerinden oynatmıştı. Muhafızlar, havuzda yüzüstü yatan şişmiş cesedi çıkarırken homurdandılar.

"İçeri," diye homurdandı bir asker, Nohra'yı iterek.

Bataar'ın adamları odasının kapısını kapattığında, gerçeklik daha sert ve daha ağır bir şekilde yerleşti. Kitaplar savrulmuş, çekmeceler açılmış ve silahlar çalınmıştı. Bir şifonyer yan yatmıştı. Gardıroptaki elbiseleri didik didik edilmişti. Yarısı kayıptı. Doğum günü yüzükleri muhtemelen gitmişti. Paga'nın bir heykelciği hâlâ makyaj masasının üzerinde duruyordu, tırpanı ve pürüzsüz, özelliksiz yüzü mavimsi gri kuş tüyü demirle kaplanmıştı. Dün gece çalmaya değmemiş olmalıydı.

Sol uyluğundaki yara acı saçıyordu. Rhah'ın karısı yarayı katgütle kapatmıştı ama etrafındaki deri, Bataar'ın Nohra'nın dikişlerine dizini sıkıştırdığı kavgalarından beri birkaç saattir ateşler içindeydi. Bacağı sonunda pes etti ve Nohra lavanta ve sütlü sabun kokusunu içine çekerek temiz yorganın üzerine yığıldı. Nohra'nın boğazına bir şey takıldı. Yutkunmaya çalıştı ama gözleri yandı ve yüzünü bir yastığa gömüp gözyaşlarının düşmesine izin verdiğinde görüşü bulanıklaştı. Midesi kusacak kadar ağrıyana kadar akmaya devam ettiler.

On yıldan uzun bir süre önce, annesini hayatta tutmak için hiçbir gücü olmamıştı. İç kanamayı asla durduramaz ya da kaybettiği kanı vücuduna geri koyamazdı. Ama Tanrıça isteseydi, Nohra babasını kurtarabilirdi.

Başka kimin ölü ya da diri olduğunu bilmiyordu.

Yatak örtüleri Darya gibi kokuyordu. Arkadaşı ölmüş olabilirdi ve onun kokusu çarşaflardan sıyrıldığında her şey bitmiş olacaktı.

Bir gece önceki teslimiyetten sonra Nohra'yı Safiya'dan ayırmışlardı. Kuğu Kapısı'nda onu kilitledikleri odanın içinde Nohra öfkeyle sarsılmıştı. Şimdi ise öfkesi azalmıştı.

Yatak odasının penceresinin dışında gökyüzü karardı. Bir muhafız dikkatle kapıyı açtı ve bir tepsi yemeği içeri taşıdı. Nohra ayağa kalkmadı ya da normalde yaptığı gibi Tanrıça'nın lütfunu getiren çiftçilere teşekkür etmek için dua etmeyi düşünmedi. Gözlerini kırıştırtarak olabildiğince uzun süre açık tutmaya çalıştı. Uyku onu vurduğunda, tüm rüyaları kâbusa dönüştü.

O korkunç anı tekrar tekrar yaşadı, Safiya'nın duvara uçmaması için ona bağırışını, ilk çocuğu yakalayıp kolunu keserken yaşadığı adrenalini patlamasını.

Ona kadar dokunulmazdı. Dünyanın dokusu Bataar Rhah'ın etrafında bükülüyor gibiydi.

Çok geç kalmışlardı ve o da çok dikkatsizdi.

O gecenin gerçekliğinden farklı olarak, rüyaları Bataar'ın kırmızıya bulanmış bıçağıyla sona erdi. Derin uykusundan kan içinde boğuluyormuş gibi hissederek uyandı. Onun işini bitirmemişti. Her nasılsa, bu onu öldürme isteğini daha da artırdı.

Kapının çalınması Nohra'nın doğrulmasına ve yapış yapış olmuş yanaklarını silkelemesine neden oldu. Işık şeritler halinde zemine düşüyordu. Tuvalet masasının üzerindeki cilalı aynada kendi görüntüsüne bir an için göz attı. Gözleri şiş ve kırmızı çerçeveli, cildi lekeli görünüyordu.

"Bir dakika," dedi. Muhafızlar beklemedi, kapıları açtılar.

Nohra kimi görmeyi beklediğinden emin değildi; Darya'yı değil, ama ona doğru koşan, sersemlemiş kucağına düşen ve onu kendine çeken oydu.

"İyi misin?" Nohra Darya'yı kollarından kavrayarak sordu.

Giysisinin kollarını yukarı çekti ve çenesinden tutarak yüzünü sağa sola çevirdi. Çürük ya da bandaj yoktu ama tırnaklarının altında kırmızı-kahverengi bir kabuk vardı. Kokusu da yanlıştı, ateş ve demir kokuyordu, sanki mutfak ocağının yanında kıvrılmış uyumuştı, kana bulanmış giysilerini değiştiremeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Darya geri çekildi, Nohra'nın parmaklarının arasından duman gibi süzüldü. "Ben iyiyim."

"Yemin eder misin? Godsbreath üzerine mi? Kimse sana dokunmadı mı?"

"Kimse bana dokunmadı." Darya'nın parmakları kalçasına, kılıfını sakladığı yere doğru uzandı. Kılıf yoktu. Kaçırılmış olmalıydı.

"Onlardan birini aldın mı?" Nohra, Darya başını sallayınca onu daha da yaklaştırmak isteyerek sordu. Darya titrek bir sesle güldü. "Demek yavru kedinin pençeleri varmış. Bana her şeyi anlat."

"Fahaad iyi ve kuzenin Calidah da yaralanmadı." Sözleri ölçülüydü. "Rami rhah'ın muhafızları tarafından izleniyor."

Nohra derin bir nefes aldı ve içini bir rahatlama dalgasının kaplamasına izin verdi. "Paga bizi terk etmemiş o zaman."

"Pek çok hizmetçi ve saray muhafızı öldürüldü." Darya duraksadı. "Yüzbaşı Mady, mutfaktan Kaatima ve Aalya okçulardan biriydi... en azından Laila duymuş... kesin olarak bilmiyoruz."

Korku Nohra'nın kaburgaları arasında yılan gibi kıvrıldı. *Aalya*.

"Ne diyorsun sen?" Nohra'nın sesi dalgalandı. Bunu düşünmek istemiyordu.

"O yaşıyor. Kızlardan biri kahvaltıyı doktorlara götürdü. *Aalya* hastanede. Yarası kapanmıyor ve uyanamayacak kadar zayıf."

Ama yaşıyor. Nohra ayağa kalktı, pencereye doğru ilerledi. Tül perdenin ardından gördüğü manzara her zamanki gibi aynıydı ama geçitler daha boştu. "Hizmetkârları nerede tutuyorlar?"

Darya yanına geldi, ellerini Nohra'nın dirseklerine koyarak onu kendisine doğru çevirdi. "İkinci kabul salonundaki karyolalarda uyuduk. Bu gece odalarımıza dönmemize izin var. Siz neredeydiniz?"

"İlk gece beni Swan Gate'de bir odaya kilitlediler. Çok endişelendim. Burada hepinizle birlikte olmalıydım. Babamla birlikte." Aceleci davranmıştı ve hâlâ çok geç kalmıştı. Fırtınada duvara doğru kaçarken Safiya'nın yüzündeki öfkeli onaylamama ifadesini hatırladı. Ama Nohra, rhah'ın karısı Kayra'yı onunla pazarlık yapmak için kullanabileceğini düşünmüştü.

"Seni giydirmemi istediler." Darya yere saçılmış giysileri inceledi, bakışları el değmemiş akşam yemeğinin etrafında vızıldayan kuşlara takıldı.

Nohra kaşlarını çattı. "Ne istiyorlar?"

"Seyirci salonuna gitmen gerekiyor." Darya'nın gözleri hiç bu kadar uzak, bu kadar engin bakmamıştı. "Bataar Rhah babanın vezirleriyle konseyde. Teslim olma şartlarını görüşüyorlar. Sanırım senin, Safiya'nın ve Calidah'ın hürmetinin özellikle Kardeş Şehir'e iyi bir mesaj göndereceğini umuyorlar."

"*Clemiria*'ya mı?" Nohra sesini alçaltamayacak kadar şaşırmıştı. "Barbar bir krala sadakat yemini etmem halamın umurunda mı sanıyor? Artık ne bekleyeceğini bildiğine göre, Rayenna'yı ondan alamayacaklar."

Doğudaki kıvılcık çölde yaşayan göçebeler Rayenna'nın cinler tarafından inşa edilmiş bir şehir olduğunu, insan haritalarına itaat etmediğini ve değişen kumlarla birlikte hareket ettiğini söylüyorlardı. Şehrin duvarları kemik rengindeydi ve Dumakra'dan önce gelen tanımlanamaz bir malzemeden yapılmıştı.

ve kuş tüyü çeliği. Efsanevi, aşılmaz bir şeydi. Bataar Rayenna'yı alamazdı. Kimse alamazdı.

"Hayatımı bağısladı." Darya hafifçe irkildi, sanki kelimelerin pençeleri boğazına tırmanıyordu. "Bunu sana söylememi istedi."

Nohra, Safiya'nın Bataar'ın generalini öldürmesini engellemişti. Kalafar'a giderken karısının güvende olduğundan ve hiçbir erkeğin ona dokunmadığından emin olmuştu. Ona yan bakan herkesin gözlerini oyardı. Ve yine de babasını öldürmüştü. Bataar ona borçluydu. Bunu unutmuyacaktı.

"Sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Bir şey oldu ben-" Darya başladı.

Nohra çoktan yanından geçmiş, Bataar'ın ne talep edeceğini düşünerek dikkati dağılmıştı. Geri döndü ve Darya tereddüt etti.

"Önemli bir şey değil. Sana taşıman için daha fazla keder veremem." "Birini mi öldürdün?"

Küçük bir baş sallama, dudakları yanlışı bir yargılama korkusuyla aralandı. "Senin hayatın benim için Bataar'ın bir milyon adamından daha değerli."

Nohra açık havaya doğru bir tutma hareketi yaptı ve kapalı elini göğsüne doğru çekti. "Senin suçunu çalıyorum. O artık benim. İstesen bile geri alamazsın." Keder ve suçluluk onun intikamını körükleyecekti. Darya yumuşak bir kahkaha attı. "Sen olsan öğrenirdin. Benden öğrenirdin. Ben bir canavardım."

"Yapabileceğin hiçbir şey seni bir canavar olarak görmeme neden olamaz." Nohra daha sessiz, "Ama bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağından emin olacağım," diye ekledi.

* * *

Seyirci salonunda, zultamın tahtı yerinde yoktu. Nohra'nın fark ettiği ilk şey buydu. Bataar'ın kadın generalini silahlarını kontrol ederken uyuşuk bir şekilde durdu. Nohra kendisine aval aval bakılması için güzel bir elbise giymeyi reddetti, bu yüzden Darya'nın ona düz keten giysiler giydirmesine izin verdi.

"Hiçbir şeyim yok," dedi Nohra dikkatle.

Oda ipek brokarlar giymiş, küpeleri ve pırıltılı bilezikleri şingirdayan erkeklerle doluydu. Bataar odanın sonunda durmuş, Conservium'dan gelen uzmanlar omzunun üzerinden yüksek sesle okurken belgeleri inceliyordu. Saraya sinsice girmiş, babasının tahtının olması gereken yerde, kürsünün üzerinde daireler çizerek güven vermeyen gözlerle odayı izleyen büyük, siyah bir kurda benziyordu.

Nohra bir kurdu öldürebilirdi.

Vezirler koridorlar arasında Utasoo generalleriyle tartıştı. Kâtipler baş döndürücü bir hızla yazıyor, tercümanlar kızarmış yüzlerle arabuluculuk yapıyor, sesleri birbirinin üzerine dökülüyordu. Gümüş rengi ağızlardan bir sürü kelime döküldü, hepsi de hava kadar boştu.

Hainler.

Sadrazam Naci koridorun sol tarafındaki alçak koltuklarda diz çökmüştü. Nohra'nın tepede esirgediği komutan Tarken ise sağ tarafta bacak bacak üstüne atmış, kılıcını inceliyordu. Nohra kendisini takip eden bakışları görmezden gelerek Safiya ve kuzeninin yanındaki yerini aldı.

Calidah'ın gözleri kızarmış ve gölgelenmişti. Söylemleri gereken ve söyleyemedikleri o kadar çok şey vardı ki, kelimeler bunları onaramazdı.

Nohra anlamsız basmakalıp sözler söylemek yerine kuzeninin elini bir, iki kez sıktı ve sonra bıraktı.

Vezirlerden birinin buruşuk yüzü sürekli öne düşüyor, boynu uykuya dalmış gibi sallanıyordu. Adam homurdanarak uyandı, gözlerini kırıştırdı ve uzun burnundaki küçük gözlükleri düzeltti. Nohra'nın göğsüne bir sızı saplandı. Bu kadar basit, aptalca bir şey ona kız kardeşi Aalya'yı düşündürmüştü, her zaman kutsal alanda uyuyakalırdı.

Nohra'nın gözleri, sarıklı, esmer tenli bir adamın yanında diz çökmüş olan küçük kardeşine takıldı. "Rami neden burada?" diye fısıldadı. Kardeşi yavaşça gözlerini kırıştırdı, iri gözleri Nohra'ya annelerini hatırlatıyordu. Kadife ve krep giymiş adamı nihayet tanıyarak bir kez daha baktı. "Peki Fahaad'ın onunla ne işi var?"

Calidah sessizce, "Ramman Mytri istila sırasında öldürüldü," diye cevap verdi. Sesi cam gibiydi. "Fahaad son iki gündür Rami'ye yakın duruyor. Herkes onun baş haremağası seçileceğini söylüyor."

Nohra'nın derisi karıncalandı. "Ama ahırlarda ona ihtiyaç olacak."

Fahaad her zaman atların yanındaydı ve olmadığı zamanlarda da ahırların üstündeki çatı katında uyuyordu. Nohra onu hiç giyinik görmemişti.

mahkeme kıyafetleri içinde. Yakışıklı ve garip bir şekilde rahat görünüyordu.

"Kim o?" Nohra sordu. İri yarı yaşlı bir kadın kürsünün merdivenlerinde durmuş, belindeki kesenin içindekileri karıştırıyordu. Taş şakırtısına benzer bir ses tartışmayı noktaladı.

"Bataar'ın şamanı."

Nohra gözlerini kıstı. "Sıradan yaşlı bir kadına benziyor. Büyü yapabiliyor mu?"

"Odaklanabilir misin?" Saf tısladı. "Resmi teslimiyeti kim yaptı?"

Nohra onun Safiya olduğunu düşünmüştü.

Cali kollarını kavuşturdu. "Sadrazam Naci, Rami'nin babanın mührünü balmumuna basmasına yardım etti."

"Babamı kim öldürdü?" Nohra sordu. "Kimin kılıcıyla öldüğünü bilmek istiyorum."

"Bataar."

"Dumakra'da Zultam'a ait olan toprakların tam hesabını ver, tekrar et," diye emretti Bataar, sesi diğerlerini bastırarak. Bakışları samur pelerinli, siyah saçlı adama odaklanan Nohra'nın görüşünün kenarları karardı.

Bir kâtip kâğıtları karıştırdı. "Marafal'daki limanlar," diye okudu, "Antiria'daki Kalp Sarayı, Kalafar'daki Rutiaba Sarayı, Dişler'deki iki tüylü demir madeni, Anhabar-"

"Anhabar?" Kaşlarını çatarken yüzünü boydan boya kesen yara izi kırıştı. Yara izi olmasaydı, gerçekten yakışıklı olabilirdi. Bu itiraf Nohra'nın midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Eski bir şehir. Artık bakımsız durumda." Bol cüppeli bir din adamı konuştu

-İnanç Bakanı, Jabour ailesinden yaşlı bir keçi. "Saray yüzlerce yıl önce vermilrot salgınından sonra terk edilmiş. Harabeler lanetli. Benim emrim için en tehlikeli iş oradaki kutsal alanı korumaktır."

"Hayaletler yüzünden mi?" Bataar'ın ağzının kenarı eğlenerek seğirdi. Adamları kıs kıs güldü ama Dumakralıların eski başkentle ilgili batıl inançlarının haklı bir sebebi vardı.

"Buranın huzursuz ölümler tarafından lanetlenmiş lanetli bir yer olduğu inkâr edilemez. Alev Geceleri, Zultama'nın Çıkmaz'daki saltanatının uğursuz sonunu işaret ediyordu. Çöl tehlikelidir. Kafir

Yamyamlar harabelerin etrafındaki atıklarda yaşıyor, Rayenni kervanlarından başıboş kalanları toplayıp ayinlerinde kurban ediyorlar, tıpkı hastalığı yaratan lanetli ayinler gibi."

Nohra ve Safiya, on yıl önce Clemiria Teyze'ye doğuya kadar eşlik ettiklerinde, dağa oyulmuş Anhabar'ı hafifçe görmüşlerdi. Nohra, kalbinde yükselen ve Mercy'nin kulaklarını dikmesine neden olan huzursuzluğu hatırladı.

Bataar öne doğru eğildi. "Kafirler derken sürgün edilmiş dini muhalifleri kastediyorsunuz: Dumakran preeministleri ve Dyad mezhebinin takipçileri, doğru mu?"

Din adamı bakan gözlerini kaçırdı ve ıslak alnını kuruladı. Ancak ayrılıkçı bir mezhepten birkaç dışlanmış din adamı, Dumakra'da kıtanın herhangi bir yerinden daha fazla dini özgürlük olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ekselansları," diye araya girdi kâtip, mülklerin tapularını düzeltirken. "Kardeş Şehir Rayenna'daki kamu arazileri de var, eminim zaten biliyorsunuzdur."

Bataar bir kaşını kaldırdı. "Kraliçe Clemiria teslimiyeti onurlandıracak mı?"

Nohra gözlerini kırptırdı. Adam onlara bakıyordu. Kuzenini dürtükledi.

Calidah kaskatı kesildi. "Annem Kardeş Şehir'e sadıktır. Onun çıkarları doğrultusunda hareket edecektir. Elçiyle birlikte gidip sizin adınıza konuşabilirim."

"Sarayda daha faydalı olursun." Rehine olarak daha değerli olacağını kastetmişti.

Nohra halka açık infazlardan söz edilmesine, babasının cariyelerinin Bataar'ın komutanlarına hediye olarak verileceğine dair bir kararnameye hazırlandı. Nefesini tutmuş, bu sözlerin düşmesini bekliyordu.

Söylenmeyince kuzenine mırıldandı: "Neden bu daha kanlı değil?"

Calidah ellerini sıktı. "Tarihe bak. Bir düğün olduğunda her zaman daha nazik olurlar. Aalya'yla evleniyor. Bu barış anlaşması onların evlilik sözleşmesiyle mühürlendi."

Ama Aalya'nın bilinci yerinde değildi. Ölebilirdi.

"Bataar," diye seslendi yüce bir ses. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Uzun boylu, zayıf bir adam bir sütuna yaslanarak sadrazamın yanına uzandı. Boynuna bir şey dolanmış, altın bir kuyruk. Altın kuyruk

Makak başını Nohra'ya doğru çevirdi ve çığlık attı. Maymunu bir hırka gibi giyen adamın kirpikleri Kraliçe Merv'in kalın kirpiklerine benziyordu.

Bataar bir el salladı. "Şartların geri kalanı okunduktan sonra, Nassar."

Nohra üvey kardeşini en son gördüğünde, annesi için ağlayan cılız bir çocuktur. Bir keresinde Nohra beyaz bir kefen giyip cerrahın neşteri altında ölen bir prensin hayaletiymiş gibi davranırken Safiya onu sünnet odasına kilitlemişti. Altına işemiş ve o kadar çok ağlamıştı ki burnu kanamıştı. Pürüzsüz, yara almamış bir cilde sahip, kibar bir adama dönüşmüştü. Teri muhtemelen gül gibi kokuyordu.

Bir arabulucu, "Ervan Lofri'nin sadakati karşılığında Kalafar'daki tüm kamu arazilerinin dörtte birini alacak," diye okudu. "Prens Nassar, Dumakran verasetinin yeniden değerlendirileceği zamana kadar Kalafar'da kral olarak görevlendirilecek."

"Ne?" Nohra sesi boğuklaşarak, "Ne?" dedi.

Safiya uyarırcasına başını salladı. "Sakın başlama. Burada olmaz."

"İyi niyet göstergesi olarak," diye devam etti arabulucu, "Kardinal Hazretleri eski Veliaht Prens Rami'yi korumaya aldı."

Bir saniyeden kısa bir süre için Bataar'ın gözleri Nohra'ninkilerle buluştu. Kızgınlık kıvılcımlandı ve öfkeye dönüştü. Ne kadar kötü yaktığını görmezden gelemeyerek yuttu.

* * *

Danışmanlar dinleyici salonundan yavaşça çıkarken Nohra avluda çömeldi. Yaz havası kuru ve sıcaktı ama en azından dışarıda vezirlerin ud parfümleri tarafından boğulmuyordu.

Dirseğine hafifçe dokununca sıçradı. Safiya ona, "Calidah, Aalya ile oturmak için içeriye gitti," dedi. Göz göze geldiler. Yeni muhafızları birkaç metre öteden temkinli bir şekilde onları izliyordu. Safiya daha sessiz, "Burada ne söylediğine dikkat et. Üçümüz daha sonra konuşabiliriz."

Nohra başını salladı, şimdiden korumalarından kaçmak için planlar yapmaya başlamıştı. "Odanıza geleyim mi?"

"Hayır, iskele evine. Müsait olduğumda daha fazla açıklama yaparım." İskele evi mi?

Nohra birdenbire zevk evlerinin dışında dolaşan aynı misk kokulu parfüm bulutu tarafından yutuldu.

Nassar onlara yaklaşıp, "Odalarınızdan çıkmanıza izin verildiğine sevindim, kardeşlerim," diye seslendi. Kardeşleri yersiz bir yakınlıkla konuşuyordu; sanki çocukken Darya'ya ve diğer hizmetkârlara sataştığı için onunla acımasızca alay etmemişlerdi; sanki Bataar'ın Kalafar'ı almasına yardım etmemişti. "Yine de babamız için yas renkleri giymediğinizi görüyorum."

"Affedersiniz?" Nohra ayağa kalkarken sesi alçak ve tehlikeliydi. Elleri titriyordu. Öfke ondan beyaz sıcak dalgalar halinde yayılıyordu.

Bir grup kadın Nassar'ı, Dul Kraliçe'yi ve gösterişli mücevherler takmış bazı kızları takip etti. Merv Attar kibirli olduğu kadar tedirgin görünüyordu. Sürmesi dağılmış, gümüş çizgili saçları dağılmıştı. Oğlu neredeyse zultamdı, ama kocası ölmüştü ve tek kızı baygındı, hayatı için mücadele ediyordu.

Nohra'nın sonsuz bir sempati kuyusuna sahip olmaması çok kötüydü, yoksa her soğuk kalpli orospu içebilirdi.

Nohra ilerledi, ne yapacağından emin değildi, sadece kanlı olacağını biliyordu. Sanki bir savaş alanına adım atıyormuş gibi dürüstlük onu sarmaladı.

"Daha fazla yaklaşma," dedi arkasından biri. Nohra bu alçak, alaycı sesi tanıdı -Bataar. Yaklaşarak adamlarına işaret verdi.

Nohra alay etti. "Neden muhafız çağırıyorsun? Ben silahsızım. Tüm silahlarım Kuğu Kapısı'nda ele geçirildi."

"Dostum, bunun anlamı ne?" Nassar güldü. "Geri çekil, rhah."

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan geri çekil," dedi Bataar sertçe, vücudunu Nohra ile üvey kardeşinin arasına yerleştirerek. Siyah pelerini bacaklarının etrafında dönüyordu ve dudağı kıvrılırken yüzündeki sivri yara izi gerildi.

Nassar gülümsedi. "Nohra ve Safiya için mi endişeleniyorsun? Onlar benim kız kardeşlerim. Babamıza hizmet etmeye çalışarak sadece yeminlerini yerine getirdiklerini biliyorum. Onlara zarar vermeyeceğim."

Dünya bembeyaz oldu. Nohra Nassar'a doğru hamle yaptı, kollarını boğazını parçalamak için kaldırdı. Omuzlarındaki kırmızımsı altın maymun çığlık attı ve avludaki bir zeytin ağacına doğru sıçrayarak uzaklaştı.

"Bu kadar yeter," diye uyardı Bataar.

Büyük eller Nohra'yı yakaladı ve sırtından tuttu. Nohra çırpınırken dirseği Bataar'ın başının yan tarafına çarptı. Sallansa da onu sıkıca kavradı, ter ve çam reçinesi gibi kokan kollarıyla sardı. Ancak Nohra Nassar'a yakındı ve tek bir adam tarafından geri çekilemeyecek kadar şiddetli mücadele ediyordu. Kendini kurtardı ve dişlerini Nassar'ın omzundaki ete geçirirken kardeşi çığlık attı. Önce diş etleri ipekle buluştu; sonra demirin tadını aldı.

Üvey annesi kulakları yırtan bir çığlık attı. Nassar'ı takip eden kızlar kuşlar gibi dağıldı. Kan beyaz kolundan aşağı sızarken çığlık attı, Nohra'nın ağzında sıcaktı.

"Seni kaltak!" Nassar bir balık gibi yuvarlanıyor, zayıf yumruklar atıyordu. Bataar'ın kolları tekrar ona sarılmıştı, göğsü ona karşı sıcaktı. Kolunu geri çekmeye, dirseğiyle ona vurmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Katil!" diye bağırdı ona.

"Nohra, sakin ol," dedi Saf, sesi Nohra'nın öfkeli nabız atışlarına güçlkle ulaşıyordu. "Öfkelenmeden önce bir düşün; hem kendini hem de hepimizi bir an olsun düşün. Düşüncesizce yapılacak hataları kaldıramayız."

Sonunda iki muhafız Nohra'yı Bataar'ın kollarından çekip aldı ve yaralı kardeşinin yanından uzaklaştırdı. "Kana ihanet ölümü hak eder," diye hırladı ve taş döşeli patikaya bir damla kırmızı tükürdü.

Safiya kollarını kavuşturdu ve içini çekti. "Şimdi bu tür bir yargılamanın ne yeri ne de zamanı. Onu gerçekten öldürmek istemiyorsun. Daha sakin olduğunda buna pişman olacaksın."

Nohra başını çevirdi ve aval aval bakmak için durmuş olan bakanlara, mabeyincilere, vezirlere ve askeri yetkililere ters ters baktı.

Onlar için bir gösteri olması kimin umurundaydı?

"Yardım çağırın!" Merv bağırdı, normalde tok olan sesi sertleşmişti. "Biri oğluma yardım etsin, orada öylece durmasın!"

"Ben ona yardım ederim," dedi Safiya sabırsızlıkla. Yanına gitti ve prensin omzunu tuttu. Bataar'a dikkatle bakarak, "Conservium'da tıp eğitimi aldım," diye ekledi.

Saf'ın gözleri Nohra'nın kılere kaydı. Ağzının kenarından hain bir gülümseme geçti. Bir sarsıntıyla prensin omzunu kaldırdı ve yuvasından çıkardı.

"Ruh. Yakala onu," diye bağırdı Bataar, yüzünü buruşturup çenesini ovuşturarak. Nassar kolu gevşerken inledi. Safiya onu yumrukladı,

bir, iki kez. Yüzündeki kemikler parçalanırken ıslak bir çıtırtı duyuldu.

Avlu küfürler, yaşlı adamların mırıltıları ve muhafızların bağırılarıyla doldu. Nassar'ın fahişeleri parlak renkli, şingirtili bir telaşla etrafta dolaşırken Nassar'ın partisi ciyakladı. Zeytin ağacındaki maymun çığlık attı ve bir kartal bulutsuz gökyüzünde dönerken çığlık attı, tiz sesleri alaycı kahkahalar gibi yankılandı. Eller Safiya'nın üzerinden kaydı ve her tekme kafa yarmaya dönüştü.

"Sakin bana dokunayım deme," diye homurdandı Saf ve Bataar'ın muhafızlarından birinin kasığına tekme attı.

Adam homurdandı ve diğer muhafızlar geri çekildi. Avlu sessizleştiğinde tek ses Safiya ve Nohra'nın ağır nefes alışları, Nassar'ın acınası iniltileri ve yaralı muhafızların iniltileriydi. Muhtemelen Nohra'nın aklanmak için dua etmesi gerekecekti ama şu anda sadece rahatlama hissediyordu. Nassar'ın yüzünden kan damlıyordu. Ayakta sallanıyor, suçlayıcı bir ifadeyle gözlerini kısarak Bataar'a bakıyordu.

"Onu öldürebilirdik," dedi Safiya üvey annelerine. "Bunu unutma." Bataar'a döndü. "Sen de öyle."

Nohra kan lekeli dişlerini göstererek gülümsedi. Utasoo muhafızlarından biri onu sertçe sarstı ve vahşi sırtıışı düştü.

Her ikisi de zapt edildiğinde Bataar şu emri verdi: "Bir doktor çağırın ve prenseslere odalarına kadar eşlik edin. Onları içeri kilitleyin. Cenaze töreni başladığında onları çağıracağım."

Ruhlar, her şeyin ağına yeniden örölmek üzere rüzgârdaki kül gibi dağıılır.

-Utasoo deyişı

Bataar gözlerini kııarak kutsal alanın üzerindeki kubbelere bakarken cenaze çanları çalıyordu. Dövölmüş bronz, bunaltıcı sıcakta titriyordu. Dumakra ona batıdaki dağlardan gelen serin esintileri özetliyordu. Kalafar'ın sokakları moloz yığınlarıyla doluydu ve işgalin üzerinden neredeyse bir hafta geçmesine rağmen duman kokusu hâlâ burnuna geliyordu. Kuyular hasar görmüş, kutsal alanlar yağmalanmıştı. Sonrasında evler ve işyerleri yağmalanmıştı.

Askerler sükûneti sağlamaya çalıştı ancak isyancılar dört gün önce Lofri'nin birliklerinden birinden silah çalmıştı. Ertesi gece siviller sokağa çıkma yasağını çiğneyerek çete infazlarına katıldı. Kanunsuz adalet kanlı ve acımasızdı. Her sabah serbest bırakılmak üzere meydanlarda daha fazla ceset asılı duruyordu; bunların çoğu işgal gecesi Çatal Kule'den kaçan askerler ve mahkûmlardı - tecavüzcüler ve katiller.

"Emirleriniz, Kardinal Hazretleri?" diye sordu silahlı adamların sırasındaki meçhul bir ses.

"Kalabalığa dikkat edin." Kutsal alanın avlusuna doluşan insan kalabalığının içinde heyecan uğulduyordu. İnsanların arasından sıyrılarak

Hayırseverlik mutfağı için sıraya giren herkes kraliyet ailesini ya da Bataar'ı bir an olsun görebilmek için çırpındı.

Askerlere kadınlar için bir yol açmalarını işaret etti. Hadım muhafızlar cariyelerin ve soyluların etrafında sıkı bir çember oluşturdu. Zultam'ın ailesi hızla kutsal mekâna çıkan merdivenleri tırmanırken, henüz molozlardan temizlenmemiş sokaklara gergin bakışlar fırlattı. İstila sırasında kendisine prenseslerden daha fazla sorun çıkarmış olan yaşlı kadın, kraliçe anne -Ramzi'nin annesi- telaşsızca adım attı, daralmış gözleri kalabalığı tararken çenesi yukarı kalktı. Harem, Dumakra'nın yas rengi olan altından bir bulanıklık içinde etrafında uçuşuyordu.

Bataar artık kadınların çoğunun adını biliyordu, özellikle de birinin. Wingates'te onunla dövüşmek için acele eden kadın. Nohra Zultama siyah telkâri işlemeli ceketli bir elbise giyyordu. Zincir zırlı duvağı burnunu ve sürekli yüzünü buruşturmasını gizliyordu. Merdivenlerde döndü, kehribar rengi gözleri Bataar'a dikilmişti, bir fareye bakan turna kuşu gibi.

Oktai onu ileri doğru itti. Kız bakışlarını ona yöneltmek için döndüğünde çocuk geri çekildi. Lofri'nin adamlarından biri dirseğinden tutup onu açık kapılara doğru itti.

Bataar sokaktaki azalan kalabalığa bir kez daha baktı. Ölü gözler ona bakıyordu. Bir yaz esintisi saçlarını dalgalandırırken, sakallı çenesini kesen ve Dumakran tuniğinin yüksek yakasının altında kaybolan eski yara izini tekrar tekrar ovuşturdu.

"Prensese eşlik edeyim," diye seslenerek Nohra'ya kolunu uzattı.

Kaşlarını çattı, isteksizce aldı. "Karınızı ya da generallerinizi görmüyorum."

Antreye girince kadının eli hızla geri çekildi. Cerulean renkli karolar halı kaplı antreyi çevreliyordu. Her şey o kadar maviydi ki, sanki gökyüzü kutsal alanın içine çekilmişti.

Gülümsemeye, onu rahatlatmaya çalıştı. "Bugün sizin yas gününüz, bizim değil."

"Ama yine de buradasın, bizimle alay ediyorsun. Ben senin onayını kazanmak için kullandığın bir araç değilim. Beni bir daha kullanmaya kalkma, yoksa pişman olursun."

Etraflarında kadınlar terliklerini çıkarıp güröl güröl akan bir çeşmede ellerini ve ayaklarını yıkıyorlardı. Herkes onu duymuştu. Sadece meşgulmüş gibi davranıyorlardı.

Bataar onu kolundan tutup kendine yaklaştırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı: "Beni tehdit etme prenses. O aptal maymunu olan üvey kardeşin gibi olmadığımı göreceksin."

Nohra'nın gözleri, bahadırın kemerindeki kınında duran siyah bıçağa odaklanmıştı. "O senin değil. Ailemdeki kadınların silahlarını geri almaları gerek. Senin adamlarının yanında güvende değiller. Onları geri vermelisin."

"Bunu düşüneceğim."

Bakışları birbirine kilitlenmişti ama kızın kolu dışarı fırladı ve mücevherli kabzaya doğru ilerledi. Adam onun kolunu yakalayarak elini sabitledi. Parmak uçları soğuktu. Zincir telli peçesinin altından dudakları çatlak ve kanlıydı.

"Seni rahatlatmak için elini tutmuş gibi yapacağım," diye mırıldandı. "Babanın cenazesindeyiz ve sen benim gözetimimde bekâr bir kadınsın."

Adam parmaklarını açtı ve kadının eli serbest kaldı. Kaşları çekildi, kadın geri çekildi. Duvak şingırdadı, Qaira'nın bazen örgülerine taktığı süslerin aksine sert bir ses.

"Onu yakınında tut," dedi Bataar Oktai'ye. "Gardını bir an bile düşürme. O ve Safiya'nın haremın geri kalanına yaklaşmasına izin verilmiyor. Ben izin vermeyene kadar bu ikisi tecrit altında olacaklar."

Çocuk başını salladı. Bataar etrafına bakındı ve haremın bir kopyasını çıkardı. Ayaklarını yıkamak için diz çöktü, sonra ayağa kalkıp yüzüne ve ellerine soğuk su sıçrattı. İki küçük prenses kıkırdıyor, yaldızlı bir ipek rüzgârı içinde koşuşturuyordu. Kalbi Ganni ve bebek Bato için acıyordu. Çocuklarını görmesi bir hafta daha sürebilirdi. Onları güvenli bir şehirde karşılamak istiyordu.

Çeşmenin üzerindeki duvar resminde Dumakran tanrıçasının biri yarasa kanatlı ve gölge pelerinli, diğeri ise hasat getiren bir çiftçi gibi kırmızı bir tırpan kullanan iki enkarnasyonu tasvir edilmiştir. Hiçbiri

ayırt edilebilir özelliklere sahipti: birinin yüzü dikenli bir yıldız, diğerininki ise ayırt edilemeyen bir leke.

Bir tanrı için kendisini izleyen gözlerin olmaması özel bir rahatlıktı. "Ekselansları." Bataar, vezirlerle yaptığı görüşmedeki o tınısız sesi hayal meyal hatırlıyordu: meclis üyelerinin toplantısı için dinleyiciler salonunda bulunan din adamı. Majeed Jabour çeşmenin yanında durmuş, dikkatle bakıyordu. "Bu binanın tasarımına bizzat nezaret ettiğimi biliyor muydunuz?"

Yirmi yıl önce mi? Uyumlu bir mavi bulmak zordu-"

Bataar içini çekti. "Lütfen bana doğru şeyler söylediğinizden emin olun."

"Elbette!" İnanç Bakanı'nın yaşlı bir keçinin sarkık gözleri ve dağınık beyaz sakalı vardı. Başını salladığında gıdıları sallanıyordu. "Bugün, Dumakran dini gelenekleri konusunda Ekselanslarının rehberi olmaktan memnuniyet duyarım. Lütfen beni takip edin."

Halının yerini soğuk fayanslara bırakmasıyla Bataar sarsıldı. Rahatsızlığını belli etmemek için gözlerini kırptırırken, ayak parmaklarının kıvrılmasını engellemek için ellerini sıktı. İç kutsal alanda, süslü lahitler yüksek pencerelerden süzülen ışıktaki parlıyordu. Asılı ocaklarda yayılan tütsülerden güçlü bir koku yayılıyordu. Yükseltilmiş bir platformda, altın işlemeli gri giysili bir din adamı, özenle işlenmiş başlıklar giyen rahibelerin yanında duruyordu.

Kalabalığın içinden tanıdığı kişileri seçti. Ana kraliçe, Safiya, Nohra'nın hizmetkârlarla birlikte daha gerideki hizmetkârı ve Nohra. Nohra kürsünün önünde diz çöktüğünde yüzünü buruşturdu. Kayra, Tepedeki prensesin bir yarasını sardığından söz etmişti. Eğer savaşları sırasında açılmışsa, bir doktorun yarayı temizlemesi ve düzeltmesi gerekecekti ama Kayra'nın odalarına gönderdiği doktorları reddetmişti.

Bataar kapıcılara, "Onları içeri alın," diye emretti.

İnanç Bakanı bir adım öne çıktı. "Ekselansları, eğer uygunsa, harem asla Thora'nın Kutsal Alanı'nda halkla birlikte dua etmez."

"Neden?"

Yaşlı adam şaşırılmış görünüyordu. "En önemlisi güvenlik. Ve kutsal olmayan gözler Tanrıça tarafından kutsanmış olana saygısızlık eder."

"Haremin arkasında bir sıra oluşturun," diye emretti Bataar askerlerine, sokaktaki kalabalık binaya doluşmaya başlarken.

Tüm prensesleri ve Zultam Ramzi'nin saygıdeğer cariyelerini saydı, birkaçı saçları ağarmış, yüzleri hafif çizgilerle kaplı olacak kadar yaşlıydı. Diğerleri o kadar gençti ki zultam onlarla yatağını paylaşmamıştı. Prens Rami kadınların arasında duruyordu. Bataar onun altın sarısı saçlarını ve irkilmiş buzağı gözlerini tanıdı.

"Ekselansları," dedi bakan saygıyla, tabutların en görkemlisinin önünde başını sallayarak. Bakışları, dış halkaya doluşmuş tapınanlar ile Zülkarneyn Remzi'ye benzemek için oyulmuş ışıltılı altın kapak arasında gidip geliyordu.

Yüzünde huzurlu bir ifade vardı, Bataar adamı keserken öfkeyle çarpılmış gibi görünmüyordu. Remzi bir kral olarak yaşamış ve savaşarak ölmüştü. Şimdi ruhu kanatlanıp başka bir yere gitmişti ve kurtçukların kralı onun bedenini yeraltındaki mezarında yiyecekti. Bataar, Ramzi'nin yüzünde Nohra'nın alnını, Safiya'nın sırtışını ve Nassar'ın kıvrılan saçlarını seçti; hepsi o kadar gerçekçi bir şekilde resmedilmişti ki her an canlanabilirdi.

Geri çekildiler, yerlerini buldular ve diz çöktüler.

"Altın, Aglean lordlarının mallarından eritilerek elde edildi," dedi bakan. "Kırk... hm... dokuz yılındaki ilk Heartspring savaşının ardından talep edildi. Ramzi bu tabutu yıllar önce, Thora'nıninkiyle aynı zamanda yaptırdı."

"Karisına çok değer veriyor olmalı." Burası, kocasını öldürdüğü bir kadının anıt mezarıydı. Ancak Bataar böylesine gösterişli bir anıt için pek de pişmanlık duymuyordu.

"Kalbi Rami'nin doğduğu gün öldü," dedi bakan, yüz hatları pişmanlıkla buruşarak.

Bataar kasvetli bir sesle, "O şimdi Üstünlük'le birlikte," dedi. Dumakranlı bir din adamıyla konuştuğunu hatırlayarak gözlerini kırıştırdı. "Ya da, uh, cennette."

Yaşlı adamın umurunda değil gibiydi. "Yabancı doğumluydu, Pagaskeld'den gelmişti. Ramzi, Aglea'nın Güneşsiz Aylar sırasında şehri geri aldığı 340 yılına kadar şehri elinde tuttu. O zamanı hatırlıyor musun?"

Bataar hatırlamıyordu ama hikâyeleri biliyordu. Moshitu'daki volkanik bir patlamadan dolayı havadaki kül güneşi engellemişti.

"Pek sayılmaz. Ben son gün doğdum. Çok şey hatırlıyorsun," diye kandırdı Bataar. "Harpy Şövalyeleri hakkında bana ne anlatabilirsin?"

Donuk gözler parladı. "Hangisini soruyorsunuz, Kardinal Hazretleri? Nişanlınız Prenses Aalya'yı mı?"

Etraflarında, iç halkadaki kadınlar hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. İbadet salonunun dış kısmından heyecanlı mırıltılar ve homurtular yükseliyor, kalabalık öne doğru akıyor ve geri itiliyordu. Bataar görebildikleri bir kraldı, neredeyse dokunabilecekleri kadar yakındı. Onun yardımı şehri on yıllardır olmadığı kadar güçlü bir şekilde yeniden inşa edecekti.

"Hepsi."

"Safiya Dumakra'nın kızı, Remzi'nin ilk çocuğu. Sarayın kapısında ciyak ciyak bağırarak, tekmeleyerek ve ateşler içinde karşılandığında çok neşeli bir gündü. Klavseni çok güzel çalıyor. Aalya dans ediyor... oldukça iyi dans ediyor. Calidah Conservium'da üstatlık peşinde-"

Aklından geçen bu değildi. "Bana nasıl dövüştüklerini anlat."

"Ah, kan mı istiyorsun? Vezirler Nohra'nın Paga olduğunu fısıldıyor.

Kanlı bir tırpanla yeniden doğdu. Henüz on dört yaşındayken bu kürsüde bir suikastçıyı öldürdü. On beşinde, yaraları iyileştikten sonra yemin etti. O ve Safiya'nın ilk savaşı... Marafal'da bazı karışıklıklar vardı. Vezir Sartarid bir Aglean lorduyla ittifak kurarak haince düşüncelere kapılmıştı."

Bataar henüz Sartarid ailesinden bir temsilciyle tanışmamıştı. "O ismi bilmiyorum."

Bakan dudaklarını büzdü, ses tonu ciddiye. "Haber yayılmadı. Küçük bir tabur Aglean güçlerini bastırdı. Safiya ve Nohra onlara liderlik etti." İnce sakalını sıvazladı, kaşlarını çekti. Şimdi fısıldayarak, "Remzi'nin kuzenlerinden birinin komplocu olduğuna dair söylentiler vardı. Muraad tahtı istiyordu, bu yüzden Remzi'nin meşruiyetini sorguladı. Prenses Clemiria hakkında da müstehcen yalanlar yaydı. Kızı Calidah'ın evlilik dışı hamile kaldığını, babasının düşük rütbeli bir asker olduğunu söyledi. Sekiz yıl önce olmalı. Nohra o zamanlar on altı yaşındaydı. Hayır, on yedi. Hm, hayır, Safiya

_"

"Kesin yaşları boş verin."

"Sartarid'in topraklarına el konuldu, unvanları iptal edildi. O onursuz bir dilenci ve adamları da öldü."

"Peki ya kuzen Muraad ve meşruiyet?" Bataar bastırdı.

Bakan gözlerini kırptırdı, konuşma ya çok aptalca ya da çok tehlikeli bir hal almış gibi görünüyordu. "Sadrazam Naci'nin Remzi'yi bu haini öldürmeye teşvik ettiği söylenir ama zultam affediciydi. Önce ihanete uğramış olsa bile ailesini öldürmezdi. Kalafar isyandan sonra yoluna devam etti ve sahte iddialar unutuldu."

Taht odasında Nassar'la olanları hatırlayan Bataar, bakanın anlattıklarında bazı ihtimaller saptadı. Ramzi'ye kuzenini asılsız bir söylenti yüzünden öldürmemesini söyleyen kişinin Sadrazam Naci olması daha muhtemeldi.

Ama Nohra ve Safiya bir hainin isyanını bastırmışlardı. Kalafar onların ilk yenilgisiydi. Safiya'yı okumak zordu ama dik kafalı kız kardeşi yeterince açık sözlü görünüyordu. Nohra yetenekli bir savaşçı olacak cesarete sahipti ama iyi bir asker olamayacak kadar düşüncesizdi.

Bataar'ın ahırlara yaptığı son ziyaret hayal kırıklığı yaratmıştı. Saray kayıtları Güneşsiz Aylar'dan bu yana geçen yıllarda daha az pegasus doğduğunu gösteriyordu; ancak kırılğan kemikli olmayan hayvanlar güçlü savaş silahlarıydı. Harpilerin güvenliğini kazanmak zor olacaktı ama Bataar onlardan müttefik edinirse göklere hükmedebilirdi. Liderleri Safiya mıydı yoksa Nohra mı? Babalarının gözdesi, Dumakra'nın sevgilisi kimdi? Zultam'ın generalleri en çok hangisine saygı duyuyordu?

Safiya avluda Nohra'ya bakmıştı. Onun değişken öfkesi diğer Harpy'leri de etkilemişti. Bataar'ın onların güçlü ve zayıf yönlerini öğrenmesi gerekiyordu. "Bir pegasus için en tehlikeli olan hangisi?" diye sordu.

Yaşlı bakan omuz silkti. "Hiçbir kadın Nohra'dan daha iyi uçamaz, muhtemelen başka kimse düşmeye bu kadar istekli olmadığı için."

Bataar'ın göğsü sıkıştı. Tarken ona aptal diyecek, Bataar'a beyinsiz cesarete her zaman çok çabuk saygı duyduğunu söyleyecekti. "Bana daha fazlasını anlat."

Bakanın gözlerindeki parıltıdan, Bataar'ın merakını cazibe olarak okuduğu anlaşılıyordu. "Güney Aglean lordlarından birinin oğluyla nişanlı olduğunu bilmek isteyebilirsiniz. Hythebryde'den bir büyükelçi

kuzeyle ilişkileri güçlendirmek için Majesteleri ile eşleştirdi. Ve hizmetçilerine çok yakın. Melekleri bile ağlatacak şuruplu muhteşem bir pasta pişiren hizmetçisi. Bir de haremağası seyisi var-"

Bataar düşünceli düşünceli ağzını ovuşturdu. "Hadım bir seyis mi?"

"Kardinal Hazretleri, hadım bir adam-"

"Bir açıklamaya ihtiyacım yok sayın bakan, teşekkür ederim. Bu seyis, o...?"

"Sarayda hizmetçi olarak büyüdü. Moshitu savaş lordlarından birinin oğlu."

Bataar bir kaşını kaldırdı. "Bir savaş lordunun oğlu, zultamın hizmetkârı ve hadım mı edilmiş?"

Bakan güldü. "Harem ağaları kısırlık ilacı alırlar. Kazara çocuk sahibi olmayı engellemenin yanı sıra, ilaç erkeklerin zihnini daha berrak hale getiriyor, nefsanî arzulardan arındırıyor. *Eski* yöntemler artık sarayda uygulanmıyor."

"Peki ya saray dışında?"

Ağzının kenarlarında komplocu bir gülümseme belirdi. "Dumakra'nın her yerinde olan biten her şeyi bilemeyiz."

Bataar'ın dudağı kıvrıldı. "Deneyin."

Tören başladı. Yakında, ölümün korkunç örtüsünün yerini kraliyet evliliğinin heyecanı alacaktı. Bataar'ın hayatı düzensiz düğünler ve cenazelerden, bazen de cenazeye dönüşen düğünlerden ibaretti. Nassar'ın küçük kız kardeşi Aalya'yı gelin olarak hayal ettiğinde, sadece yüzü yara bere içinde, kanlar içinde, çok genç bir kız görüyordu. Merv Attar'ın taktığı madalyonun içindeki minyatür somut bir izlenim bırakmaya yetmiyordu. Prenses uyanırsa, belki Bataar onu Oktai ile evlendirebilir, Lofri'ye verdiği sözü kısmen yerine getirebilirdi. O ve Nassar, Kalafar'daki kral meselesi yüzünden zaten gergindi.

"Zultam'ın kalp kutusu," diye duyurdu rahip, küçük, süslü bir sandığı uzatarak. Sağına soluna bakarak yas tutan yalvaranları taradı.

Rami ayağa kalkarak, "Bunu babam için kabul ediyorum," dedi. Sıska kolları kutunun ağırlığı altında eğilmişti.

"Veliaht prensi ne yapacaksınız Kardinal Hazretleri?" diye fısıldadı bakan. "O artık sizin vasiniz."

Bataar omuz silkti. "Ona uygun bir eş bulacağım. Ona nasıl avlanacağını öğret. Bilmiyorum."

Bataar'ın yeni kalıplarla erdem basımı konusunda Hazine Bakanı ile görüşmesi gerekiyordu. Remzi öldüğü için altın paralara yeni bir yüz basılması gerekiyordu. Eğitim Bakanı işgal sırasında Conservium'un kütüphanesine verilen zararı görüşmek istiyordu ve Bataar'ın Sadrazam Naci ile halletmesi gereken daha da çok şey vardı.

Bataar, "Kalafar'daki isyanları durdurduğumuzda, zultamın varisi için endişelenebilirim," dedi. Şu anda daha çok bayındırlık işlerini yeniden inşa etmek ve güçlendirmekle ilgileniyordu: Kalafar'ın su kemerleri, sarnıçları ve kuyuları.

Bakan ciddiye. "Elbette."

Din adamı kutsal sözlerini mırıldandı ama Bataar odaklanamadı. Oda tıklım tıklımdı, öksürükler, fısıldaşmalar ve çok fazla beden, çok fazla ter ve misk kokusunun kokusuyla doluydu. Gözleri seğirdi; boğazını tıkayan ve nefes almasını zorlaştıran sertliği yuttu.

Kutsal alan boğucuydu, tıpkı istila sırasında zultamın seyirci salonuna girmek için yapılan baskı gibi. Tütsü, Çoyanren'deki saha doktorlarının çalıştığı otlar gibi kokuyordu. Bataar'ın akli Xincho'daki o ilk geceye, alanların alev alev yandığı zamana gitti. O zaman yine on dört yaşındaydı ve küçük bir çocuğun cenaze ateşinin yanışını izliyordu.

"Ekselansları. Tören sona erdi."

Bataar gözlerini kırıştırarak bulanıklaşan görüşünü temizledi. Kofinin yanlarından duman dalları uzanıyordu. Yarı peçeli sessiz kaos rahibeleri tutamakları kavradı ve kaldırarak onu uzağa taşıdı. Odanın arka tarafından şehir izledi.

Her şey bitmişti. Gitmeleri gerekiyordu.

"Bir yol açın," diye bağırdı Bataar, "ve kalabalığı geride tutun. Kimse hareme dokunmasın."

Dış mabede doluşan halk, zultamın ailesini daha iyi görebilmek için bağırıp çağırdı. Girişte, paçavralar içindeki çocuklar çeşmenin başında durmuş, gülüşerek çeşmeden bozuk para atıyorlardı.

Su. Bir kadın el yıkama fıskiyesinden bir kova dolusu sabunlu suyu sıyırdı.

"Saray altını! Tanrıça'nın lütfü!" diyordu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar dişi olan bir adam çılgınca, küçük çocukları sudan itip avuç dolusu altın erdemleri kaparak.

"Geri çekilin," diye bağırdı bir muhafız, kargılarından birinin sivri ucunu arbedeye sokarak.

"Bekle," diye emretti Bataar, bir bağırıyla irkilerek. Geniş gözler onu izledi, metal bir paravanın ardına gizlenmemiş bir kral görünce şok oldular. Öfke, şaşkınlık ve merak değişen yüzlerde savaşıyordu. Ramsi'ye ve onun lekeli dönemine pek sevgi beslemeyenler için bile, Bataar'ın başkenti yağmalaması hayatı daha istikrarsız hale getirmişti. Karneyi kaldırmak ve refah vaat etmek yeterli değildi.

Askerler kadın ve erkekleri kutsal alandan kalabalık merdivenlere doğru itti. Çığlıklara, muhafızların arkasında birbirine sokulan kadın ve kızların korku dolu ciyaklamalarıyla karşılık verildi.

Her şey bir anda oldu; bir adam zırhlı askerlerin etrafından dolanarak genç cariyelerden birini bileğinden yakaladı. Genç kız inleyerek kurtulmaya çalıştı. Bir el yüzüne yaklaştı ve yere bir şey düştü. Kırılan küpesi haliya çarptı ve cariyenin kulağından bir damla kan aktı.

"Zira!" diye bağırdı bir kadın, sesi titriyordu.

Bataar kılıcını çekti ve kadınlı erkekli bir kalabalık muhafızların etrafını sardığı anda onların üzerine atıldı. Dilenciler elleri ve dizleri üzerinde pırıl pırıl parlayan Noor safirini kapmak için çabalıyordu. Adamın ön kolunu kesti ve cariyeyi çekip alarak arkasındaki muhafızlardan birine verdi. Vurduğu adam çığlık atarak diğer eliyle oyuğu kavradı.

"Tanrıça'nın evinde kan akıtmamalısın," diye uyardı İnanç Bakanı, alnından damlayan teri işlemeli bir mendille silerken. "Ama bu kesinlikle alışılmadık bir durum."

Bataar yaşlı adamı görmezden gelerek, "Prensesleri yanınızdan ayırmayın," diye emretti. "Biz onları saraya geri götürmeden önce herhangi birinin üzerinde bir çizik olursa, bunun için ellerini alacağım."

* * *

Bataar hastanenin kapısında durdu. Daha acil kaygılarla yüzleşirken, çünkü cenaze töreni uzak bir anı gibi geldi. Yataklardan birinde, Aalya'nın göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyor, göz kapakları uykudaymış gibi kapanıyordu. Ok yarısından dolayı kan kaybetmiş ve taş kürsüden düştüğünde boynundaki bazı omurlar kırılmıştı. Bir hafta boyunca hiç kıpırdamamıştı.

Tüccarlar Loncası tarafından istihdam edilen bir doktor günler önce gelmişti ama yetersiz kalmıştı. Bataar, Conservium'dan bilgiler, Xincho doktorları ve doğal ilaçlar konusunda yetenekli olan şamanı Boroo'yu getirmişti. Boroo ilk gece hasta odasının dışındaki avluda bir cadı ateşi yakmış, Üstün Ruh'tan gelen duman sinyallerini yorumlayarak tentürlere ve kompreslere ne ekleneceğini belirlemişti.

Genç prenses hâlâ ölü gibi uyuyordu.

Bataar kapı muhafızlarını iterek geçti ve kollarını kavuşturdu. "Nöbetinizi devralmaya geldim," dedi.

Calidah zayıftı ve kuzenlerinden daha kısaydı. Saçları dağınık ve taranmamıştı. Gözlerini kısmış, tel çerçeve üzerindeki cam merceklerden kucağındaki bir şeye bakıyordu.

Bataar şaşırarak, "Görüşünün bozuk olduğunu bilmiyordum," diye yorum yaptı. Arbaletiyle ölümcül bir nişan alabiliyordu.

"Ben ileri görüşlüyüm. Uzaktan iyi görürüm." Elinde yıpranmış bir kitap tutuyordu. "Okumak için merceklerle ihtiyacım var."

Aralarında bir sessizlik geçti, ikisi de birbirinin gözlerine bakmıyordu. Uzaklardan gelen kuş sesleri ve çocuk bağırıışları dışında içerisi sessizdi.

"Sekiz yaşından beri zultamın gözetimindesin ama çünkü cenaze törenine katılmadın."

Calidah ona döndü, bakışları aniden soğuk ve keskinleşti. Yüzündeki bir sinir zonkladı. Bataar'ın muhafızları kaskatı kesildiyse de eliyle geri çekilmelerini işaret etti. "Cenazeleri hiç umursamadım," diye itiraf etti. Yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı; karyolaların, gazlı bez tepsilerinin ve acı ot kaplarının ötesinde bir şeye bakıyordu.

Bataar kollarını kavuşturdu. "Nassar nerede?"

Avludaki çatışmadan sonra doktorlar ona ağrı kesici vermişlerdi. Prensın göz çukuru morarmış, burnu kırılmış, dişi çatlamış ve çenesi yerinden çıkmıştı. Azı dişine altın bir ta  takmışlar, burnunu düzeltmişler ve ısırık izlerini temizlemişlerdi.

"Kendi kamarasında iyileşiyor. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. O inlerken kitap okuyamazdım."

"Git dairende oku. Sana söyledim, seni rahatlatmaya geldim."

Kaşları hiç  atılmadı. "Evlenmemiş kuzenimi refakat isiz bırakamam, nişanlı olsan bile."

"Onunla oturacağım," dedi Qaira, yüzü ciddi bir maskeye dönüşmüş hizmetçilerinden birinin peşinden odaya dalarak. Calidah sertçe durdu, başını salladı ve karar acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturarak odadan  ıktı.

Qaira öne doğru eğilip Aalya'nın alnını silerken gülümsemesi bozuldu. "Saçları çok kısa. Doktorlar mı kesti?" Kızın şakağından kulağının arkasına doğru uzanan kabuk bağlamış yaranın izini sürdü.

"Seyirci salonunu aldığımızda da böyleydi. Burada onun yaşındaki kızlar için yaygın olabilir," diye sertçe cevap verdi. "O daha on yedi yaşında, Qaira."

"Sen de ilk düğününde on yedi yaşındaydın." Sesi okunmaz haldeydi. "Bir savaş başlatmak için çok gen tin."

Ve aptalca.

Bataar'ın rhahlarla yaptığı anlaşmalar öylesine karmaşık bir borç ve ittifak ağı yaratmıştı ki, Dumakran kraliyet soybilimcisi bile bu açın düğümlerini   zemezdi. Bozkırda düzinelerce rhah hüküm sürüyordu ve her birinin kendine has unvanları ve yönetme biçimleri vardı. Bir evlilik ya da evlilik vaadi her zaman en güçlü bağlılık g vencesiydi, ancak başka pazarlık bedelleri de vardı.

Bataar, kızı Ganni'yi Kanlı Rhah'ın torunuyla evlendirmeye daha o gebe kalmadan, kendisi de evlenmeden önce söz vermişti. Buna karşılık, Rhah-kha'nın ittifakı ucuza satın alınmıştı: yüz ermin postu. Adam sadece savaşa a mış. Sonra, Kan Rhah'nın genç torunu

Tobukaah Rhah'a karşı savaşta ezilen Bataar, onun yerine kızını Rhah-cal'a söz vermişti.

Bataar gençti, zaferi ilk sıraya koymuş ve Qaira'ya karşı duyduğu yeni, neredeyse önemsiz duyguları gömmüştü. Aşk için evlenme düşünceleri çocukça hayaller gibi geldiğinden, kendisini bir ittifak için teklif etmişti. Ancak Blood Rhah'ın kızıyla el bağlama töreninin ortasında düğünleri pusuya düşürölmüştü. Tobukaah'ın kederli kardeşi Bataar'ın neredeyse gelinini boğazından vurmuştu. Kızın bedeni üzerine yığılırken Bataar sendeleyerek geri çekilmiş, gümüş rengi saçları kıızıla dönmüştü. Bilekleri bağlı olduğu için kanamayı durduramamıştı. Atlar el değiştirmiş ve Qaira'nın ailesi Tobukaah Rhah'ın iki yetim oğlunu korumaya almıştı. Sonunda tüm bozkır kralları sadakat yemini ederek Bataar'ı Qaira ile evlenmesi için serbest bıraktılar.

Bataar, Lofri'nin evlenmesini istediği bu kıza baktı. İkisinin de çocuklukları kan ve savaşla gölgelenmişti. Tek fark, kızın kanının onun ellerinde olmasıydı.

Qaira nakış kasnağına sabitlenmiş bir kumaş parçasını düzeltti. İnce bir iğneyi parlak renkli bir boncuğun gözünden geçirdi. Onun işaretini alan Bataar getirdiği buruşuk parşömeni düzeltti ve bir tüy kalemle hokka çıkardı.

"Mektup mu?" Qaira sordu.

"Ruo için." Choyanreni harfleri beceriksizce yazılmıştı ama kâtiplerin kendi anlamlarını sayfaya yedirmeden imparatoriçeye iletmek istediği mesajı aslına sadık kalarak tercüme edeceklerine güvenmiyordu. "Ellerin hiç boş durmuyor, değil mi?"

"Bu Ganni'nin dokuzuncu doğum günü için." Başlığı havaya kaldırdı. "Mektubun bekleyebilirse, bunu tutar mısın?"

Adam itaatkâr bir şekilde boncuklu kumaşı kaldırdı.

"Burada bulabileceğin tek uygun eş Aalya değil," diye mırıldandı Qaira, sözleri ölçölüydü.

"Dumakran zenginliğinin çoğu annesinin ailesinin sahip olduğu madenlerde. Geri kalanı da Tüccarlar Loncası'nın denetlediği balıkçılıktan ve amcası Lofri'nin işi olan kaçakçılıktan geliyor. Bağlı olmadığı tek zengin aile Sadrazam Naji'nin ailesi."

"Naji'nin karısıyla kahve içtim. Bana büyük büyükbabasının Conservium'u inşa ettiğini ve babasının Thora'nın binasını tasarladığını söyledi.

Sanctium. Büyük büyük amcam Rutiaba ve Kalp Sarayı'nı tasarlayan mimardı."

"Başkent taşındığında Kalafar'ı onların parası inşa etti." Seçkinler, vermilrot patlak verdiğinde eski başkent Anhabar'ı terk etmişti. Tırpan'daki şehir için tökezlemeli bir başlangıç olmuştu ama dağdaki kargaşadan daha iyiydi, zavallı ruhlar kendi hastalıklı ölülerinin bedenleriyle besleniyordu. Zayıf bir rejim tarafından kötü bir türün kötü yönetimi, çürümeyi kontrol edilemez, tedavi edilemez hale getirmişti. Buranın perili olduğuna ya da en azından sapkın çöl kabileleri tarafından rahatsız edildiğine dair batıl inançlar o zamandan beri devam ediyordu.

"Naji'nin karısı sanki tüm İnsanlık Harikalarını bizzat kendisi inşa etmiş gibi konuştu. Kocasının ailesiyle ve kızlarıyla gurur duyuyor. Prens Rami'yi en büyük kızıyla nişanlamayı önermemi istedi ama bunu açıkça söylemedi."

"Gerçekten mi?" Kötü bir fikir değildi. "Benim asla duyamayacağım şeyleri duyuyorsun."

"Buna dinlemek deniyor. İlahi bir yetenek değil. Bu iyi görünüyor mu?" Gözlerini kısarak kalın iplik yumağına baktı. "Bu bir köpek mi?"

"Bir pegasus." Projesini ters çevirdi ve yarım yamalak dikişlerini sökmeye başladı. "Calidah gibi başka bir Harpy ile eşleşmek de faydalı olabilir. Eğer kızı kraliçe olursa Kraliçe Clemiria sadakat yemini etmeye ikna edilebilir."

"İnanç Bakanı"-Bataar gözlerini kırıştırdı; prensesin parmakları seğirmiş miydi? "bana Ramzi ve Clemiria kadar yakın bir kardeş görmediğini söyledi. Kardeşini ondan çaldım. Kızını da almaya çalıştığımı düşünecek."

Bataar dikkatini tekrar mektuba verdi. Choyanreni harfleri biraz hatalı görünüyordu, el yazısı bir çocuğunki gibi beceriksizdi. Resmi noktalama işaretlerini yanlış kullanırsa, Ruo bunu unutmasına izin vermezdi.

"Hm," diye düşündü Qaira. İğnesi gergin kumaşa girip çıkıyor, kurdelemsi bir fısıltıyla çekiyordu. "Safiya ya da Nohra ile evlenebilirsin."

Bataar kaşlarını kaldırarak döndü. "Eski cariyelerin kızları mı? Babalarınınkinden başka servetleri yok, aile bağlantıları yok."

"Çok saygı görüyorlar. İnsanların hayranlığı paha biçilemez. Ana kraliçe Himma ile çay içiyordum-"

Bataar neredeyse boğuluyordu. "Ne? O yaşlı yarasa karambitine Nuna'nın kırbaçlı engereğinin zehrini katmış. Sakın sana verdiği bir şeyi içeyim deme. Yaşlı kadınlarla ne kadar iyi anlaştığın umurumda değil."

Qaira başını savurdu. "Kendi haline bırakılırsan saraydaki bütün kadınları düşman edersin. Bırak da onların iyiliğini kazanayım."

Nazik bir ikna gücü vardı. Mukhalii Zeffa'da satmak için kadınları ve oğlanları kaçırdığında, Bataar ve Shaza onları kurtarana kadar tutsakları sakinleştiren Qaira olmuştu.

"Ekselansları," diye araya girdi Utaasoo kapı muhafızı, hasta odasına adım atarken. "Dumakran rahiplerinden biri burada."

Bataar ince yapılı, biberli sakallı adamı cenazeden tanıdı. "Prensesin üzerinde dua etmek için izniniz istiyorum," dedi din adamı. "Eğer sizi memnun edecekse."

Elini salladı. "Nasıl isterseniz."

Adam mücevherli bir şişenin tıpasını çıkardı. İçinden sıvı akıyordu. "Kalp Pınarı'ndan," diye açıkladı din adamı, yakut renkli su bir bezin üzerine süzülürken.

Bataar ayağa fırladı. "Sana onun üzerinde dua etmen için izin vermiştim. Ne yapıyorsun?"

Bir doktorun asistanı odaya girdi ve olduğu yerde durdu. Bakışları gelişmekte olan sahnenin üzerinde uçuşuyor, başı sağa sola sallanıyordu. "Üstatların onayı olmadan buraya giremezsiniz!"

Rahip bezi sıkarken prensesin dudakları kıpırdamıyordu. Kırmızı damlacıklar ağzına süzüldü. Yutkunmadı; boğazı hareketsizdi. Saniyeler geçti. Sonra Bataar tökezleyerek geri çekildi, başını salladı ve bir kahkaha attı. Prensesin boğazı düğümlendi ve parmaklarının uçları seğirdi.

Su sadece demir tortularıyla renklenmiş olsa da Kalp Pınarı için savaşlar yapılmıştı. Bataar bir keresinde o çamurlu kırmızı göletin seyreltilmiş akıntısında dizlerinin dibinde duran bir adamı öldürmüştü. Rakibi boğulurken ağzından ve midesinden kan fışkırmıştı. Kaynak, bir Tanrıça'nın devasa bedeninden ya da bir

Bazılarının iddia ettiği gibi şeytanın damarı. Diğer tüm sular gibi topraktan geliyordu.

Mucizeler içermiyordu, ama bazen yine de mucizeler oluyordu.

Paga kızlarının yırtılmış kanatlarındaki irini temizlerken, ruhunun bütün olduğu, her şeyin hala iyi, pırıl pırıl ve yeni olduğu zamanlarda nehirde yüzdüğünü hatırlıyor mu?

-Yazar anon

Muhafızlar Nohra'yı karanlık kapıdan içeri ittiklerinde hamamlar boştu.

"Kardinal Hazretleri yıkanmanızı istiyor." Ses, Bataar'ın onu takip ettiği Utasoo'lu çocuk *Okta*'ye aitti. Yüz hatlarındaki bir şey, gözlerinin şekli, kestane rengi saçları ona Tepe'deki komutan Tarken'i hatırlatıyordu.

Nohra cenaze töreni için temizlenmişti ama bu günler önceydi. Şimdi vücudunu kaplayan kir, bir yılanın kâğıttan kulübesi gibiydi ve kimse odasındaki lavaboyu doldurmaya gelmiyordu. Antiria'daki sarayda babasının mumyalanmış kalbiyle birlikte duvara gömüldüğü kâbuslardan soğuk terler içinde uyanmaya devam ediyordu.

"Acele et, yoksa seni kendim içeri sürüklerim." Bu, Lofri'nin özel muhafızlarından biriydi; Dumakran aksarıyla konuşan uzun boylu bir adamdı. Nohra'nın kalp atışları adamın sert tonu karşısında hızlandı.

Her iki adam da beklentiyle ileriye baktı. Mağarayı andıran karanlıkta su damlıyordu. Nohra'nın yanakları buhardan renk değiştirdi. "Darya nerede? Beni kim yıkayacak?"

"Kendin." Utasoo'lu çocuk ses tonunu sertleştirmeye çalıştı. "Prenses."

Lofri'nin adamının yüzüne bir alay ifadesi yayıldı. Nohra onun dişlerini kırabilirdi ama Bataar'ın ona güvenmesine, dersini aldığını ve uslu duracağını düşünmesine ihtiyacı vardı.

Aalya'yı ziyaret edebilmek için korumalarından kurtulması gerekiyordu. Ve intikamlarını planlamak için Safiya ve Cali ile iskelede buluşması gerekiyordu. Neredeyse Nohra'yı avludaki çatışmayı başlattığına pişman edecekti. Ama o anda, hiçbir şey acısını intikamın tadından daha fazla hafifletemezdi. Hiçbir şey dişlerinde kardeşinin kanından daha tatlı olamazdı.

"Merak etme," dedi Oktai ona, "nöbet tutacağız. Bataar - Efendimiz- sana bir şey olursa çok kızar."

Omzunun üzerinden temkinli bakışlar atarak yanlarından geçti ve odanın en gölgeli köşesinde kıyafetlerini çıkardı. Büyükanne Himma'nın üzüntüsüne rağmen Nohra sandal ağacından terliklerin üzerinde sallanmıyordu. Ayaklarını ıslatmaya alışkındı ve eğer Lofri'nin adamı cesaretini toplarsa, kaygan fayansı kendi avantajına kullanabilir ve adamın kafasını yarabilirdi. Bu düşünce rahatlatıcıydı.

Üzerini bir havluyla örterek basamakları tırmandı ve ardından ılık havuza indi. Banyo suyundaki mineraller, Qaira'nın lapasının kuruduğu ve artık çirkin dikişlerin etrafından dökülmeye başladığı kalçasına battı. Su eklemlerindeki düğümleri çözdü ama kafasındaki sinir yumağı çözülmedi.

En son burada yıkandığında, Tepeye gitmeden önce Darya, Nohra'nın sırtını tığ işi bir bezle ovmuş, ikisi de bellerine kadar buğulu, sabunlu suya batmıştı. Lambalardan damlayan mumlar yıkananların yüzlerine altın bir parıltı yayıyor ve havuzun dibindeki mozaïği aydınlatıyordu: kraliyet arması, şaha kalkmış kanatlı bir at. Şimdi karanlıkta tek başına kalan Nohra'nın gözleri resmi seçebilmek için zorlanıyordu.

Naji ailesinin serveti dağdaki kaplıcalardan yararlanmak için kullanılmıştı, bu yüzden pegasus, sigillerinin iki denizatının kıvrımlı gövdelerine dolanmıştı. Nohra dalgın bir şekilde ayak parmağının ucuyla kıvrımlı, yılsı kuyruklardan birinin izini sürdürdü. Odanın geri kalanı hareketsizdi, gölgeler yuvarlanmamıştı.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" dedi uzaktaki kapının arkadan aydınlattığı bir siluet.

Nohra sıçrayarak havuzun kenarından uzaklaştı ve sıırıslıkılam olmuş havlusunu sıkıca kavradı. Qaira birkaç adım daha yaklaşıp kıızıl saçlarının uçları suyun kenarını sıyırarak diz çökerken iri ela gözlerini kırpiştırdı. Nohra onun saçlarını daha önce hiç bu kadar açık, özenle örölmüş örgülerinden, şapkalarından ve süslerinden arınmış görmemişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Qaira, gülümsemesi ne kadar rahat olduğunu gösteriyordu. "Çok huzurlu görünüyordunuz."

Göğsünden açılan ipek bir elbise giymişti. Narin bir zincir köprücük kemiklerinin üzerinden aşağıya doğru iniyordu. Nohra'nın ona verdiği din adamı kolyesi mi? Nohra bakışlarını sert bir şekilde Qaira'nın yuvarlak yüzünde tuttu ve aşağıya bakmamak için kendini zorladı. Merak etse bile bu kabalık olurdu.

"Banyo yapmak için iyi bir saat olduğunu düşündüğümü söyleyemem." Qaira sanki arkadaşmışlar gibi elleriyle konuşuyordu. "Ama kıızlarımdan birini su almaya gönderdim ve Oktai ona yalnız olduğunuzu söyledi."

Nohra havlusunu daha sıkı kavradı. "Ben yalnızım. Gitmelisin." Sesi alçak ve çiğ çıkmıştı.

Qaira inanamayarak Nohra'ya baktı. Nohra kesik ve ölçölü bir ses tonuyla, "Elbette," diye cevap verdi, kibarca başını salladı ve gitmek için döndü. "Sizi rahatsız etmeyeceğim."

Buharlı su genellikle kakhahalar ve ışııkla doluydu, bir sürü gülümseme ve rahatlamış iç çekişler ve gerilen kollar, bitkisel tuzların ve yağların kokusu. Hamamlar normalde fısıltılı dedikodularla, kıızlarının çok şişmanladığından ya da çok zayıfladığından yakınan annelerle canlanırdı. Tüm bunlar olmadan, karanlıkta, Lofri'nin muhafızlarının baktığını hayal ederken, Nohra - hayır. Korkmuyordu. Bu his başka bir şeydi.

Açıklanamaz bir şekilde elini uzattı. "Bekle-!"

Qaira döndü. Tepedeki savaştan sonra Nohra'ya güvenmiş, kendi güvenliğini ona emanet etmişti. Başkente giderken Nohra, Qaira'nın arkasını kollamıştı. Nohra, Qaira'dan kendisinininkini yıkamasını istese çok mu kötü olurdu?

"Bana katılabilirsin," diye ağzından kaçırdı, kendini ölüm kadar hareketsiz tutarak. "Eğer istersen." Bataar'ın karısı neden bir hizmetçi göndermemişti? Bu daha kolay olurdu.

Qaira parmaklarını oynattı. "İçeri girmeme yardım eder misin? Korkarım kayacağım."

Nohra mecburen onu banyoya soktu. İpek bornoz açılarak Qaira'nın omuzlarından düştü. Suyun yüzeyinde etrafına yayıldı ve Nohra'nın dirseklerini gıdıkladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Qaira, kenarlarını çekerek kapattı.

Nohra hızla gözlerini kaçırdı. "Sorun yok." Ama karanlıkta parlıyor gibi görünen yumuşak kıvrımları ve gümüşü çatlakları görmeden edemiyordu. Qaira büyüleyiciydi. Bir kralın onu her zaman yanında istemesi için onun gibi bir kadın olmalıydı.

"O zaman" -Qaira sabahlığından sıyrıldı- "sana yardım etmeme izin ver. Dumakra'da kadınlar kıyafetsiz yıkanır, değil mi? Bataar hamamlarda sadece erkeklerin havlu giydiğini söyledi."

Nazik parmaklar ıslak kumaşı gevşetti ve havuzun kenarına serdi. Qaira yaklaştı, Nohra'nın etrafına uzandı ve parmaklarıyla kahverengi saçlarını taramadan önce örgüsünü aşağı çekti. Dokunuşu karıncalanmıştı. Çiçek gibi kokuyordu, Nohra'nın adını bilmediği çiçekler. Nohra'nın kendisi de tuz ve demir, ter ve kan kokuyordu. Qaira'nın başparmağı Nohra'nın çenesine şefkatle dokundu.

Nohra irkildi ve gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Ne yapıyorsun sen?" Qaira silahlı olsaydı boğazını kesebilecek kadar yakındaydı. Aptalca bir şekilde gardını düşürmüştü.

"Yanağında bir şey vardı. Al." Qaira başını eğdi. Dokunuşu Nohra'nın tenini yaktı, bıçak ucu gibi uzanan tırnakları Nohra'nın boğazına bir bıçağın yapabileceğinden daha nazikçe bastırdı. "Biliyorsun..." Sesinde Nohra'nın tanımlayamadığı bir şeyin izi vardı. Qaira bir el bezi yıkadı.

"Ben bizim

Yakın. Yakında kardeş olabiliriz."

Şefkati sıcak suyun içinde eriyip gitti. Savaş lorduna ya da karısına hiçbir şey borçlu değildi; ne nezaket ne de iyilik. "Aalya yüzünden mi?" diye kinle tükürdü.

Doktorlar Aalya'nın hızla iyileştiğini ama bir daha asla yürüyemeyeceğini söylediler. Nohra yanıldıklarını biliyordu.

Aalya'yı görmesine henüz izin verilmemişti. Bataar'ın istilası çok şeyini almıştı ama hayatını değil. Safiya ve Nohra'nın yardımıyla tekrar yürüyecek ve savaşacaktı.

Qaira'nın sözleri ona, Aalya'nın hayatının da diğerlerinininki gibi Bataar'a ait olduğunu hatırlattı.

"Gittikçe güçleniyor," diye düşündü Qaira, Nohra'nın kabaran öfkesinden habersizmiş gibi. "Ziyarete geldim. Vücudu enfeksiyonla mücadele ediyor ama konuşması hâlâ bulanık ve kafası karışık. Daha çok genç. Keşke onun için başka bir yol olsaydı."

Bunun üzerine Nohra'nın karnına yine bıçaklar saplandı. "Onu kocanın yatağında istemiyorsun." Belki de Qaira onun öfkesinde bir müttefik olabilirdi. Elbette genç bir eş aldığı için kocasına kin besliyordu. Qaira çok güzeldi ama Aalya yeni bir oyuncak olabilirdi. "Bataar'ın bu kadar çok karısı varken başka biriyle yattığı düşüncesinin hoşuna gittiğinden şüpheliyim."

Qaira'nın gülümsemesinde karanlık bir eğlence saklıydı. "Bir erkeğin bunu yapmak için düğüne ihtiyacı yoktur."

Nohra onun ses tonuna ateş püskürdü. Erkekler eşlerine insandan daha değersiz, sahip olunacak, yatılacak ve yerine yenisi ya da bir fahişe alınacak şeylermiş gibi davranabiliyorlardı. Aalya'nın geleceği buydu. Uyanmasaydı daha iyi olabilirdi. Qaira böyle bir hayatı nasıl kabullenebilirdi?

Nohra nasıl olur da kendini aynı şeye teslim edebilirdi?

Nohra kısık bir sesle, "Ama eğer bir kadın sadakatsizlik ederse, bu onun kellesi olur," dedi.

Qaira arkasına yaslandı ve yarı kapalı gözlerle ona baktı. "Dumakra'da bir kraliçe eş alamaz mı?"

Daha da yaklaştı, tığ işi kumaşı kullanarak Nohra'nın omuzlarına, köprücük kemiklerine ve göğsüne sabun sürdü. Nohra'nın teninde tüyler diken diken oldu. Ateş midesini sardı ve aşağıya doğru kayd.

"Kadınların bu tür arzulara sahip olması beklenmiyorsa, muhafızlarınız ve hizmetçileriniz neden kısırlık tonikleri alıyor?" Qaira, Nohra'nın rahatsızlığından habersiz gibi görünerek sordu.

"Bataar senin bir eş almana izin verir mi?" Nohra ciyakladı. Yüzü sudan daha sıcaktı.

Qaira gülümsedi. "Bana zevk veren bir şeye neden karşı çıksın ki?"

Nohra uyuşuk bir şekilde kendini banyonun daha sığ olan ucuna çekilmesine izin verdi. Göğüslerine değen serin hava tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden oldu. Qaira'nın ela gözleri aşağıya kayd, sonra tekrar yukarıya, Nohra'nın hayal edebileceği kadar hızlı, üstünkörü bir bakış.

Nohra kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı.

Ne diyordu bu kız? Qaira güzel ve parfümlü erkekler bulmak için zevk evlerini mi ziyaret ediyordu? Bataar'ın askerleri arasında kaba saba talipler mi arıyordu?

Ya da onun eşleri arasında...

Qaira'nın dudakları aralandı, parmakları Nohra'nın kalçasına yayıldı. "Hm." Bakışlarını aşağıya, banyonun dalgalanan yüzeyine çevirdi.

Çok yakındı. Eğer Qaira'nın elinde herhangi bir silah, hatta iğne ucu kadar sivriltilmiş bir saç tokası bile olsaydı, Nohra'nın işi biterdi. Şahdamarını kesip açabilir ve Nohra'nın kanını banyo suyuna akıtabilirdi.

Daha önce yapmış gibi boğazı ağrıyordu. Nohra'nın zihni çözülüyor, hayali kan kaybından başı dönüyordu. Qaira gibi kadınlar yumuşak dokunuşlar ve çelik gibi ballı kelimeler kullanırken kılıç çekmek zorunda değildi.

"Hayır." Qaira dudak büktü. "Bu yeterince iyi değil. Anlayamıyorum. Kenara oturabilir misin?" Ciddiyet yüz hatlarını belirginleştirdi. "Bacağınıza daha yakından bakmak istiyorum. Dün saray doktorlarını gönderdiğinizizi duydum."

"İyileşiyor," dedi Nohra hemen. Ve daha hızlı iyileşmesi için her gün dua etti. "Lapa iyi geldi."

Qaira koyu renk kirpiklerinin arasından gözlerini kırpıştırarak ona baktı, hafif törpüsü mırıltıya dönüştü. "Eğer iyi iyileşiyorsa, onu muayene etmemde bir sakınca görmezsin, değil mi?"

Yeme atlayan Nohra çenesini uzattı ve kendini sudan çıkardı. "Bilmiyorum." Qaira yavaşça lapayı ovarken ve ok yarasını incelerken banyonun kenarına oturdu. Parmakları sertti, Nohra'nın uyluğunun etine sanki et ıslak bir kilmiş gibi bastırıyordu. Nohra kendini bu inatçı dokunuşun içinde erimeye bıraktı, Qaira'nın eli bir mızrakmış gibi kendini banyonun kenarına sabitledi.

Çıplak bedenlerinin ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışarak dilini ısırdı. Tepedeki köşkte utandıysa bile, şimdi çok utanmıştı. Qaira en azından suyun içinde biraz korunuyordu. Nohra bacaklarını sıkıca çekti ve dikkatle Qaira'nın saçlarının girdabına odaklandı.

Qaira başka bir dilde, muhtemelen Choyanreni dilinde bir şeyler fısıldadı. "Keşke biraz ışık olsaydı da seni daha iyi görebilseydim," diye mırıldandı, Nohra'nın başının tepesine baktığını fark ettiğinde. Dişlerini göstererek sırttı ve Nohra'nın teni bu söz karşısında karıncalandı. Ama Qaira yine kasvetliydi. "Biraz irin var ve rengini bilmek istiyorum. Xincho doktorları bana bunun önemini öğretti. Bu dikişler çekilebilir ama cildin ateş içinde. Bu endişe verici."

"Ben iyiyim. Bu... sıcak sudan."

"Sanırım bu bacağı kullanıyorsunuz. Sende kalmasını çok isterim." Qaira'nın parmak uçları sertçe bastırdı ve Nohra irkildi. Qaira mahcup bir şekilde gülümsedi. Kavrayışı yumuşadı, dalgınca hafif, genişleyen daireler çizerken yayıldı. Dokunuşu çıldırtıcıydı. "Yarın refakatçilerinle birlikte hastaneye gitmelisin, eğer rahat edersen doktorlarından birinin bakmasına izin ver. Orası çok mahrem bir yer."

Nohra banyoya geri döndü, bacaklarının utanç verici bir şekilde bükülmediğine şükrederek ikisini de sıçrattı. "Eğer kabul edersem, beni dürtmeyi bırakacak mısın?" Sıcacık banyoya geri dönmek, daha az açıkta olmak güzeldi.

Qaira güldü. "Olabilir. Arkana yaslan. Saçını yıkamama izin ver." "Yıkamamalısın." Nohra başını salladı. "Sen bir hizmetçi değilsin."

Ama Qaira'nın ısrarlı dokunuşuyla itaatkâr bir şekilde arkasına yaslandı. Nazik eller kafa derisi üzerinde çalışarak sabunu köpürttü. Nohra hiç düşünmeden bu dokunuşa boyun eğdi ve Qaira'nın emredici parmakları altında rahatladı.

"Karşılığında benim saçlarımı da yıka," dedi Qaira mırıldanarak, saç uçlarına kadar tarayıp düğümlenmiş saçları çözerken. "Bu gece birbirimizin hizmetkârı olacağız."

Bu tehlikeli ve garip bir şekilde heyecan verici bir teklifti. Dünya keçi sütü ve bala dönüşmüştü. Bu Darya'nın onu ustalıkla yıkamasına benzemiyordu. Bu dokunuş kar erimesi ve sıcak balmumuydu. Nohra'nın istediği

Uykuya dalmak, Qaira'nın ellerini sonsuza dek saçlarında tutmak için. Onunki kadar büyük bir ailede hiçbir şey bu kadar özel olmamıştı; ne gizli anlar, ne karanlık odalar. Gece yarısından sonra gölgeler içinde kimsenin göremediği saniyeler. Nohra neredeyse yumuşak bir inilti çıkaracaktı-

"Saçların çok uzun," diye mırıldandı Qaira. "En son ne zaman kestirdin?"

"Yemin ettiğim zaman. Annem ertesi gün gömüldü." Saç örgüsü Thora'yla birlikte mahzenlere gitmiş, bileklerine bilezik ya da el bağlama kurdelesi gibi dolanmıştı.

"Rengi güzel ama bence bir gün sana gümüş yakışır." Nohra saçlarının gümüş rengine döndüğünü görecektik kadar yaşayıp yaşamayacağından emin değildi.

Beyaz. Her zaman kırık bir kemiği olan ya da dikiş atılması gereken bir kesiği olan bir kız olmuştu. Bir keresinde bir pegasustan düşmüş ve süt dişlerinin yarısı kırılmıştı. Bir başka seferinde o kadar çok burkulmuştu ki, bir ay boyunca yatakta kalmıştı.

Qaira torunlarını görecektik kadar yaşayacak bir kadına benziyordu. Saçları çelik grisine dönecek ve vücudu küçülüp sarkarken yüzü zarifçe çizgilenecekti. Nohra'nın yaşlı zultamı büyüleyen güzelliğe hâlâ sahip olan büyükannesi gibi olacaktı.

"O ne, karnındaki mi?"

"On dört yaşımıdayken, bir kutsal alanda bir suikastçı tarafından bıçaklandım."

"Peki ya bu yara izi? Neyden?" Parmak uçları Nohra'nın kaburgalarını sıyrarak omzunun birleştiği yere kadar gitti.

Dürtmek yok, Nohra itiraz etmek istedi.

"Teyzem beni yaylı tüfekle vurdu. Aynı gün, aynı kutsal alanda." Bir duraklama. "Bu bir kazaydı."

"Sen benden daha cesursun. Ben asla bir kutsal alana geri dönmezdim." Qaira geri çekildi, yüzü artık Nohra'nınkinin üzerinde gezinmiyordu. "Giyinmemize yardım etmesi için hizmetçimi çağırayım mı?"

Parmakları Nohra'nın omzunda, uzattığı kolunun uzunluğunda gezindi. Eğer bu kadar tereddütlü olmasaydı, Nohra parmaklarını birbirine kenetleyebilirdi, *ya sonra?*

Qaira dışarı tırmandı. Nohra birdenbire onun dokunuşu olmadan serbest kalmıştı. Bakışlarını gizleme zahmetine girmedii. Karanlıkta bile,

her su damlası görülebiliyordu. Qaira'nın göğüslerinin silüetinden aşağı damlıyor, bacaklarından aşağı kaybolmadan önce karnının ve kalçalarının üzerinden geçiyorlardı. Bu durum, şehvetle bakan erkeklerin ağzını açık bırakırdı.

"Hizmetçileriniz bunca zamandır burada mıydı?" Nohra kekeleydi.

"Oktai ve bakanın adamıyla birlikte dışarıda bekliyorduk." "Sen, ama saçını yıkayacağımı söylemiştin." Kadın güldü. "Bir dahaki sefere?"

"Kendim giyinebilirim," dedi Nohra sert bir sesle, kurulanıp gecelik ve pantolonunu giymek için arkasını döndü. Keten elbise tenindeki neme yapıştı ve saçlarını ince bir havluyla toplamasına rağmen ensesinden aşağı su damlamaya devam etti.

Uzun süre arkanı dönme. Nohra boğazında bir bıçak beklemeye şartlanmış bir şekilde arkasını döndü. Bıçak yoktu, sadece Qaira vardı, alçakgönüllü, gülümseyen ve çok nazlı.

Nohra hiç düşünmeden elini uzattı, Qaira'nın lanet cüppesini düzeltti ve tevazuunu korumak için daha sıkı bağladı. Qaira'nın gözleri hızla tilkileşmeden önce genişledi.

"Duyduğuma göre şu anda hizmetçinin odana girmesine izin verilmiyormuş.

Bir yatak arkadaşına ihtiyacın var mı?"

"Hayır!" Nohra çok hızlı bir şekilde cevap verdi.

Qaira'nın gülümsemesi düştü, yüzü örtülü bir hal aldı. "Yoksa hanımlarımdan birinden bu gece seninle kalmasını isterdim. Maran çok iyi bir kızdır. Asla horlamaz ve yatakta dönüp durmaz. Ama Kalafar'da geceler o kadar soğuk değil. Daha yeni temizlenmişken terlemeni istemem."

"Zaten nadiren uyuyabiliyorum." Son zamanlarda kâbuslar hiç durmadan geliyordu.

Qaira'nın parmakları Nohra'nın gözlerinin altındaki koyu halkaları okşadı. "Bu, bunları açıklıyor."

Bu dokunuş çok samimiydi, tıpkı annesinin aynı gölgeleri yumuşatması gibi. Nohra tereddüt etti, bir an için Qaira'nın acı yeşil bakışlarında kayboldu.

Sonunda geri çekildi ve "Sana Dumakran'ı kim öğretti?" diye mırıldandı.

Gülümsemesi geri gelmişti ve yıldızlar kadar parlaktı. "İnanır mısınız, Xincho'daki dil eğitmenlerinden biri. Telaffuzum zayıf mı? Ben Bataar gibi dilleri kapmam. Dillerimiz kuzen, o yüzden sadece birkaç yeni kelime öğrendim."

"Hayır, bu iyi."

Qaira'nın kaşları çatıldı. "Annen sana kendi dilini mi öğretti?"

Nohra kaskatı kesildi. "Sadece birkaç kelime şarkı. Babam saraya gelen tüm müzisyenlere onun için türküler çaldırırdı, şövalyeler ve genç kızlar arasındaki şövalye aşklarını." Nohra'nın içinde kaynayan acı, tüm tahrik edici duyguları yok etti. Kardeşi Rami annelerini hiç tanımamıştı ve şimdi babalarını da kaybetmişti. O melodileri asla Nohra gibi sevmeyecekti. Tüm çocukluğu savaşla geçecekti. Bataar'ın savaşı.

Qaira'nın dilinin pembe ucu dışarı fırladı. "Eğer bir gün benim için şarkı söyleyen sen olursan, bir tane dinlemek isterim."

Nohra boğazına dolan koca bir sümüklüböcek gibi hissettiren şeyi yuttu ve hiçbir şey söylemedi. Pişman olacağı bir şeyi ağzından kaçırmamak için dudaklarını mühürledi.

Qaira'yla birlikte yürümek, sürüklenmeye ya da bir silahın kabzasıyla ileri doğru itilmeye tercih edilirdi. Sessiz koridorlardan geçerlerken Qaira iki çocuğu hakkında hikâyeler fısıldadı, en çok da bir sanctium faresi kadar utangaç olmadığı zamanlarda tam bir baş belası olan kızı Ganni hakkında.

"Her zaman olmamaları gereken yerlerde kurbağa ve iribaşlar buluyoruz. Tarken o bardaktan içmeden önce kontrol etmeliydi."

Yanlarındaki Oktai ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama ağzının kenarı hafifçe seğirdi.

"Farkına varmadan önce beş tane yutmuş olmalı," diye devam etti Qaira.

Qaira'nın daha hikâyenin yarısına gelmeden güldüğünde yüzünün buruşması çok sevimliydi. Onunlayken Nohra'nın gülümsüyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Her şey tehlikeli bir şekilde kolaylıkla gerçekleşiyordu.

"Şehre sağ salim varabildiler mi?" Nohra sordu.

"Evet. Bato'yu bebek kıyafetlerini giydirmek için ödünç alan küçük prenseslerle de iyi anlaşıyorlar."

Ganni pegasuslara bayılıyor. Ama binmeyi denemesine izin vermekten korkuyorum."

"O... sekiz yaşında mı? Öğrenmek için yeterince büyük. Eğer Fahaad ahırda değilse beni çağırın, ikinize de öğretebilirim."

Ne diyordu bu kadın?

"Yapar mıydın?" Qaira sırıttı. "Bir pegasus eyerinde iki kişi oturabilir mi?"

Korumaları odasının kapısını açarken Nohra cevap vermeye başladı. Ama kapı çoktan arkasından kapanmıştı. Qaira gitmiş, Nohra'yı ardında gözlerini kırptırırken bırakmıştı.

Qaira bir şeyler söyledi, sesi boğuktu. Sanki Oktai'yi azarlıyor gibiydi. Nohra onun utangaç savunmasını fark etti. Kapı için farklı bir kelime kullanmıştı ama Nohra bu kelimeyi çocuğa bağırırken yeterince sık duymuş ve çabuk öğrenmişti.

Odasının dışındaki sesler kayboldu. Nohra saçlarını sıktı ve yatağına tırmandı. Alacakaranlığa baktı, bir duygu karmaşası hissediyordu.

Yüzünü hâlâ tuzlu gözyaşı kokan yastığa gömdü. Gülüşü Nohra'nın göğsünde hain bir sıcaklık yaratsa bile Qaira'nın arkadaşı olamazdı. Annesi öldüğünden beri bu kadar nazik bir dokunuş hissetmemiş olsa bile. Eğer Bataar'ı ezecekse, Nohra onun karısını ya da çocuklarını incitmekten korkamazdı. Yersiz bir sempatiye ya da kararlılığını gölgeleyecek başka duygulara ihtiyacı yoktu.

Bataar yüzüne atılan, dişlerini kıracak kadar sert bir tokattı. Qaira ise acısını hafifletmek ve yatıştırmak için nazik bir okşamaydı. Onun iradesini kırmak için birlikte çalışıyorlardı.

Qaira'nın şefkatini, arkadaşlığını, dokunuşunu isteyemezdi.

Çarşaf aniden boğucu derecede sıkı ve güneşten daha sıcak oldu. Tüm giysilerini yırtıp atma ve saçlarını yolma dürtüsüne zorlukla direnerek yataktan sıyrıldı. Kalbi hâlâ hızla atıyor, ateşi hâlâ birikiyor ve zihni hâlâ karanlıkta hilal-ay kıvrımlarının izini sürüyordu.

Aptal budala. Nohra dikkatini dağıtmak için kafasının içinde Tanrı Nefesi'nden ayetler mırıldandı. Kelimeler dilinden yuvarlandı ve kulaklarına doldu. İntikamın bedeli, savaşın bedeli, görevin değeri.

Yarından itibaren Nohra iyi davranışlarıyla Bataar'ın güvenini kazanacak ve Aalya'yı ziyaret edecekti. Sonunda Saf ve Calidah ile iskelede buluşacaktı. Birlikte Dumakra'yı geri almanın bir yolunu bulacaklardı. Bunu yapmak için Bataar'ın sevdiği herkesi öldürmesi gerekse de fark etmezdi.

Tanrıça ne ekerse onu biçer.

-Shaam ev sloganı

Saray mutfaklarında, demir tencereleri depolardan çıkaran hizmetkârlar Bataar'ın etrafında itişip kakışıyordu. Adamlar sadakat hediyelerini açıp boşaltırken homurdandılar: Scythe boyunca uzanan çiftçilerden gelen meyveler ve yemişler; Antiria'daki arıcılardan gelen cam sürahilerdeki bal; Mineva'dan gelen dağ buzunu levhaları arasında paketlenmiş dondurma; ve Marafal'dan gelen deniz ürünleri o kadar tazeydi ki, dokunaçlar tuzla kabuk bağlamış kasalarda hâlâ kıpır kıpırdı.

Herkes metodik bir şekilde çalışıyor, fiçileri ve kutuları boşaltıp dağıtıyor, Bataar'ın etrafında sanki mutfaklarda beklenen bir karışım gibi uçuşuyor ve kırılıyordu.

Bir adam ocakta hurma ve şekerleme yaparken kızlar uzun kayısı pastasının üzerine şerbet döküyordu. Odanın diğer ucunda, kaslı kollara sahip bir grup kadın dumanı tüten yaprak sarması tencerelerini uzun tepsilere ters çeviriyor, oğlanlar ise küp şeklindeki toprak fırınların kenarlarına ekmek hamurlarını sıvıyor ve pişen ekmekleri uzun demir kancalarla alıyorlardı. Hizmetkârlardan biri bir kutudan en sulu midyeleri özenle seçiyor, bir fıçı şarap ve güveç için bir kâse limon alıp gidiyordu.

Bataar mutfakları aradı, kaleyi ele geçirdikleri gece avludan tanıdığı yüzleri aradı. Şaza'nın askerlerinin kanını taşıyan eller, fırınların ve bıçakların yanık izleri ve nasırlarıyla da süslenmişti.

"Her şey istediğiniz gibi mi?" diye sordu boş bir sandığın üzerinde duran bir kadın. Kadın aşağı inerken ahşap gıcırdadı.

Bataar gözlerini kırıştırdı ve Nohra'nın nedimesi Darya'yı görünce şaşırdı. "Neden prensesin yanında değilsin? Tüm hizmetkârlarını geri almış olması gerekiyordu." Son zamanlardaki iyi davranışları nedeniyle Safiya ve Nohra'nın Rutiaba Sarayı'nda serbestçe dolaşmalarına izin vermişti ama gözleri hâlâ onların üzerindeydi.

Darya, "İşgalden beri-" diye başladı.

Deniz kabuklarını ve tahta kaseyi taşıyan kız sarsıldı, siyah deniz kabukları kiremitli zemine çarparken omuzları kaskatı kesildi.

Darya o tınısız sesiyle ona zarar gelmediğine dair güvence verirken bile bol bol özür diledi. İkisi de midye ve limonları toplamak için diz çöktü. Parmakları birbirine değdiğinde kız irkilerek geri çekildi. Omuzlarının arasındaki sıkı düğüm, kendisine defalarca sorun olmadığı söylendiği halde gevşemedi.

Bataar etrafına bakındı. "Saray mutfağının başı nerede?"

Ocakların üzerinde asılı duran tencerelerde patlıcanlar otlarla kaynatılıyor, salatalar tencerelere doldurulup ekmek yığınları, humus kaseleri ve biberli kırmızı muhammara ile servis ediliyordu. Tüm bunlar genellikle Qaira'nın denetlediği şeylerdi.

Darya doğrulurken, "O geceyi kesin Kardinal Hazretleri," diye mırıldandı.

"Sen..." Boğazını temizledi. "Dehşete düşmüş olmalısın. O kadar kan." Cevaplar için bir ödül teklif etmişti ama şimdiye kadar kimse ortaya çıkmamıştı. Bataar birbirlerini korudukları için onları suçlayamazdı.

"Korkmuştum ama kendim için değil." Sinir bozucu siyah gözleri kırpmadan onu izliyordu. "Umarım bir daha olmaz."

"Olmayacak. Bunu sana geri vermek istiyordum." Bataar kemerindeki deri kılıfı çözdü ve uzattı.

Dumakra'da tüm saray kızları silah taşırdı. Qaira bu geleneğin Kalafar'da da devam etmesine izin vermesi gerektiğini söyledi. O avluda yaşananlar neredeyse insanlık dışıydı ama ortalık sessizdi ve başını kaldırmadan gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun olmayan bu tombik silahlı hizmetçi kız gibi hizmetçi kızlardan korkmuş görünmeyi göze alamazdı. Saray çalışanlarını vahşilikleri için, o zaman yaşamak için savaştıkları ve şimdi de sanki hiçbir arkadaşları öldürülmemiş gibi yaşamaya devam ettikleri için gerçekten suçlayamazdı.

"Prensesinizin size verdiği güzel bir bıçak."

Elinde garip görünüyordu, sanki onu nasıl tutacağını tam olarak bilmiyordu. Hançere birkaç saniye gözlerini kırıştırdıktan sonra nihayet eteğinin kemerinden geçirdi.

Bataar sütunların üzerine sıçramış olan kan parçalarını hatırladı. Bu kızlar erkeklerini domuzlar gibi katletmişlerdi. Başını iki yana salladı. Eğer başka biri daha yaralanırsa, tüm silahları yeniden ele geçirecek ve suçluları gözünü kırpmadan cezalandıracaktı.

Mutfağın duvarlarındaki ve zeminindeki fayanslar, kaynayan tencerelerden ve tüten etlerden yükselen buhar nedeniyle bulanıklaşmıştı. Yüzünden boncuk boncuk ter aktı. Homurdandı ve başını salladı. "O zaman seni yalnız bırakayım, Daheer."

* * *

O gece, yemek tepsileri ve el yıkama kapları taşıyan hizmetkârlar, vezirler ve aileleriyle birlikte zultamın süitine doluştu. Giysiler ipek gibi ışıltıyor, nakışlar ve boncuk işleri parıltıyordu. Bataar eğlence mekânının ortasında dimdik durmuş, başını sallayarak danışmanları selamlıyordu. Burası, zultamın zırhlı kızları tarafından korunan yalnızlık içinde orucunu açtığı ve sadece en önemli misafirlerini ağırladığı fuayeydi.

Pencerelerin üzerine çekilen ağır perdeler odanın kenarlarını daha da karanlık ve kısıtlayıcı hale getiriyordu. Konuklar, yanan meşaleleri yutan ateş yiyenleri ve ayaklarıyla yay yapan akrobatları nefes nefese izledi. Kadeh şeklindeki davulların ve teflerin ritmi

şıftı. Kalafar'ı almalarının üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Bataar gülümsemek, gülmek ve kendini sersemletecek kadar içmek istiyordu ama tamamen rahatlayamıyordu.

Kollarını kavuşturdu, kavuşturdu, tuniğinin eteğindeki gevşek mavi ipliği karıştırdı ve çok dar ipek çizmelerinin içinde ayak parmaklarını germeye çalıştı. Yanında, Nassar'ın başı öne doğru eğilmiş, uzun, yapışkan kirpikleri parlak gözlerini çerçeveliyordu. Ervan Lofri piposundan bir nefes çekti. Birkaç kadın hem acı hem de iğrenç derecede tatlı olan bu koku karşısında burunlarını kırıştırdı.

"Karılarınızın burada olmasını istedim," dedi Lofri, "böylece sanatçılar doğurganlıkları için dans edebilirler." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman bu kadınlar sadece senin zevkin için dans edebilirler, değil mi dostum?"

"*Bizim zevkimiz için!*" Nassar yüksek sesle gülerek düzeltti, gözbebekleri kocaman açılmıştı.

Lofri bu zafer partisini, yeni bir çağın başlangıcını kutlamak için bir şölen talep etmişti ve Bataar da buna ev sahipliği yapmak zorunda kalmıştı.

Bir müzisyen flütten birkaç hayalet nota çaldı. Bu işaretle, mütevazı elbiseler giyen kadınlar ayağa kalktı ve oturan konuklar için dans etmeye başladı. Uzun eteklerine dikilmiş altın takılar, kalçaları titrerken ve kolları havada dolaşırken şingırdadı. Bazı konuklar skandal dolu nefesler verdi. Kadın sanatçılarla yapılan danslar normalde sadece kadın izleyicilere ayrılırdı ama Lofri geleneklere karşı gelmeyi severdi.

Bataar, Lofri'nin kızı Kasira'ya başını sallayarak, "İyi görünüyorsun," dedi. "Bugün mü geldin? Bu yolculuğu yaptığınıza memnun oldum. Kaldığın yer hoşuna gitti mi?"

"Genç kadın ciyak ciyak bağırdı ve yanakları renklendi. "Ekselansları."

Cildi daha az solgun görünüyordu ve saçları yüzünü daha dolgun gösterecek şekilde örülmüştü. İnce bir sürme kenarı nemli gözlerini keskinleştiriyordu.

Nassar nişanlısı ile Bataar'ın arasına baktı ve homurdandı. Lofri'nin oğlu Jawaad, bakışlarını dansçılara dikmiş, ileriye bakıyordu. Körelmiş omuzları, arkasında oturan misafir sırasının performansını görmesini engelliyordu. Az konuşan bir adam olduğu için her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi.

"Karılarınız nerede, Kardinal Hazretleri?" Kasira sordu. "Onların eşlik etmesini umuyordum."

Ruo Choyanren'deydi, peki kimdi bu "eşler"?

"Prenses Aalya henüz kimsenin karısı değil." Nassar'ın küçük kız kardeşi yürüyemiyor, tek seferde birkaç kelimedenden fazlasını söyleyemiyor, adını hatırlayamıyor ya da biri ona incili bir kaşık tutup ne zaman yutması gerektiğini hatırlatmadan yemek yiyemiyordu. "Yine de beklenenden daha hızlı geliyor."

Nassar müzik eşliğinde başını salladı. "Sana kız kardeşimin güçlü olduğunu söylemiştim. Sen benden şüphe ettin ama ben biliyordum. Sözlerimi unutma. Kısa sürede evlenilebilir olacak."

"Peki ya Utaasoo eşiniz?" Lofri ekledi.

"Dumakran suyu ona iyi gelmiyor. Günlerdir dışkısı gevşek. Ekmek ve yoğurdu zor yiyor." Aslında Qaira artık şehirde olduklarına göre sadece çocuklarla vakit geçirmek istemişti. İyi bir mazeret uydurması için ona yalvardı.

Lofri ve Nassar yüzlerini buruşturdular. Bakanın kızı kırmızının ölümcül bir tonuna döndü. Bataar bir savaş çadırında konuşur gibi konuşmuştu. Bazen kanın öfkesini aldığınızda ve kiri temizlediğinizde insanların ne kadar alıngan olabileceğini unutuyordu. Prens'e dikkatle baktı. "Arkadaşın nerede-?"

"Abayae? Maymunuma bu kadar bağlandığınızı bilmiyordum." Nassar köpüklü bir kahkaha attı. "Sevimli küçük bir şey, değil mi?"

"İlginç bir evcil hayvan seçimi," diye mırıldandı Bataar. Maymunun çığlıklarını Nassar'ın yaklaştığını haber veren erken bir alarm olarak dinlemeye alışmıştı.

Hizmetçiler özenle çalışıyordu. Ne zaman bir tepsi kaldırılrsa yufkadan hurmalar, antep fıstıkları, kayısılar ve tatlı portakallar hızla yenileniyordu. Bataar gül ve nar aromalı jöle küplerine uzanıp duruyordu. Tatlılar ağzının damağına yapışan pudra şekerleriyle kaplıydı. Çok güzeldi.

Nassar kurt gibi sırtıyordu. Prens'in yüzü hâlâ solan morluklardan dolayı renksizdi, burnu alçıyla kapatılmıştı. "Söylesene, şuradaki kadının evli mi? Askeriniz."

"Öyle değil." Bataar, Shaza'nın onun ilgi odağı olduğunu bildiği için prensin görüş alanını takip etti. Kasira başını eğerek saçlarının arkasına saklandı. Bataar minik iç çekişinin rahatlama mı yoksa boyun eğme mi olduğunu anlayamadı.

"Ona yaklaşmam seni rahatsız eder mi?"

"İyi bir zevkin var oğlum," dedi Lofri, göğsü kahkahalarla titreyerek.

Nassar'ın Lofri'nin ailesiyle evlenmesi ne kadar değerli olursa olsun, bakan prensin oyunlarına karşı en ufak bir kırgınlık belirtisi göstermemişti. Daha şimdiden Lofri'nin kendi çocuklarından çok oğlu gibiydi. Nassar'ın kız kardeşinin yüzüne karşı oynaması karşısında Jawaad'ın ağzının düz çizgisi zar zor çatladı.

Bataar hepsini düşündü. "Beni rahatsız etmez... ama sizi uyarayım, kız kardeşlerinizi uzak tuttum, ama Şaza sizin yakınlaşmalarınızdan rahatsız olursa onu engellemem."

Prensin avda kazandığı sarık iğnesi, Bataar'ın şapkasından sarkıyor ve ışık saçıyordu. Nassar, Şaza'ya dokunmaya kalkarsa daha fazla mücevher kaybedecekti.

Nassar'ın taçlı dişi parılıyordu. "Erkeklerden hoşlanmıyor mu?"

Kasira kızarak ellerini ikinci kez temizlemekle meşguldü. Jawaad'ın kaşları daha da çatıldı ama tek kelime bile homurdanmadı.

"Erkeklerden yeterince hoşlanıyor." Bataar kahve fincanından yükselen buharı kokladı. "Sadece senin gibi erkeklerden hoşlanmıyor." Koyu renkli, girdaplı sıvı fındıklı ve zengindi, Nassar'ın kolonyasını ve Lofri'nin piposundan gelen kokuyu neredeyse maskeleyecek kadar güçlüydü. "*Prensler*, prenslerden hoşlanmaz," diye ekledi Nassar'ın kıllanmasına fırsat vermeden. Bakır cezveyi kaldırdı ve Kasira'ya kendisi servis yaptı. "Şeker?"

"Çok tatlı sevmiyorum," diye ciyakladı.

Prens bir el salladı. "Belki de gözümü dansçılardan birine dikmeliyim. Ya da bir akrobata."

Bataar'ın gözleri erimiş peynir dolu ekmek teknelerinde parlayan portakal sarısına takıldı. "Gerçekten önemli bir fetih. Bu akşam kendini daha iyi verebileceğin bir amaç düşünemiyorum." Ellerini omzuna astığı peçeteye silerek temizledi.

Odanın öbür ucunda, Tarken sarhoş bir şekilde davullarla birlikte sallanıyordu. Bataar onun nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu,

her zamanki tarçın kokusunu yayıyordu. Shaza, başka birinin omzuna düşen arkadaşının kafasının arkasına vurdu.

"Dikkat et, kadın," diye bağırdı Tarken, kelimeleri geveleyerek.

"Sakalını kesmemeliydin," diye homurdandı Shaza. "Şimdi bir kız gibi görünüyorsun."

"Hadi oradan. Yüzümü seviyorsun."

Adam kadını itti, kadın da adamın bacaklarını tekmeleyerek altından çekti ve ikisi de uzuvları birbirine dolanarak yere düştü. Shaza'nın emrindeki görevlilerden biri ıslık çaldı. İki dansçı kıkırdayarak Tarken'i Shaza'nın üzerinden çekti ve odanın önüne götürdü. Kahverengi saçlı bir kız kalçalarını kıvrarak Tarken'a onu taklit etmesini işaret etti. O da yaptı ve güldü. İçkinin etkisiyle yanakları kızarmıştı; Shaza'nın yüzü de öfkeyle kızarmış, ama bu kızarıklık eğlenceyle çabucak yumuşamıştı. Aptal sadece ona bakıyordu.

Nassar, "Arkadaşın kendini göstermekten zevk alıyor," dedi.

"Her zaman öyle yapar."

Bataar boynunu büktü. Odanın arka tarafına doğru, Dul Kraliçe Merv, ana kraliçenin yanında kısa bir sessizlik içinde oturuyordu. Bir hizmetçi Merv'in fincanının dibindeki kahve telvesindeki şekilleri okuyordu. Yaşlı kadının ona yönelttiği keskin bakışlardan, Nassar'ın annesinin geleceğinde sırtından bir hançer olduğu anlaşıyordu.

Odasından çıkarılmadan önce Bataar, Kraliçe Ana Himma'nın üzerini silah araması için aratmıştı. Küçük surat ifadesi odayı küçümsemediğini gizlemeye yetmiyordu.

"Bir şey konuşmamız gerekiyor," dedi Lofri, Bataar'ı geri çekerek. Gülümsemesi gözlerine değmiyordu. "Oğlum, yeni görevine ne zaman terfi edecek?"

Bataar sert çenesini zorladı. "Naci iki yıl içinde istifa ettiğinde, Cevad'ı sadrazam olarak atayacağım. Bu arada oğlunuzu sarayda tutun. O ve Nassar, Naci'ye yakın kalmalı ve ondan bir şeyler öğrenmeli."

Lofri'nin gülümsemesi düştü. Kırışmış parmakları şimşir ağacından oyulmuş kaşığın üzerinde titriyordu. "Yardaan Naji oğlumu etrafında istemediğini açıkça belirtti."

"Gerçekten mi? Bu beni şaşırttı." Aslında sadrazam Ervan Lofri'yi onaylamadığını hiç gizlememişti.

"Kızları bekâr ve sözlenmemiş ama oğluma evlenme teklif ettiğimde, en büyük kızını Prens Rami'yle nişanlamak istediğini söyledi." Lofri her kelimeyi bir tükürük püskürterek noktaladı. "Çocuk on bir yaşından küçük."

Bataar, yirmi dört yaşından küçük olamayacak Jawaad'a baktı. "Naci'nin kızı on üç yaşında değil mi?"

"Kocası daha on üç yaşındayken o on altı yaşında olacak! Çocuklarına babalık edecek bir erkeğe ihtiyacı olacak, bir oğlana değil."

Bataar'ın, Lofri'nin söylediklerinin şüpheli olduğunu anlamak için Dumakran yasalarını incelemesine gerek yoktu.

"Ne diye kızını Thora'nın oğluyla evlendirmek istiyor ki?" Nassar burnunu çekerek bir avuç kabuklu fındık aldı ve ağzına attı. "Biri Naci'ye Rami'nin artık veliaht prens olmadığını mı söyledi? Bu maçı kim ayarlayacaktı ki? *Kız kardeşim* mi?"

"Çocuk artık benim vesayetim altında," dedi Bataar ciddiyetle. "Eşleştirmeyi ben yaptım."

Rami veliaht prens değildi ama Nassar da değildi. Lofri'nin tüm ısrarlarına rağmen henüz değildi. Nassar sarhoşken ayık olduğundan daha da kandırılmıştı.

Lofri piposundan uzun bir nefes çekti. "Altın erdemler için bir yüz seçtiniz mi? Paranın üzerine Prens Rami'yi koymayı düşündüğünüz söyleniyor. Aptalca söylentiler, eminim. Remzi'nin varis seçimi onurlandırmak isteyeceğiniz bir şey değil. Nassar, Kalafar'da kral olarak çok daha uygun olurdu. Ya da şüphesiz Ekselansları."

"Bunu pek düşünmedim. Belki Prenses Aalya, eğer o da isterse."

İtiraz etti. "Bir kadın asla -kalbi huzur bulsun Kraliçe Roksanya bile-"

"Sokağa çıkma yasağıyla ilgili olarak sizinle konuşmak istiyordum," diye araya girdi kara sakallı bir vezir.

Lofri ayağa kalktı ve emir verdi, "Daha fazla masa getirin. Yemeği başlatın."

Bataar söz alan danışmana başıyla işaret etti. "Sizi dinleyeceğim."

"Yangınlardan sonra bu kadar insan sokaktayken sokağa çıkma yasağı uygulamak çok zor. Aileler iskelede kamp kuruyor, kırık kasalardan ocaklar yapıyor, balık pazarındaki ticareti sekteye uğratıyor."

"Ama isyanlar!" diye araya girdi başka bir adam.

Daha fazla dilekçe sahibi Bataar'ın önünde belirdi, kollarını ona yalvaran eller koymak istercesine uzatmışlardı.

"Yüce efendimiz, bugün Marafal'dan beklenen bir ticaret gemisi nehrin yukarısına gelmedi. Bu konuda bir şey yapabilir misiniz?" diye sordu üçüncü bir vezir.

"Adamlarımdan biri, Tamir Ali," diye araya girdi başka bir vezir, "Halamut'taki elçim, şehrin yarısının bir saldırıda yok edildiğini bildirdi."

Bu onun dikkatini çekti. Halamut, Tırpan'ın aşağısındaki köylerden biriydi. "Kim saldırmış?"

"Tanrıçanın lanetlediği gryphonlar. Diaco Shaam'ın en küçük kızını ve bindiği pegasusu malikânelerinin dışındaki avluda öldürdüler. Onu ve atı tam ortadan ikiye ayırdılar."

Bataar'ın midesi altüst oldu. "Diaco Shaam. Babası Tarım Bakanı, değil mi? Neye ihtiyacı var? Kasabanın tahliyesine yardım etmeleri için taburlar göndereceğim." Gerekirse canavarlara savaş ilan ederdi.

Bu Zeffa'nın tekrar yaşanması gibiydi. En azından o gryphonlar hızla ilerlemişti. Onları bu küçük şehirlere sürükleyen şey neydi? Ve Kalafar'a inmeleri ne kadar sürerdi?

"Halamut'tan geriye hiçbir şey kalmadı. Gryphonların hepsi uçup gitti. Hayatta kalanlar Ditria ve Marafal'da. Liman kentleri bu kadar mülteciyi kaldıramaz ve fersahlarca tarım arazisi terk edildi." Adam titremeye başladı. "Zeytin bahçeleri, kayısı bahçeleri-"

"Tam bir ziyafet," dedi Lofri başını sallayarak ve masaya gülümseyerek.

Altın fenerin ışığı giderek kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı. Bataar gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Bu meseleyi yarın seyirci salonunda önüme getir."

Vezir başını salladı, ağzında sert bir çizgi vardı.

Hizmetkârlar tabakların üzerindeki kapakların geri kalanını çekti ama Bataar iştahını kaybetmişti. Sarı safranlı pirinç dağlarının üzerine, içlerine yoğurtla marine edilmiş tavuk parçaları ve avuç avuç ızgara kuzu kıyması doldurulmuş metal çubuk piramitleri dizilmişti. Salonun yarısından azı Dumakran inancının diyetine uyuyordu.

"Büyüleyici," dedi birisi takdirle.

İmparatoriçe Ruo'nun Choyanren'den gelen aşçıları zencefilli bir sos içinde kuzu etleri hazırlamışlardı. Etler ve peynirlerle doldurulmuş köfte ve el börekleriyle dolu tabaklar ev gibi, dağın gölgesinde büyümek gibi kokuyordu. Bütün gün, bütün keçiler avlulara dikilmiş şişlerin üzerinde dönmüş, turşular yanmış ateşte kararmıştı. Şimdi göz delikleri açılmış bakıyorlardı.

"Çok etkileyici bir gösteri, rhah," dedi bir bakan, kadehini devirerek.

Bataar başını salladı, gülümsedi. Bütün gözler onun üzerindeydi. Yemeğini test eden kişiye baktı. Dakikalar geçti ve genç adam başıyla onayladı. "Güvenli olduğuna inanıyorum, Kardinal Hazretleri."

Her şey cömertçe maydanoz veya kişniş ve zeytinyağı girdapları, bir tutam sumak veya parlak bir toz kırmızı biber ile süslenmişti. Bataar ilk ısırığını aldı ve tarçın, kimyon ve kişniş aromalarının tadını çıkardı. Alçak masalar ekşi yoğurtlu içecekler, naneli limonata, tarçınlı süt, yasemin çayı ve prina konyağı bardaklarıyla doluydu.

Gözlerini kırıştırdı. Bir bağırış, bir çarpışma ve ayran köpüklü beyaz bir nehir halinde masanın üzerine döküldü. Hizmetçiler dökülen yoğurdu temizlemek ve cam parçalarını toplamak için koşuştururken sarhoş kahkahaları cevap verdi.

Bataar bir kızı kolundan yakaladı. "Lütfen Darya Daheer'e söyler misiniz-"

"Mutfakta değil, Ekselansları. Biz tatlıları yaptıktan sonra dışarı çıktı, Prenses Nohra'yla akşam yemeği için onun odasına çağrıldı."

"Evet, elbette," dedi. Prenses Safiya da odada değildi, Calidah da. Haremden yeteri kadar kişi oradaydı ve bunun bir önemi yoktu. Bu Lofri'nin gösterisiydi, Harpiller'in değil.

Lofri'nin uysal kızı Kasira, babasının dikkati dağılmışken piposundan bir fırt çaldı. İç çekerek yere yığıldı.

"Mineva'dan fırlamış gibi, değil mi?" Nassar mırıldandı. "Tadı dağ karı gibi."

Bakır kâselerde erimeden duran dondurma toplarının üzerinde kıyılmış Antep fıstığı ve bal serpiştirilmişti. Diğerlerinde ise şekerli ahududular vişneli dondurmaya karıştırılmıştı. Parmağına damlayan kırmızı şurup Bataar'a delinmiş bir yaradan sızan kanı hatırlattı. Bu düşünce midesini bulandırırken bile parmak ucunu yaladı.

Tatlı, iğneli ve reçineliydi. Damla sakızından çiğnenebilir.

Cüppeli adamlar dansçıların yerini aldı. Renk cümbüşü içinde hareket ediyor, birbirlerinin etrafında o kadar küçük adımlarla dolanıyorlardı ki sanki uçuyorlardı. Zaman, dönen sanatçılarla birlikte dönüyor gibiydi. Odadaki sesler artıyor ve azalıyordu.

Tempo esneyerek alçak ve hüzünlü bir şekilde tarihi bir türküyü dönüşürken, hoşgörülü ziyafet Bataar'ın midesinde tersine döndü. Sanki müzisyen cenaze ayinini okuyormuş ve herhangi bir konuşma uğursuzluk getirecekmiş gibi konukların üzerine bir sessizlik çöktü.

*"Kırmızı gözyaşları döküldüğünde tepede
Kraliçeler para ve akraba ile uçu
Tek başına çürüme ve kömürle beslenen alçakgönüllüler
Ta ki geriye kalan tek şey perili koridorlar olana kadar.
-"Kan lekeli duvarlar ve
Anhabar'ın üzerindeki küller."*

Tam son gösteri başlarken şehrin çanları çalmaya başladı.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı bir bakan.

Bir endişe dalgası zultamın eğlenceli odalarını sardı. Oktai koşarak içeri girdi ve panik halindeki partiyi böldü. "Kardinal Hazretleri? Şehirde bir karışıklık var."

Bataar ayağa kalkmak istedi ama Lofri elini uzattı.

"Bunu Kalafar muhafızlarına bırak," dedi. "Wael Bahdi yetenekli bir kaptan. Onu ben seçtim. Babası otuz yıl boyunca özel muhafızlarımın başındaydı." Her şeyi halletmiş gibi omuz silkti. "Sokağa çıkma yasağıyla ilgili bazı yanlış anlaşılmalara seni ilgilendirmemeli, rhah."

"Ekselansları," diye tekrarladı Oktai. Uzaklara, Bataar'a baktı, sonra tekrar hızla uzaklaştı.

Bataar irkildi. "Ne oldu?"

"Herkesin saray arazisinde kalması gerektiğini söylemişsiniz ama Harpy Şövalyeleri'nden hiçbirisi burada değil, orduevindeki prenses hariç. Ne Prenses Safiya ne de Calidah. Prenses Nohra için saray kutsal alanını bile kontrol ettim."

"Annesi öldüğünde bağınazlığı bırakacağını düşünmüştüm," diye tersledi Nassar elini sallayarak. "Kalafar'daki tüm dualar o kuzeyli fahişeyi kurtaramadı."

Bataar prensi görmezden geldi. Midesinin çukuruna soğuk bir korku yerleşti. Şehirde bir isyana karışmış olamazlardı, değil mi? Tasmalarını gevşetmişti. Sokağa çıkma yasağından önce saraydan ayrılmalara izin verebilirdi ama bu, nereye gittiklerini ona söylemeleri anlamına geliyordu.

"Rhah," dedi Lofri bir lokma yemeğin etrafında. "Onları bulmaları için birkaç adam göndereceğim. Calidah muhtemelen kütüphanede saklanıyordur ve Prenses Safiya da" -sesini alçalttı- "muhtemelen kadınlarından biriyle birlikte. Prenses Nohra ahırda kendi odasından daha çok vakit geçiriyor. Pegasuslara kafayı takmış durumda." Uçar gibi bir hareket yaptı. "Eğer orada değilse, nakış işliyordur."

"Nakış mı işliyor?" Bataar ağzından kaçırdı. "Nohra mı?"

"Dikişleri çok güzel," diye fısıldadı Kasira. "Bu konuda büyük bir sabrı var ve annesinin cesedini gömdüklerinde giydiği en güzel elbiseyi süsledi."

"Annesi babamın ikinci karısıydı, rhah," diye araya girdi Nassar sarhoşça. "Benimki onun ilk karısıydı. Sıralama önemli."

Bataar yumruklarını sıktı. "Şu anda tüm bunlar hakkında verecek bir memem yok."

Lofri içini çekti. "Hayatım üzerine bahse girecek olsaydım, ata bindiklerini söylerdim."

_"

"Atları hazırlayın. Shaza, ata binebilir misin?"

Shaza başını salladı. "Yayım."

Uşağı emrini yerine getirmek için acele etti. Ayağa kalkarak Tarken'in başını kucağından itti. Tarken yorgunca itiraz ederek ona doğru uzandı, yanağı mermer zemine yapışmıştı.

Lofri alçak bir sesle tısladı, "Eğer komplo kuruyorlarsa, sabah döndüklerinde bunu ortaya çıkarın. Onları odalarına kilitleyin ve anahtarları atın. Onları uzaklara gönderin. Eğer doğru olduğunu düşünüyorsanız, onları kılıçtan geçirin. Tanrıça bilir hangi nedenle onlar için endişeleniyorsanız, şunu bilin: Bir savaşta, onları kurtarmak için size ihtiyaçları olmayacak

."

"*Bu kadar yeter.*" Bataar sesine öyle bir zehir kattı ki bakan irkildi. "Oktai, bizimle sarayın kapısında buluşacak on adam bul." "Ben de mi?"

Çok umutlu, çok heyecanlı, gür ve geniş gözlü görünüyordu. Bu durum Bataar'ın onu hemen sarayda güvende bırakmak istemesine neden oldu. Ama Oktai Nohra'yı izliyordu.

yakından.

"Nereye gitmiş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?" Çocuk utangaç bir ifadeyle başını salladı. "İskeleden bahsettiler ama Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim."

Bataar sinirli bir iniltiyi bastırdı. "Kasabada neler oluyor?" Vakit olsaydı binici kıyafetlerini ve botlarını giyebilirdi. Kaşlarını çattı ve ipek tuniğinin eteklerine dokundu.

"İnsanlar bir canavar hakkında çılglık atıyor." Başını kaldırdı. "Bir gryphon mu?"

Çocuk başını salladı. "Bence başka bir şey."

Kalafar geceleri bir gösteri şehridir. Pazarcılar gölgelikli tezgâhlarda tüccarlarla fiyatları tartıştır ve egzotik kadınlar tatlı kokulu duman bulutları arasında dans eder.

-Bir gezginin Dumakra'ya dair anlattıkları

Fahaad'ın eşyaları ahırın üst katındaki yatak odasının çatı katında düzenli bir şekilde duruyordu. Nohra bir sandığı karıştırarak kendisini ve Darya'yı gizleyebilecek büyük, sade giysiler aradı. Kollarında altın işlemeler olan, alt kısmı toplanmış, topak topak ipekli mor bir tunik seçti.

Nohra dudak büktü. "Bu doğum günü hediyesiydi." Onu çıkardı ve düzeltti. Zultama renklerindeydi ve saray terzisi tarafından dikilmişti. Onu geri fırlattı ve kaba dokunmuş ve boyanmamış ketenle örttü.

Küçük bir pencereden içeri süzülen bir ışık huzmesi, yıpranmış zeminler ve hırpalanmış eski sandıklar üzerinde uçuşan her toz zerresini aydınlatıyordu. Nohra'nın köpek yavrusu gardiyanının hâlâ hamamda olmadığından şüphelenmesine bir saatten az bir süre kalmıştı. İyi halinden dolayı saray arazisinde dolaşmasına izin verilmişti ama "hizmetçisi" Bataar'ın onu sürekli izlediğini hatırlatıyordu. Oktai'nin dikkatini dağıtmak kolaydı ama bu gece onun hiç şüphelenmemesine ihtiyacı vardı. Kıyafet bulacak, Darya'yı mutfaktan alacak ve herkes Lofri'nin partisiyle meşgulken ikisini de gizlice dışarı çıkaracaktı.

"Paga'nın kıcı!" Fahaad küfretti. "Burada ne işin var senin?" Nohra dönüp ona baktı. "Oh, bu iyi olur." "Ne?" Dudağı kıvrıldı. "Seni haftalardır görmedim.

Koridordan geçerken muhafızlar tarafından götürülüyorsun ve şimdi de odamın zemininde diz çöküyorsun?"

"Elbiselerini çıkar, Fahaad."

"Pardon?" Sesi çatallaştı.

"Senin erdemini almaya çalışmıyorum. Sadece birkaç kıyafet ödünç almam gerekiyor."

"Benim erdemim mi? Senin için yeterince iyi olmaması, başka birinin onu almaktan mutlu olmayacağı anlamına gelmez!"

"Çözülmemiş duyguların hakkında başka zaman konuşabilir miyiz?"

"Tch, kendini üzme."

"Darya'ya giymesi için götürebileceğim başka bir şeyiniz var mı?"

"Onu bu işe bulaştırmayacaksın." Eşikten içeri girdi.

ve ikinci bir sandığı açtı.

Ağzı açık kaldı. "Vay canına, bir sürü kıyafetin var. Ve 'bu'? Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Gözlerindeki o bakıştan entrika çevirdiğini anlayabiliyorum. Darya yeterince şey yaşadı."

Nohra geri çekildi. "*Entrikacılık!*"

Düzgünce katlanmış bir tunik ve yıpranmış bir pantolon uzattı. "Dikkatli ol. Haince konuşmak senin gibi asil kadınlar için bir oyun olabilir ama bazılarımız için söz konusu olan hayatlarımız."

Nohra'nın gülümsemesi düştü. Gülümsediğini bile fark etmemişti. "Benim için hiçbir şey..." Sözü nü yarıda kesti.

"Dumakra'dan mı? Aile mi?" diye sordu, bagajı çarparak kapattı ve sırtına aldı.

"Aileden daha iyi. Sen ve Darya da ailedensiniz." Oda hatırladığından daha boş görünüyordu, sadece sararmış el yazmaları yatağın üzerine serpiştirilmişti, sanki Fuat ders çalışıyordu. Acıyla gerilmiş nevresimler Darya'nın odasını kısa süre önce düzelttiğini gösteriyordu. Darya'nın yeni ve keskin kokusu da havada asılı duruyordu.

-Belki de bu yanmış odun kokusuydu. Kül, sanki Fahat bir mumu devirmiş gibi zemini lekeledi. Nohra'nın gözleri

lake sandığın üzerinde daraldı. "Bununla nereye gidiyorsun?"

"Onu saraydaki Baş Haremağası'nın odasına götürüyorum. Yeni odalarım seninkiyle aynı kanatta. Görünüşe göre Bataar danışmanlığımı seviyor." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ya da Nassar'a danışmanlık yapmamı istiyor. Ya da Rami'ye. Bilmiyorum."

Nohra'nın göğsü gerildi. "Bataar'a tavsiye mi veriyorsun? Senden tavsiye mi istiyor?"

Sertleştı. "Bu seni neden şaşırttı? Darya ve benim de senin ve kız kardeşlerinin olduğu gibi öğretmenlerimiz vardı. Conservium'da dersler aldım. Aptal değilim."

"Mesele o değil," diye ağzından kaçırdı. Babası onu ahırda düşük seviyede tutarken, Bataar'ın Fahaad'ı yükselttiğini fark etmek canını yakmıştı. Acısını öfkeyle bastırmaya çalıştı. "Sen benim arkadaşımsın. Ona akıl verirken nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Ne soruyor?"

"Moshitu, tarih, bilgili olacağımı düşündüğü diğer şeyler." İçini çekti. "Dumakra'nın neredeyse tamamı artık onun imparatorluğunun bir parçası. Her şeyin yeni düzeni bu. Onun pegasuslar hakkındaki sorularını yanıtlamaktan daha büyük endişelerim var." Daha sessiz, "Başka bir şey ödünç almak istersen haber ver. O fazladan bagajdaki binicilik kıyafetlerine ihtiyacım olmayacak."

Aralarındaki uçurum her geçen gün biraz daha genişliyor gibiydi. Yatağının üzerine saçılmış parşömenlere bir göz attı: Tanrıların Nefesi'nin ışıklı sayfaları, zincire vurulmuş İblis Kral ve büyük cinlerle ilgili olanlar. Fahaad on yıldır kendi isteğiyle bir kutsal alana gitmemişti. Tanrıçası onun değildi ve her zaman Moshitu'daki ruhların da halk masalları olduğunu düşündüğünü sanmıştı.

Fahaad onun kırılğan belgeleri karıştırmasını izlerken yüzünde bir şey arıyor gibiydi. Gözleri donuklaştı ve herhangi bir açıklama yapmadan arkasını döndü.

"Teşekkür ederim," diye ekledi Nohra, o gözden kaybolmadan önce. Adamın yanıtı yorgun ve sertti. "Ne için?"

Dar'a karşı çok nazik davranmıştı, o geceden beri olduğu gibi kırılğandı. "Darya'ya baktığın ve istiladan sonra atları geri getirdiğin için." Saldırı pegasusları çılgına çevirmiş, ahır kapılarını kırıp dökmüşlerdi.

"Darya'ya göz kulak olmak senin için yaptığım bir iyilik değil." Kaşlarını çatı, ağzı mermere oyulmuş bir çizgiydi. Nohra bazen Ferhat'ın ona hiç aşık olmadığını düşünüyordu; sadece sahip olamayacağı şeyleri istemesine izin veriyordu. "Ailenin istiflediği o canavarları anlamadığın da ortada. Onlar kendi başlarına geldiler. Ben sadece bekledim ve onları dizginlemek için oradaydım."

* * *

Nohra Darya'yı sarayın bahçesinde çekerken, Ervan Lofri'nin partisinden gelen sesler uzak bir uğultuya dönüştü. Gece gökyüzü karanlık ve kapalıydı, gri bulutların arkasından yıldızlar görünüyordu. İri güveller fener ışığının etrafında uçuşuyor, kanatları usulca hışırdıyordu. Darya yürüyüş yolunun sonunda, pelerininin kapüşonuyla oynayarak durdu.

"Bekle!" Nohra tekrar çekiştirmeye başlayınca bileğini kurtardı. "Yavaş ol. Bu botlar gevşek-"

Hışırdayan ipek ve beceriksiz ayak sesleri Nohra'nın kulaklarına ulaştı. Bir eliyle arkadaşının ağzını kapattı ve onu asfalt yoldan gül çalılarının ve ağaçların arasına sürükledi.

"Ne oldu?" Darya'nın sesi Nohra'nın avucuna çarpıyordu. Dikenler pelerinlerine ve saçlarına takılıyor, kumaşı sıkıştırıyor ve Nohra'nın cildindeki iğne çizgilerini çiziyordu.

İki adam köşeyi dönerken Nohra, "Biri geliyor," diye fısıldadı.

Vezirlerin oğulları yüksek sesle gülüyor, zultamın özel dükkânlarından aldıkları konyakla sarhoş bir halde tökezliyorlardı. Adamlardan biri yere yığıldı ve diğerinin üzerinden sarktı.

Harem dairesinden çıktıklarında Nohra ve Darya bahçede yere yığılmış, gözleri görmeyen, ağzı açık bir adamın yanından geçmişlerdi. Afyonun ekşi kokusu üzerine sinmişti. Görünüşe göre onlar dışında herkes iyi vakit geçiriyordu.

Lofri'nin konukları uzaklaştığında Nohra, dikenlerin arasından sıyrıldı, saçlarını düzeltti ve örgüsünü

geri dön. "Pekâlâ. Elimi tut ve kapıdan çıkana kadar hızıma ayak uydurmaya çalış."

"Saraydan mı ayrılıyorruz?" Darya'nın ağızı açık kaldı. "Sokağa çıkma yasağı ne olacak?"

"İskelede açıklayacağım. Cali ve Saf zaten oradalar." Darya başını salladı. "İskele mi? Neyi söylemiyorsun?"

"Konuşmamız gereken ve kimsenin duymasını istemediğimiz şeyler var," diye tısladı Nohra. "Yapmamız gereken planlar var."

"Planlar' mı?" Darya'nın ışıltılı gözleri sertleşti. "Bir ziyafetten ya da benim bileceğim bir şeyden bahsetmiyorsun. Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

"Sarayda bizim duymadığımız şeyleri duyuyor ve görüyorsunuz. Bizim gibi izlenmiyorsunuz. Bizim gidemediğimiz yerlere gidebiliyorsunuz. Senin gibi birine ihtiyacımız var."

"İhtiyacınız olanın ben olduğumu sanmıyorum. Son zamanlarda sadece *Darya olmak* ve başka bir şey olmamak tüm enerjimi alıyor. Daha yeni yeni kendimi normal hissetmeye başladım."

Nohra ilk ölümün ne kadar zor olduğunu biliyordu. Pişmanlık dağları aşan hızlı bir nehirdi ve akıntısı suçluyu aşağı çekiyordu. "Sadece bize kulak vermeni ve duyduklarını bize bildirmeni istiyorum." Bu geceden sonra Nohra onu planlarının daha tehlikeli kısımlarından koruyabilir, gelecek savaştan koruyabilirdi. "Büyükannene bir mektup göndermen gerekebilir."

"Şşşt, muhafızlar geliyor," diye fısıldadı Darya, Nohra'nın elinden tutup onu öne doğru çekerek. Çalıların arasından tökezleyerek çıktılar, üstü kapalı geçitten geçip çimenlerin üzerine çıktılar. Nohra döndü ve bir yağ lambasının parıltısını yakaladı.

"Bataar'ın ana kapıda nöbet tutan askerleri var," diye açıkladı Nohra, yeniden öne geçerek. "Ama Aalya'nın küçükken bulduğu o deliğe, Roksanya'nın çeşmesinin yanındaki o gevşek tuğlalara kimse ulaşamadı."

"Oradan mı çıkacağız?"

Nohra duvarın yanına çömelmiş, beyaz blokları kaldırıp bir ağacın arkasına yığıyordu. "Evet."

"Yine de buradan geçebilir miyiz? Artık küçük kızlar değiliz."

"Birimiz sıkışırsa sorun olur." Nohra bir tuğlaya takılan uzun bir saç telini aldı ve inceledi. "Cali

sıkıştı. On yıldır büyümedi ama yine de başaracağımızı düşünüyorum." Cali'nin talmid'i tuğlaları arkasındaki yerine sıkıştırmış olmalıydı.

Darya ikna olmuş görünmüyordu, kaşlarının arasındaki çatıklık düzelmeyi reddediyordu. "Safiya bu taraftan mı çıktı?"

"Saf saatler önce, gün batımından önce başka bir yoldan sıvıştı. Oda hizmetçilerinden biri bütün gün Bataar'ın muhafızlarıyla birlikte onu korudu." Nohra gözlerini kısarak saray duvarına baktı. Bu taraf pürüzsüzdü ama yerden altı metre yükseklikte, dışa bakan taraftaki mazgalların altında dikenler vardı. "Önce sen git, gerekirse ben seni iterim," dedi alçalarak. Zemin ıslak ve yumuşaktı, avuçlarına sünger gibi yapışıyordu.

Darya deliğe sıkıştı. Karanlıkta iki metre kadar sürünmeleri, dışa bakan taraftaki tuğlaları itmeleri gerekiyordu ve sonra geçeceklerdi.

"Sıkıştım," diye fısıldadı Darya.

"Ne, şimdiden mi?" Nohra arkadaşını iterek öne doğru atıldı. Diğer taraftaki tuğlalar sıyrıldı. Bazıları tepeden aşağı takırdayarak tebeşir gibi ufalandı. Nohra ve Darya yuvarlandılar ve şehrin caddesine düşmeden önce yayılmış elleriyle kendilerini yakaladılar.

Darya çömeli kırık taş parçalarını topladı. Birlikte saray duvarındaki Nohra ve Darya büyüklüğündeki deliği beceriksizce doldurdular. Çabaları karanlıkta bile geçerliydi.

Nohra ayağa kalkıp üzerindeki kiri ve tozu fırçaladı. "Acele etmeliyiz. O küçük bozkır faresi muhtemelen çoktan beni aramaya başlamıştır."

Saraya yakın sokaklar devriyeler dışında sessiz, boş ve ışıksızdı. Fenerler karanlıkta hareket ediyor ve Nohra duvara yakın durdukça ayak sesleri hafızasına işlediği kalıplarda yankılanıyordu. Şehrin derinliklerinden daha fazla ses geliyor ve uzaklarda sarı ışıklar parlıyordu. Nohra'nın nabızı hızlandı. Darya'nın elini sıkıca kavradı ve onu iki bina arasına sıkışmış dar bir merdivenden yukarı çekti. Dar'ın kalbi avucunun içinde atıyordu.

"Bir devriye bizi bulursa ne olacak?" Darya sordu. Bu kolay bir soruydu.

"Kaçarız."

Darya topuklarını sıkarak ikisini de durma noktasına getirdi. Ne zaman bu kadar güçlenmişti? "Bu çok tehlikeli. Senin için bile. Aalya'nın uyanık olması bile bir mucize. Onun ya da küçük kardeşinin hayatını tehlikeye atıyor olabilirsin. Ya da *senin*."

"Artık geri dönmen için çok geç Dar. Tek başına değil."

İleride, küçük bir avluya sıkıca doluşmuş adam kalabalığından bağırışlar geliyordu. Çatallı Kule bulanık siyah gökyüzünde belirliyordu, hapishanenin taş duvarları ıssız, parmaklıklı pencereleri karanlıktı.

Darya dudaklarını büzdü, kaşları çatıldı. "Sokağa çıkma yasağı olduğunu sanıyordum."

Nohra'nın midesini bir korku sızısı kemirdi. "Muhtemelen sadece bir gösteridir. İnsanlar huzursuz. Benden ayrılma, iyi olacaksın."

"*Kendim* için endişelenmiyorum."

Pelerinli adamlar sokakta çırpınan bir adamı sürüklüyordu. "Lütfen, hayır!" diye bağırdı. Vezirlerin çok korktuğu kanunsuz adalet bu olmalıydı. Meydanın ortasında, hapishane kulesini gören biri suçların listesini okudu. Bataar'ın fethi şehrin fitnesini körüklemişti. Artık herkes devrimci olmak istiyordu.

Pelerinli bağları Nohra'nın boynuna keskin bir çekişle battı. Darya'nın gözleriyle karşılaştı ve onlarda bir ateş gördüğünde şaşırdı. "Geri dönmek için çok geç değil," diye hırladı Darya. "Eğer bundan vazgeçersen, Safiya ve Calidah da vazgeçecek. Ve eğer kuzenin itaatkâr davranırsa, Kraliçe Clemiria-"

"Ve sonra her şey yoluna girecek mi?" Nohra sözünü kesti, sabrının son kırıntıları da duman gibi buharlaşıyordu. "Olmayacak. Babam, kız kardeşimle evlenmeyi planlayan adam tarafından öldürüldü. *Onun* kışkırttığı çatışmada ağır yaralandı. Kendi adını bile hatırlayamıyor!"

Darya'nın gözlerindeki alev kıvılcımları bir rüzgâr esintisiyle söndü. "Nohra-"

"Hayır, hayır, bana *Nohra* deme. Barbar piç nihayet harekete geçtiğinde, köpek beyinli üvey kardeşim *Nassar* - Nuna onun sidik kokan ruhunu alsın - afyon bağımlısı iskelet Ervan Lofri ile birlikte Kalafar'a komuta edecek. Her şey yolunda gitmekten çok uzak olacak."

"Nohra!" Darya bağırdı, bağıracak kadar yüksek değildi ama bir taş fırlatmış gibi canını yakacak kadar sertti. Siyah gözleri sanki kendini şaşırtmış gibi büyüdü. Nohra onu tanıdığından beri hiç sesini yükseltmemişti. Başını eğen Darya yutkundu ve boğazını temizledi. "Tam olarak ne farklı olurdu?"

Nohra homurdandı. "Hayal edebileceğinden çok daha fazlası. Annem Rami'yi o tahta oturtmak için öldü. Onun bir hiç uğruna çürümesine izin vermeyeceğim."

Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Oğlu için bir zultam ister miydi, yoksa onların annesi olmaya devam etmek için mi?

Nohra, Darya'nın ona öyle bakmasından hoşlanmıyordu. Acıyarak, sanki sırtında kıvranan bir böcekmiş gibi.

"Aileni sevdiğini biliyorum ama cariyeler için Nassar'ın ya da babanın yatağını ziyaret etmeleri fark etmez. Fahaad, Laila, tahtta kim oturursa otursun hepimiz uyanmak ve işe gitmek zorundayız. Bizim hayatımız dursa bile saraydaki hayat durmuyor."

Nohra doğruldu. "Hayatında uğruna savaşmaya değer bir şey yok mu? Her şeyin eski halini sevmiyor muydun?"

"Ben yaptım!" Darya sesini alçalttı. "Yoksa yapmazdım... Sen, Fahaad ve büyükannemin mektupları bende. Benim her zaman uğruna savaşmaya değer şeylerim oldu. İnsanlar, tahtlar değil."

"Benim için savaşacağını mı söylüyorsun?" Nohra bastırdı. "Benim için öldürür müsün?"

Darya titredi. Nohra bunun öfkeden mi, korkudan mı yoksa kızgınlıktan mı kaynaklandığını anlayamadı. "Ben her zaman senin için mücadele ettim. Mutlu olmayı deneyemez misin? Eğer izin verirsen her şey yeniden normal olabilir. Hiç olmamış gibi davranabiliriz. Bataar evlilik sözleşmeni feshedebilir ve kuzeye gitmek zorunda kalmazsın. Sen Dumakra'ya, Kalafar'a, bize aitsin. Kalbin bu şehre ait."

Bir an için Nohra'nın hatırladığı, Tepeye gittiğinde başkentte bıraktığı Darya'ydı. Nohra'nın kulaklarına kan hücum etti. İleride bir adam inliyordu, ölüm sancıları içinde boğuk bir ses.

Aralarında Nohra'nın uzanamayacağı bir uçurum açılmıştı. Fahaad ve Darya'yla yıldızları izlediği geceleri bir daha geri kazanacakmış gibi davranamazdı. Mutluluğu seçemezdi

Ailesinin intikamını almamak pahasına onlarla birlikte olacaktı. Bataar babalarının kalbini gömmelerine bile izin vermemiştir. Yeminleri, hayatının asla sadece ona ait olmayacağı anlamına geliyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı şehir muhafızlarının koyu gri üniformasını giyen bir adam. "Dağılın, evlerinize dönün. Meydanı boşaltın yoksa bugün asılan tek kişi o olmayacak." Ona destek veren askerler uzun boylu ve geniş omuzluydu. Pelerinleri sallanıyor, ellerindeki çelik tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Gölgelerden fırlayan bir adam Darya'yı itip kaktı. Adamın kolu geriye savruldu ve öne doğru savrularak bir muhafızın çenesine çarptı.

"Sen de öl, domuz!" diye bağırarak üniformalı adamı hırpaladı.

Darya tökezledi, gözleri iri, yağdan kayan ay gibiydi. Bir başka adam da muhafızın ellerini arkadan kavrayarak üzerine çullandı.

"Tanrıçasız aptallar," diye küfretti Nohra, şehir muhafızlarından daha fazla kişi kavgaya katılırken. Küçük kalabalık etraflarını sarmış, Darya'yı da akıntılarına kaptırmıştı.

Nohra hiç tereddüt etmeden gübre, ter ve alkol kokan dalgaların arasına daldı. Bir adamı üzerinden itti ve bir diğerinin serseri yumruğunun yönünü değiştirdi. Darya'nın yakasına uzandı ama bedenlerin baskısı onu daha da derine çekmeye devam etti. Nohra dirseğini bir adamın şakağına çarptı. Yumruğunu ikinci bir kişinin kaburgalarına savurdu. Bir fenerden çıkan ateş yüzüne doğru yaklaştı. Muhafızlardan biri düştü ve yalayıcı alevler çığlık atan kalabalığa yayıldı.

Geri çekilen bedenler arasındaki küçük bir boşlukta Darya kaldırım taşlarının üzerine yığılmıştı. Nohra onu arbededen uzaklaştırıp dar bir sokağa doğru çekti.

Fahaad'ın tuniği ve pantolonu ona çok uzun gelmişti. Nohra yaklaştı, ip kemeri yeniden düğümledi ve sıkılaştırdı. "İyi misin?" diye sordu. "Başını aşağıda tut ve bana yakın dur."

"Nohra, ben-"

"Özür dilerim."

"Hayır, haddimi aştım... Hatalıydım." Darya'nın sesi o kadar zayıftı ki, bağırışlar, çığlıklar ve yüzlere çarpan sopaların, karınlara giren botların ve kalabalığı yaran kılıçların sesleri arasında seçilmesi zordu.

Birbirlerini incitmek dışında ikisi de nasıl gerçekten üzgün olabilirdi ki? Gerçekten kalplerinden geçen sözleri söylemişlerdi.

Gürültü arttı. Bir kedi tısladı ve sokak köpekleri havladı. Eğer Lofri ve Bataar'ın adamları Kalafar'da sokağa çıkma yasağını sürdürüyorlarsa, en azından Kardeş Şehir'i ve Harpy kraliçesini dize getirme umutları yoktu. Nohra ve Darya, nöbetçilerden gelen takviye birlikler eğri kılıçlarını sallayarak koşarak yanlarından geçerken gölgelerin arasına sıkıştılar.

Gidecekleri yer rıhtıma bir kilometreden daha az mesafedeki bir evdi, ticaret gemilerinden gelen keskin balık kokusunun taşındığı kadar yakındı. Kapı kırık, boyası aşınmış ve soyulmuştu.

"Burada biri mi yaşıyor?" Darya, çekilmiş perdelere doğru başını sallarken nefes nefese kalmış gibi görünüyordu. O kadar bitkin olmasına imkân yoktu.

Kapı gıcırtyla açıldı ve Safiyya'nın yüzü, bir mumun soluk ışığıyla aydınlanarak ortaya çıktı. "Haydi, saat geri dönmeden içeri gir." Sırıttı. "Darya. Seni gelmeye ikna etmesine şaşırdım."

"Prenses." Darya kibarca başını salladı.

"Demek pazar günleri gizlice gittiğiniz yer burası?" Nohra sordu. İnce merdiven boşluğunda rahat bir yatak olmalı.

Saf omuz silkti. "Zevkinize uygun değil mi?"

Nohra etrafına bakındı, gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu. Zemin keskin bir şekilde sağa doğru çıkıntı yapıyor ve çökük tavan eğiliyordu. Çatıdaki bir lekeden damlayan su, bir kovanın içinde şırıltıyordu. Nohra pelerinini çıkarıp astı.

"Yağmur yağdığında tavan haftalarca akar," dedi Safiyya onlara. Elindeki mumu apliklerden birine tutup önce onu, sonra diğerini yaktı. "Takip edilmediğinize emin misiniz? Bugünlerde sürekli bir gölgeniz var."

"Eğer bir kuyruğumuz olsaydı, hapishanenin yakınındaki çatışmada kesinlikle kaybederdik." Nohra başını eğerek odanın etrafına baktı. "Aslında o kadar da kötü görünmüyor." Toprak fırının üzerindeki boşluğa bir mozaik yayılmıştı. Dantel bir masa örtüsü, oymalı ayakları olan sağlam bir masayı örtüyordu-"*Cali!* Ödümü kopardın." Gözleri heykel gibi duran kuzeninin önündeki katlanmış kâğıda takıldı. "Mektup bu mu? Henüz açmadınız mı?" Dikdörtgen şeklindeki mühür

Babasının aldığı pek çok mektubu süsleyen kırmızı parşömen. Nohra parşömeni kaptı ve balmumunu kırdı.

Calidah kollarını kavuşturdu. "Biz de seni bekliyorduk. Yüksek sesle okuyacak mısın? Bugün onu taşıyan kuşu yakaladım. Annemden geliyor."

"Kraliçe'den geliyorsa, Tanrıça aşkına neden bana gönderilmiş?" Darya, Nohra'nın etrafına bakarken pelerinini özenle katlayarak sordu.

"Bataar'ın adamlarının Rayenna'dan gelen her şeyi okuyacağını düşündüm," diye açıkladı Calidah. "Seninle büyükannen arasındaki yazışmaların daha az şüpheli görüneceğini düşündüm."

"Üzgünüm Dar, sen bizim kamuflejimizdın." Safiya Nohra'nın diğer omzunun üzerinden bakmak için parmak uçlarında durdu. "Pegasus boku. Açıkçası ben de bunu bekliyordum."

Cali'nin yüzü buruştu. "Çok öfkeli, değil mi?"

Nohra, Clemiria'nın Aalya'yı "yeni bir yük" olarak nitelendirdiği ve *Segreant* kalkanına yatalak olmayan ve sağlıklı bir Harpy'nin adını vermenin görevleri olduğunu söylediği paragrafa göz gezdirdi. Teyzesi sadece zalimce sözlerden rahatsız olurdu. Clemiria bir keresinde Nohra'ya melez demişti. Gerçi bu, Merv'in ona Aglealı bir fahişenin kızı demesi kadar kötü değildi. Bunu söylerken Nohra'yı görmemiş gibi davranmıştı. Clemiria'nın tiksintisi en azından gizlenmemişti.

Aalya hakkında yanılıyordu ama şimdi onun acımasızlığına ihtiyaçları vardı.

"Clemiria'nın savaşmak istemesi iyi bir şey," dedi Nohra. "Eğer istemeseydi, elçiler Rayenna'ya ulaşmadan önce onu ikna etmemiz gerekirdi."

Nohra teyzesinden nefret ederdi. Clemiria bir pegasusun üzerindeki çapak gibi babasının yanından ayrılmıyordu. Ama şimdi işe yarayabilirse, aile dramlarının hiçbir önemi kalmazdı.

"Savaşmak en iyi seçeneğimiz olmayabilir," dedi Saf. Nohra ters ters baktı. "Başka ne gibi seçeneklerimiz var?"

"Sınır gökyüzüdür." Omuz silktili. "Eğer kararını vermediysen, başkenti terk etmeyi düşünüyordum."

"Kaçmak mı? Neden kaçasın ki?"

Safiya aniden akan çatıya odaklanmış gibiydi. "Zira bekliyor."

Nohra yutkundu. "Babamın mı?"

"Benim değil Nohra," diye tersledi Saf. Sakinleştirici bir nefes aldı. "Zultam her zaman son sözü söyler. Kalafar'da son bir prens ya da prenses doğacak."

Nohra'nın parmakları mektubu sıkıca kavradı. "Gidiyor musun o zaman? Onunla birlikte kaçacak mısın? Bizi terk mi edeceksin?"

Darya elini Nohra'nın koluna koydu.

"*Ben de istiyorum.*" Saf'ın sesi umutsuz bir fısıltıya dönüşmüştü, küçük gülümsemesi ise cansızdı. "Tanrıça, Nohra, istiyorum. Ama yapmayacağım. Bu savaşı kazanabileceğimizi düşündüğüm için değil; yalnız ölürsen vicdanım beni öldürür."

Nohra bu hafifliğe daha sonra çok kızacaktı. Zultam'a çocuk veren cariyeler güzel bir ev ve hizmetkârlardan oluşan bir maiyetle ödüllendirilirdi. İktidar için komplo kuramayacakları bir yere gönderilirdi. Safiyya'nın annesi Suri gittiğinde, yas tutmaktan hâlâ kırılğan olan Nohra'ya bakacağına dair söz vermişti. Ve şimdi, bu taze keder anında, Saf da gitmekle tehdit ediyordu.

"Bunu yok etmeliyiz." Nohra bir dolaba doğru yürüdü ve Safiyya'nın eşyalarını karıştırdı. Çıra kutusunu bulduğunda, bir parça çakmak taşını ateşe vurarak önce kömür bezini, sonra da ocaktaki odunları yaktı. Kâğıdın bir köşesini ateşe tuttu ve ateşin onu yutmasına izin verdi.

Darya konuştu. "Kraliçe ne yazmış? Ne dediğini anlamıyorum."

"Savaş istiyor," diye açıkladı Saf. "Nohra da öyle. Clemiria Teyze Bataar'ın teslim şartlarını kabul etmeyecek. Rayenna'yı bağımsız bir şehir devleti ilan edecek."

"Yani Bataar şehre gidip onunla savaşacak mı?"

Cali'nin yüzü ellerinin arasına düştü. Hafifçe kafasına vurarak inledi. "Ölmeye hazır değilim. Conservium'da bir yıl daha geçirdikten sonra tam anlamıyla bir maven olacağım. Sadece bir şeyler düşünmemiz gerekiyor."

Nohra bir sandalye çekip oturdu, bir kalem kaptı ve hokka ile parşömene uzandı.

"Bekleyebilir misin, Nohra?" Calidah tersledi. "Henüz düşünmeyi bitirmedim, yani daha başlamadığını biliyorum."

"Bu seni şaşırtabilir ama mektup yazmak için Conservium eğitimine ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Nohra, kelimeleri kâğıda çizmeye başlamıştı bile.

Safiya, "Ben de," diye cıvıladı. "Yangına körükle gitmeyelim. Teyzemizle anlaşıyor olabilirsiniz ama kişilikleriniz söz konusu olduğunda ikinizin çok fazla ortak noktası olduğu kesin."

"Bu da ne demek şimdi?" Tüy kalemin ucu gıcırdayarak durdu ve kemik rengi parşömenin üzerine bir mürekkep püskürdü.

"Daha dengeli kuzenimizin bir mektup yazmasına izin verelim. Sonra onu okuyup tamamen diplomatik olduğundan ve akliselimliğimizi yansıttığından emin olabiliriz." Saf kalemi Nohra'nın elinden aldı. "Öncelikle tüm seçeneklerimizi değerlendirmeliyiz. Üç adım önde olmalıyız. Bir plan, bir yedek plan ve bir-"

"Kalemi geri ver. Benim zaten bir planım var." Nohra'nın göğsü aldığı kesik kesik nefesle sarsıldı. Bataar Rayenna için harekete geçmeden önce Clemiria'dan birliklerini Kalafar'a göndermesini isteyeceklerdi. Teyzelerinin kuvvetleri şehri geri almalarına yardım edecekti.

"En iyi yaklaşımımız hile yapmak," dedi Calidah. "Ordumuz yok, bu yüzden Bataar'ın istediği gibi davranıp güvenlerini kazanmalıyız. Annemden onunla geçici olarak anlaşmasını isteyeceğiz. Eğer bu oyunu doğru oynarsak, şimdi savaşmamıza gerek kalmaz."

"Bu oynamak istediğim bir oyun değil." Nohra ellerinin titremesini engellemek için parmaklarını sıktı. "Bataar'ın ölmesini istiyorum. Kanının ellerime bulaşmasını ve başının demir bir kazığa geçirilmesini istiyorum. Rami'yi tahtta istiyorum, Kalafar kralı ya da başka bir aptal uydurma unvanla değil. Aalya'nın Gryphon Kralı'nın üçüncü karısı olmasını istemiyorum." Titreyen elini yere vurarak hokkayı tıkırdattı.

Calidah yere yığıldı. "Eğer benim bitirmemi beklerseniz. Kazandığımız zaman içinde ittifaklar kuracağız. Bataar'a sadakat yemini etmeye devam etmek istemeyen bozkır lordları olmalı. Tobukaah Rhah'ın oğulları var. Muhtemelen babalarının ölümünün intikamını almak istiyorlardır, tıpkı senin gibi. Bataar'ın batıda terörize ettiği ejderha lordları var. Ve bazı vezirlerimiz Nassar ve Lofri yerine Rami'nin tahtta olmasından fayda sağlayabilir. Aglea'da ittifaklar bile kurabiliriz!

Merik Ward'ın oğluyla yaptığı evlilik anlaşmasıyla, Barrister's Bridgewall'un güneyindeki Aglea lordlarının çoğunun bağlılığını sağlayabiliriz."

Nohra başını salladı. "Yani ben onun oğluyla evleneceğim ve bir Aglean ordumuz olacak. Bu doğru mu, aşağı yukarı?"

"Kuzey lordunun oğluyla evlenmek istemediğini sanıyordum," dedi Darya. "Kalafar'da kalmak istemiyor musun?"

Nohra dişlerini sıktı. "Onunla evlenmek *istemiyorum*. Evlenmek *zorundayım*. Babamın istediği buydu ve Rami'yi tahta çıkarabilecek olan da buydu."

Safiya Nohra'nın omuzlarını sıktı. Nohra kız kardeşinin parmaklarını ısırarak istedi. "Babamız öldü. Sen de onun planlarını bir kenara bırakabilirsin. Artık hayatını onun onayıyla harcama. Görevini tamamladın ve artık kendi hayatın olabilir."

Bu sözler Nohra için bir anlam ifade etmiyordu. O bir Harpy Şövalyesiydi. Yemin etmişlerdi. Başarısız olmak bu yeminleri anlamsız kılmazdı.

"Düşün. Rami zultam olmak istiyor mu?" Saf sordu.

"Affedersiniz?" Nohra döndü ve ona göz kırptı. "Neden istemesin ki?"

"O sadece küçük bir çocuk. Şiir yazmayı, avlanmayı ve iskeledeki yelkenlileri izlemeyi seviyor."

"Ve? Birçok kral yetenekli hattatlardır. Zultamların yüzlerce yelkenlisi var."

"Bir savaş başlatmadığınız ya da bir ticaret yolu açmadığınız sürece, kimsenin koca bir tersaneye ihtiyacı yoktur. Küçük bir tekneyle mutlu olabilir. Ama burada kalamaz. Nassar nefes aldığı sürece Rami başkent dışında her yerde daha güvende olacaktır."

"Ne demek istiyorsun? Hepimiz korkmuş köpekler gibi kaçalım mı, yoksa Nassar'ı öldürelim mi?" Nohra onun avluda ölmesini istemişti ama o onların kardeşiydi. Artık soğukkanlı olduğu için onu öldürmeyi planlayamazdı.

"Yönetimi ele geçirirsek onu sürgüne gönderebileceğimizi mi sanıyordun?" Safiya alay etti. "Belki onu Rayenna'ya gönderir ve onların dövüş arenasında ne kadar dayanabileceğini görürüz. Onun üzerine on ego bahse girmezdim."

Nassar muhtemelen babalarına ihanet etmeyi düşünmüyordu ama Nohra kendi kanını daha fazla dökmek istemiyordu.

Gergin bir sessizlik çöktü. Nohra titredi, yaz sıcağına ve cıtırdayan odunlara rağmen üşüdü. Hava akımı olmuş olmalıydı. Müftü kalın kapıdan içeri girdi, bağırışlar ve kaldırımlara vuran botların gürültüsü sokaklarda yankılandı. Bir gümbürtü ve birinin vücudu pencereye çarparak camları tıkırdattı.

"Neler oluyor?" Safiya sinsice yaklaştı ve perdeyi geri çekti. Gözlerini kısarak karanlığı baktı.

Nohra, "Kanunsuzlar Larcstreet'te bir adamı öldürdü ve bazı şehir muhafızlarına saldırıyorlardı," diye açıkladı. "Hapishanenin arkasından dolanan rotayı izlersek, dönüş yolundaki çatışmalardan kaçınmış oluruz."

Darya onun yanına sıkıştı ve kavuşturduğu ellerini cama bastırdı.

Safiya geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Şehrin yarısı bir çatışmadan mı kaçıyor? Larcstreet'ten gelmiyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Nohra buruşturduğu mektubu yere bıraktı.

Dışarıdaki kalabalığın hepsi aynı yöne, yokuş aşağı doğruya doğru koşuyordu. Komşu evlerin ışıkları parlıyordu. Paçavralara bürünmüş bedenlerin çılgınca baskısı, çatlak bir kapıya doğru kabardı. Kapı açıldı ve erkekler yaşlı annelerini iterek ve çocukları el sallayarak güvenli bir yere götürdüler. *Ding, ding, ding*, şehrin çanları çalmaya başladı.

"Askerler rıhtımda bir şey mi yapıyor?" Nohra sordu. "Gidip bakalım." Safiya asılı pelerinlerin arkasına uzanıp *Canavarlar Kraliçesi* kılıfında.

Darya ayağına kalktı ama Nohra onu kenara çekti ve mutfak sandalyelerinden birinin üzerine katlanmış bir pelerin aldı. "Cali'yle kal. Seni saraya götürmek için yakında döneceğiz. Bu bir emirdir, Dar. Beni takip etme."

Dışarıda alarm zillerinin sesi geceyi deliyordu. Nohra ve Safiya mücadelenin içine daldılar ama rıhtıma doğru ilerlemek Tırpan'ın akıntısına karşı yüzmek gibiydi. Dirsekler Nohra'nın kaburgalarına saplandı ve ayaklarını yere basabilmek için kayan ayaklarını genişçe açmak zorunda kaldı.

Nohra kundakta bir bebek tutan bir kadını yakalayıp sabitledi. "Hadi o zaman, sen içeri gir," diye mırıldandı, sözleri şehir muhafızlarının uzaktan gelen bağırışları arasında zar zor duyuluyordu. Nohra onu Saf'ın evine doğru götürürken, elindeki kız hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Aniden

Erkekler gözlerinde titreyen umutla Nohra'ya çarptı.

"Lütfen, karım koşamıyor!"

"Oğlumun kanaması var!"

Saf homurdandı ve her ne felaket yaşanmışsa mültecileri orantısız iskele evine doğru el salladı.

"İyi olacak mısın?" Safiya sordu. Cali ve Dar, yırtık pırtık, lekeli giysiler içindeki bir sürü sivilin başında duruyordu. Koyunları koruyan iki köpeğe benziyorlardı. Calidah başıyla onayladı.

Nohra soluk soluğa kalmış genç bir adama baktı. "Ne oldu?"

"Rıhtımda saldırıya uğradık," diye hırıltılı bir ses çıkardı. "Saldırı suya."

Tahliye edilenlerin ağzından daha net bir şey almak imkânsızdı. Gecenin karmaşasında, üzerlerine çöken, onları kesen ve çocuklarını çalan şeyi tam olarak görememişlerdi.

Nohra ve Safiya kendi gözleriyle görmek zorundaydı.

"Gitmemelisiniz." Darya'nın sesi, boğuk çığlıklar ve soluk soluğa nefesler arasında yankılandı. Yüzü sanki sesler çok fazlaymış gibi buruşmuştu.

Nohra gülümsedi. "Şimdi seni dinlemeye başlayamam; geleneği bozmuş olurum."

Safiya, "Eğer muhafızlar gelirse, arka taraftan ortak avluya kaç," diye uyardı. "Başka bir şey olursa, pencereleri kapatın, ışıkları söndürün ve hareket ettirebileceğiniz herhangi bir mobilyayla kapıya barikat kurun."

Titrek sözler aldıktan sonra ayrıldılar.

Nohra ve Safiya rıhtıma doğru ilerledikçe azalan kalabalık temizlendi, ta ki nehir limanının etrafında dağınık halde duran tek tük şehir muhafızları kalana dek. Su yükselmiş, rıhtım duvarından aşağı inen taş basamaklara vuruyordu. Balık kılçıkları, ağ yığınları ve kırık sandık parçaları nehir kıyısında yere dökülmüştü. Demirli gemilerin gölgeli direkleri ağaçlar gibi sallanıyordu.

Genellikle balık pazarı takas sesleri, ölü balıkların teşhir tepsilerine dökülüğü ve Marafal'dan gelen tüccarların sarhoşça mırıldandıkları kürek şarkılarıyla doluydu. Yük teknelerini bağlayan halatlar inerken, nehir gemileri iskelenin tahtalarına çarparak sallanıyordu. Kaldırım taşları ıslaktı ama bazı su birikintileri gözle görülemeyecek kadar karanlıktı.

su olabilir. Yanmış pirinç ve kuru fasulye dolu tencere ve tavaların yanında yanan ocaklardan dumanlar yükseliyordu. Lekeli yatak örtüleri ve derme çatma çadırlar Nohra ve Safiya'nın etrafından dolaşmak zorunda kaldığı bir labirent oluşturuyordu.

Suya doğru inen taş çıkıntıdan, nehir tekneleri ve daha fazla kırık dökük çadırla dolu iskeleler uzanıyordu. Orada demirlemiş ticaret gemilerinden biri düzensiz bir şekilde sallanıyor, pruvası iskelenin kenarına sürtünüyordu. Pruvası, halatının bağlı olduğu metal klemense çarptı. Tahtalar kırıldı ve bir ses yükseldi. Hızla su alıyordu.

Korku Nohra'nın göğsünü sızlattı, kalbini zehirledi.

"Paga'nın tatlı dudakları," diye tısladı Safiya. "O da ne?"

Nohra gözlerini kırıştırdı, gözlerine güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Bir bulutun gölgesi ayın üzerinden geçti ve gümüş ışık rıhtıma vurarak ticaret gemisinin direğine sarılmış iri şekli aydınlattı.

Nohra'nın kanı dondu. "Kalafar'da olmamaları gerekiyor," diye fısıldadı.

Denizatları Susuzluk'tan gelen yaratıklardı. Marafal'daki gri sakallı çobanların çoğu hiç denizati görmemişti. Yüzlerce yıl önce, başkent henüz inşa halindeyken bir tanesinin Tırpan'da yüzdüğüne dair bir hikâye vardı, o kadar eski bir hikâyeydi ki muhtemelen çocuklara kirli sularda yüzmeleri için anlatılan bir şehir efsanesiydi.

Safiya, "Hayvanat kitaplarındaki resimlere hiç benzemiyor," dedi. *Beasts of Land, Sea and Sky*'daki resimde denizatının fırfırlı etekleri, uçuşan yeşil bir yelesi ve kıvrık, yılan gibi bir kuyruğu vardı.

Nohra, "Naji ailesinin mührü de doğru değildi," dedi, sesi kendi kulaklarına bile uzak geliyordu. Gri bir at başını yukarı kaldırdı, tüysüz boynunun iki yanında minik kulakları seğiriyordu.

Nohra geri adım attı, yuvarlak ve ıslak bir şeye takıldı. Dengesini sağlamak için kollarını uzattı. Midesi bulandı. Rıhtım metal kaplar, bez bebekler ve insanların işgal sırasında yanan evlerinden kurtardıkları diğer eşyalarla doluydu. Ama ayağının yanında, miğferinin konik şeklinden teşhis edilebilen bir muhafızın kafası duruyordu. Metal ve kafatasının bir tarafı çökmüş, derisi kırılmış ve ezilmiş bir kavun gibi çukurlaşmıştı. Kollar, bacaklar

cesetler ve göğüs kafesi açılmış bir gövde etrafa saçılmış, kıpırtısız ve hareketsizdi. Kemik, kan, organ parçaları ayaklarının altında çitirdiyor ve eziliyordu.

Denizatının kuyruğu teknenin direğinin etrafında daraldı. Çıtalı yelken garip bir açıyla büküldü ve direk ikiye ayrılırken kendi üzerine katlandı. Denizatının cüssesi yer değiştirdi ve gemi inledi. Boğazının derinliklerinden gelen vurmali bir ses havayı sarstı. Yaratığın başı yana eğilirken gözleri Nohra'ya doğru döndü. Vızıldadı ve tıkırdadı, tiz bir ısıklık sesi çıkardı.

Muhafızlardan biri Nohra ve Safiya'yı fark etti. "Çıkın buradan!" diye bağırdı.

Denizatı suya doğru kayarken tekne rıhtımın kenarına çarptı. Nohra sağa sola baktı, bakışları herhangi bir hareket belirtisi için karanlığı deliyordu.

Safiya kılıcını çekti. Nohra çevresel görüşünde metal kancalar, sallanan bir mızrak, yırtılmamış bir ip ağ aradı. Kız kardeşinde Canavarlar *Kraliçesi* vardı ama Kalafar'a kocaman, yakut kaplı bir orak asa götürmek, Fahaad'ın kıyafetlerini ödünç almayı anlamsız hale getirecekti. Ceplerini yokladı. Elbette Fahaad'ın bir soyma bıçağı ya da lanet olası at kırbacı vardı. Elleri, dokununca ısınan soğuk bir şeklin etrafına dolandı. Oniks renkli bir hançer çıkardı ve elinde evirip çevirdi. Darya'nın bıçağı. Tanrıça'nın lütfu, yanlışı pelerini almıştı.

"Üzerimize gelirse bu şeyi nasıl sakinleştireceğimize dair bir fikrin var mı?" Safiya sordu. "Atları bilirsin."

"Bu normal bir at değil Saf." "Bir pegasus da değil!"

O haklıydı. Pegasuslar tehlikeli canavarlardı ama aileleri onları evcilleştirmişti. Şimdi kız kardeşleri, küçük kızlar, yırtıcı kuşların sırtında gökyüzünde süzülüyorlardı. Bu canavarı da öldürmek zorunda kalmayabilirlerdi.

"Geri çekil," dedi Nohra, Safiya'yı tutup arkasına iterek.

Bizi kaos ajanlarından koru, diye içinden geçirdi. Kelimeler içgüdüsel olarak geliyordu. *Bizi talihsizliklerden ve yaralanmalardan* koru.

Tanrıça onların değerini görsün ve ışıklarını yok etmesin. Bu canavar Nuna'nındı. Paga'nın yokluğu hayalet acısı gibi ağrıyordu ama

Nohra'nın onu sabitlemek için inancına ihtiyacı vardı.

Çığlık çığlığa emirler, şiddetli su sıçramaları ve boğuk bağırışlar havzanın etrafında yankılandı, iskele boyunca yanaşmış gemilerde yankılandı. Denizatinin toynakları taş çıkıntıyı tırmalıyordu. Onlerinde yükseldi, ay ışığı vücudunu yakaladı. Çakıllı derisinde su parlıyordu. Gözleri bir atinkinden daha küçüktü, boncuk gibi ve başının iki yanında siyahtı. Açık ağzında sıra sıra keskin dişler parlıyordu. *Thurup-thurup-thurup*. Tıkırtı atın boğazının arkasında yankılandı. Nohra, Darya'nın bıçağını tutuşunu ayarlarken başı dönüyor, nefeslerini eşit tutmaya çalışıyordu.

Şehir muhafızlarından biri ileri atılarak kargı ile saldırdı. Denizatinin geniş kuyruğu savruldu. Kuyruğu adamın vücuduna saplandı. Silahın uzun tahta sapı önce parçalandı, sonra adamın boynu kırıldı.

Nohra ve Safiya koşarak rıhtımdaki molozların üzerinden atladılar ve sırtları su duvarına dönük bir şekilde sıkışıp kaldılar. Denizati vücudunu enkazın üzerinde sürüklerken tahta çatırdıyor ve halatlar inliyordu.

"Arkama geçin!" Saf bağırdı.

Denizati hamle yaptı, pembe tükürükler Nohra'nın yüzüne çarptı. Nohra denizatinin keskin dişlerine baktı ve boğazının ucundaki karanlığa daldı. Vücudu kasıldı, bıçağı güçsüzce kaldırırken bir acı şokuna hazırlandı. Bağırışlar, gong benzeri çanlar, hepsi kalbinin düzensiz gümbürtüsü tarafından gölgede bırakıldı. Canavarın sıcak, kokuşmuş nefesinden çürük ve pislik damlıyordu.

Hava Nohra'nın yanağından ısıklık çalarak geçti. Bir karaltı denizatinin boynuna çarptı ve yaratık geriye doğru şaha kalktı, burnu yağın derinliklerine saplanmış şişliğe doğru döndü. Yaradan köpük sızıyordu.

Nohra arkasını döndü. Kendisine uzanan kolu tanıdı. Aynı kollar onu avluda Nassar'ın üzerinden çekip almıştı.

"Bana elini ver," dedi Bataar. Bileğini kavrayan Nohra, kendisini omuzlarından tutup rıhtım kenarındaki yükseltilmiş platforma çekmesine izin verdi. Balsam Nohra'nın etrafını sarmış, keskin tatlılığıyla burnunu kırıştırıyordu. Hayatlarını kurtaran kişi, onun öldürmeyi en çok istediği kişiydi.

Deniz atı, başı at, kuyruğu yılan balığı olan son derece şişkin ve utangaç bir hayvandır. Okyanus dalgalarının tepelerine biner ve yalnız deniz adamlarının baş belasıdır.

-Karanın, Denizin ve Gökyüzünün Canavarları: Fantastik Yaratıkların Çocuk Bestiaryası

Bataar'ın askerleri iskelenin etrafına yayılmış, şehrin alarmı çalarken silahlarını dolambaçlı deniz canavarına doğrultmuşlardı. Böyle bir canavar Dumakran başkentinin ortasına ait değildi. Elbette Nohra ve kız kardeşini bu kaosun ortasında bulacaktı.

"İyi misin?" Bataar, Nohra'nın başını çevirip ona bakarak sordu. "İki gözün ve tüm uzuvların yerinde mi?" Denizatinın dişleri Nohra'nın yüzüne çok yaklaşmıştı.

Nohra titreyen bacaklarının üzerinde geriye doğru sallanarak kurtuldu. Sesi boğuk çıkmıştı. "Tek parçayım."

Üzerinde bir erkek tuniği ve at gübresiyle çizilmiş eski püskü bir pelerin vardı. Neyse ki zırhının içinde değildi. Nohra bir kadına göre uzun boylu ve zayıf kaslıydı. Dumakran tüy çeliği bile olsa, plaka ve zincir onu kanatlı duvarın üzerinden çekmeyi daha da zorlaştırırdı.

Bataar atının dizginlerini çekti. "Sen sür," dedi Nohra'ya, kısrağı sabit tutarken o da eyere doğru sallandı.

Arkasında, Shaza bir ok daha yerleştirip fırlatırken atı gergin bir şekilde kişnedi. Vuruşu yere indi, mil denizatının vücuduna saplandı ve içinde kayboldu. Kıpırdayarak, boynunu büktü

Başını. Etrafını sarmışlardı ama askerlerin atları ondan geri çekildi. Denizatı hiçbir uyarıda bulunmadan, sıcak bir çaydanlık gibi tiz bir ısıklık çaldı ve bir köpük patlamasıyla suyun kenarında kayboldu.

"Kutsal Üstünlük adına bu da neydi şimdi?" Shaza yemin etti. "Geri gelecek mi? Bataar, emrin nedir?" Attan indi ve Nohra'nın kız kardeşi Safiya'nın çömeldiği yere doğru yürüdü, bir kez olsun kül rengi ve kararsız görünüyordu.

"Dağılın ve suyu arayın," diye seslendi Bataar, bakışları atlı askerlerinin ve kanayan kollarını kucaklayan bitkin şehir muhafızlarının yüzlerinde gezinirken dizginleri dikkatli bir şekilde tutuyordu. "Onu öldürene bir kralın fidyesini ödeyeceğim."

Shaza ensesini ovuşturdu. "Prenseslerimizi ne yapalım?" Diğer elini Safiya'nın kılıcına doğru uzattı.

"Biri Prenses Safiya'ya saraya kadar eşlik etsin. Korumalarını iki katına çıkarın."

"Affedersiniz!" Safiya'nın sesi aslan başlı kılıcından daha keskindi.

Şaza başını salladı. "Peki ya diğeri?"

Nohra'yı konuşması için kışkırtmayı deneyebilirdi. "Onu yakınımda tutacağım ve kendim geri götüreceğim." Beş askeri işaret etti ve başını sola, sel duvarının ve nehir yolunun eğimli evlerin kenarına doğru salladı. Atını dolaştırdı ve yokuştan aşağıya, su kenarına doğru yürüttü. Nohra sert bir şekilde oturdu, omuzları geriye doğru çekilmiş ve gergindi.

"Sen ve kız kardeşin burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Sokağa çıkma yasağını mı ihlal ediyorsunuz, görevlilerden mi kaçıyorsunuz?"

Oktai ikisinin arasında bakışlar fırlatarak devam etti. Bataar ona çekip gitmesini ve aralarına biraz mesafe koymasını söylemek için kesik bir hareket yaptı. Shaza'yla birlikte, diye mırıldandı. Şaza sinirlenip onu geri gönderecekti ama belki yalnız kaldıklarında Nohra'dan bazı cevaplar alabilirdi.

Nohra, "Şehirde işlerin ne kadar kötü olduğunu kendi gözlerimle görmek istediğim için beni suçlayabilir misin?" diye fısıldadı.

"Bir dahaki sefere kibarca isteyin, size eşlik edeyim. Senin talmaid belirgin bir şekilde yok. Darya Daheer nerede? Ya kuzenin?" Bataar'ın Calidah'ın yaşamasına hepsinden daha çok ihtiyacı vardı.

Kızgınlık ses tonunu renklendirdi. "Güvenli bir yerdeler. Saf ve ben kalabalığın rıhtımdan kaçtığını gördük ve tek başımıza araştırmaya gittik." Bacağı adamın böğrüne değdi ve temasla birlikte kaskatı kesildi.

Bataar da onun dokunuşuna doğru eğilmek istemedi. Bu gece ihanet kokuyordu. "Omzunun üzerinden nefes alan silahlı muhafızlar olmadan işlemek istiyorsan, bana nerede olduklarını söyleyeceksin."

Ne yapıyorlardı? İsyan mı kışkırtıyorlardı? Huzursuzluk mu ekiyorlardı? Kesin amaçları ne olursa olsun, Harpy Şövalyeleri dinleyen kulaklardan uzakta konuşmak istemişlerdi. Bataar'dan uzakta.

"Eğer Kalafar'da bir ayaklanma başlatmaya çalışıyorsanız, o ateşlerin yanmaya devam etmek için çıraya ihtiyacı yok," dedi ona.

Kekeledi. "Ben-"

"Burası çok tehlikeli. Sokağa çıkma yasağının amacı insanları güvende tutmak. Sen de dahil olmak üzere ailen benim korumam altında. Ölümün benim elimde olurdu."

Sertleşti. Biraz daha gerilirse patlayacaktı. "Beni korumak konusunda endişelenme." Kadının öfkesinin ateşi adamı yaktı. "Kalafar'da Harpy Şövalyeleri insanları güvende tutar."

Camlar kırıldı ve yukarıdaki evlerden birinin kapısı gümbürdedi. İki askerine soyunup sesi araştırmalarını işaret etti.

Bataar atını ilerletirken karanlık suyu izledi. Nehir sessizdi, taşların üzerinde sallanıyor, uzak kıyısı siyah bir okyanus gibi uzanıyordu. Denizati gitmişti ama Shaza onu vurduğunda ruhunu görmemişti. Gryphonların bile ruhları vardı. Bütün bu durum onu ürkütücü bir şekilde boşlukta bırakmıştı.

Yüzleri gizlenmiş olsa da, Üstün Ruh Bataar'ın boynuna doğru aç aç nefes alıyordu. Prenseslere rastlamadan önce, rıhtımın üzerindeki renk kasırgası onu öylesine ilkel bir korkuyla doldurmuştu ki kusabilirdi.

Suyun kenarında, ay ışığında beyaz bir şey parıltıyordu. "Burada kal," dedi Bataar.

Nohra öfkeleni. "Bu bir emir mi?"

"Hayır, ama at sürmeye gitmeyin."

Son iki askeri doğrudan bir emir almadan kararsız bir şekilde birbirlerine baktılar. Alarm zilleri çalmaya devam etti. Şimdiden bir baş ağrısı

Bataar'ın seğıren gözünün arkasına saplandı.

Nohra'nın botları kaldırım taşlarına çarptı, karanlık silueti ona doğru ilerliyordu. "Neye bakıyorsun sen?"

Diğer iki asker attan indi. Biri Bataar'ın atının dizginlerini tuttu. Geride, sudan uzakta, rüzgârdan yıkılmış evlerin yakınındaki gölgelerin içinde kayboldular.

"Eğer onu suda görürseniz geri çekilin," diye uyardı Nohra. "Kuşatıcı Ruh'unuza yeniden katılmakla ilgilenmiyorsanız tabii."

"Üstün," diye düzeltti Bataar dikkati dağılmış bir şekilde, sıcak ve yoğun havaya rağmen tüyleri diken diken olmuştu. "Üstün Ruh."

Nohra iyice yaklaştı. "Kuşatıcı olmadığına emin misin? Belki de Dumakranca kelimeyi yanlış anladın."

"Sanmıyorum." Bataar diz çöktü ve suyun kenarındaki köpükten bir avuç aldı. Köpükleri eldivenli parmaklarının arasına sıkıştırdı ve Nohra'nın kutsal alanda bıçağa uzandığı gibi ona da uzanması ya da sudan bir şey fırlaması ihtimaline karşı bir elini kılıcının üzerinde tuttu. "Bu taraftan gitmiş olmalı. Kaç kişiyi öldürdüğünü tahmin ediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Bir şehir muhafızının parçaları vardı, en azından bir tane, ama sanırım mafya onu öldürmüş olabilir. Bilmiyorum... gördüğüm kadarıyla üç ya da beş tane. Ama bunlar sadece hala parçaları olanlardı."

Bataar kanlı uzuvları, burunları açık, göğüs boşlukları yırtılmış, organları olmayan leşleri görmüştü. Doymuş, açlığı kapanmış mıydı?

Ayağa kalktı, bacaklarının tozunu aldı. "Artık Kalafar'da bu kadar çok yiyecek olduğunu bildiğine göre, nehrin aşağısına geri döneceğini sanmıyorum." Hayvanlar yemeğin en kolay geldiği yere giderdi. Bu dersi gençken öğrenmişti. "Scythe'ı kapattıracağım, rıhtıma iki nöbetçi koyacağım. Güney limanındaki nehrin ağzında bulunan ızgaraları kontrol etmesi için birini göndereceğim. Bu öldükten sonra daha fazlası gelmeyecek."

Nohra kollarını kavuşturdu. Konuşurken ses tonu suçlayıcıydı. "Peki ya bu binalarda yaşayan insanlar ve mülteciler ne olacak? Onları nerede barındıracaksınız? Peki ya limanları kullanan tüccarlar, onlar ne olacak? Ticareti bir süreliğine askıya mı almak istiyorsunuz?"

Bulmak ne kadar sürerse sürsün mü? Eğer tüccarların satmaya devam etmesine izin verirseniz, onu taze kahvaltı için pazara geri davet etmiş olursunuz."

Arkalarındaki ölmekte olan dudaklardan hırıltılı bir ünlem döküldü. Zar zor duyuluyordu ama Bataar dönüp baktı. Şekiller gölgelerden uzaklaştı. İki askeri yere yığıldı, ağızları kararmış ve kayganlaşmıştı. Saldırganlar sivriltilmiş kazıklar, ray direği olabilecek bükülmüş demir parçaları ve donuk görünümlü bıçaklarla silahlanmıştı. İkisi askerlerin sarkan bedenlerini etkisiz hale getirerek uzun kılıçlarını kınından çıkardı.

Haydutlar karanlıktan sıyrılıp etraflarını sararken Bataar kılıcını çekerek Nohra'nın önüne geçti. Atlar yelelerini savurdu, askerler sokakta yüzükoyun yere yığılırken burun delikleri tedirginlikle havalandı.

Gölgelerden biri konuştu. "Kıyafetleriniz çok güzel bayım." Sert sesi bir çocuğunki gibi çatallaştı. "Hayatımda hiç bu kadar güzel ipek görmemiştim. Ve şuradaki parlak şey." Bir adım öne çıktı ve Bataar'ın Nassar'dan aldığı bibloyu eline aldı. "Prenslerden birine ait gibi görünüyor."

Bataar kılıcının kabzasıyla onun eline vurarak uzaklaştırdı. Diğer çocuklardan biri kıs kıs güldü. Dört kişiydiler, hepsi de boyanmamış keten giyiyordu ve hepsinin de yüzleri belirsizdi. Hiçbiri yirmiden büyük olamazdı ama çelimsiz değil kaslıydılar, sakalları yamalı değil dolgundu ve burunları şişkin, kırıktı.

Hırsız ve katil olmak, ölüleri yağmalamak ve canavarlar avlanırken öldürmek için avantajlı bir geceydi. Ama zenginlik cesetler için önemli değildi.

Ne Bataar ne de Nohra zırh giyiyordu. Adam bir Dumakran prensi gibi süslenmişti, Nohra ise bir seyis gibi giyinmişti. Sayıca azdılar ama silahsız da değillerdi. Bataar parmaklarını kılıcının kabzasında gezdirdi. Nohra pelerininin cebinden bir şey çıkardı. Darya Daheer'in bıçağı. Nohra'nın elindeki hançer, etrafındaki geceyi büküyor, siyah çeliği uğursuzca parlıyordu.

Kuğu Kapısı'nın tepesinde tırpanıyla bir tehdit oluşturmuştu ama Bataar onun daha küçük bir kılıçla ne kadar iyi dövüşebileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Kılıcı ellerinde dengelenmişti, yine de

düz bıçağıyla ya da yayıyla daha rahat olurdu. Ama umurunda değildi. Nohra'nın nasıl dövüştüğünün bir önemi kalmayacak kadarını kesebilirdi.

"Neden bizimle gelmiyorsun, güvercin?" dedi diğer çocuklardan biri. "Kralın Aglean kızlarından birine benziyorsun." Elindeki demir çubuğu arnavut kaldırımlı sokaktaki bir çatlağa sapladı ve ona yaslandı. "Sana iyi davranacağız. Seni *gerçek* bir hanımefendi gibi giydireceğiz ve sonra s..."

Nohra ona bir tekme atarak, sözlerinin geri kalanı düşmeden önce nefesini kesti. Adam tökezlerken bıçağın kabzası şakağına çarptı. Gözleri geri yuvarlandı, bacakları çökerken göz kapakları çırpınarak kapandı.

"Hey, seni çılgın cadı," dedi bir diğeri, çalıntı kılıcını çekmiş bir halde öne atılarak. "Bu da ne böyle?"

Prences geri çekildi, Darya'nın bıçağını kınına soktu ve demir direği kaldırım taşlarındaki çatlaktan çıkardı. Direği ellerinin arasında kaydırarak ağırlığını test etti, sonra da adamın bacaklarına doğru döndürdü. Adam inledi ve düştü, kendini yakalayıp topallayarak geri döndü. Dördüncü haydut Nohra'nın etrafında daireler çizerken, başka bir saldırgan kılıcını Nohra'nın demir parmaklık direğine çarparak onun yerine geçmişti bile. Bu seferki onu saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekerek bıçağını açıkta kalan boğazına dayadı.

Bataar çatlak sesli çocukla oynuyordu ama şimdi onu itti ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Aralarındaki mesafeyi açan Bataar kılıcını Nohra'nın ensesine sapladı. Nohra'nın bıçağı tutan eli gevşedi ve öksürerek Nohra'nın saçlarına kan sıçrattı. Nohra bıçağı kaldırım taşlarına çarpmadan yakaladı ve onu üzerinden itti.

"Geberin, sizi eşeğin piçleri!" diye bağırdı bıçaklı olan, saldırarak.

Bıçağı Bataar'ın yan tarafına saplandı. Dönerek çocuğu bileğinden yakaladı, parmakları iyice açılana ve bıçak düşüp sokağa çarpana kadar çevirdi. Boğazı kesilmiş olan diğer çocuk yerde acınası bir şekilde inledi.

Her şey bir anda oldu, sudan bir şey kabardı ve kıyıya vurdu. Kalan iki soyguncu çığlık attı,

geri düşüp binaların arasındaki gölgelerde kayboldu. Nohra bayılttığı çocuğu yakaladı ve denizati öne doğru kayarak kendini Bataar'ın bıçakladığı çocuğa doğru çekerken onu omuzlarına aldı. Ölmek üzere olan çocuk geri çekilmeye çalışırken kolları tutuldu.

Rihtimdeki ilk canavar daha büyük ve daha koyuydu. Bu seferkinin rengi daha seyreltilmişti, siyah ve beyaz yerine alacalı griydi.

Kalafar'da birden fazla canavar vardı. Bunun farkına varmak Bataar'ın damarlarındaki kanı dondurdu.

Yüzükoyun yatan çocuğun göğsüne kızılık yayıldı. Atın burnu göğsüne gömülürken boğuk çığlıklar ıslak ağızda söndü. Ruhu şişman bir sıçan gibi ağızından dışarı fırladı. Bulutlar yarıldı, ay ortaya çıktı ve hiç kapanmayan çeneler daha da genişledi.

"Bırakın onu ve arkama geçin," diye emretti Bataar.

Atlar tedirginlikle kişnedi. Nohra baygın çocuğu kaldırıp doru atın sırtına yatırırken inledi.

Bataar'ın yüzündeki bir sinir sinirlenerek kasıldı. Kılıcını baskın olmayan eline kaydırdı. "Onu ata bindir demedim."

"Bu sadece bir çocuk."

"Adamlarımı öldüren bir çocuk. Seni tehdit etti." Bataar elini böğründeki yaranın üzerinde gezdirdi. Parmakları kıpkırmızı kesildi.

"Adamların bu insanlara onlara güvenmeleri için iyi bir neden verdiği için mi?" Şimdi kelimeleri tükürüyordu. "İşgalinizin olduğu gece askerlerinizin ondan neler almış olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok!"

Nal sesleri yaklaşıyordu, kaldırım taşlarına vuran bir ritim anlamlıydı, denizatinin kendini set boyunca çekerek çıkardığı *tık-tık-tık* sesleri değil. Bataar'ın dili kurumuştı.

"Ekselansları?" Oktai atının üzerinde nihayet arkalarından yetişerek, "Ne yapmalıyım?" diye sordu. "Ne yapmalıyım?"

Bataar'ın parmakları kılıcının kabzasında terden kayganlaşmıştı. "Vur onu, Oktai."

"Bekle!" Nohra telaşla başladı. "Bir ağla-" Denizatinin kafası yukarı fırladı ve ona doğru döndü.

"Ağla ne? Yüce Tanrı aşkına, ağa ne gerek var?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Bunun için-"

Şaka yapıyor olmalıydı. İradesi neredeyse etkileyiciydi. "*Yakalamak için mi?* Bu senin pegasuslarından biri değil! Bunu kıramayacaksın. Bu iğrenç şeyi sarayda tutmayacağım." Zaten doymak bilmeyen bir sarayda daha fazla öngörülemez iştaha ihtiyacı yoktu.

Nohra onun bakışlarıyla buluştu ve bakışlarını korudu. "Neden sadece onu öldürmeyi düşünebiliyorsun? Her şeye cevabın bu mu?"

Bataar küçük bir çocuğu yiyen bir gryphon'u hatırladı. "Evet, genellikle," diye hırladı. "Bu konuda ortak bir noktamız olduğunu sanıyordum. Ateş, Oktai."

"Yapma! Sen beni korumak ve dinlemek için görevlendirildin."

Çocuğun yüzü buruştu. "Özür dilerim prenses. Önce Bataar'ı dinlemeliyim."

İlk ok ileri fırladı ve kalın yağ tabakasına saplandı, ardından bir tane daha. Nohra Bataar'a doğru döndü ve hırsızların atılmış silahlarından birini tuttu. Tahta kargının üzerindeki elleri titriyordu. "Beni dinlemiyor musun, rhah? Bir denizatını görüp de Conservium'daki bilgelere anlatabilecek kadar yaşayabilen insan sayısı bir düzineden azdır. Eğer bilginlerimiz onu anlayabilirse, eğer onu canlı yakalayabilirsek, o zaman onu evcilleştirebiliriz!" Onun haykırıışları ve yaratığın iniltileri rıhtımın kenarındaki yüksek evlerde yankılandı. Gözlerindeki şevk titriyordu. Eğer biraz daha aptal, biraz daha saf olsaydı, ruhu onunkine boyun eğebilirdi. Bu düşünce dehşet vericiydi.

"Başka bir gün bir canavar için kendini öldür. Saraydan seni canlı olarak geri getirmek niyetiyle ayrıldım."

Denizatı kıvranarak boynunu büktü ve okların şaftlarına doğru gıcırdadı. Parçalayıcı tıkırtılar ve ısıklarla seslendi. Bir ses ona cevap verdi ya da belki de sadece ilk ses yankılanıyordu. Tüm haykırıışlar ve çığlıklar alarm zillerinin sesiyle sönükleşti. Bataar'ın bıçak gibi saplanan baş ağrısı büyüdü.

"Sanırım diğerine sesleniyor," diye fark etti Shaza'nın yardımcıları gelirken. "Suya arkanı dönme."

"*Bir tane daha mı?* Öyle mi, Bataar?" diye sordu Shaza, yayının kirişi çoktan gerilmişti.

"Öldür onu."

Daha fazlası kalın balçıĝa batarken okların saplarından kan fıřkırđı. Denizatı yalpaladı, öyle keskin bir çıĝlık attı ki Bataar'ın kulakları yandı. Nohra'nın dehşet içinde kıvrılan aĝzına bakamadı. Denizatı nihayet öne doĝru düřtüĝünde, vücudu deniz köpüĝü ve çıkıntılı kemiklerden oluşan pembemsi bir su birikintisi içinde erimeye başladı. Ruhu dışarı fırladı ve bir okyanus dalgası gibi Bataar'ın üzerine çöktü.

Bir kadının dikiş dikmesi, dans etmesi, oynaması, şarkı söylemesi, ata binmesi ve kılıç kullanması gerektiğini söylerler ama gün ışığında sadece on iki saat var ve ben mum ışığında nakış işlerken gözlerimi zorluyorum.

-Queen Roksanya'nın günlüğü

Nohra odasına gönderildi ve kapısının önünde iki muhafızla birlikte içeri kilitlendi. Odasının eşğinde, görevliler botları atıp şifonyerde asılı duran pelerinleri ve tunikleri yoklarken Shaza hançeri çıkardı. Nohra'nın plaka zırhını ters çevirip her yarığı ve çatlağı kontrol ettiler.

"Aramaya devam edin," diye emretti Shaza. Nohra'nın tüm silahları odanın ortasına yığıldığında komutan başını salladı ve bir asker metal takırtıları ve çınlamalar eşliğinde hepsini dışarı taşıdı.

Nohra kollarını tutan adamlardan kurtuldu. "Ne zaman ayrılabilirim?" İskelede denizatiyla yaşadığı sıyrık yüzünden kanı hâlâ titriyordu. Uzun zamandır ölüme bu kadar yaklaşmamıştı ve denizatının leşini görmek, bağırsaklarını deşen eller gibi gelmişti.

Shaza ona kısık gözlerle baktı. Bu gerçekten de Kayra'nın küçük kız kardeşi miydi? "Bataar izin verdiğinde gidebilirsin."

"Peki bu ne zaman olacak?" Odasına gömülmeyi planlamalı mıydı? Savaş lordu kellesini almadan önce Bataar'ı ne kadar zorlayabilirdi? Gryphon kralı hiç esir almıyor, hiç kayıp vermiyordu.

Onun kurallarını çiğnemek intihar sayılmalıydı ama Nohra çizgiyi aşmaya devam ediyordu. "Darya ve kuzenim güvende mi?"

Kapının çarparak kapanması Shaza'nın cevabı oldu. Çatallı Kule'de bir hücreye atılıp sabahı beklemekten daha iyiydi. Perdelerin arasından ışık parmakları uzanıyordu. Şafak sökmek üzereydi ve Nohra'nın göz kapakları ağırlaşmıştı ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Diş sıraları zihninde uçuşup duruyordu.

Gözlerini yakan kuruluşu kırıştırarak Obeyd'in Gözden *Geçirilmiş Savaş Stratejileri*'nin kapağındaki tozu sildi ve sırtını açtı. Sayfalar yeni kokuyordu. Metin, muhtemelen Cali gibi gayretli bir Conservium öğrencisi tarafından titizlikle okunaklı bir şekilde yazıya dökülmüştü.

Düzgünce basılmış tüm kelimeler eğilip bükülerek kafasında okunamaz bir saçmalığa dönüştü. Boş son kâğıtlara doğru uçtu ve onları yırtıp attı. Eğer bir hizmetçi Nohra'ya bir kalem getirirse, Clemiria Teyze'ye yazdığı mektubu bitirip Meriç Ward'a yazmaya başlayabilirdi. Shaza ve Bataar muhtemelen artık ona bir uç kadar bile güvenmezlerdi.

Nohra, denizatına fırlatılan okların yaylım ateşini, vücudunun kıyma ve kanlı köpüğe dönüştüğünü hatırladı. Bir aptal gibi Bataar'a karşı değil, onunla *birlikte* savaşmış, iskeledeki soygunculara mızrağını savurmuştu. Tanrıça beyinsizliği yüzünden onu cezalandıracaktı.

Nohra boş kâğıtları katladı. Kitabının aynı sayfasını tekrar tekrar okudu ve duvara fırlatmayı düşündü. Yorgunluk üzerine çöktü ve beklenmedik bir şekilde uykuya daldı, yanağını pencere camına dayamıştı, taktik teorisi kitabı hala kucağında açıktı.

"Bataar nakış işlediğini söyledi, ben de seninle oturabilirim diye düşündüm," dedi yumuşak bir ses.

Nohra irkilerek uyandı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Başı pencere çerçevesinin köşesine çarptı ve görüşünde iki Qaira bulanıklaştı.

Aklı karışmıştı. Kapılar hâlâ kapalıydı, ama Bataar'ın karısı, kuşaklı bir cüppe giymiş, onun üzerinde geziniyordu.

iridyum kutsamaları. Sabah ikindiye dönmüştü ve güneş haşlayacak kadar parlaktı.

"Hizmetçim Maran'ın bu tür şeylere tahammülü yok," diye açıkladı Qaira. "Bu onu sıkıyor." Omuzlarındaki zırhlar, hırlayan kurtların kafalarına benzeyecek şekilde şekillendirilmişti. Örgülü olmayan saçları boynuz şeklindeki saç süslerinin etrafına sarılmıştı.

Nohra açık kitaptaki sayfasını parmağıyla işaretledi. "İlgilenmiyorum." Ağzı pamuk gibiydi, sesi uykudan boğuk çıkıyordu.

"Oh, okumaya devam edebilirsin." Qaira elini salladı. "Çay istedim. Yoksa kahve mi tercih edersiniz? Hâlâ sarsılmış olmalısın. Üzerini değiştirmene yardım etmemi ister misin?"

"Ne?" Nohra gözlerini Fahad'dan ödünç aldığı kıyafetlere dikti. Dün geceden kalma koyu lekeler kumaşı sertleştirmişti.

Qaira rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Hizmetçilerinden birini ya da Maran'ı çağırabilirim ya da istersen giyinmene yardım edebilirim," dedi öne doğru uzanarak. Tuniğin üst düğmelerini açmaya başlamıştı ki Nohra yüzü kızarmış bir halde geri çekildi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tersledi. Qaira gözlerini kırptırdı. "Sadece yardım etmek istedim."

Nohra'nın sinirleri bir yay gibi gerilmişti. "Bataar seni benden bilgi almaya çalışman için mi gönderdi? Yoksa Shaza mı?"

Birbirlerine hiç benzemeseler de ne de olsa kardeştiler. Şaza uzun boyluydu, saçları Darya'nın bıçağı gibi neredeyse ışığı bükecek kadar siyahtı ve Saf'ı tatlı gösteren bir kişiliği vardı.

"Hayır ama Bataar bir daha kimse sokağa çıkma yasağını ihlal etmesin diye saray muhafızlarının sayısını artırıyor. İğne kullanmakta maharetli olduğundan bahsetmiş olabilir ama gelmemi istemedi."

Nohra ayağa fırladı ve gardırobuna doğru yürüdü. Gözleri soluk mavi bir elbiseye takıldı. Fahaad'ın sözleri aklına geldi. İhaneti Darya'nın ölümüne neden olabilirdi. Nohra mırıldandı: "Bataar'a söyle, dün gece olanlarda benim kızım masum. Darya'nın benimle sokağa çıkma yasağını ihlal etmesine asla izin vermemeliydim."

Nohra arkasını dönerek ve büyük aynadaki görüntüsüne dikkat ederek Fahaad'dan ödünç aldığı gömleği çıkardı. Qaira'nın meraklı bakışları Nohra'nın açıkta kalan tenini tarayarak eski yara izlerini inceledi.

ve yeni çürükler. Qaira ile tanışmadan önce Nohra vücudundan hiç utanmamış ya da çekinmemişti. Neden utansın ki? O bir prenesi.

Eğer rhah'ın karısı yine de bakacaksa, Nohra kambur durmayacaktı.

Kombinezon Nohra'nın başının üzerine düşerken ipek hışırdadı. Ceketli elbiseye sarındı, göğsünün altındaki düğmeleri sıkıca tutturdu. Eski elbise gövdesinin hatlarına sıkıca yapıştı, belini sımsıkı sardı, şelale kolları kollarını örttü. Sonunda Fahaad'ın pantolonundan sıyrıldı ve etekleri sallanarak arkasını döndü.

Qaira'nın bakışları bir aşağı bir yukarı dolaştı. "İpek sana neredeyse çelik kadar yakışıyor." Gözlerindeki çapkın parıltı çabucak bastırıldı ve yeniden Bataar'ın karısı oldu. Kendini yukarı çekerek pencere kenarındaki koltuğun yanındaki boşluğu okşadı.

Nohra bacaklarını dikkatle vücudunun altına sıkıştırırken yalpaladı. Bir süre sessizlik içinde oturdular. Aynı cümleyi en az beş kez tekrar okudu. "Ne işliyorsun?"

Qaira kendi kendine usulca mırıldanıyordu. "Ganni'nin doğum günü başlığı." Onu havaya kaldırdı. "Çocuk sahibi olmakla ilgileniyor musun?"

Nohra'nın yanakları ısındı. "Evlendiğimde bir eş olarak görevlerimi yerine getireceğim," diye kekeledi. "Annem bana Aglea'da çocuk yatağının bir kadının savaş alanı olduğuna dair bir söz olduğunu söyledi."

Bu, Nohra'nın savaşma konusunda tecrübeli olduğu bir alan değildi. Birçok cariye zultamlara hiç çocuk doğurmazdı ama Aglea'da beklentiler farklıydı. Bir erkeğin tek bir karısı ve istediği kadar sevgilisi olabilirdi ama gayrimeşru çocuklardan uzak durulurdu ve kocasına miras bırakmayan bir kadın kılıçtan geçirilebilirdi.

Qaira bir asker değildi ama savaş görmüştü, hem de çocuk yatağından çok daha fazla savaş alanı. Dudağının kenarı seğirdi ama sanki bu atasözü onu tedirgin etmiş gibi uzaklara bakıyordu. "Annen saraydan uzakta mı yaşıyor?"

Nohra yüz ifadesini gizledi. "Ön yıl önce öldü."

Qaira irkilmedi. "Eminim seninle çok gurur duyuyordur. Ganni ve Bato'yu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Önemlilik'e yeniden katılmış olsam bile. Çocuklarım bu hayatı ifade edemeyeceğim şekilde aydınlatıyor."

"Sen onların annesisin," diye homurdandı Nohra. "Onları seviyormuş gibi davranmak zorundasın."

Qaira dikişini bıraktı ve sahte bir samimiyetle Nohra'ya baktı. "Küçük iblisler olsalar sana söyledim. Ganni bazen öyle."

Nohra onları genellikle Qaira'nın hizmetçilerinden biri tarafından yönlendirilirken ya da Tarken tarafından taşınırken arazide görmüştü. Şişko bebek Bato her zaman bir hizmetçinin kollarında kıvranırken, genç kız Qaira'nın eteğini çekiştiriyor ve geniş ela gözlerle onları izliyordu. Haremdeki çocuklar koşarak yanlarından geçerken Ganni genellikle geri çekilirdi ama Bataar onu kucağına alıp etrafında döndürmek için durduğunda her zaman heyecanla cıvıldardı.

Nohra'nın midesi çalkalandı.

Kız kardeşlerinden birkaçının artık kendi çocukları vardı, kıvırcık saçlı, ciyak ciyak bebekler tombul bacaklarıyla etrafta dolanıyor, sabahlıklardan ve bezlerden çıkmıyorlardı. Nohra, Meric Ward'ın oğluyla evlenmeye karar vermişti ve onun kendisine bir bebek vermek isteyeceğini biliyordu ama bir şekilde anne olmayı hayal etmemişti. O bir kız kardeşti, bir şövalyeydi, bir kız evlattı.

Kimse ona başka bir şey öğretmemişti. Saf'ın aksine, çocuklarla arası hiç iyi olmamıştı.

"Bu bir Utasoo doğum günü başlığı mı?" Nohra elini uzatıp dikişi okşadı. "Dumakra'da, sarayda kızlara genellikle doğum günlerinde mücevher verilir. Babam ben on beş yaşıma gelene kadar doğum günü hediyesi olarak bana yüzük verdi."

"Yüzükler mi?" Qaira'nın sıcak parmakları Nohra'nın parmak eklemlerinin üzerinde gezindi ve her birine dokundu. "Onları taktığını hiç görmedim."

Nohra'nın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. "İşgal sırasında çalındılar." O gece ondan alınan en kötü şey bu değildi.

"Bakalım bu konuda bir şey yapabilecek miyim?" Qaira ona doğru eğildi ve neredeyse gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Kirpikleri kızıl saçlarından daha koyu kahverengiydi. "Bataar saraydan vazo satan bir tüccar buldu ve onları geri aldı bile."

"Sorun değil. Onlara o kadar bağlı değildim." Annesi öldüğünde yüzükler gelmeyi bırakmış, bu da onun yüzükler hakkındaki düşüncelerini bozmuştu.

Ve Bataar'ın onları bulmasını istemiyordu. "O yıldan sonra babam bize istediğimiz şeyi almamız için para verdi."

"Oh? Söyle bana. Nelerden hoşlanırsınız?"

"Ah, ben," diye kekeledi Nohra, kendisini kibirli ya da çocuksu göstermeyecek bir cevap bulmaya çalışarak. "Şeker hayvanları," diye ağzından kaçırdı. Nohra şeker satıcılarına her zaman o kadar iyi bahşiş verirdi ki arabaları aylarca sokakta kalmazdı.

Qaira başını eğdi. "Şeker... hayvanlar mı?"

Nohra'nın yüzü ateşler içindeydi. Dikkatini kiremitli duvara odakladı. "Bunlar, şey, şekerlemeler, tabii ki, gryphon ya da..." diye boğuldu, "denizati ya da pegasus şeklinde. Sokak satıcıları bunları çocuklara satıyor ve şekerlemeciler partiler için saraya geliyor." Tatlıcılar tavus kuşu kadar uzun ve canlı hayvanlar kadar gerçekçi heykeller diktiler. Nohra susmak bilmiyordu. "Ben küçükken, Nassar'ın sünnet düğününde üvey annem kaplumbağa şeklindeki ipek ceketine yapıştırdığım için beni tokatlamıştı."

Qaira'nın büzülmüş dudaklarından şen kahkahalar fışkırdı. Artık o kadar yakındı ki Nohra neredeyse nefesinin tadını alabiliyordu. Şekerlenmiş tansies gibi kokuyordu.

"Ağlayarak babama koştuğumu ve onun beni kollarına alıp kaldırdığını hatırlıyorum-" Durdu, dili kurşuna dönmüştü.

"Babanı özleyorsun olmalısın. O yara çok taze."

"Kalbi mezara gömülmeli. Keşke ona en azından bunu verebilseydim." Nohra dudaklarını mühürledi ama sesinin acıyla titrediğini saklayamadı.

Ses tonundaki ani değişim karşısında Qaira'nın gülümsemesi bozuldu. "Elbette ona cenaze törenini yapmalısın. Bataar'a söylerim." Kapının çalınması gözlerinin açılmasına neden oldu. Geri çekildi. "Bu çay olmalı."

Hizmetçiler gümüş tepsilerdeki servisi getirirken Nohra buruşuk eteklerini düzeltti. Qaira onun zayıf olduğunu, babası için ağlamak üzere olduğunu düşünebilirdi.

Qaira fincanından küçük bir yudum aldı. "İstersen çay yapraklarını okumaya çalışabilirim. Bataar sana bunu yaptığımı söylemiş olabilir. Yine de bu konuda pek iyi değilim."

"Gerçekten mi?" Qaira'nın bir sohbeti nasıl yönlendirebildiği tehlikeliydi. "Darya kahve telvesindeki şekilleri okuyabiliyor... ama bunun batıl inançlara dayalı bir saçmalık olduğunu söylüyor."

Qaira saç örgüsünü omzunun üzerinden geçirdi. Kulağının kabuğunda bir çil vardı. "Böyle şeylere inanmıyor mu?"

Tanrıça her şeye bir anlam yükleyebiliyordu. "Sen inanıyor musun?"

"Yüce Ruh'un bazen işaretlerle iletişim kurduğuna inanıyorum" - Qaira'nın küçük parmağı fincanın kenarını çizdi- "ve bazı insanlar bu alametleri okuyabilir."

"Kocanızın şamanı gibi mi?"

"Evet." Qaira doğruldu ve başını salladı. "Onun gibi. Yetenekleri olan insanlar."

"Sen de o insanlardan biri misin?" Nohra Qaira'ya baktı. Yeşil-kahverengi gözlerinde hülyalı, uzak bir bakış vardı. Çok güzeldi, bir efsanedeki karakter gibiydi. Güzellik ve nezaket hem yük hem de nimet olabilirdi.

"Korkarım o kadar da ilginç değilim." Qaira avluya doğru baktı. "Keşke bana işe yarar bir hediye vermiş olsalardı. Seninki ya da Shaza'nınki gibi."

Nohra tereddüt etti. "Benim ne yeteneğim var ki? Bataar'a nakış iğnesi konusunda yetenekli olduğumu kim söylediye fena halde abartmış." Muhtemelen Ervan Lofri'nin ay gözlü kızıydı. Ticaret Bakanı ve ailesi şişman sülükler gibi Bataar'a yapışmışlardı.

"Savaşabilirsin. Cesursun, gözü peksin. Bunu herkes bilir. Küçük bir kızken, ne zaman kan görsem titrerdim."

"Sen sadece Tanrıça'yı farklı bir şekilde temsil ediyorsun." Kendini yakalayan Nohra tereddüt etti. Qaira onun *Kuşatıcı Ruhu*'na sahipti. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

Gülümseyen dudaklarını ağırbaşlı bir şekilde parmaklarının arkasına sakladı. "Sorun yok." Birden o eller aşağı doğru inerek elbisesinin boynuna kaydı.

Nohra'nın boğazı daraldı. "Ne yapıyorsun?"

"Sözünü tuttu," dedi Qaira, din adamının kolyesini çıkararak. "Beni güvende tuttu. Bunu geri vermek istiyordum."

"Sende kalsın." Nohra geri çekildi ama Qaira çoktan onun etrafına uzanmış, zinciri saçlarının üzerinden geçiriyordu. Boynunun karşısında

metal Qaira'nın teni kadar sıcaktı.

"Teşekkür ederim. Hill'de yaptıkların için. Ve şimdi de bana şaka yapmaya devam ettiğin için." Qaira başını eğdi ve parmaklarını dizlerinin üzerine koydu. "Bana yardım edebilir misiniz? Zorunda olmadığını söylediğimi biliyorum ama korkarım bu bir pegasusa hiç benzemiyor."

Nohra dudaklarını büzerek gözlerini kısarak beyaz lekeye baktı. Kanatlı bir attan çok bir köpeğe benziyordu. "İşte," dedi, iğneyi ve ipek ipliği alarak.

Qaira'nın tarzına uymaya çalıştı, çiçeklerin, hayvanların ve çiçeklerin bir tür kare şeklinde tercümesi. Nohra hızlı çalışıyor, düzgün ve hassas dikişler yapıyordu. Bu ona Rami doğmadan önce annesinin başucunda oturduğunu hatırlattı.

Nohra yıllar önce Clemiria'ya Rayenna'ya kadar eşlik ettikten sonra döndüğünde, doktorlar Nohra'nın annesini yatağa yatırmışlardı. Nohra'nın karnındaki ve omzundaki yaralar hâlâ iyileşmekte olduğu için, annesi Aglea'da küçük bir kızken gördüğü şekilleri anlatırken Nohra onun yanında oturmuştu. Nohra bunları annesinin tariflerinden kopyaladı. Annesinin elbiselerinden birinin bedenini, sonra da eteklerinin panellerini kapladı.

O dikerken annesi şarkılar söylüyordu. Nohra o elbiseye bir adak gibi davranmıştı ve işi bittiğinde bir tanrıçaya layık olmuştu ama ipeğe diktiği dualar annesini güvende tutmamıştı. Hâlâ kanlı ellerinin yaptığı en güzel şeydi ve onu düşünmek için buruk bir gurur ve acıyla dolduruyordu.

En azından annesiyle o zamanı geçirmişti. Babasının muhafızı olarak bile onunla daha az zaman geçirmişti.

Qaira Nohra'yı fırtına öncesi sakinliğin kafa karıştırıcı anılarından çekip çıkardı. "Yeteneklerin hiç de abartılı değildi."

"Beni şaşırtıyorsun." Nohra ağzını çekiştiren küçük gülümsemeye direndi. İpliği bağladı ve dişleriyle kesti.

Kapının arkasından bir ses yükseliyordu. Nohra'nın anladığı tek kelime "çocuklar "dı ve sonra aniden Qaira'nın kızı içeri daldı, bebek kardeşi koltuk altlarından gevşek bir kedi yavrusu gibi sallanıyordu. Küçük kız dondu kaldı, gözleri Nohra'ya dikilince irileşti.

Küçük velet kendini şimdiden sarayın sahibi sanıyor.

"Kibar ol. Prensese merhaba de."

Ganni Bato'yu yere bıraktı ve daha da utangaç bir hale bürünerek ayaklarının üzerinde sallandı ve yüzünü saçlarının arkasına sakladı.

"Atları seviyor musun?" Nohra sordu. Ganni'nin cevabı küçük, sarsak bir baş sallama oldu. Nohra Qaira'ya döndü, otoritesinin Bataar'ınki kadar iyi olup olmadığını test etmeye hazırdı. "Sen refakatçim olursan, odamdan çıkmama izin verilir mi sence?"

"Öyle mi?" Qaira mırıldandı. "Nereye gitmek istersin?"

* * *

Bataar muhafızlara Qaira'nın emirlerine uymalarını emretmiş olmalıydı çünkü sorgulayan bakışlar ve dirençli bir sertlikle gitmelerine izin verdiler. Ahırları taze saman kokusu kaplamıştı. Kaygan zeminler yemlemeden sonra yeni temizlenmişti. Her ahırın üzerinde bir pegasusun adı dövme demir harflerle kıvrılmıştı. Faith'in bölmesinde tayı bir askıda sallanıyor, bacaklarını sallarken başı sallanıyordu.

Nohra, Ganni'ye yamalı yelesini nasıl okşayacağını modelleyerek, "Tüyleri çıktığında ve kanatları büyüdüğünde, binicisi olmadan normal bir şekilde uçabilecek," diye açıkladı. "Küçük bir kız kadar küçük olsa bile."

Ahırın ana koridorunda Bato, Qaira'nın genç hizmetçisinin kollarında kıvranıyordu. Şişko küçük çocuk fıskiyeye doğru ellerini uzattı ve avizeden fışkıran ışığın gürül gürül akan suda parıldamasına kıkırdadı. Qaira'nın tüm hanımları etrafına kümelenmiş, ona mırıldanıyor ve saçlarını okşuyorlardı. Saçları annesininki gibi kumraldı. Onun gülüşüne de sahipti ama küçük çocuk yakında babası gibi bir zorba olmak için yetiştirilecekti.

At bağlama odasında Nohra, bakır tenli bir seyise efendilik taslıyor, tüm teçhizatını gösteriyordu. Fahaad bunları onun için her zaman hazır tutardı. "Ve bu." Koruyucu dualar ve minik kuşlarla dikilmiş bir çocuk eyerini işaret etti. Bu, Mercy doğmadan çok önce ona aitti.

Avluda Nohra, Ganni'yi eyerde sabitledi. Midilli pegasusun ipi yerdeki bir zincire bağlıydı. Ganni öne doğru kıvrılmadan ve kusacakmış gibi yanaklarını şişirmeden oturabildiğinde, Nohra geri çekildi ve yerden üç metre yükseklikte dönmelerine izin verdi.

"Aşağı mı inmek istiyorsun?" Nohra seslendi. "Hayır!"

Nohra, kızının ağzından çıkan her yalpalamada ve keyifli ciyaklamada öne doğru sarsılan Qaira'ya, "Sıkıca bağlandı," diye güvence verdi. Nohra yerden bir avuç ot kopardı, bıçakları yırtarak küçülttü. "Söz veriyorum. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor; uçmak gibisi yok." Tanrıça'ya daha yakın hiçbir şey yoktu.

Ganni öne doğru eğildi ve kendini dengeledi. Qaira nefesini tuttu ve Nohra'nın bileğini öyle sıkı kavradı ki parmak uçları beyazladı.

Dün geceden sonra Nohra'nın kendi sıkıntılı zihnini rahatlatmaya ihtiyacı vardı. "Hadi, sana bunu kanıtlamama izin ver."

Merhamet'i sarayın en iyi eyerlerine bağladı, kan görmüş ya da savaş kokan hiçbir şey yoktu. Nohra Qaira'yı belinden tutup kaldırdı, ellerini kalçalarına, uyluklarına, baldırının kabarıklığına doğru kaydırdı, bacağını katladı ve kaymış ayağını üzengiye doğru yönlendirdi. Qaira'nın sıcak teni kumaş katmanları arasında titriyordu ve kemeri şingırdadı.

Ne halt ediyorsun sen?

Nohra'nın planlaması gereken bir isyan vardı. Kurması gereken ittifaklar vardı ve hiçbirisi Qaira'yı içermiyordu. Tüm bunlar Bataar'ın kıymetli çocuklarının *Kanayan Kenar*'ın kılıcına hedef olmasıyla sonlanabilirdi. Bunu istediğinden değil. Şu anda yalnız olmalı, düşüncelere dalmalıydı. Eğer Qaira onu saray kutsal alanını ziyarete götürürse, dua etmeliydi.

İki binici için uzatılmış özel bir eyere tırmandı. Qaira çatallı başlığını desteklemek için bir elini kaldırırken Nohra, "Bu şey gözümü çıkaracak," diye homurdandı.

Nohra, Qaira'nın örgüleri tarafından yüzüne vurulmasına razı oldu ve dizginleri almak için onun etrafına eğildi. Sırt sırta vermişlerdi. Qaira'nın kalp atışları balımsı parfümünü karıştırıyordu. Bedenlerinden ter sızıyor ve omuzların baskısı din adamının kolyesini Nohra'ya saplıyordu. Vücutlarının kuvveti Nohra'yı etkileyecekti.

Göğsüne bir zincir ve çiçek plakası şeklinde ve Qaira'nın ateşi onu dağılayacaktı.

Tanrıça.

Bataar muhtemelen Qaira'yı ayaklanmayı engellemek, Nohra'yı yumuşatmak ve kendisine sadık kılmak için onun dostluğunu kazanmaya çalışıyordu. Nohra da aynısını yapıyor, gözlerini kırıştırıyor ve ağlamaklı bir ses tonuyla silahların hiç yapmadığı şekilde manipölasyon yapıyordu. Ahırdan çıktıklarında ve Mercy gökyüzüne sıçradığında Nohra'nın nabzı hızla atıyordu.

Yumurta kızarttığın ocağın yanındaki gryphon yuvasını soyma.

-Moshitu atasözü

Bataar eşiği geçip zultamın salonuna girdiğinde, Fahaad çoktan servis masasına oturmuş, mavi bir şişenin içindekileri fincanına dolduruyordu. Arkasında, zultamın yatağı dört direğin üzerine örtülmüş tüllü gölgelik tarafından gizlenmişti. Avizeler devasa kristal üzüm salkımları gibi sarkıyordu. Mermer, fayans ve yıldız işçiliği duvarların ve zeminin her santimetresini kaplıyordu. Bataar'ın zevkine göre değildi ama burası sadece birkaç ay daha onun odası olacaktı.

Korumalarına kapının yanında kalmaları için başıyla işaret etti. "Oynar mısınız?" Yerine oturdu ve taşları cam bir tahtanın üzerine dizmeye başladı.

"Sadece fena sayılmaz." Fahaad yutkunarak bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. Bataar gözlerini kısarak şifalı toniğe baktı. "Acı mı bu?"

"Portakal kabuğu kadar. Kahve tadını maskeliyor." Fahaad'ın uçuk, boş gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ramman Mytri ilk kez zorla boğazımdan aşağı indirdiğinde hıçkıra hıçkıra ağladığımı ve boğulduğumu hatırlıyorum."

Bataar, Fahaad'ın bu kadar açık olmasını iyiye işaret olarak algıladı. Dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Dumakra'ya geldiğinde sadece bir çocuktun. Hayatının çoğunu sarayda bir hizmetçi, bir rehine, bir ödül olarak geçirdin. Çok fazla düşmanlık taşıyor olmalısın."

Fahaad'ın ifadesi daha temkinli bir hal aldı. "Eskiden kızgındım."

"Artık değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Baş Haremağası artık öldü. Ayrıca Mytri de bir zamanlar çocuktuk, tekmelenerek ve çığlık atarak Dumakran sarayına zorla götürüldü. Başka biri ona da aynı şişeden yutturdu."

Bataar omuz silkerek, "Öyleyse artık içmeyi bırak," dedi. "Baş Haremağası olamazsın ama senin için yeni bir unvan yaratacağım. Moshitu Büyükelçisi kulağa nasıl geliyor?"

"Cazip."

Bataar set tahtasına el salladı. "İlk rulo senin. Sormadım, aslanlar bir mi?"

Fahaad sözünü sakınmadan fildişi zarları aldı ve salladı. Boroo'nun rün çantasındaki kemikler gibi şingirdadılar. Kartallar ve Aslanlar'da tahtayı ilk ele geçiren kazanırdı; bu da her bir taşı hareket ettirmek için zar atmak ve rakibininkini almak için tekrar zar atmak anlamına gelirdi. Hayvan şeklindeki her simgenin farklı bir ağırlığı vardı.

"Evini özlemiş olmalısın. Moshitu. Ovaları, Kan Dağı'nı."

"Annemi bazı dağlardan daha çok özlüyorum." Fahaad, Bataar'ın rok parçasını aldı. "Eminim sen de evini özlüyorsundur. Herkes özler."

Beyaz şapkalı kızıl tepeler zihnini doldurdu. "Benim evim bir dağdı." Elbette kızıl bozkırda, Tarken'in ailesi ve Qaira'nın ailesiyle birlikte hüküm sürebileceği günü özliyordu.

"Ama sen kendi tercihinle ayrıldın."

Bataar'ın göğsüne iğneler battı; yüzüne keskin, kısa bir acı yayıldı. "Çünkü önce Mukhalii Rhah saldırdı ve kampımızdan kadınları kaçırdı." Başını iki yana salladı. "Büyük rhahlara diz çöktürüp sadakat yemini ettirmek bir ömür önceydi. Ben sadece erkek taklidi yapan bir çocuktum."

Şimdi savunmasız kalıyordu.

"İlk savaşıyarım on yıl sürdü." Fahaad tekrar fırlattı. Kötü bir atıştı ama düşük değerli parçayı kaybederken kaşlarını çatmadı. "Mukhalii Rhah'ı Heartspring'de yendiğinde bir adamdın. Federe Krallıklar'ı daha çabuk aldınız." Sesi dikkatlice döndü

İlgisiz. Belki de aynı oyunları oynuyorlardı. "Daha kolay olmalı."

Bataar yüzünü buruşturdu. Yeniden yaşamak başka birinin hikâyesini, eski bir tarihi okumak gibiydi. "Başlangıçta bir kar fırtınası oldu, ertesi kış da dondu. Adalar da en az taburlar kadar bizimle mücadele ediyordu." Dağınık kuşatmalar, yanan sahalar. Taş şehirde, Bataar tanrıların granit heykellerine aval aval bakmış ve parmaklarının hareket ettiğini düşünmüştü. Zihni parçalanıyor, çatırdıyordu.

"Şehirleri aldıktan sonra orada daha az muhalefetle karşılaştınız mı?"

"Hayır. Tashir'den sonra ejderha lordları Tanomaki'yi geri almaya çalıştı. Bir isyan ve halka açık infazlar oldu." Bataar, Fahaad'ın leopar parçalarından birini yakalamak için yuvarlandı. "Bir konsey üyesi imparatoriçeye suikast planlıyordu."

"Ve siz de onları konseyden uzaklaştırdınız?"

Atılmış açık pencerelerden odaya kahkahalar doluyordu. Çocuklar çimenlerin üzerinde oynuyordu. Bataar'ın kızı da muhtemelen onlarla birlikteydi. Utangaçtı ama giderek daha cesur oluyordu.

"Meclis üyesini kart evindeki bir çay seremonisinde bıçakladım," diye kestirip attı. Meclis Üyesi Yeeon tökezleyerek geri çekilirken, kanı bir tepsi dolusu tatlıya damlamış, çiçek şeklindeki pirinç keklerini kırmızıya boyamıştı.

Fahaad dudaklarını büzdü.

"Ne?" Bataar sordu. "Aklından geçenleri söyle."

"Choyanreni imparatoriçesi eşinizin hamile olduğu doğru mu?"

"Hayır, bu neredeyse imkânsız." Yarı Ruo yarı kendisi olan bir bebek hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Eğer erkek olsaydı, öğretmenleri için bir tehdit olurdu. Kız olsaydı daha da kötü olurdu, tehlikeli derecede zeki ve bıçak gibi kesici olurdu. Ama Ruo seks yapmakla, Bataar'ın onunla yatmakla ilgilendiğinden bile daha az ilgiliydi.

Meraktan zifaf gecelerine katıldığını ve kendini tamamen ilgisiz bulduğunu ona itiraf etmişti. Bataar bir sabah çayını yudumlarken onun, *"Eğer benimle her zamanki gibi çiftleşmek istiyorsan, saray koleksiyonundaki kitaplardan birinde hangi pozisyonun en az sorun yaratacağını araştırabilirim,"* dediğini hatırlıyordu.

"Meclisi bir varis istiyor," dedi sonunda. Onu Qaira'yı gördüğü gibi görememiş, arzusunun kıpırtılarını hissedememişti ama onları yatıştırmak önemliydi. Eninde sonunda bir şeyler yapmaları gerekecekti; belki de bir yetim edineceklerdi.

Fahaad'ın kaşları çatıldı. "Çirkin mi? Neden ona bir tane vermediniz?"

"Portreler onun hakkını vermiyor." İmparatoriçenin düzgün kahverengi saçları ve pudralı bir cildi vardı. Orkide keselerinden yayılan narenciye kokulu yasemin parfümü etrafını sarmıştı ve yüzüne herhangi bir oyuncak bebeğinkinden daha düzgün bir boya sürmüştü. "Gelinim şiire ve şahinlere, nefsin arzularından daha çok önem verir."

Fahaad sessizce, "Onun ne istediğini önemsemen... ilginç," diye mırıldandı. İki kedisini ve piyon taşlarını kaybetti ve Bataar'ın kartal simgelerinden birini ele geçirdi. "Moshitu'yu özlüyorum. Dili beceriksizce konuşuyorum. Bazen oradaki cariyeler ve saray mensuplarıyla pratik yapıyorum. Saray aşçılarından hiçbiri o kadar güneyden yemek tarifi bilmiyor." Omuzlarını sallayarak uzun bir nefes aldı. "Ama Dumakra'dan nefret etmiyorum. Burada bir yuva kurdum."

Bataar ona doğru eğildi. İnanç Bakanı kutsal alanda onu iğneleyen bir şey söylemişti. "Prensesle birlikte mi?"

Fahaad durdu, parmakları iki katlı oyun tahtasının üzerinde geziniyordu. "*Nohra'yla mı?*"

Hâlâ Harpileri anlaması gerekiyordu. Safiya, kız kardeşleri onu şiddete teşvik etmediğinde aldatıcı bir şekilde yumuşak başlıydı ve sevgilisi Zira'nın yanında gösterdiği gizli, şefkatli bir yanı vardı. Calidah kitaplara insanlardan daha fazla önem veriyordu ve Conservium'daki derslere katılmaya devam etmeye kararlıydı. Nohra düşüncesizdi ama Nassar ve Ervan Lofri gibi doğru vaatlerle kolayca manipüle edilebilecek kadar aptal ya da kibirli değildi. Bataar, Erdene'yi çocukken evcilleştirmesiyle aynı nedenden dolayı onları kırmak zorundaydı: böylece onun için uçacaklar, onun için öldüreceklerdi.

Tüm Harpyler arasında Nohra aklına takılmıştı. Kuğu Geçidi'nde onu yere sermeden önce gözlerinde beliren ateşi hatırladı. Onun iyi niyeti ve sadakati kolay kolay kazanılamazdı.

Her zaman ahırda. Atlar için mi, yoksa...?

"Onunla yakınsınız." Bataar sesini hafif ve kesik tuttu. "Sen ve talmaid'i onun en iyi arkadaşlarısınız, kız kardeşleri dışında tek arkadaşlarısınız."

Fahaad'ın bakışları karardı. "İşgalden beri onunla pek vakit geçirmedi. Çocukluğumuzdan beri, gerçekten."

Bataar Harpy'lerin hizaya gelmesini istiyorsa, onları tamamen ele geçirmesi gerekiyordu. Ona ihanet edeceklerinden korkmamalıydı. Nohra ailesine son derece sadıktı, babasını korumak için doğmuştu. Bataar'ın onun güvenini kazanması ve hâkimiyetini kabul ettirmesi gerekiyordu. Onu kendi tarafına çekebilirse, Harpy Şövalyesi olacaktı. Safiya ve diğerleri de onu takip edecekti.

Eğer Fahaad değilse, o zaman anahtar Darya Daheer'di. "Talmaid, o zaman-"

Fahaad'ın gözlerinde parlayan panik çabucak bastırıldı. Zarı bıraktı, yarım yamalak zarla ilgileniyormuş gibi yaparak kendini toparladı. "Dün balık pazarında neler olduğuna dair söylentiler duydum," diye yeniden söze girdi Fahaad. "Nohra orada mıydı? Bu yüzden mi tutuklandı?"

Erkek binici kıyafetleri giymişti. Bataar, Fahaad'ın keten tuniğine şüpheyile baktı. Demek Darya hakkında konuşmak istemiyordu. Nohra'nın sadakatinden daha fazlasının anahtarı o olabilirdi.

Bataar çarpık bir şekilde gülümseyerek Fahaad'ın diş aslan jetonunu aldı ve dikkatlice alt panodan dışarı kaydırıldı. "Hizmetkârlar ne olduğunu söylüyor?"

Fahaad arkasına yaslandı. "Efsanelerin malzemesi, fantastik bir macera kroniğinin sayfalarından koparılmış hikâyeler. İskelede bir denizati, iskelelerde kamp yapan yerinden edilmiş ailelere saldırıyor." Kaplan parçasını kaybetti, sonra yuvarlandı ve Bataar'ın kerkenezlerini çaldı. Her ikisinin de diğerinin hayvanlarından oluşan küçük bir hayvanat bahçesi vardı. "Bu yüzden zultamın ikinci sarayının bahçesini cömertçe evsizlere açtınız. Mutfakta çalışan kızlar bir canavarın Kalafar şehir muhafızlarını yok ettiğini ama sizin prensesleri kurtarıp onu öldürdüğünüzü fısıldıyorlar."

"Denizatları hakkında ne biliyorsun?"

"Susuzluk'ta yaşamaları gerekiyor, tabii hâlâ varlarsa ya da var olmuşlarsa. Vahşi atlar kadar ürkekler ve hiç kimse bir tanesini net olarak göremedi."

Oynamaya devam ettiler ama Bataar tahtaları görmüyordu.
"Başka ne biliyorsun?"

"Sen kazandın."

"Ne?"

Fahaad servis masasına el salladı. "Oyunu sen kazandın. Bahis teklif etmeliydin." Atmıştı, Bataar emindi. Oyunun sonundaki hesaplı ve özensiz hamleleriyle liderliğini kaybetmişti. Fahaad, kimsenin onu bir tehdit olarak görmediğinden emin olarak saraydaki iyiliğini korumayı öğrenmiş olmalıydı. Devam etti, "Daha fazlasını bilseydim sana söylerdim. Ahırda uşak olarak işe başladığımda pegasusları nasıl bağlayıp fırçalayacağımı, parmaklarımı ısırmadan onları nasıl besleyeceğimi öğrendim ama denizatları hakkında herkes kadar cahilim. Canavarlar hakkında bilgi sahibi olması gereken biri varsa o da sensin. Sen gryphon işaretlisin."

"Bir gryphon öldürmüş olmam, onların ne düşündüğünü bildiğim anlamına gelmez. Onca yıl önce neden bozkıra gelmeye başladıklarını bilmiyorum. Denizatlarının neden Scythe'de yüzmeye başladığını da bilmiyorum." Çoğunlukla kendi kendine, "İlahi irade mi?" diye homurdandı.

Fahat parmaklarını yere vurarak bacağını zıplattı. "Dini açıklamalar istiyorsan Majeed Jabour'la ya da şamanınla, hatta Nohra'yla konuş. Tanrıçalara ya da Moshitu inançlarından herhangi birine inanmıyorum. Dünyamızda yaşayan canavarlara hiçbir tanrının eli rehberlik etmez."

"Ne düşünüyorsun o zaman? Efsane yok, sadece gerçekler var." Bataar nihayet kahvesinden bir yudum aldı. Kahve soğumuştur.

Fahaad'ın bacağı hareketsiz kaldı. "Eski hikâyeler denizatlarının duygusal zekâyâ sahip hayvanlar olduğunu söyler. Rihtimdaki bazı kişiler Marafal'daki Tüccarlar Loncası'nın denizatı eti sattığını söylüyor. Tuzlu ve süngerimsi olması gerekiyormuş. Yine de yalan söylüyor olmalılar."

Choyanren'deki pazarlar da benzer övünmelerde bulunarak tezgahlarda asılı duran uzun, gümüş pullu gövdelerin kürekbalığı yerine su ejderhası olduğunu söylüyordu. Ancak Choyanren'de kalan tek ejderha, afyon dumanı bulutları üfleyen ejderha lordlarıydı.

"Fahaad sözlerine şöyle devam etti: "Göreve yeni başlayan maviler bile denizatı görmemiştir, bu yüzden fish gemilerinin onları nasıl yakalayabileceğini bilmiyorum."

"Ama söylentiler doğruysa... intikam alabileceklerini mi ima ediyorsun?"

"Hayvanlar duygusal açıdan çok karmaşık olabiliyor." Fincanını ittirdi ve sonra gözleri Bataar'ın kilerle buluşmak üzere yukarı kayd, üstü örtülü bir heyecanla parlıyordu. "Başka bir olasılık mı istiyorsun? Scythe'ın boynu nakliye gemileriyle dolu. Susuzluk'ta her zamankinden daha fazla tekne var ve nehrin yukarısındaki kasabalarda Barışçı Omaar'ın zamanından bile daha fazla tuzlanmış ve tütülenmiş balık satılıyor. Susuzluk'ta daha az balık, denizatları için daha az yiyecek demek. Eğer açlarsa, ticaret gemilerini takip edebilir ve düşenleri yiyebilirler."

"Bu fena bir açıklama değil," diye kabul etti Bataar. "Peki ya gryphonlar? Onlar hakkında teorileriniz var mı?"

Fahaad omuz silkti. "Dişler'deki madencilikten kaynaklanan habitat kaybı göç yollarını bozmuş olabilir. Artan saldırılar yiyecek kıtlığının bir sonucu olabilir. Muhtemelen onlar da Güneşsiz Aylar'dan herkes kadar etkilenmişlerdir. Ben pegasuslar hakkında gerçekten bilgili olan tek kişiyim-"

"O zaman bana onlardan bahset." Bataar bir orduya yetecek kadar uçan at bekliyordu. Onun yerine, yarısı dolu bir ahır ve kırılğan taylar hakkında kekeleyen hizmetkârlar bulmuştu.

"Onlar doğal olmayan yaratıklar." Tereddüt etti. "Bazı canavarlar doğar, diğerleri ise yetiştirilir. Vahşi hayvanlar, Antiria'da yetiştirdikleri canavarlar, beklediğiniz gibi değiller ve yavruları her zaman doğru görünmüyor..."

"Anlamıyorum."

"At oldukları kadar kuşlar da, benden daha iyi tanıyacağın bir yüzleri var."

Hippogryph mi? Hayvanat kitaplarındaki yaratığın adı bu muydu?

"Pegasusları yetiştirmenin daha iyi bir yolunu bulursak, taburlar onlara binebilir mi?"

Fahaad bir kahkaha attı. "Kadınlardan oluşan bir ordunuz ya da hadımlardan oluşan bir ordunuz olurdu. Erkekler pegasuslara binmez."

"Binmezler mi, yoksa binemezler mi?"

Mermer zemine düşen dikdörtgen şeklindeki ışık odayı sıcak bir ışıltıya boğuyordu. "Gelenekleri bozma konusunda danışılacak en iyi kişi ben değilim. Rami muhtemelen derslerini bitirmiştir. Gitmeliyim. Yazık

Aglea'da aşırı avlanma hakkındaki düşüncelerimi kaçıracaksınız. Ya da rokların hem pegasusların hem de gryphonların ortak atası olduğuna dair teorimi."

"Anka kuşları mı? O devasa kuşlar mı?"

"Seralarda kalıyorlar. Kardeş Şehir'de ilerlerseniz onları uzaktan görebilirsiniz ama nüfusları azalıyor. Çölde ev büyüklüğündeki yırtıcı kuşları besleyecek çok az şey var. Bugünlerde, genellikle yük atlarını hedef alarak küçük kervanları avlıyorlar. Kuş-at, kuş-aslan: ortak payda-" Dilini şaklattı, gerisini yarım bıraktı. Bataar zihninde canlanan görüntü karşısında irkildi. "Sorun şu ki, Godsbreath'teki hikâyeye pek uyuşmuyor. İzninizle."

"Elbette. Yarın tekrar gelin." Bataar gülümsedi ve ciddiydi. "Bize içmek için daha sert bir şeyler bulacağım. Daha az acı."

Fahaad başını eğdi ve gitti. Bataar muhafızlarına zultamın odasına açılan çift kapının dışına çıkmaları için el salladı. Büyük odalarda tek başına, dışarıdaki çimenli avludan çocuk sesleri yükseliyordu. Kuş cıvıltılarının melodisi yumuşak ve neşeli bir şekilde havaya yayılıyordu.

Bataar'ın ölü bir adamın odasında uyuyor olması durumu değiştirmiyordu.

Pencerelere doğru yürüdü. Parmaklarını çerçevenin etrafında kenetleyerek derin bir nefes aldı ve kendini dengeledi. Bir gıcırtyla kapılar açıldı. Kimse kendini tanıtmamıştı ama gardiyanlar tek kelime etmeden geçmesine izin vermişti ve terliklerinin kareli zeminde çıkardığı sesi biliyordu. Saç kazmaları, onları çıkardığında şingirdama sesleri çıkarıyordu. Saçlar hışırdarken ağır metal masalardan birine sürtündü. Bir şey edelweiss çiçeklerinin kokusunu gizledi: çelik, kan, ter ve...

"Saman gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Bataar kollarını onun ortasına sararken. "Ahıra mı gittin?" Nohra dün gece rıhtımda da böyle kokmuştu. Bataar Qaira'nın ellerini belinde tuttu. Yavaşça ellerini çekti ve dönüp ona baktı.

"Nohra'yla birlikteydin."

Adamın midesinde bir düğüm oluştu. "Onunla amacın ne?"

"Art niyetli olduğumu mu düşünüyorsun?" Qaira başını öne eğdi. Saçları güneş ışığında kor gibi parlıyordu. Kahkahası müzik gibiydi, onun en sevdiği melodi.

Bataar burnunu onun yanağına, ağzının köşesine gömdü. Siyah çayı ve tuzlu teri içine çekti.

Kadın dudaklarını ayırdı ve onu içine çekti. "Bu koktuğum kıskançlık mı?"

Her soluk verişinde nefes nefese kalıyordu. "Ben kıskanç değilim. Prensesi istiyorsan, al onu. Sana güveniyorum. Sadece Nohra'ya güvenmiyorum."

"Beni yaraladın," diye alay etti, şakacı bir şekilde göğsünü tutarak. "Tepe'de bana yardım etti. Şimdi de ona yardım etmek istiyorum, eğer yapabilirsem, onunla arkadaş olmak istiyorum. Bence bir tanesine ihtiyacı var. Ve bu arada, eğer ondan bir müttefik edinirsem-"

"Yanlış bir izlenime kapılabilir."

"Ben olsam birini böyle baştan çıkarırdım." Parmakları cüppesinin inci düğmelerini çözdü ve ardından sıcak ağzı göğsündeki gryphon izinde gezindi. Dilinin izi arzuyla yanıyordu.

Isı vücuduna yayıldı, kanı hızla akmaya başladı. Pantolonu çok dardı, tüm kıyafetleri çok kısıtlayıcıydı. "Elbiseni çıkarmana yardım edeyim mi?" Bataar kaba bir sesle, lanet Harpy'leri tamamen unutarak, "Elbiseni çıkarmana yardım edeyim mi?" dedi.

Açık bir eliyle kendini yelpazeledi. "Lütfen. Burası çok sıcak."

Perdeleri sarsarak kapattı ve Qaira onu yatağa doğru sürükledi. Adam kendini yere bıraktı ve Qaira onun üzerine tırmandı, elbisesinin düğmelerini açarken kalçalarıyla adamın kalçalarını kavradı. Kadın kombinezonunu başının üzerinden yukarı çekti. Çıplak teni boynundan göbeğine kadar altın beyazı parlıyordu.

"Daha akşam yemeği yemedin mi?" Qaira sordu. Tabakları yatağın üzerine çekerken tepsileri tıkırdadı. Gümüş bir kapak yuvarlak kutusuna sürtündü. "Mmmm, bu çok lezzetli. Tadına bakmak ister misin?" Yakınına eğildi. Bataar dilini kadının ağzına kaydırды, dişlerindeki balın tadına baktı.

Onu içine çekti, parmaklarını çıplak sırtında gezdirdi. Son zamanlarda taktığı kolye artık yoktu. Oda bunaltıcı olmasına rağmen teninde tüyler diken diken oldu. Elleri diğer yara izlerini takip etti; köprücük kemiğinde Tarken'le yaptığı eski bir dövüşten kalan çukur, karnına bir ok yediği yerdeki büzülmüş düğüm. O

kalçalarından birini çizen çatlakları kavradı. Kadın adamın elini itti. Diğer eliyle vücudunun kıvrımlı tarafını yukarı doğru çizdi.

"Seni istiyorum," dedi. *Hepsi bu kadar.*

Nefes alışları hızlandı. "Neyse ki herhangi bir prensesle yatma planım yok, yoksa üzülererek reddetmek zorunda kalırdım."

Bataar'ın giysilerini attılar ve gümüş tepsiyi ters çevirdiler. Dügün gecelerinde olduğu gibi, hak iddia etmek için yarıştılar. Adam onu kalçalarından yakaladı ve uçurdu. Kadın şaşkınlıkla homurdanarak adamın altında kıvrandı. Erimiş demir midesine doğru süzüldü, güneşten daha sıcaktı. Kolları ve bacakları onu sararak içine çekti ve boynuna değen nefesinde yüzdü. Parmak uçları yan tarafındaki alçıyı sıyırdığında Bataar irkildi, rıhtımdaki çocuktan kalan kesiği örtüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Birbirlerinin yara izlerinin üzerine çizgiler çizdiler ve çarşafı attılar. Bu şekilde birlikteyken, onun vücudunun nerede bittiğini ve kendisinininkinin nerede başladığını söyleyemiyordu, sadece onu bir doğruluk hissiyle dolduruyordu. Hiçbir yere onun kalbine ait olduğu kadar ait olmamıştı. Evi Kızıl Anne'nin gölgesi değildi, onun olduğu, sıcak ve kahkahalarla güldüğü yerdı. Qaira'nın kucağına gömüldüğünde, onun ruhunu Üstün Ruh gibi yutmasına izin verdi.

Evlendiklerinde adam neredeyse on dokuz yaşındaydı, kadınsa bir yaştan daha büyüktü. Zıfak yataklarında tüm dünya ışıldamıştı. Qaira'nın gülümsemesinden şimşek böcekleri, düşen yıldızlar gibi ışık yayılmıştı. Dokunuşu heyecan vericiydi. Neredeyse on yıl sonra bile hâlâ ateş ve buz gibiydi.

Bataar'dan önce, Qaira kamplarında iki erkek ve bir kızla birlikte olmuştu. Başka insanlarla yatmış olması onu rahatsız etmemişti. Qaira bu tür şeylerde iyiydi. Bir keresinde Rhah-kha, Bataar'ın çadırına onu tatmin etmesi için çıplak bir kız göndermişti. Bataar on yedi yaşındaydı, sarhoştü ve rahatsızdı. Kusmuştu ve kız gözyaşları içinde uçup gitmişti. Bataar bunun için yaratılmamıştı, en azından çoğu insan için. Qaira ile durum farklıydı. Onu *tanıyordu*.

İkisi birlikteyken, topların ya da küllerin yağın kar taneleri gibi yağdığını hatırlamıyordu. Kan ve çürüme solumadı, sadece çiçekleri ve onu soludu. Ağzının içinde inledi ve tırnaklarını

Sırtından aşağı. Zultam'ın parmakları ve nefessiz kalan dili altında titriyordu. İkisi de tamamen tükendiğinde, karanlık ağır perdelerin arasından sızarak zultamın odasını mavimsi gölgelerle yıkadı. Kadının her bir parçası ona doğru bastırılmıştı. Boştaki eliyle kulağının kavisini dalgınca çizdi. Çenesi göğsüne yaslanmıştı ve ela gözleri karanlıkta parlayan bir kedinin gözleri gibi onu izliyordu.

"Çöz beni?" Bataar diğer bileğindeki bağın gerginliğini test ederek sordu. Kırmızı ipek kemerini bir palamar halatı gibi bağlamıştı. Yatak iskeleti inledi.

Qaira suratını astı. "Seni böyle seviyorum."

"Bir yatağa bağlı olarak savaş yürütemem." Elini yokladı. Uyuşmaya başlamıştı.

Düğümü çıkardı ve bileğini kucaklayarak tekrar yerine oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu, yüz ifadesinin değişmesini izleyerek.

"O kızları kendi evlerinde tutsak etmemelisin." Parmaklarını birbirine geçirirken sözleri ölçülüydü. "Babalarını dağlara gömmelerine izin vermelisin."

"Eğer bunu istiyorsan."

Dudaklarını büzdü. "Şimdi sen. Aklında ne var söyle bana. Yüzünde görüyorum. Senin yükünü paylaşmam gerekiyor."

"Rayenna'ya ihtiyacım var," dedi. Yüzünü sabit tuttu ve herhangi bir duygu titreşimi için dikkatle onun ifadesini izledi. "Clemiria beni reddetmeye devam ederse, şehri ondan almak zorunda kalacağım."

Bu yarın olmayacaktı. Bir ay içinde bile olmayabilir. Önce Kalafar kontrol altına alınmalıydı. Buradaki iddiasını sağlamlaştırması gerekiyordu. Bir düğün buna yardımcı olacaktı, daha fazla anlaşma ve toprak bölünmesi.

Dumanlı gece havası zultamın kamarasında durgun bir şekilde uçuşuyordu. "O zaman Aglea'ya doğru ilerleyeceğim." Nefesini tuttu. Eğer bu işi bitirmesini söylerse, bitirecekti. Daha gençken, öylece duramazdı. Çarklar dönüyordu ve eğer onların önünde durmaya çalışsaydı, savaş makinesi onu ezip geçerdі. Ama artık çocuk değildi. Savaş makineleri onun sözü olmadan hareket etmiyordu.

Kalafar'dan Choyanren'e kadar serbestçe paylaşılan ve takas edilen bilgi ve kaynaklar yeterli olacaktır. O bir dünya istiyordu.

Ailelerin kışın aç kalmadığı, küçük erkek çocukların gryphonlar tarafından yutulmadığı, kızların gecenin bir yarısı ailelerinden koparılmadığı bir yer. Bu imparatorluk yeterli olabilirdi. Ramzi'nin kız kardeşi Rayenna'ya bakabilirdi.

Qaira nihayet göz kapaklarına şefkatle dokunarak cevap verdiğinde sesi alçak ve hırıltılıydı. "Zorladıkları şey bu mu?"

Bataar o korkunç yüzün ne istediğini bilmeyi nasıl umabilirdi ki? Evren katliam ve yeniden doğuş için can atıyordu. Kadının ona sanki Üstün Ruh tarafından seçilmiş biri gibi bakmasından nefret ediyordu; ruhları görebilme yeteneği onların lütfunun bir göstergesiydi. Eğer onun gökyüzünde tam olarak ne gördüğünü bilseydi, bir daha gülümseyeceğinden emin değildi.

"Sanırım öyle." *Bir şey* onu sürekli daha fazlasını istemeye itiyordu.

Kızın burnu kırıştı. "O zaman dünya sana ait."

Kadının ağzını büken acıyı görmemek için aptal olmak gerekirdi. Qaira bir savaşı kazanmanın bedelini biliyordu. Triyaj çadırında, kanlar içinde, son sözleri toplayan oydu. Ganni ve Bato'nun büyümesi için sonsuz bir bahar istiyordu.

Ama Bataar barışın bedelini biliyordu.

"Ya senin aşkın?" diye sordu.

"O senin. Her zaman senin oldu."

Dünya devasa, Bataar ise minicikti. Kayalık bir kıyıya vuran gemi değil, gelgitleri kontrol eden güç olmalıydı.

Clemiria direnirse Rayenna'yı alacaktı. Sonra da diğerlerini.

Kalbimin uçurumları, kilitli kaldığım bir kasa.
Gülleri sulamak için gözyaşı istiyor,
Bir krallığı sarsacak öfke.

- "Kan Bağı", bir şiir

Nohra, dağlara giden araba yolculuğu boyunca küçük kardeşini yakından izledi. Kalp kutusu dizlerinin üzerinde dengede duruyordu, Rami'nin köşelerine dokunuşu tüy kadar hafifti. Asfaltsız dağ yolundaki her tümsekte Oktay ileri atıldı, kardeşinin parmaklarının arasından kayarsa yakalamaya hazırdı. Nohra'nın düşünceleri, Bataar'ın kulaklarını onunla birlikte Antiria'ya göndermesine sinirlenemeyecek kadar dağınıktı.

Babasının kalbi onun sıkıntılı rüyalarına musallat olmuştu. Onun bu son parçasını da mezara gömmek için çok geç kalmıştı.

Sadrazamın kızı Mahveen Naji, sanki prensin dağınık saçlarından ve buruşuk kıyafetlerinden yeterince uzakta olamayacakmış gibi, karşı pencereye yaslanmış, Rami'nin yanında oturuyordu. Ellerini kucağında birleştirmiş, omuzlarını ve başını mütevazı bir şekilde bir şalla örtmüştü.

"Kötü kokmuyor," diye gözlemledi Rami, sesi yumuşak ve tınısızdı. O ana kadar koyu sessizliği sadece vagonun camlarına vuran puslu yağmurun sesi bozmuştu. Mahveen yüzünü buruşturdu. "Çünkü mahzendeki cesetler gibi korunmuş," dedi Nohra. "kokulu yağlarla" diye açıkladı.

Kardeşi ona bir, iki kez göz kırptı. "Mumyalamanın nasıl yapıldığını biliyorum Nohra. Altı yaşında değilim." Şimdiden üvey kardeşlerinin çoğunun onun yaşındayken olduğundan daha uzundu. Biraz cebir biliyordu ve hızlı bir okuyucuydu ama midillisine binmekten ve avlanmaktan hoşlandığı kadar derslerle ilgilenmiyordu. Nohra'nın yüreği burkuldu. İyi bir kral olabilirdi.

Hayır. O hâlâ zultam olacaktı.

Oktai'nin sinir bozucu derecede sabit bakışları Nohra'nın yüzünün yan tarafını yakıyordu, sanki aptal çocuk onun düşüncelerini duyabiliyordu.

Nohra zoraki bir gülümseme takındı. "Kasayı ziyaret ettikten sonra Saf seni ava götürebilir."

Rami diğer vagonun penceresinden dışarı bakmak için döndü. "Snowy'yi getirmedik. Başka bir kuşu uçurmak istemiyorum."

Nohra başıyla sadrazamın kızını selamladı. "Sen avlanıyor musun?" Kız başını salladı. Uzun kollarının manşetlerindeki ışıltılı işlemeler Nohra'nın gözüne çarptı. "Dikiş dikiyor musun?"

"Lir çalabiliyor," dedi Rami dalgınca. Büyük kız yere baktı, yanakları renklendi. Kaba bir fısıltıyla ekledi: "En azından müzik okumada iyi."

"O zaman yemekten sonra bizim için oynaman gerekecek."

Kız ciyaklayarak kabul etti. Ne kadar da uysal bir kraliçe olacaktı. Belki de Nohra ve muhafızları yanlarında olmasaydı aralarındaki konuşma daha az yapmacık olurdu. Nohra bir çocukluk nişanının garipliğinden kurtulmuştu. Dönüş yolunda büyükannesinden ya da Darya'dan şaperonluk yapmasını isteyecekti.

Arabaları durdu. "Geldik mi?" Rami sordu.

Nohra başını dışarı çıkarmak için pencerenin mandalını açtı. Posta arabası sürücüleri, tekerleği ıslak toprağa saplanmış bir tüccar arabasına bağırıyorlardı. Atlar kişniyor, kuyruklarını tedirginlikle sallıyorlardı.

"Hadi Nohra. Yardım edelim," dedi Saf, arkalarında duran arabalardan birinden inerek. Erkek kıyafetleri içinde bir prens gibi giyinmişti. Botları çamurda kayarken, gür saçlarını geriye doğru çekip bağladı.

"Bekle prenses, ben gidiyorum-" Oktai başladı, kapıya ulaşmak için zıplarken neredeyse kafasını çatıya çarpıyordu.

"Orada kal," diye emretti Nohra. "Prense göz kulak ol."

Yere atladı ve pantolonuna toprak sıçradığında yüzünü buruşturarak ilerledi. Sarayı çevreleyen tepeler kır çiçekleri, sık ormanlar ve tuğla evlerle doluydu. Antiria halkı çoğunlukla arıcılar, zanaatkârlar ve sanatçılardan oluşuyordu ama şehrin dışındaki büyük mülkler, saraydaki asma bahçenin çiçek açtığı ilkbaharda ziyarete gelen zengin ailelere aitti. Serin dağ sisi bulutlar halinde yeri kaplıyordu. Arabada sıkışık geçen saatlerin ardından, Nohra'nın tenini buzlu bir öpücük gibi okşadı. Hava nektar ve hayvan kokusu taşıyordu ve ışık köyü başka bir dünyaya ait bir parıltıyla yıkıyordu.

Uzun, derin bir nefes aldı ve Safiya ile sıkışmış tüccar arabasının etrafında toplanan harem muhafızlarına doğru sert adımlarla yürüdü.

Arıcının üstü kapalı arabasının arkasında sıra sıra bal ve balmumu petek parçalarıyla dolu kavanozlar vardı. Çeşitli boy, şekil ve renklerdeki hasır sepetler yığınlar halinde sallanıyordu. Arabayı süren çift, kekeleyerek özür dileyerek yardımlarını kabul etti. Safiya sıkışan tekerleğin altına kırık bir tahta sıkıştırıp seyisler ve muhafızlarla birlikte iterken Nohra da katırı ilerletti.

Köylülerden oluşan bir kalabalık aval aval bakmak ve fısıldaşmak için toplanmıştı.

"Kızlarımıza olanları anlattığımda inanamayacaklar," diye bağırdı arıcı, Nohra ve Safi'nin ellerine soluk, kremi bal kavanozları tutuştururken. Harem muhafızlarından biri adamı geri iterek prenseslerle arasında boşluk yarattı ama Safiya yiğit koruyucusunu el sallayarak uzaklaştırdı.

"Sorun değil," dedi kadın, sesi kızgınlıktan çok eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Ve onları taşımak için," dedi adamın karısı, elindeki Nohra'da bir atel sepeti. "En yaşlılarımız tarafından örüldü. Söğüt dalları Tırpan'ı besleyen Heartsvein ile ıslatıldı."

"Sepetle ne yapacağım ben?" Çift ayrıldığında Nohra fısıldadı, arabaları çamurlu yolda sallantılı tekerlekleri üzerinde yuvarlanıyordu.

Safiya omuz silkti. "Onu Darya'ya ver. Nasıl olsa yakında onun doğum günü için bir şeyler bulman gerekecek."

Nohra'nın yüzü kızardı. "Ona sepetten daha iyi bir şey verecektim."

Tekstil pazarından kobalt renkli bir parça ipek almış ve üzerine pembe lotus çiçekleri işliyordu. Dikiş hocası bu boncuk işi denemesine dudak bükebilirdi ama asıl sorun, işgalden bu yana, hâlâ sandığında saklı olup olmadığını kontrol etmek dışında projeyi eline almamış olmasıydı.

"Üzerinde çalıştığın şal çok gösterişli. Küçük mutfak faremizin böyle bir şey giymeyeceğini biliyorsun. O görünmez olmayı tercih eder."

"Bu rengin ona yakışacağını düşünmüyor musun?" Nohra karşılık verdi.

"Kurnaz değilsin. Herkes Fahaad'ın en sevdiği rengin mavi olduğunu bilir." Safiya bal kavanozunu bir kez daha salladı. "Biliyor musun, aslında arı beslemeyi düşünmüştüm. Zira saray bahçelerini çok seviyor, bu yüzden bir kulübe bulup güller, çiğdemler ve orkideler dikmeyi konuştuk, annemin evi gibi bir şey. Etrafta bizi rahatsız edecek kimsenin olmayacağı bir yer." Safiya arabanın kapısını açtı ve kendini yukarı attı.

"Ekselansları," diye kekeledi Oktay yanlarından geçerken.

"Seyislerle birlikte binebilir misin?" Saf arabanın kapısını açarak sordu.

izleme penceresi. "Buradan bize göz kulak olabilirsiniz. Lütfen Oktai, yeterince yer yok."

Koruması dışarı çıkarken, Nohra'nın zihni Safiya'nın yaşlı bir adam gibi *arılara* bakmak için ailelerini sonsuza dek terk edeceği düşüncesiyle uyuştı.

Rami aydınlandı ve Safiya'nın karşısına tırmanırken ona doğru eğildi. "Sen neden bahsediyordun Saf? Bir yere mi gidiyorsun? Seni ziyarete gelmeme izin var, değil mi?"

Onun omzunu yumrukladı. "Eminim *yaşlı* kız kardeşini ziyaret etmekten çok daha önemli işlerin vardır," dedi, muhtemelen arkadaki vagonlardan birinde gecikmeden dolayı homurdanan Himma Nine'nin en iyi taklidini yaparak. Naci'nin kızı yüzünü buruşturarak ve elbisesinin eteklerini çamurlu ayakkabılarından uzak tutarak geri çekildi. Saf, "Hayat, elbiselerinin kirlenmesi konusunda endişelenmek için çok kısa Mahveen," diye takıldı.

Sarayın kapısının önündeki sütunda, Safiya Mahveen'in aşağı inmesine yardım etti. Sonra da Rami'yi dik yamaçtan atlaması için kışkırttı.

Nohra kalp kutusunu tutarken. Nohra dalgınca pürüzsüz sedef kakmayı okşadı. Öldüğünde, muhtemelen bir savaş alanında olacaktı. Leş kuşları, güzel mücevherli bir sandıkta muhafaza edilemeden önce kalbini söküp alacaklardı.

Rami yere düştü, öne doğru savrulurken bacakları büküldü. Ayağa kalktı ve sıyrılan dizlerini ovuşturdu. "Saf," diye azarladı Nohra.

"Sadece biraz eğlence," dedi Safiya, bir sonraki arabaya doğru yürüyüp büyükannelerine ve cariyelerin her birine elini uzatarak. En son çıkan Zira, Nohra'ninkilerden bile büyük küpeler takıyordu. Zıplarken elbisesinin parlak kıvrımları dalgalandı ve Safiya onu belinden yakaladı.

Zira'nın Darya'ninki kadar siyah olmayan parlak gözleri ve koyu kahverengi bir teni vardı. Gür saçları, güneyde Dumakra ile ticaret yapan adalarda popüler olan bir tarzda altın bantlarla arkadan bağlanmıştı. Karnındaki küçük şişlik çoğunlukla eteklerinin altında gizliydi. Eli Saf'ın eldiveninde bir an oyalandı; sonra hızla geçip diğer cariyelere doğru koşmaya başladı. Safiya'nın gözleri, kendisinininkilerin arasından kayan Zira'nın parmaklarına kilitlenmişti.

Babaları bu nazik dokunuşları ve kalıcı gülümsemeleri nasıl fark etmemiş olabilirdi? Belki de biliyordu ve asi büyük kızı üzerinde güç sahibi olmayı seviyordu.

Hayır. Babaları soğuk olabilirdi ama asla zalim değildi. Safiya'nın annesi Suri'yi sevmişti. Tanrıçayı kabul etseydi onunla evlenirdi. Saf'ı bilerek incitmezdi. Bu sadece acımasız bir kaderdi. Nohra başını sallayarak bu düşünceyi kovdu.

Çiçeklerin arasında uçuşan kelebekler yaseminleri yokluyor, çalıların arasında uzanan örümcek ağları çiyden parlıyordu. Asma bahçeler binayı yeşil sarmaşıklarla örtmüştü. Bazı genç cariyeler ve hizmetçiler kulaklarının arkasına sıkıştırmak için beyaz çiçekleri aşağı çekmek için uzandılar. Nohra bir zamanlar bu sarayın yeryüzündeki cennet olduğunu düşünmüştü.

"Kutu," dedi Rami, elbiselerindeki tüm kiri temizledikten sonra ellerini kutuya uzatarak.

"Git giyin, mezarları ziyaret edelim," dedi Safiya saçlarını okşayarak. "Annenin önünde ıslak bir fare gibi görünmene izin veremem."

Rami onun eline vurdu ve gözlerini devirdi.

Nohra'nın elleri tutacak bir şey olmadan bomboştu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca evleri, yüzlerce pembe granit sütunu, düzinelerce fıskiyesi ve pembe zambaklarla dolu havuzları olan geniş bir tatil evi olan Kalp Sarayı olacaktı.

Sabah öğleden sonraya dönerken, güneşin yakıcılığı dağdan gelen keskin havayla savaşıyordu ama yapraklarla örtülü yürüyüş yollarının oluşturduğu gölgede, yaz sonu esintisi ferahlatıcı bir serinliğe dönüşüyordu.

Saf'ın hızına ayak uydurdu ve Oktai arkasından gelirken dolambaçlı iç bahçelerde onun yanında yürüdü. Dün gelen hizmetkârlar sandıklar, temiz çarşaf yığınları ve sıcak su dolu kovalar taşıyordu. Banyo odalarından lavanta kokulu buhar bulutları yükseliyor, yanlarından geçen hizmetçiler kıkırdayıp gülümsüyordu. Her şey yanıltı. Nohra içgüdüsel olarak boynundaki zinciri kavradı ve parmaklarının arasında döndürdü.

Safiya dramatik bir şekilde eğilerek, "Önden buyurun, Majesteleri," dedi. Oktai eşiğin dışında hazırolda durdu ve Saf kapıyı arkalarından kapatırken yüzünü buruşturdu.

Nohra'yı o bahar kaldıkları Harpy'lerin odasına götürmemişti. Bu oda zamanın içinde sıkışıp kalmış, on yıl önceki haliyle aynı görünüyordu. Kalp Sarayı'ndaki çocukluk odalarında yatağın üzerinde yıpranmış bir yorgan ve duvarlarda güneşli sarı fayanslar vardı. Dantelli perdeler dalgalanıyordu.

"Bunlar da hâlâ burada," dedi Safiya, diz çöküp zemindeki gevşek bir tahtayı kaldırarak.

Kenarları sıyrılmış ve parçalanmış iki tahta oyun kılıcı, bir günlük ve bir oyuncak bebek çıkardı. Nohra deri ciltli günlüğe uzandı.

"Hayır, alamazsın." Saf bebeği ona doğru itti. "Bu senin. On altı yaşındaki Safiya'nın en mahrem düşüncelerinin gün ışığını görmesine izin verilmiyor. Onun yerine bu ürkütücü şeyle oyna."

Porselen bebeğin saçları altın sarısıydı ve gözleri Noor safirleri gibi parlıyordu. Annesi öldükten sonra Nohra bebeğin narin bedeninin parçalanacağından endişe etmiş, bu yüzden bebek için güvenli bir yer bulmuştu.

ve onu gömdü. Şimdi onu yatağın yanındaki tuvalet masasının üzerine oturtmuştu.

"Lütfen bana bunun bütün gece beni izlemesine izin vermeyeceğini söyle," diye inledi Saf, kirli tuniğini fırlatıp atarken. Sandığını açtı ve içinden parlak kadifeler döküldü.

Safiya arıcıdan aldığı bal kavanozunu şifonyerin üzerine koymuştu. Nohra görüşünün kenarları bulanıklaşana kadar kavanoza baktı, içinde kızgınlık dönüyordu. "Demek bizi bırakıp bal satacaksın," diye ağzından kaçırdı.

"Elbette. Her kuş bir gün yuvadan uçar. Ben neden yapamayayım?" Safiya kombinezonunun içinde kıvrandı.

"Çünkü burada sorumluluklarımız var! Ettiğimiz yeminler. Ailemize karşı görevlerimiz."

Nohra'nın annesi ve babası gitmişti. Suri'nin gidişi kendi annesini yeniden kaybetmek gibi gelmişti. Safı da kaybetmek haksızlık olurdu.

"Görevlerimden kaçtığımı mı düşünüyorsun?" Safiya'nın kaşları birbirine çarptı. "Buradayım, değil mi?" Seçtiği elbise hızla aşağıya düştü ve çıplak ayaklarının etrafında dönmeye başladı. Saf bir elbise giymeyeli yıllar olmuştu.

"Hiç kimseyi davamıza çekmeye çalıştın mı?" Nohra fısıldadı. Sesi, kıyafetlerini çıkarırken hışırdayan kumaşların sesinden ancak daha yüksekti.

Saf, Nohra ile kapalı kapı arasına baktı. "Rami'yi destekleyebilecek bir aile buldum." Sesi alçaktı, zar zor duyuluyordu. "Sartaridler."

"Hayır." Nohra bebeğin saçını çekiştirdi. "Bu iyi bir şaka bile değil."

"Komik olmaya çalışıyormuşum gibi mi görünüyor?" Safiya gülümseliyordu. "Babamın Lofri'ye verdiği Marafal'daki topraklarının bir kısmını onlara geri verebilirsin, onlar da sana destek olurlar. En küçük oğulları Aglean turnuvalarında dövüşüyor ve kazanıyor. Böyle bir dövüşçüyü kullanabilirsin."

Nohra ağzı açık kaldı. "Bir turnuva dövüşçüsü mü? Hepsi taş gibi. Ve babaları" -sesini daha da alçalttı- "babamın meşruiyetine meydan okudu. *Meşruiyetimize.*"

"Evet, dünün dşmanı yarının isteksiz ama istekli müttefidir. Kaybedecek hiçbir şeyleri kalmadı. Ancak bu tür insanları bir araya getirebilirsiniz."

"Başka kimse yok mu?"

Saf tatlı tatlı gülümsedi. "Meriç Koğuşu, eğer bir gelinlik ve kürklü bir pelerin giyip Darya'dan eşyalarını toplamasını istersen."

Nohra'nın mücevherlerini seyahat sandığından çıkardı. Kutunun içinde Nohra'nın on beş doğum günü yüzüğünün hepsi kadife astarın içine bağlanmıştı. Bunu Qaira yapmıştı. Bataar'ın onları bulmasını ve Nohra'nın odasını dağıtan adamdan satın almasını sağlamıştı. Yüzüklere gözlerini kırıştıran Nohra'nın görüşünün kenarları beyaza büründü.

Safiya bir çift küpe çıkardı ve Nohra'nın kulaklarına doğru tuttu. "Darya nerede? Saçlarınla gerçekten bir şeyler yapmaya çalışmalı."

Nohra yüzünü buruşturdu ve kollarını başının üzerine eğerek saçlarını yakasından geçirdi.

Kapı çalınca ikisi de sıçradı. "Dağınıklık için özür dilerim," dedi Safiya'nın hizmetçisi Laila başını içeri uzatarak. "Sadece ihtiyacımız olacağını düşündüğümüz odaları havalandırdık. Dar ve ben bu gece burada kalmak isteyeceğinizi düşünmedik. Taze çarşaf ve halıların tozunu almak için bir süpürge getireyim."

Saf ışı ışı güldü ve kendini çocukluk yatağına attı. Yorgandan gri bir bulut yükseldi. "Tozu seviyorum. Ev gibi kokuyor, küçük bir kız olmak gibi."

"Dinle," dedi Nohra hışımla. "Arkadaşa ihtiyacımız varsa ve onları bulmakta bu kadar zorlanıyorsak, sorunlarımızın çözümü teyzemizdir."

"Şimdi olmaz, Nohra," dedi Safiya, ona uyarıcı bir bakış göndererek. Oktai odaya baktı ve Nohra'nın hâlâ yarı çıplak olduğunu görünce irkildi. Eğilerek dışarı çıkarken omzunu kapının pervazına çarptı.

"Özür dilerim! Hazır olacağını düşünmüştüm," diye kekeledi.

Bataar onlarla birlikte Antiria'ya gelmemişti ama muhtemelen onu izlemesi için birden fazla çift göz göndermişti. Oktai, Nohra'nın kurtulmaktan memnun olacağı bir dikendi.

Eğer müttefike ihtiyaçları varsa, teyzelerini harekete geçirmeleri yeterliydi. Sartarid ailesine, Meric Ward'a ya da herhangi birine ihtiyaçları olmayacaktı. Clemiria sadece Rayenna'nın kraliçesi değil, bir Harpy kraliesiydi. Bir düzine aptal mızrak dövüşü őövalyesine bedeldi. Ordusunu Kalafar'a doğru harekete geçirirse, şehri geri alabilirlerdi.

"Elbiseniz için yardım edeyim, Majesteleri," dedi Laila, uzanmak için parmak uçlarında durarak.

"İyi misin? O zamandan beri..." Nohra'nın sesi kesildi. Dışarıda, görebildiği kadarıyla gül çalıları uzanıyordu. Bahçelerin ötesindeki kraliyet ormanı karaçam, fir ve çamlardan oluşan aşılmaz bir duvar oluşturuyordu.

Laila kalın bir sesle yutkundu. "Safiya bıaklarımla pratik yapmam için beni saraydaki eğitim alanına götürdü. O gece askerlerden biri beni yakaladığında donup kaldım."

Nohra elini Laila'nın küçük illi elinin üzerine koydu. "Bu herkesin verebileceği bir tepki. Kimse seni hayal kırıklığına uğratmadı. Tanrıça'ya şükürler olsun ki hepiniz birbirinizi koruyabildiniz."

Uzun kızın parmakları seğirdi. abucak başını salladı. "Darya." Adını söylerken boğuldu. "Sanırım o olmasaydı hepimiz öldük. O..."

Muhtemelen tahliye ve herkesi sakın tutma konusunda vazgeçilmezdi.

Saf, Laila'nın titreyen omzunu sıktı. "Sen de onun için, haremdeki herhangi bir kız için aynı şeyi yapardın."

Laila'nın gülümsemesi o kadar küçük ve kısıydı ki, kasılmış bir kasla karıőtırılabilirdi. "Bunu yapamazdım. Darya'yı hiç böyle görmemiştim, inanamazdın-" Sözüünü kesmek için dudağını ısırđı, yüzü kızarmıştı. "Affet beni!"

Nohra, adrenalin patlamasının en titiz derslerden bile daha güçlü olabileceğini biliyordu. Sevdiğin birinin canavara dönüştüğünü görmek, öldürücü darbeyi kendi başına vurmak kadar korkutucuydu. Darya'sının diğer kızları korumuő olmasından duyduğu gurur boğazını sıktı.

Saf ellerini ırdtı. "Hazır mısınız? Kutu Rami'de. Kasaya gitmeliyiz."

* * *

Hikâyeye göre Kraliçe Roksanya öldüğünde, kral cesedini ailesinin kalesindeki bir mezara gömülmek üzere Kuzey Aglea'ya geri göndermiş. Kocasının yanına gömülmek istemiş ama bir zultamın tabutu Dumakran toprağından, Kalafar'dan çıkarılamamış, bu yüzden tahnit edilmiş kalbini tahta bir kutuda saklamış ve Antiria'da, kışın bahara dönüşünü izlemeyi sevdiği yerde onun için bir türbe inşa etmiş.

Romantik bir hikâyeydi. Nohra artık böyle duygulara inanmıyordu.

Dolambaçlı merdivenlerden mahzene indiklerinde hava sıcaklığı birkaç derece düştü. Darya ciddiyetle önde yürüyor, bir fenerle yolu aydınlatıyordu. İskeleydeki evden beri birbirlerinden uzaktaydılar. Darya hiç bu kadar yakın ama bir o kadar da ulaşılmaz olmamıştı; sanki Nohra elini uzatsa, parmakları onun hayali şeklinin içinden geçecekmiş gibi.

Islak duvarlarda titreyen ateş ışığı Nohra'ya başkentteki su kemerlerine bağlı sarnıçları ve solgun, kör balıklarla dolu yeraltı havuzlarını hatırlattı.

Cariyelerin çoğu, küçükler ve Aalya dışında Nohra'nın neredeyse tüm kız kardeşleri de onlarla gelmişti. Nassar -hain yılan başkentte kalmıştı- ve ülkenin uzak bölgelerindeki ailelerin yanında kalan üvey kardeşleri yoktu. Kraliçe Merv de yoktu. Liman kentinde kalmış, Aalya'ya miras kalacak madenler ve para için didişiyordu.

Nohra, Merv'in, kocasının kalbinin ikinci karısınıninkinin yanındaki ikili yarığa gömülüşünü izlemekten memnun olmayacağından emindi.

Himma Nine elini daha da sıktı, parmakları Nohra'nın kolunun üst kısmındaki ete saplandı. Hafifçe kırıışmış diğer eli Saf'ı kavradı, böylece aralarında yürüyebildi.

"Nasılsın büyükanne?" diye sordu Safiya.

Himma Nine kıkırdadı. "Hangi anne oğlunu gömmek ister ki?"

Nohra, "Calidah burada olmalıydı," diye homurdandı. Kuzenleri Aalya'ya eşlik etmek için geride kalmıştı.

Büyükanneleri Nohra'ya kaşlarını kaldırarak baktı. "Sanki onun babasıymış gibi."

"Ama onun Harpy'lerinden biriydi."

"Peki bu artık ne anlama geliyor?"

"Herhangi birimizin gelmesine izin verilmesine şaşırdım," dedi Safiya, Nohra'yı merak ve biraz da eğlenceyle izlemek için eğilerek. "Çok cömertti. Şaşırtıcı derecede cömert. Sen bir şey yaptın mı?"

Nohra çok hızlı bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. Doğum günü yüzüklerini, Qaira'nın güvenilemeyecek kadar sıcak nezaketini düşündü. Onun bir sözü Bataar için her şey demekti ve onlar için, Nohra için konuşmuştu. "Rhah'ın karısına biraz pişmanlığımı ifade edebilirdim."

"Acaba onun aracılığıyla Bataar'a başka ne gibi önerilerde bulunabilirsin?"

"Nuna'nın kırbacını kolye olarak takmayı denemesini önerebilirim," diye tısladı Himma Nine.

Saf gülerek onun elini okşadı ve bir adımda sendelediğinde onu sabitledi. "Şimdi, şimdi, Büyükanne. Hava karardı ama örümcekler ve akrepler hâlâ bizi dinliyor."

Büyükannesine bakarken Nohra'nın göğsünde bir ateş kaynadı ve Himma da onun bakışlarını ateşle karşıladı. Babaları öldükten sonra büyükannelerinin sarayda ne kadar etkisi olduğunu bilmiyordu ama ana kraliçe saraydaki en iyi bağlantılara sahip kişiydi. Zehri, genellikle mükemmel derecede kibar olan yüzünü yalanlıyordu.

Rami önden giderek, sanki yolu ezberlemiş gibi Thora'nın kalp kutusuna doğru taş nişlerden oluşan sıralar boyunca yürüdü. Nerede olduğunu hatırlaması mümkün değildi. Nohra onu altıncı doğum gününde bir kez buraya götürmüş ve annelerinin ölümünün sonraki yıldönümlerinde onu tekrar buraya getirme zahmetine katlanmamıştı. Bunun yerine her yıl Nohra, Safiya ve babalarının Rami'yi doğum günü için ormana ava götürmelerine izin veriyor, kendisi de serin ve nemli salonda durup taş duvardaki bölmesinde duran kutuya bakıyor ve titrememeye çalışıyordu.

Nohra büyükannesine elini uzattı ve daha hızlı yürümek için elbisesinin eteklerini kaldırdı. Hızını artırdıkça küpeleri şingirdadı ve küçük kardeşinin adımlarını solladı. Gümüş bir kalp kutusunun yanındaki boş yeri göstererek, "İşte bu," dedi ama o çoktan durmuştu.

Hatırlıyordu.

Arabada takındığı aynı boş ve ilgisiz ifadeyi takınan Rami, babalarının göğsünü açık alana doğru itti. Okunamayan bakışları karanlığa doğru ilerlemeden önce Thora'nın bulunduğu yere doğru hızla kaydı. "Şimdi hepiniz kelimeleri söyleyebilirsiniz," dedi. "Eğer sorun yoksa ben odama gideceğim."

Omaar, yeni kurulan başkenti sert bir el ile yönetiyordu. Hapishane kulesinin gölgesi Barışçı'nın Köprüsü'nden daha uzun.

-Kalafar'ı Yapmak

Hapishane kulesine doğru uzanan taş döşeli yol arabalar, atlar ve yayalarla doluydu. Bataar sade kıyafetler giymiş ve yanında birkaç muhafız getirmişti. Kalabalık bir maiyet dikkat çekebilirdi ve o da sokakları gün ışığında, kalabalıklar geri çekilmeden ve onun için ayrılmadan değerlendirmek istiyordu. Yolun kenarlarında birkaç meyve tüccarı pazarlıkçılarla tartışıyor, bir satıcı da bir ağacın gölgesinde şekerleme satıyordu. Batık kahvehanelerden birinden dumanlı, karamelli bir koku ve geveze akademisyenlerin sesi yayılıyordu.

Bir yerlerde, bir şeyler ölüyordu. Her günün her saniyesinde bir hayat tükeniyordu. Silik, geçici şekiller havada dans ediyordu. Yoldan geçenlerin bakışlarından daha güçlü olan siyah güneş gözlerinin ağırlığı başının arkasını deliyordu. Üstünlük gün içinde içti.

Lofri'nin atadığı şehir muhafızlarının komutanı Wael Bahdi, Bataar'ı omzundan tutup işaret etti. "Şuna bakar mısınız?" Metal bir kovanın içine bakır bir ego attı. Bir kız zilleri şaklatırken, bir adam davul çalan küçük bir hayvanın üzerine eğilmişti. "Kalafar'da bir adamın bir maymuna neler yaptırabildiği inanılmaz."

Bataar maymunlardan bıkmıştı. Yüzünü buruşturdu ve Wael'in elini itti. "Dün gece herhangi bir rahatsızlık olmadı mı?"

"Şehir artık eskisi kadar huzursuz değil." Wael tuniğinin kolunu karıştırdı. Geniş omuzlu, yüzü kırık muşta gibi bir adamdı. "Kalabalık halka açık infazlarda köpekler gibi salyalarını akıtıyor ama düzen var. Etrafında toplandıkları *bizim* celladın bloğu. Gün ışığında kralın adaleti, gecenin bir yarısı kasap çocuklarının adaletinden iyidir." Sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi Bataar'a baktı. "O şeylerden sonuncusunu yakaladıktan ve istediğin gibi nehrin aşağısına, Conservium'a sürükledikten sonra ortalık çok daha sakinleşti."

Bataar boynunu ovuşturdu. "Deniz köpüğüne dönüşmedi mi?" Belki de Nohra'nın istediği gibi yararlı olabilirdi.

"Hayır, yine de korkunç bir şey gibi çılgılık attı. Sessiz kalamadık. Muhtemelen iskele evlerindeki hiç kimse teknenin ne çektiğini anlayamazdı, bahse girerim. Bir hayvanın çıkarabileceğini hayal bile edemeyeceğim bir sestti."

"Adamlarınızın onu yakalamasından etkilendim." Maymun davul çalmayı bırakmıştı ve şimdi bağış kovasıyla birlikte toplanmış kalabalığa doğru paytak paytak yürüyordu.

Wael'in kahkahası bozuk para gibi düştü. "Evet, dikkati dağılmıştı. Yüzü bir kızın bağırsaklarına gömülmüş halde bulduk."

Endişeli yüzler onlara doğru uçu. Bir adam koruyucu bir kolla oğluna sarıldı ve çekik başlı bir yabancı, sanki dili fena halde kavrayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak onlara baktı. Bataar, sözleri yanlışlıkla paniğe yol açmadan önce kaptanı uzaklaştırdı. Kendi parmakları, o sabah kraliyet darphanesinde bakır parçaları toplamaktan, yeni kalıbı işlemekten ve onaylamaktan hâlâ metalik kokuyordu.

Sadrazam ileride durmuş, düzgün sakalını sıvazlıyordu. Yardean Naci taş hapishaneye doğru bir el sallayarak, "Ekselansları," dedi. Çatallı Kule tepede iki yöne doğru çıkıntı yapıyor, altın yaldızlı konik çatıları destekleyen uzun kemerlerle son buluyordu. Kutsal alanların ikinci çanlarının müziği gökyüzünü dolduruyor, güvercin sürülerini dağıtıyordu ama hapishane kutsal binalardan daha uzun uzanıyordu.

Giriş, dolambaçlı bir taş merdivenden çıkıyordu. Sahanlıkta konuşlanmış muhafızlar doğruldu ve onları sertçe selamladı.

"Sadrazam, Yüzbaşı Bahdi, *Ekselansları*." Sonuncusu, yabancı kelimeler gibi, dillerinde sertçe söylenmişti. Dört şehir muhafızı daha sandıkların üzerine oturmuş, yıpranmış kâğıtlarla divan oynarken, bir diğeri kılıcını biley taşına dayamış, sokaktaki mütevazı kalabalığı güvensiz bir bakışla izliyordu.

Cenaze töreninden sonraki kaosla karşılaştırıldığında Kalafar yumuşamıştı. Şehre daha fazla yiyecek akıyor ve Bataar vatandaşları yeni bayındırlık planları hakkında bilgilendirmek için kutsal alanlara temsilciler gönderiyordu. Gryphon kralı hakkındaki fısıltılar saygıya dönüşüyordu.

Eşikten geçtiklerinde karanlık çökmüş, yuvarlak gri duvarlar sadece birkaç aplik ışığıyla aydınlanmıştı. "Bodrum katlarında daha fazla hücre var," dedi Naci, "ama çoğu için yukarı çıkmamız gerekecek. Mahkûm ne kadar tehlikeli ya da önemliyse, hücresi zemin kattan ve asma kattan o kadar uzakta olur." Gıcırdayan ahşap bir merdiven, korkulukları olmayan kaba tuğladan çıkıntı yaparak kuleye tırmanıyordu.

"Kalafar'ın her yerinde yürüyeceğimi bilseydim daha bol bir pantolon giyerdim," diye yakındı Wael Bahdi. "Tepeye vardığımızda atlayıp kendimi o lanet merdivenlerden tökezleyerek inme zahmetinden kurtarabilirim."

Naci ters ters bakarak, adamın uzun bir düşüş yapıp kendini Larcestreet'in her tarafına sıçratmasının diğerlerini de biraz telaştan kurtaracağını düşündüğünü ifade etti. Bataar yardım edemedi ama aynı fikirdeydi. Şehir muhafızlarının kaptanı Lofri'nin cebindeydi. Bu Bataar'ı endişelendiriyordu, gerçi adam sarhoş olmadığı zamanlarda sinir bozucu derecede yetenekliydi.

Sadrazam Naci ilk birkaç katı tırmanırken binanın tarihini anlattı. "Açık olan üst kat, dağlar dışında Kalafar'ın en yüksek noktasıdır. Şehir muhafızları burayı yangınları izlemek için bir gözetleme noktası olarak kullanır. İşgal sırasında pek yardımcı olmadı."

Yardaan Naji'nin büyük büyük büyük oğlu Şassam Naji, Barışçı Omaar'ın mimarı ve daha sonra Zultam Numa'nın Mimarlık Bakanıydı. Sadrazam muhtemelen bir bilgi hazinesiydi.

Başkentin eski binalarında saklı olan tüm sırlar hakkında, eğer Bataar bunları ondan öğrenebilirse. Suikastçıyla olan bu iş endişe vericiydi. Rutiaba Sarayı'nda gizli odalar ve geçitler varsa, Naci bunları biliyor olabilirdi.

Ne kadar daha yükseğe? Her uçuş daha cesur bir meydan okuma, Üstünlük'e tecavüz gibi görünüyordu-

"Rami ve Mahveen'i evlendirmeyi teklif ettiğiniz için teşekkür ederim Kardinal Hazretleri," dedi Naci, Bataar'ı düşüncelerinden sıyrarak. "Kızımın genç prensle karşı özel bir düşkünlüğü var ve bence mizaçları birbirini tamamlıyor."

Bataar sarmal basamakların dibindeki karanlığa baktı. "Bu güçlü bir eşleşme." Boğazını temizleyerek sesinin çatlamasını engellemeye çalıştı. Naci'ye bir kemik atması gerekiyordu ve görünüşe göre Rami yeterliydi.

"Bence aileleri birleştirmek akıllıca olur, özellikle de şimdi." Durakladı, görünüşe göre bir şeyler düşünüyordu. "Bataar, senin de bir kızın var."

Bataar, Ganni için başka bir evlilik yapmazsa, çok erken olacaktı. Naci'nin önerdiği şeyi geri çevirecek sözcükler dilinin ucuna geldi.

Kaptan Bahdi arkalarına düşmüştü, neredeyse bir kat altlarındaydı. Durdu ve iki büküm oldu, nefes nefese kalırken ellerini dizlerine dayadı.

Bataar başını eğerek sadrazamla yüzleştirdi. "Rahatça konuşun."

"Remzi'nin kızlarını küçüklüklerinden beri tanırım," dedi Naci. mırıldandı, sesi ancak bir fısıltıdan daha yüksekti. "Safiya doğduğunda zultamla birlikte doğum odasının dışında durdum. Nohra'nın bebeklik sancıları tuttuğunda konsey toplantıları sırasında onu dizimde zıplattım. Küçük Aalya, tüm o uyuz kedilere bakıyor - eşim için kendi kızlarımız kadar değerli. O genç kadınları önemsiyorum. Ve hatta Calidah, avluda kızlarıma kitap okurdu."

Bataar'ın midesini bir korku kapladı. "Pekâlâ. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Platform düzleşirken Naci botlarına baktı. "Rayenna'dan endişe verici haberler var." Sesi daha da alçaktı

Şimdi neredeyse duyulmuyordu. Titrek bir nefes aldı. "Kraliçe Clemiria başkente doğru harekete geçecek ve bunu yaptığında korkarım Harpy Şövalyeleri onun tarafını tutacak. Başarısız olduklarında, sözlerim için çok geç olacak. Sessizliğim onların ölümü anlamına gelebilir. Eğer bu itirafımı ihanet olarak yorumlarsanız, seve seve hücrelere giderim ama o kızlara merhamet gösterin."

Bataar'ı titreten ürperti sadece soğuk taş duvarlardan kaynaklanmıyordu, nabzının hızlanması da merdivenleri tırmanmaktan değildi. Şüphe onu bıçak gibi kesmişti. "Bu bilgiye nasıl ulaştın? Biri sana bunu kendi isteğinle mi emanet etti?"

"Cariyelerden biri Prenses Safiya'nın kulağına sahip. Remzi'nin isteği üzerine bir yılı aşkın süredir kızlara göz kulak olması için ona para ödüyorum. Zira adadaki zevk evlerinden birinden geliyor ve sarayda çok rahat yaşıyor. Burada kalmak için her şeyi yapar. İşgalden sonra beni ziyaret ettiğinde ona Safiya'yı izlemeye devam etmesini söyledim. Böyle bir şeyden endişeleniyordum ve endişelenmekte de haklıydım. Zira teyzelerinden gelen bir mektubu ele geçirmiş."

Bataar'ın eski cariyeyi izleyen gözleri, onun sadrazamın cebinde olduğunu fark etmemişti.

"Onları durdurabilirsin," diye ısrar etti Naci. "Rayenna'nın üzerine yürürsen, ihaneti daha başlamadan ortadan kaldırabilirsin. Bu onların fikri değildi. Sadece Clemiria'ya çok sadıklar-"

Sadrazamın fısıltılı yalvarışlarına odaklanmak, isyanın Bataar'ın kanını bu kadar gürültülü bir şekilde pompalamasına neden olduğu için zordu. "Bu taraftan," diye nefes nefese araya girdi Wael, onları Demir parmaklıklara doğru.

"Bu konuyu sonra konuşuruz," diye söz verdi Bataar, akıllı bir karış havada.

Zemin kirli samanlarla kaplıydı. İşemek için metal tavalar etrafa saçılmıştı ama ortak hücredeki birkaç mahkûm gözden kaçırmış olmalıydı, çünkü kulenin tüm katı idrar kokuyordu. Lazımlık doluydu ve üzeri siyah çamaşırlarla kaplıydı. İki adam kokuşmuş bir dışkı yığınının yanında oturmuş, yüzlerinde donuk ifadeler vardı.

Bataar çenesini onlara doğru uzattı. "Onlar da mı suikastçı?"

"İki eliyle son günlerinin tadını çıkaran birkaç haydut," diye açıkladı Wael. "Ona eşlik edebilirler diye düşündüm. Ona eşlik

bitti."

Bataar duvara yığılmış kadına baktı, kanı içine çektikçe midesinde bir tiksinti uyandı. Gardiyan hücrenin kilidini açtı ve kadını samanların arasından sürükleyerek Bataar'ın önüne itti. Kadın öne doğru tökezlerken, zincirlenmiş bacağına bağlı zincir şingirdedi.

"Takma dişini kırdık." Wael kendi ağzına vurdu. "Biraz aceleci davranmış olabiliriz, çünkü Zareb bir tane daha çekti, ama onun siyanür kapağı yoktu, sonra ağzı kanla doldu ve hiçbir şey söyleyemedi."

Kadının tırnakları çatlamış ve kahverengimsi kırmızı kabuklarla kaplanmıştı ve hücrendeki erkeklerin yüzleri kanlı çizgilerle taranmıştı. Bazı parmakları yeni dağlanmış kütükler halindeydi ve yüzü morarmış bir göz yüzünden şişmişti. Kollarından biri doğal olmayan bir eğimle bükülmüştü; sarı morluklar şişmiş ayak bileğini çevreliyordu. Dudağı yarılmıştı ve çürükler boynunda, ona giydirdikleri yırtık tuniğin yakasının üzerinde bir zincir oluşturmuştu. Titriyordu ama Bataar'ın gözlerini çelik gibi bir bakışla karşıladı.

"İşte sahte diş," dedi Wael. "Ve ilk katta ona ait her şey var: şişelerde zehirler, bıçaklar, gizli bıçaklar ve ince kazmalar. Kuğu Kapısı'ndan evrakları olmadan gizlice girmiş ve Craullstreet'e inmiş. Bana inanmayacaksınız ama düne kadar çok güzel bir kızdı."

Naji araya girdi. "Prens Nassar'a fahişe tedarik eden kadın onu satın aldı ve Majestelerine yönlendirdi. Bir hizmetçi şüphelenmiş ve kişisel eşyalarını karıştırmış-"

"Siz de mi onlardan birini çalıştırıyorsunuz?" Bataar tahmin etti. "Eminim meraklıdır çünkü ona meraklı olması için para veriyorsunuzdur."

Yaşlı adam omuz silkti. "Zultam'ın çocuklarına neler olduğunu bilmek benim işim. Bana rapor veren kız şu anda ölü ama en azından Nassar değil."

"Onun hedefi miydi?"

"Ya da Dul Kraliçe, ya da -daha büyük olasılıkla- siz."

Bataar kalın kalın yutkundu. "Bunu itiraf mı etti?" Zehirli dişini söktüklerine göre, onun acısız çıkış yolunu da çalmışlardı.

Wael Bahdi alay etti. "Dişten sonra kendi dilini ısırıp kopardı." "Ve kesinlikle Clemiria'nın kızlarından biri mi? Aglean'a benziyor."

Kaptan bir tutam kahverengi saçını tuttu ve başını çevirerek ensesindeki küçük kırmızı dövmeı ortaya çıkardı. "Bir Nuna'nın kırıbaı. O engerek yılanı Kardeş Şehir'deki loncalardan birinin sembolü."

"Rayenna'daki Kadişal halkı arasında açık renkli gözler yaygındır," diye açıkladı Naji. "Bahse girerim o soydan geliyordur."

Bataar içini çekerek şakaklarını ovuşturdu. "Nassar'a kız temin eden kadın işareti görmüş olmalı. Zaten görmediyse bile biliyordu. O da Kraliçe Clemiria kadar suçlu."

"Evet, yaşlı yarasa dün gece uçtu." Yüzbaşı Bahdi kollarını kavuşturdu ve hücrenin açık kapısına yaslandı. "Adamlarımı aramaya gönderdim ama muhtemelen şehirden kaçmıştır."

"Peki bu kadın yarın idam edilecek mi?"

Yüzbaşı başparmağıyla boğazına bir çizgi çekti. "Yarın ya da Harpy'lerin geri kalanı döndüğünde onun kellesini alabiliriz. Daha güçlü bir mesaj, birleşik bir cephe gönderebiliriz. O zamana kadar burada rahat edecektir."

Kadişal kadın kanla kabuk bağlamış kirpiklerinin arasından Bataar'a baktı. Dışarıda, Larcestreet'in aşağısında çocuklar hayvan şekerı yalıyordu. Bataar'ın midesinde taşlar vardı. Çakıllı safra boğazını yaktı, ama onu boğdu. Hızla bıçağını kınından çıkardı ve diz çöküp kadının boynuna uzanarak omurgasına sapladı. Kadının ruhu içinden çıkıp adamın kucağına yayıldı. Neredeyse ağırlığını hissedebilir, onu avucunun içine alabilirdi. Öne, kollarına düştü ve kanlar içinde, gevşek ve duygusuz bir şekilde ona doğru yığıldı.

* * *

"Harpy'lerin planını bozmak istiyorsan Rayenna'nın üzerine gitmelisin," diye tekrarladı Naji saray kapılarından geçerken. Durakladı, başka bir şeye geçiyordu. "Ve asker gönderdiğinde

Çöl boyunca ilerlerken, kervanınız su ikmali yapmak ve dinlenmek için kritik bir eski yol noktasında durmalı."

Bataar'ın bir pazar tezgâhından aldığı gömlek sert ve cızırtılıydı, yazın son günlerine göre fazla sıcaktı. Ama gardiyanın önerdiği, ter lekeleriyle kaplı tuniği giymeye, Kadişal suikastçısının kanıyla boyanmış olanı giymeye devam etmekten daha az meyilliydi.

Yara izi kaşınıyordu. Shaza kafasına vurur ve kadınlara karşı çok yumuşak olduğunu söylerdi. "Hangi ara nokta?" diye sordu, elindeki tüm kanı silmeye çalışarak-

"Bapa!" Ganni bağırarak çimenlerin arasından ona doğru koştu. Erkek kardeşi de arkasından koşuyordu. Kız Bataar'ın bacaklarına çarptığında, Bataar elini kızın siyah saçlarına koymakta tereddüt etti. Ya demir kokusu hiç çıkmazsa?

Hepsi hayal gücündeydi. Elleri temizdi, onları kutsal bir çeşmede fırçalamıştı.

Naji, "Anhabar, Kalafar ile Kardeş Şehir arasındaki yolun ortasında," diye açıkladı. "Askerleri barındırmak ve suyun içilebilirliğini sağlamak için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere, eğer sizin için de uygunsa, küçük bir maiyetle yola çıkabilirim. Çoğu kervan korkudan harabelerin etrafından dolanır ama burası fırtınalara karşı paha biçilmez bir sığınak ve yolculuğun ikinci ayağı için potansiyel olarak tek su kaynağıdır."

Bataar, neredeyse iki ay önce teslim olma şartları okunduğunda, terk edilmiş şehir hakkında dinleyici salonunda öğrendiklerini hayal meyal hatırlıyordu. Dumakralıların çoğu bu şehrin adının geçmesinden çekinmişti, sanki sadece "Anhabar" demek hayaletleri ve yamyamları çağıracaktı gibi.

Ganni'yi kucağına aldı. Her geçen gün boyu uzuyor ve ağırlaşıyordu. Yüzme havuzlarından birinin yanında Qaira ona el salladı.

"Buna gerek var mı?" Bataar o gün için Naci'yle işini bitirmeye hazırdı. Bu adam Zultam'a ve kızlarına ihanet edebilirdi; Bataar'a sadık olmak için daha da az nedeni vardı. "Yüce Mabet, oradaki tapınakla ilgilenmesi için bir din adamı atamıyor mu? En azından o adam hayattaysa su içilebilir. Neden gitmeniz gerektiğini anlamıyorum."

Yardaan Naji ülkenin en başarılı mimarlarından birinin oğlu ve torununun torunuydu. Anhabar, Dumakra'nın en önde gelen İnsan Harikasıydı; bir dağın içine oyulmuş, krallara ve tanrılara layık bir sarayı ve tapınağı olan bir şehir.

"Ramzi'nin batıl inançları vardı," diye açıkladı Naji. "Bu fikri ortaya atmamdan hoşlanmadı. Kalafar son derece sakın ama eski başkenti geri alıp batıl inançları ortadan kaldırırsan kazanacağın iyiliği bir düşünsene. Uçan batı yüzyıllar önceydi. Dağı geri alan siz olurdunuz. Rayenna'yı aldıktan sonra orada muhteşem bir düğün düzenleyebilirsiniz."

Generaller, ittifakı güçlendirmek için doğuya gitmeden önce Aalya'nın evlenmesini istiyorlardı ama kız zayıftı ve annesi hâlâ liman kentindeydi, mirası için tartışıyordu. Bataar onu Oktai ile evlendirmeye karar vermişti. Kanı bozuk kardeşinin kuzeni de Bataar'ın kanından geliyordu ve oğlanın daha fazla sorumluluk alması için zamanı geçmişti. Lofri itiraz ederse, Bataar yaşlı adamı her zaman öldürebilirdi. Rayenna'yı aldıktan sonra onları eski başkentte evlendirebilirdi.

"Anhabar'dan korkmuyor musun?" Hâlâ güvensizdi. Ganni onun gömleğine sarıldı. "Sence yeniden inşa etmek mümkün mü?"

Naci kırlaşmış sakalını sıvazladı. "Emin olamıyorum. Tapınak, içinde yerleşim olan tek yer ve halka açık değil. Ama Anhabar sadece hastalık yüzünden yıkıldı. Yapısal olarak sağlam olmalı. Conservium'dan bazı akademisyenleri alıp sağlamlığını değerlendirebilirim. Birçoğu kalıntıları incelemek isteyecektir."

"Dilek çeşmesine attığımız bakır parçaları gibi kokuyorsun," dedi Ganni, Bataar'a göz kırparak. "Bak ben ve bebek bahçede ne bulduk." Cebinden şişman, ıslak bir sümüklüböcek çıkardı ve Bataar'ın yüzüne doğru itti.

Sekiz yaş, tüm zamanını kurbağalar, sümüklüböcekler, örümcekler ve binlerce bacaklı böceklerle oynayarak geçirmek için fazla büyük olmaya başlamıştı ama bunu ona söyleyemezdi.

"Ah." Bataar başıyla onayladı. "Bu yakışıklı bir tane."

"Görmek ister misin?" Kaygan görünümlü yaratığı Naci'ye doğru itti. Naci'nin burun delikleri açıldı.

Küçük Bato hâlâ çimenlerin yarısında sallanıyordu ama Qaira onu çoktan geçmişti. Ganni'nin itirazlarına aldırmış etmeyen Bataar

kızı yere düştü ve Qaira'yı kollarının arasına aldı. İvmesinin gücü onları savururken çan sesi gibi güldü. Dünya bulanıklaştı ve adam yere düştü, kızın vücudu sert bir şekilde onunkinin üzerine geldi.

"Hiç adil değil. Beni döndürmedin," diye homurdandı Ganni. Arkasında Bato tökezledi, öne doğru yuvarlandı ve ciyaklamaya başladı.

Qaira Bataar'ın yüzüne sokuldu ve kokusunu içine çekti. "Kan gibi kokuyorsun," diye fısıldadı ve yaz günü daha az altın rengindeydi. "Bir şey mi oldu? Sen iyi misin?"

Öne doğru eğildi ve ikisini de ayağa kaldırdı. "Ben iyiyim." Bataar inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedi, dişlerini göstermediğinin farkındaydı. "İyi görünmüyor muyum?"

Yanağını düzeltti, başparmağı bir şeyi lekeledi. "Daha iyi görünüyorsun."

Naci boğazını temizledi. "Verdiğin sözü unutma."

Bataar başını salladı. Sadrazam dönüş yolunda, kısık sesle Clemiria'nın planını ayrıntılarıyla anlatmıştı. Eğer Bataar halalarını keser, Harpy'lerin tasmaını sıkır, hareketlerini önceden tahmin eder ve onları hizada tutarsa, onları ihanetten idam etmek zorunda kalmayacaktı. Ellerini daha fazla kana bulamak istemiyordu. Ama kendisini sırtından bıçaklamalarına da izin vermeyecekti.

"Bapa! Saçını örmeme izin ver," dedi Ganni, bacağını çekiştirerek.

Çimenli avlunun etrafında küçük prensesler ve anneleri iri gözlerle ona bakıyor ve hemen gözlerini kaçırıyorlardı. Bu kızlar ailelerinin geri kalanıyla birlikte dağlardaki mahzeni ziyaret etmek için çok küçüktü, bu yüzden geride kalmışlardı. Kızı onu kadınların ortasına doğru çekti. Bataar on dört yaşında olduğunu, Qaira'nın kamptaki çocuklar için çiçekten çemberler örmesini izlediğini ve çiçeklerden yapılmış bir taçtan daha işe yaramaz bir şey görmediğini düşündüğünü hatırlıyordu ama aynı zamanda Qaira'nın saçlarının güneş vurduğunda çok güzel olduğunu ve alevler gibi parladığını da.

Göğsüne bir sıcaklık iğnesi battı.

Ganni saçlarını düğümlerken Bataar çimenlerin üzerine oturdu. Bato'yu kucağında zıplatırken kafa derisindeki gerginlikten irkilmemeye çalıştı. Çocuklar oynamak için kalktıklarında, Bataar şaşkınlıkla boşta kalan parmaklarına baktı ve kırmızı lekeler hayal etti.

Qaira bir mendili içki bardağında ıslattı ve ona verdi. "Ne oldu?" diye mırıldandı.

Başını salladı ve dinleyen cariyelerin içini rahatlatmak için kelimelerini dikkatle seçti. "Bir kralın görevlerini yerine getiriyorum. Ziyaret ettiğim kuledeki o kız... öldü."

Muhafızlar dün Nassar'ın odasına dalıp prensin saray mensuplarını kahve içerken ağırlamasını böldüklerinde kıyamet kopmuştu. O sabah sarayın koridorları ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Bataar endişe ve korku dolu odalara geri dönmeyi bekliyordu ama Qaira sihrini konuşturmuştu ve şimdi tüm kadınlar gülüyor ve gülümsüyordu.

"Ayrıca o... yarattığı da yakalamışlar," diye ekledi gizemli bir şekilde. "Ayaklanma kontrol altında ama şehir daha güvende hissetmiyor."

Karısı onun parmaklarını ellerinin arasında çevirdi. "Büyük bir kral olabilirsin, şimdiye kadar nefes alanların en iyisi olabilirsin ama dünya yine de kötü bir yer olacak. Her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışabilirsin, ama sadece tek bir adam olarak kalacaksın."

Ona artık bir insanmış gibi bakıyordu, bir tanrı değil, Üstünlük'ün iradesinin kılıcı değil.

Yine de o sadece bir insan değildi. Bir rrah olmanın sorunu da buydu. Kalafar'a savaş getirmişti, tıpkı Aglea'nın Heartspring'i almak için dini bir savaş başlatması ve Remzi'nin bu savaşı Keld'e geri getirmesi gibi. Tıpkı bozkır krallarının dağa bir savaş getirmesi ve Bataar'ın bu savaşı batıya taşıması gibi. Krallar tanrılardan beterdi.

Ganni Bato'yu kollarından tutup kaldırdı ve yüzme havuzlarından birinin sığ ucundaki suya ayaklarını daldırdı. Çıglık attı ve su sıçrattı. Kadın onu bıraktığında Bato sürünerek dışarı çıktı ve sararmış otların arasında onu kovaladı.

"Rayenna'nın üzerine yürümeliyiz," dedi Bataar Qaira'ya.

Sesi yumuşak ve ılımlıydı. "Şimdi mi?"

"Üç hafta, belki de dört." Başını

salladı. "Mmm."

"Onları yanımızda getiremeyiz. Sen de onlarla kalmalısın." Bir sıra siyah karınca, yapışkan tatlılar ve kuru üzümlerden oluşan bir tepsiye doğru ilerledi. "Ya da onları ailene geri gönderebiliriz."

"Birkaç hafta Maran'la birlikte olacaklar." Sesi neşeli bir hal aldı.

"Ganni bir arkadaş bile edildi. Bak, Lofri'nin

kızları." İri yarı bir genç kız kızlarının elinden tutmuş, onu çimenlerin üzerinde sürüklüyordu. Kraliçe ve Leydi oynuyorlardı, Ganni yay olarak bir sopa kullanıyordu. Kahkahaları yabancı bir sestti, savaşlardan önceki ya da sonraki zamanlara ait bir ses.

Bataar kollarındaki ve göğsündeki gerginliği gevşeten bir iç çekti. "O halde saraydaki muhafızları üç katına çıkarıyorum." Harpy'leri ve Nassar'ı, güvenmediği herkesi yanına alacak ve onları yakınında tutacaktı. Onları geride bırakmak sadece başkent ve çocukları için sorun yaratırdı.

Elleri titredi. Qaira'nın parlak renkli kupürlerle dolu kucağına baktı. Altın tabaklar üzerinde daha fazla çiçek düzgünce istiflenmişti. Battaniyeler ve yastıklar çimenleri kaplamış, hanımların ipek terliklerini ıslak çimlerden korumaya çalışıyordu.

"Şu ellere yapacak bir şey vermemi ister misin?" Qaira, Bataar'ın dalgın dalgın çözülmekte olan bir ipliği karıştırdığını fark ederek sordu.

Omuzlarının arasındaki son düğüm de gevşemişti. "Mükemmel bir öğrenci olacağıma söz veremem."

Gülümsemesi yıldızlarla dolu bir gökyüzüydü. "Ben de mükemmel bir öğretmen değilim."

Qaira'nın sıcak dizleri, yeşil sapları birbirine örmek için doğru hareketlerde ona rehberlik ederken uyluğuna bastırdı. Birisi her bir gülü, çengelli bir diken dışında, pürüzsüz bir şekilde örmüştü. Bataar diken batan başparmağını emdi ve küfretti.

"Kötü, değil mi?" dedi eserini kaldırarak. Saplar sarkan ve şişkin bir örgü oluşturuyordu. Etraflarındaki cariyeler, kına lekeli tırnaklarının ardında, dürüst olamayacak kadar kibar bir şekilde kıkırdıyordu.

Ama Qaira saçındaki gül zincirini gecenin geri kalanında, vezirler ve eşleriyle akşam yemeğine kadar taktı. Bataar sarı yaprakların yavaşça solmasını, kenarlarından kıvrılmasını izledi. Gülümsemesi bahar kadar canlı kaldı.

Hiçbir kadının Zultam'ın Harpy kızları kadar acımasız olamayacağı, hayal bile edilemeyecek gaddarlıklar yapabileceği konusunda beni uyardılar ama kocamın kız kardeşleri çok nazik davrandılar.

-Kraliçe Roksanya'nın günlüğü

Başkente döndüğünde Nohra, Aalya'nın odasında asılı duran sandal ağacı ve paçuli tütsüsünün misk kokulu bulutu arasında dolaştı. Masanın üzerindeki ocaktaki odun talaşlarından beyaz dumanlar kıvrılıyordu. Mücevherlerle kaplı bıçakları olan silahlar duvarlara monte edilmişti ve raflardaki cam bebekler boncuk gibi siyah gözlerle bakıyordu. Büyükannelerinin gözleri de onu izliyor, Nohra eşikten geçerken onu takip ediyordu.

Yatağın ayakucunda kıvrılmış bir kedi yatıyor, uyurken bıyıkları seğiriyordu. Kapıların kapanma sesini duyan Kraliçe Purri bir miyavlamayla esneyerek uyandı ve minik pençelerini kınından çıkardı.

Makyaj masasının üzerindeki mücevher sandığından safir ve yakut kolyeler dökülüyordu, hepsi de Aalya'nın Marafal'daki Tüccarlar Loncası'nı yöneten diğer büyükanne ve büyükbabasından hediye idi. Masa başka hazinelerle de doluydu; parfüm şişeleri ve ayaklı standlarda duran bulut yeşim yumurtaları. Yağmalanmadan önce daha da fazlası vardı.

Nohra eskiden onun her şeyini kıskanırdı. Şimdi bunların hiçbir önemi yoktu.

Büyükanne Himma'nın elini öptü. Yüzükleri Nohra'nın alına bastırarak teni ısıtıyordu. Kemikli parmak eklemleri ve

Noorish safirleri Nohra'nın yüzüne çarptı. "Pekâlâ, ayağa kalk. Kibarlık buraya topallayarak gelişinizi gizleyemez." Büyükanne Himma, Nohra ve Aalya'ya baktı. "Sadece aptal kızlar kendilerini vurdurur."

Aalya gözlerini kırptırarak açtı ve içini çekti. "O zaman devam edelim mi?" Kalkanı *Segreant* kucağına sürüklenmişti ve Aalya onu battaniyeye sarılan bir çocuk gibi tutuyordu. Onu ondan ayırmak büyük bir zulüm olurdu.

Zayıf bir esinti dumanı karıştırdı. Biri pencereleri açmıştı. Nohra başını eğerek Büyükanne Himma'ya seslendi. "Başhekim uğradı mı?"

"Adeem Aden mi, yoksa dedemlerin Marafal'dan gönderdikleri mi?" Aalya cevap verdi.

"O hüzünlü keçinin adını hatırlarsan daha iyi edersin," dedi ana kraliçe.

Nohra yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

Clemiria Teyze mektubunda Safiya'yı Aalya'yı emekli etmeye, *Segreant*'ı geri almaya ve yeni bir Harpy Şövalyesi atamaya çağırmıştı. Cali'nin uzaklara dalan bakışları, en azından bu konuda annesiyle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu ama büyük kuzenlerine meydan okuyacak yetkisi yoktu.

Nohra ve Saf istila gecesi Aalya'nın yanında olmalı, babalarını savunmalı, Bataar'ın oyunlarından birine alet olmamalıydılar.

Aalya'nın kısa kahverengi bukleleri parlak ve yeni taranmış görünüyordu ve yüzüne renk gelmişti. Gözlerinin altındaki hastalıklı gölgeler yumuşamıştı. Nohra bir adım daha yaklaştı, sonra aynadaki kendi görüntüsünden irkildi. Nasır tutmuş parmaklarıyla yağlı saçlarına dokundu, dilini çatlamış dudaklarında gezdirdi. Gerçekten böyle mi görünüyordu? Ama bir banyo, tam bir gece uykusu, bir bardak su, bunlar bekleyebilirdi.

Yatağın yanına ikinci bir sandalye çekti. "Denge alıştırması yapmak ister misin?"

Aalya'nın çelik kalkanı tutuşu sıkılaştı. "Sanırım düzgün bir şekilde ayakta durana kadar başka bir şey yapamam."

Nohra kız kardeşinin oturmasına ve sandalye egzersizlerini yapmasına yardım etti. Doktorlar bunların dengesini iyileştireceğini ve yeniden inşa edeceğini söylemişti.

ama en iyi ilaç zamandı. Aalya basit hareketleri yaparken kolları ve bacakları gerginlikten titriyordu. Büyükanneleri etrafta dolanıyor, onun formunu değerlendiriyor ve odadaki her şeyi yeniden düzenliyordu, nakı  kasmağı yatağın üzerinde  ks z kalmıştı. Aalya'nın gözleri perdelerin kıpırdandığı ve mutlu seslerin hasta odasına dolduğu açık pencereye kaydı.

Nohra, Aalya'nın yanağını eki tirerek, "Seni oturman için dışarı çıkarabilirim," diye önerdi.

"Nasıl?" Aalya onun elini güçsüzce itti. "Ustalar tekerlekli sandalyeyi henüz yapmadılar."

"Seni ta ıyabilirim."

Kız geri çekildi. "Sorun değil." Kedi sıçrayarak aşağı indi ve kapıya doğru miyavlayarak yaklaştı. "Gururumun bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum."

"Sadece bana yaslan."

Titrek bir nefes verdi, dudaklarının kenarlarında neredeyse bir gülümseme belirdi. "Peki."

Nohra kız kardeşini yataktan çekti ve Büyükanne Himma'nın diğer kolunda bir karşı çapa ile, açık y r y  e doğru beceriksizce topalladılar. Çimenlerin üzerinden geçerlerken güneş Nohra'nın ensesini yakıyordu. Ter yüzünden aşağı damlıyor ve kürek kemiklerinin arasından s z l yordu. Pofuduk küçük Kraliçe Purri pe lerinden ayrılmıyordu.

Nohra yüzünü buru turarak, "İyi misin?" diye sordu.

Aalya ba ını salladı. Kollarındaki ve sırtındaki kaslar da bacakları gibi yumu amı tı. Aalya eskiden bir ciriti neredeyse elli metre fırlatabilirdi. Şimdi ise ağırlığının çoğu i e yaramaz bir şekilde Nohra'nın yanına yığılmı tı. Aalya'nın boynundaki koyu pembe düğüm, okun girişini işaretlemek için babalarının dinleyici salonundaki fayansın üzerine kan birikmi ti. Nohra'nın da kendi yaraları vardı. Hepsinin vardı. Nohra'nın uyluğundaki çoğunlukla iyile mi  yara, etrafındaki kasları sertle tiriyor, Aalya'nın dizi ona çarptığında y r y  lerini sakarla tırıyordu.

Üvey kız karde lerinden biri bir çığlık atarak ko tu ve bir havuza daldı. Gün bunaltıcıydı, yüzme havuzları su sıçratan çocuklarla doluydu. Birkaç kadın havuzların kiremitli kenarlarında g ne leniyordu.

onların geçişini izledi. Uzun bacakları uzayıp etekleri dizlerinin etrafında toplanırken kirpikleri tatlı tatlı uçuşuyordu.

Bu kadar kaygısız olmak güzel olmalı.

"Sanırım size teşekkür etmeliyim," diye homurdandı Aalya, bankın üzerine uzanırken. Saten terliklerinin içinde ayak parmaklarını oynattı, parlak ışıktaki bacaklarını gerdi. Yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi ve çarpık alt dişleri bir anlığına ortaya ıktı.

"Görevini yaptığı için kız kardeşine teşekkür etme," diye çıkıştı Himma Nine. "Ailene hizmet etmek iyilik değildir."

"Yarın yine yürüyüşe çıkacağız," diye söz verdi Nohra. "Yakında daha da güçleneceksin. Şimdiden konuşabiliyorsun ve hafızan geri geliyor."

Aalya'nın cevabı yavaşça döküldü: "Ama ya iyileşmezsem? Hiçbir şey vaat edilmedi. Bu Tanrı'nın Nefesi'nde yazıyor. Asla kendi başıma yürüyemeyebilirim."

"Yürüyeceksin."

Himma Nine banyo havuzuyla ve uzaktaki harem muhafızlarıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Güven verme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Aalya'nın yüzü yalvaran bir ifadeye büründü, ağzı buruştu. "Bilmiyorsun. Mümkün olmayabilecek bir şeye inanarak ikimizi de daha fazla üzme." Yumuşak nefesi dalgalandı. "Anılarım geri gelse bile, sanki başka birinin hayatını öğreniyormuşum gibi geliyor, sanki sadece *onun* gibi davranıyormuşum gibi."

"Anılarının geri kalanı, denge, bunların hepsi zamanla geri gelebilir." Umarım ölüm ve kanın bir kısmı unutulur.

Büyükanne Himma hiç kin gütmeden, "Sen zaten ağır bir veledin tekiydin," dedi. "Daha kötüye gidemezsin."

Aalya doğruldu ve kendini beğenmiş bir tavır takındı. "Satın alabileceğim en büyük parça Noor safirinden, kabzası pegasus şeklinde olan, kuş tüyü çelikten bir baston yaptıracağım. Saf'ın *Canavarlar Kraliçesi*'ni bir ocuk oyuncağı gibi gösterecek."

Büyükanne Himma homurdandı.

"Sen kesinlikle Aalya'sın." Nohra güldü.

Rahat gülümsemesi dalgalandı. "Böyle düşünen bir tek sen varsın. Diğer herkes bana garip davranıyor. Doktorlar, hizmetkârlar. Saf ve Calı. Etrafımdaki herkes gergin. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Adının herkesin dilinde olduğunu bilmek?"

"Kendine acımak günahtır," diye azarladı büyükanneleri.

Ciyaklamalar ve çocuk kahkahaları avluyu gürültüyle kapladı. Yaralanma yüzünden herkesin Aalya'nın etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürümesi değildi mesele. Nişan tehdidi de vardı. Yıl bitmeden hem Aalya hem de Nohra seçmedikleri adamlarla evlendirileceklerdi.

Baş dönmesi Nohra'nın üzerine çöktü.

"Rami beni ziyaret etti," diye ekledi Aalya. "Yaralandığım gece orada olduğunu biliyorum. Babamızın tahtında öldüğünü, rhah'ın onu seyirci salonunda öldürdüğünü söyledi."

Büyükanne Himma boynunu büktü, muhtemelen kimin duyabilecek kadar yakın olduğunu kontrol ediyordu. "Torunlarım benim ölümüm olacak," diye mırıldandı.

"Rami'nin sana söylediği her şey doğru," dedi Nohra.

"Dün Saffy yanında bir kadınla beni görmeye geldi, babamızın eşlerinden biriymi sanırım."

"Cariyelerinden biriyle," diye düzeltti Himma Nine. "Sadece iki karısı vardı. Biri öldü."

Aalya gözlerini kıstı, bir şey hatırlar gibi olurken ağzı sessizce hareket etti, sonra kendi kendine, "Thora öldü," diye mırıldandı. Nohra'ya baktı. "Senin annen. Gömüldüğü günü hatırlıyorum, babam ağlıyordu ve yüzü tabutun kapağına kazınmıştı. Sen ağlamadın."

"O... şimdi cennette." Nohra'nın sesinin içi boştu. Kendini tırnak yataklarını kaşırken buldu ve derisini yırtmadan önce durmaya zorladı.

"Babam öldüğünde ağladın mı?"

"Ben görmedim." En azından kimse onu görmemişti. "Ne cenazesinde, ne de kalp kutusunu Antiria'daki Kalp Sarayı'na gömdüğümüzde. Annemin yanına."

"Ve Thora *benim* annem değildi. Annem Marafal'a gitti."

Nohra mantıklı olmaya çalışarak, "Çünkü büyükbaban hasta," diye açıkladı.

"Ben de hastayım. Onun burada benimle olması gerekirdi."

Bu Nohra'nın tanıdığı kıza benziyordu. Büyükanne Himma tersledi, "Şikayet etme çocuğum. Hepimiz burada seninleyiz."

Aalya'nın diğer büyükanne ve büyükbabası onun üzerine titriyordu. Tüccarlar Loncası'nın sevgilisiydi. Annesi Merv, babasının bir an önce ölmesini ve böylece madenlerini Aalya'nın adına alabilmeyi uman bir akbabaydı sadece.

Aalya suratını astı. "Ama bazı günler gelmiyorsun Nohri. Bir haftadır yoktun."

"Her gün gelebilseydim gelirdim." Gülümsemeye çalıştı ama kırılıyordu. "Sen benim en sevdiğim kız kardeşimsin."

"Eminim bütün kız kardeşlerimize bunu söylüyorsundur." Aalya somurtarak kollarını kavuşturdu. "Saf da bana aynı şeyi söyledi."

Aalya'nın yanağını çimdikledi. "Gerçekten mi? Onun favorisi olduğumu sanıyordum."

"Safiya ikinizi bir fahişeye geçireceği bir geceye değiştirdi," diye homurdandı Himma Nine.

Nohra homurdandı. "Cali de bizi bir kitapla takas ederdi."

Saniyeler geçti. Aalya çok masum, çok genç görünüyordu. Nohra onun bebeklik yağlarıyla dolmuş yüzünü hatırladı, kutsal alanda uyurken çökmüştü. Onu izlerken suçluluk duygusu giderek artıyordu.

"Babamın ölmesine ben mi izin verdim?" Aalya cevaptan korkuyormuş gibi yavaşça sordu. "Hepsi benim hatam mıydı?"

Büyükanne Himma keskin bir nefes aldı ve cıvıldaayan bir ötücü kuşa oktan daha delici bir bakış atarak arkasını döndü. Nohra başını salladı. "Başkente adil bir savaş olmadı. Lofri ilk hamlesini yapıp surların içinden saldırdığında Saf ve ben Mineva yakınlarındaki Tepedeydik. Askerleri Bataar Rhah'ın askerlerini içeri aldı. Sen, Cali ve Rami babamın yanındaydınız ve seyirci salonunda barikat kurmuştunuz."

Aalya'nın kaşları çatıldı. "Ervan Lofri mi? Ama o annemin kuzeni. Kardeşimin vasisi. Nassar babama ihanet mi etti? Neden, o bok yiyen köpek-"

Büyükanne Himma ters ters baktı.

"Aalya, sözlerine dikkat et," diye fısıldadı Nohra. "O Kalafar'ın kralı."

"O *ne*? Onu bu uydurma makama kim atadı?"

"Nişanlın." Düşünmeden ağzından kaçırdı ve sonra elini ağzına götürdü.

Aalya'nın ağzı açık kaldı. "Benim *neyim*?"

Şimdiye kadar nişan cennetten önce olmasa bile muhtemelen kâğıt üzerinde gerçekleşmişti ama Nohra hâlâ boğazına bıçak dayanmış gibi bunu yüksek sesle söylerken boğuluyordu. "Nişanı annen ve amcan ayarladı."

"Peki, iyi bir eşleşme mi?"

Himma Nine dudak büktü ve daha dik oturması için Aalya'yı çökmüş omuzlarının arasından dürttü. "Dik oturmaya çalış."

"Onunla evlenmen ailen için çok önemli olacak." "Kim o? Bu çok önemli adam mı?"

Nohra boğuk bir nefes verdi. "Adı Bataar. Bataar Rhah ile nişanlandın. Onun üçüncü karısı olacaksın."

"Ama-ama o babamı öldürdü!" Sesi çatallaştı. Nohra dışında her yere baktı: kınalı kulakları olan bir köpeği kovalayan bir çocuğa, gökyüzünde süzülen bir pegasus silüetine. "İblis Kralı'yla evlenmeyi tercih ederim. O *resmen* bir iblis kral!"

"Ben de ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı, "ama sesini alçalt. Lütfen."

Aalya o yemek tabağı gözleriyle ona baktı. "Onunla evlenir miydin?"

Nohra şakayla karışık homurdandı. "Sıcak bir demir çubuk sokmayı tercih ederim-" "O zaman yardım et!" Nohra'nın kolunu tuttu, dudağı titriyordu. "Sen ablam."

"Bütün bunları geri alabilseydim, alırdım." Nohra Aalya'nın ellerini kendi elleriyle kapattı. "İnan bana."

"O zaman geri al! Geri *alabilirsin*. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Savaşacaksın."

"Zaten bir planım var." Ancak Clemiria yakında başkente yürürse Aalya'nın nişanı sona erecekti.

Kız kardeşi parladı. "Gerçekten mi?"

Himma, "Yarım yamalak ve kötü hazırlanmış," diye tısladı.

Tanrıça'nın vücut bulmuş halleri, kadınların korkulacak, tapılacak ve saygı duyulacak, yaratım ve yıkım güçleri olduklarının kanıtıydı. Nuna'nın parmaklarını şıklatmasıyla cehenneminin kemik beyazı kapıları açılabilir ve iblis ordusu insanlığa saldırabilirdi. Peki Nohra neden kendini bu kadar küçük hissediyordu?

Sessizce mırıldandı: "Bu evlilikler ailelerimiz için çok önemli." En kötü ihtimalle Aalya, Bataar'la sadece birkaç ay evli kalacaktı. Clemiria'nın askerleri bundan daha kısa sürede şehre varabilirdi.

Önünde sonsuz bir zaman uzanıyordu.

Nohra'nın Meriç Ward'ın oğluyla nişanlanmasını babaları ayarlamıştı. Aalya için bir eş seçmek, danışmanlarının da görüşlerini alarak onun görevi olmalıydı. Aalya ne kadar rasyonelleştirmeye çalışırsa çalışsın, nişanları eşdeğer değildi. Calidah rıhtımın yanındaki evde ne demişti? *Bataar'ın güvenini kazanmaya çalış.* Nohra bu fikre o kadar öfkelenmişti ki kuzeninin hazırladığı saçma plana dikkat etmemiştir.

Kimse Aalya'nın tarafında değildi, ne annesi, ne kardeşi, ne de Kraliçe Clemiria, o yüzden Nohra olmalıydı. Sağına soluna baktı. Harem ve uzaktan nöbet tutan hadım muhafızları dışında avlu boştu.

Nohra'nın parmakları uyluğunu kaşıdı, sanki sertleşmiş yara dokusunu tekrar açabilirmiş gibi.

"Lord Ward'ın bir kızı var mı?" Nohra kısık bir sesle sordu.

Büyükanne Himma alay etti. "Neden kafamı kuzey soyağacıyla doldurayım ki?"

"Öyle, değil mi?" Aalya söyledi. "İki kızı var. Biri ben küçükken erkek kardeşi, hocası ve küçük bir maiyetiyle saraya gelmişti. Kız benim yaşımdaydı." Kabardı, hatırladığı için kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Haklısın!" Nohra sesini alçaltmak için kendini zorladı. "İnanılmazsın, Aalya. Nişanlı mı?"

"Şey, bunu bilmiyorum."

"*Rami.* İhtiyacımız olursa iki eş alabilir. Eminim Ward ikinci oğlunu *benimle* evlendirmektense kızının Dumakra'nın kraliçesi olmasını tercih eder."

Nohra nişanı bozabilir ve Rami kuzeylinin kızıyla evlenirse Aglea'daki ittifaklarını sürdürebilirlerdi. Böylece Nohra, Aalya'nın yerini almak için boşta kalırdı.

"Seni düşüncesiz, aptal kız," diye mırıldandı büyükanneleri.

"Onu alaşağı eden aptal ben olacağım."

"Deneyebilirsin."

Dişlerini sıkıp birkaç ay dayanabilirdi. Ayrıca bu, Nohra'nın Bataar'a yakın ve korumasız, önünde çıplak olması için bir fırsattı. Bir eşten, bir sevgiliden başka kimin böyle bir erişimi olabilirdi ki? İsyanı organize ederken bir şekilde onun güvenini kazanabilirse, onu her cephede yenebilir, savunmasını kırabilir, gerekirse *Tanrıça'nın lanetlediği, hâlâ atan kalbini yataklarında söküp atabilirdi.*

Nohra çimenli avluyu taradı. Parlak böcekler ve kuşlar çiçekli çalıların etrafında uçuşuyordu. Kadınlar yıkanma havuzlarına uzanıyor, çocuklar suda solan sararmış nilüfer yapraklarının etrafından eğilerek kıkırdıyorlardı. Yaz ölüyordu.

Mesele Bataar'ın Aalya'yla evlenerek bir şeyler elde etmesiydi: Marafal'daki Tüccarlar Loncası ve ailesinin Dişler'deki tüy-çelik madenleri. Bu evlilik Ervan Lofri ve Nassar'la olan ittifakını sağlamlaştırdı.

Şehvet ya da cazibe için evlenmiyordu. Kız kardeşleri arasında en güzelini isteseydi Safiya'yı ya da belki ikizlerden birini, Prenses Hana'yı ya da Syreen'i seçerdi ama seçmemişti. Bataar Aalya'ya aşık değildi. Onu tanımıyordu bile. Bunu yaptığında, kızın bu kadar şımarık ve çocuksu olmasından hoşlanmayacaktı. Eğer biri Aalya'nın mirası kadar değerli bir şey teklif edebilseydi - Harpy Şövalyeleri'nin sarsılmaz sadakati gibi...

Himma, "Aklından neler geçtiğini düşündükçe ürperiyorum," dedi.

"Bir plan."

Bir gelin başka neyle pazarlık edebilirdi ki? Nohra'nın babası Thora'ya sanki onu hayatta tutuyormuş gibi bakıyordu. Sanki dünyanın geri kalanı yanıyor olabilirdi ama o iyi olduğu sürece her şey yoluna girecekti. Nohra'nın annesinin mezara konulduğu gün gözlerindeki ışık sönmüştü. Çok az erkek eşine böyle bakardı.

Nohra, Bataar'da bunu uyandırmayı deneyebilirdi. Gülümsemesi düştü. Her şeyden sonra bu imkânsız görünüyordu.

İç avluya bir sessizlik çöktü. Havuzdaki kadınlar gülmek yerine fısıldaşmaya, çocukları susturmaya başladılar. Su sıçramaları ve çığlıklar sustu. Uzaklarda, eğitim sahalarında çelikler şangırdıyor, askerler homurdanıyordu. O sesler de kayboldu.

"Tanrıça aşkına neler oluyor?" Büyükanne Himma sertleşerek sordu.

Nohra içgüdüsel olarak karanlık gölgeler için gökyüzünü ve zırhlı şekiller için yürüyüş yollarını kontrol etti. Silahlarının hiçbirini geri kazanamamıştı. Eğer saldırıya uğrarlarsa, kimseyi savunamazdı.

Sessizlik alçak, heyecanlı bir vızıltıya dönüştü. Askerler haremın özel kanadından dış avlulara doğru koşarak geçtiler.

"Hey! Burada olamazsınız!" Nohra bağırdı. Sadece birkaçı ona baktı bile. Arkasında anneler çıplak bebeklerini ve sırlıslık giysiler içindeki çocuklarını sudan çıkarıp içeri sokmaya çalışıyordu.

Büyükanne Himma, Aalya'nın bacağına koruyucu bir el koyarak Nohra'ya "Git," dedi.

Nohra ayağına kalktı ve genç bir adamı düzeninden çıkarmak için askerlere yaklaştı. "Nedir bu?" diye sordu. "Tatbikat mı yapıyorsunuz?"

"P-prenses!"

"Neler oluyor?" Bunu daha yavaş, her kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek söyledi, çünkü adam kalın kafalı görünüyordu.

Yıldızlı gözlerini kırıştırdı. "Mümkün olduğunca çabuk eğitim alanında sıraya girmemiz gerektiğini söylediler. Yapmamamız gerektiğini biliyorum ama bakmıyordum! Tanrıça'nın istediği gibi bakışlarımı kaçıırıyordum."

"Peki. Şu anda bu umurumda değil. Bütün bunlar ne için?" İyi bir önlem olarak, onun omuzlarını salladı. Baykuş gözleri daha da büyüdü.

"Emirler, Majesteleri. Dışarı çıkıyoruz. Şuraya..."

"Evet?" Onu son bir kez daha sarstı.

"Rayenna'ya."

Rayenna'ya. Kafasının içinde yankılandı. Çocuğu bıraktı, tökezleyerek geri döndü. Avluya dolanan kaldırım taşları sallanıyor, yeni ve yanlış şekillere giriyordu. Başı dönerek, parmaklarının ucunda günleri saydı. Bataar'ın elçileri nasıl bu kadar çabuk dönmüş olabilirdi?

Dönmemişlerdi. Geri gelmeyeceklerdi. Clemiria bir kuş göndermiş olmalıydı. Kardeş Şehir'den gelen güvercinler beyaz ve dumanlı kırmızı göğüslüydü. Onlardan biri mesajı taşımış olmalı. Kraliçe Clemiria eğilmeyecek, tereddüt etmeyecekti. Bataar Rayenna'yı istiyorsa, onu ondan almak zorundaydı.

Ama *şimdi* onu buna zorlayan neydi? Kendi gururu mu?

Kalafar'ı ele geçirme planları tuğla tuğla çöküyordu. Nohra'nın yüzünde çılgınca bir gülümseme belirdi. Gülmek istedi. Gülmeye başladı, askerler ona bakmak için durdular.

"Prenses?" diye sordu yakaladığı asker.

"Hadi git. Cephaneliğe gidin," diye hırladı. "Komutanınızın emirlerine uyun. Tanrıça ruhlarınızı bağışlasın. Öldüğünüzde cennette sonsuza dek dinlenin ve cehennemde kıvranmayın."

"Ekselansları." Çocuğun sesi çok kısıktı. Göğsünde bir şey kıpırdadı. "Ne?"

"Rayenna'da bir ailem var, bir erkek kardeşim. Okula gidemedim, bu yüzden bir kızın evine gidiyorum. İki bakır için mektup yazıyor. Yapabilir miyim bilmiyorum..."

Bu çocuğunki gibi aileler, oğullarını daha tombul bacakları üzerinde yürümeye başlayacak yaştaiken, muhtemelen yüzlerini bile hatırlayamayacak kadar küçükken orduya satmışlardı. Kızı Rayenna'daki hayaletlere mektuplar yazıyordu, bir çuval dolusu para karşılığında takas ettikleri çocuğu çoktan unutmuş hayalet bir aileye.

"Korkuyorum. Anhabar'a sığınacağımızı söylüyorlar. Ya şarkılardaki eski krallar gibi ölürsek?"

Eski başkentte bir orduyu garnizonlaştırmak mı? Bu doğru olamaz. Ama korkmuş çocuğu ikna etmek imkânsızdı.

Nohra, Saf'ın Tepe'de Zira'nın mendiline saygıyla dokunduğunu düşündü. Askerler savaşa sembollerle gönderilirse daha cesur olabilirlerdi. Yüz ifadesini düzeltti. "Bir iyilik seni rahatlatır mı?"

Akıl var mı?" Elini elbisesinin boynuna attı ve din adamının açılmış çiçek kolyesini çıkardı. Kolye onun uzattığı elinin içinde birikti. Qaira onu geri verdiğinden beri gümüş zincir boynunu yakıyordu. "Al bunu. Umarım sana güç verir."

Sesi taparcaydı. "Ekselansları."

Nohra onların şaşkın yüzlerine baktı. Geçidi kapatmışlar ve sabırsız askerlerden oluşan bir kalabalık toplamışlardı. Biri sırayı ileri iterken homurtular duyuldu.

"O da neydi? Neler oluyor?" Aalya beceriksizce ayağa kalkarak sordu.

Nohra sallanırken onu yakaladı. "İkinizi de içeri götürmem gerek. Rayenna'nın üzerine yürüyorlar."

"Kim? Rayenna'ya mı yürüyoruz? Ama orası bizim şehrimiz! Dumakra'nın bir parçası. Anhabar öncesinden beri hep Dumakran'dı."

"Artık değil," diye mırıldandı Nohra. "Clemiria burayı bağımsız bir şehir devleti ilan etmiş olmalı."

"Benim aptal kızım Dumakra'yı Bataar'a vermektense ikiye bölmeyi tercih eder." Büyükanne Himma'nın sesi istemeyerek de olsa etkilenmiş gibiydi.

Nohra yüzünü buruşturdu. "Saf ve Cali'nin istediği gibi Ward'la bir ittifak kurana kadar bekleyebilirdi."

Kalafar'da sahip olabilecekleri avantajı kaybetmişlerdi.

"Ondan hep nefret ettim," dedi Aalya. "Şimdi onun devasa duvarının karşı tarafında olmaktan nefret ediyorum."

Nohra'nın zihninde yeni bir plan oluşmaya başlamıştı. Rayenna kızıl çölde bir vahaydı, o kadar korunaklıydı ki kimse onu ele geçirememişti ve Clemiria o kumları tanıyordu. Bataar'ın sayıca üstünlüğü vardı ama yeteneklerini abartıyordu. Rayenna'da Bataar'ın güçlerini ezmesine yardım edebilirler.

* * *

Nohra mutfağa daldı. Kaynayan süt tencerelerinden dalga dalga buhar yükseliyordu. Tepsiler tezgâha çarptı. Mutfak tezgahının arkasından tuttu.

Peynir yapan bir hizmetçi, tuzağa düşürebileceği kadar yakına gelen ilk kişinin tuniği.

"Darya nerede?" Nohra sordu.

"Muhtemelen ahırları ziyaret ediyordur," diye yanıtladı yanağında şarap lekesi olan ufak tefek kız. Elindeki tülbentten peynir altı suyu damlıyordu.

Fahaad ahır sorumlusu değilse Dar'ın pegasuslarla ne işi olabilirdi ki? Tanrı bilir ne tür bir cilveleşme için onunla orada buluşmuyorduysa tabii. İşgalden beri yakın ve gizlilerdi.

Ayrıca Safiya'yı ve tabii ki Calidah'ı da bulması gerekiyordu. Kalafar'ı şimdi terk etmeleri, Bataar'ın güçlerini Rayenna'ya kadar yenmeleri en kolayı olacaktı. Cali onlara liderlik etmek zorundaydı. Saraydaki başka hiç kimse başkent ile Kardeş Şehir arasındaki yolculuğu onun kadar çok yapmamıştı.

"-Bayrak gemisi Marafal'da bekliyor. Bir kuş gönderin ve Ruo'nun uçağını Rayenna'nın limanlarını kapatmak için doğuya götürün," diye önerdi aksanlı bir ses.

Nohra köşeyi çok hızlı döndü ve birine, bir kâtip ya da yazmana çarptı. Şahin gibi çocuk geriye düştü, parşömen, tüy kalemler ve bir kap mürekkep savrulup yere döküldü. Şok olmuş nefesler çarpışmayı noktaladı. Aralarında Utasoo generallerinin de bulunduğu, kırılgan sakallı önemli adamlar mırıldanmaya başladı. Shaza dudak büktü. Yanında, kollarını kavuşturmuş olan Tarken çelik gibi görünüyordu.

Çatlamış mürekkep hokkasından sulu siyah mürekkep aktı, birikti. Nohra tökezledi, terliğinin topuğu bir kâğıt yaprağına sürtündü. Şaşkınlıkla gıcırdayarak döndü ve ellerini uzattı. Parmakları İnanç Bakanı'na ait yakalı cübbenin ön kısmına değdi.

"*Prenses*," dedi Bataar ve birdenbire düşmemeye başladı. Boyu ondan bir baş bile uzun değildi ama omuzları daha genişti. Kolu onu yakaladı ve bir ağacın dalı gibi bükülmeden ortasına dolandı. Reçineli balsam kolonyasının altında Nohra, Qaira'nın bir odada yanından geçip gitmesiyle özdeşleştirdiği ağız kokusunu içine çekti.

Elbette *onun* kokusu da üzerinde kalacaktı.

"Ekselansları," dedi kısaca. Ayaklarını yere bastı ve kibarca ondan uzaklaştı.

Bataar eğildi ve kâtibi ayağa kaldırdı. "Nohra. Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Kâğıtları ve cam parçalarını toplamak için çömeldi. Bataar onun ilk adını o kadar hızlı, o kadar tanıdık bir şekilde kullanmıştı ki, sanki arkadaşmışlar gibi. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Ben de tam kamarama çekilecektim Kardinal Hazretleri," diye homurdandı.

Küçük gülümsemesi çenesini gerdi ve adını söylediğinde göz kapağı seğirdi. Parmakları kemerindeki bıçağa doğru uzandı. Aptal. Nohra onu burada öldürmezdi. Onu annesinin mabedinde de bıçaklamazdı. Düşüncesizdi belki ama kendini koruma duygusu vardı.

Ölmek istemiyordu.

Bu adamı baştan çıkarabileceğini gerçekten düşünmüş müydü? Onu kendine aşık edebileceğini? En azından şimdi, eğer o zorlamazsa, bir düşün olmayacaktı, sadece daha fazla savaş olacaktı. Aalya'nın yerini almak zorunda kalmayacaktı.

En kötüsü de Bataar'ın çirkin olmamasıydı. Nohra, herkesin koridorlarda sinsice dolaşmasından çekindiği bir kurdun bir odaya hükmetme biçimine istemeyerek de olsa hayranlık duyuyordu. Çok daha farklı koşullar altında, onun için iyi bir eş olabilirdi. Bunu kabul edebilir ve yine de ondan nefret edebilirdi.

Bataar başını yana eğdi. Siyah, dağınık saçları dalgalandı. "Çağrımı almadın mı?"

Nohra gözlerini kaçırdı. Bakışlarındaki bir şeyle karşılaşmak çok sinir bozucuydu. "Çağrı mı?"

"Sana, Prenses Safiya'ya ve kuzenine yakın konseyimle yapacağım bir savaş toplantısı için seyirci salonunda ihtiyacım var."

"Bizi danışmanlarınla birlikte mi istiyorsun?" İçinde şok ve öfke savaşıyordu. Dilini ısırarak için azı dişlerini sıktı.

Sesi hiç değişmedi. "Rayenna'nın kapılarındaki birliklere komuta etmenizi istiyorum. Ayrıca, Rami bana eşlik edecek ve eminim sen de kardeşinin yanında olmak istersin."

Gözlerini kırıştırdı. Kafası aniden boşalmış, yarım yamalak planları çözülmeye başlamıştı. Oynadıkları her oyunu o kaybediyordu. Rami'yi tutsağı yapacak ve o daha kılıcını kaldıramadan tekrar silahsızlandırılacaktı.

"İzin verirsiniz," dedi İnanç Bakanı, kibirli bir tavırla el sallayarak.

Nohra alay etti. "Bunların *seninle* ne ilgisi var? Sen bir din adamı değil misin? Bir kutsal alanda olman gerekmiyor mu?" Öksürdü. "Affedersiniz, prenses-"

"Bu savaşın ilahi bir hal alacağını mı öngörüyorsunuz?" Aptal kral Anhabar'ın kanlı salonlarına sığınmayı planlıyordu. Nohra bir ürpertiği güçlkle bastırdı.

Bataar dudaklarını büzdü. "*Leydim*." Nohra'nın tutması için bükülmüş kolunu uzattı.

Thora'nın Sanctium'unun dışındakiyle aynıydı; vezirler için bir gösteriydi, Nohra'nın elbise giymiş vahşi bir köpekten daha kötü olduğunu düşünen ama daha fazla nüfuz elde etmek için onunla evlenmekten mutlu olacak adamlar için.

Nohra rolünü oynayabilirdi. Saf'ın dediği gibi, üç adım sonrasını düşünmek zorundaydı. Bu oyunu kaybetmeleri savaşı kaybedecekleri anlamına gelmiyordu. Nohra onu cephede sabote etmek ve alt etmek için bir plan yapacak, kaçıp Clemiria Teyze'ye katılacaktı.

Gururunu bastıran Nohra gülümsedi. Adamın gözleriyle buluştu ve kolunu onun koluna dolayarak, kudretli bakışlarını üzerinde tuttu. Gryphon Kralı'na ilk önce gözlerini kaçırmayı için meydan okudu. "Ekselansları."

SONBAHAR, 368

Son haftalarda Anhabar'da düzen bozuldu. Hiçbir yasa ya da ahlak kuralı uygulanmadı. Kanlı çürüme yoksul kitleler arasında kontrolsüzce yayılırken, varlıklı aileler batıya kaçtı.

-Kalafar'ı Yapmak

Savaş kervanı çölü geçerken, kum tepelerinin üzerinde uçuşan kızıl tozlar gibi saatler birbirini kovaladı. Kaba taneler Bataar'ın giysilerinin içini çiziyor, dişlerinin arasında gıcırıyor ve gözlerini yakıyordu. Ordu çiftlik kasabalarını geçerken, Erdene geniş gökyüzünde, bulutların arasından süzülen, Üstünlük'ün aç bakışlarından yoksun bir güvercin olmuştu.

Kervanları güneydeki liman kentine giden tüccar yolundan yola çıkmış, eski Anhabar patikasının taş işaretinden doğuya sapmıştı. Şehre giden eski yol kum gelgitleri tarafından yutulmuş, dikenli tuz çalısı ve kapari tarafından geri kazanılmıştı. Askerler doğu çölünden Rayenna'ya doğru ilerliyor ve Dumakra'da hâlâ direnen son şehri almak için yola devam etmeden önce Anhabar'da durup erzak ikmali yapıyordu.

Bu düşünce Bataar'ın içini rahatlamayla karışık bir gerginlikle doldurdu. Sadrazam Naci'nin Harpiller'in planını açıklamasından bu yana haftalar geçmişti.

haince planlar. Bataar sırtına bıçak saplanmayacağından emin olana kadar rahatlayamazdı.

"Önümüzde fırtına var," diye uyardı bitkin rehber.

İlk başta ufukta kan dalgaları gibi kızıl kum tepelerinden başka bir şey yoktu. Çölün derinliklerine doğru ilerledikçe gökyüzü kıpkırmızı kumlarla kaplandı. Erdene bir çığlık atarak fırtınanın içine daldı, rüzgârda sürüklenen bir tüy gibi gözden kayboldu. Bataar atkısını burnunun üzerine kadar kaldırdı.

"Atlar devam edemez," diye bağırdı rehber, önümüzdeki beş yıl boyunca dağ kutsal alanını korumakla yükümlü yaşlı bir din adamı. Söylentiler doğruysa, bu nankör, yalnız ve tehlikeli bir işti.

"Peki ya arabalar?" Bataar dönüp atının dizginleriyle boğuşarak sordu. Kum rüzgârları kervanı yutmuş, bir arabanın camlarını kırmıştı. Sürücüler kapılarla boğuşuyor, bacaklarını alt takımlara dayıyorlardı. Bataar aceleyle atından indi ve kolları ağrıyana kadar adamlarla birlikte çekti. "Oktai, yardım et."

Çocuk, Bataar'ın yanına destek alarak ilerledi. Bir sarsıntıyla kapı açıldı. Bir rüzgâr onu yakaladı ve menteşelerinden kopardı. İçeri kum doldu, kadınların ayak bileklerine çarptı ve deniz sisi gibi peçelerine sıçradı. Bataar elini uzattı, Nohra'yı bileğinden tuttu ve dışarı çıkardı. Nohra'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, solgun ve bir kez olsun korkmuş halinin tadını çıkarmak için sadece bir dakikası vardı, sonra Nohra peçesini çekip yüzünü gizledi.

"Diğer generallerle birlikte önden gitmeliydin," diye mırıldandı Bataar. Orak asasının bıçağı parlıyor, tehlikeli bir gülümseme başını gölgeliyordu. Qaira'yı arabadan daha zarif bir şekilde kaldırdı. "Ve sen de Kalafar'da kalmalıydın."

Bataar, Qaira ile Nohra arasında mesafe olmasını istiyordu ama karısı onun endişelerini elinin tersiyle itmişti. "Onunla konuşmayı aniden kesersen şüpheli görünür," demişti. "Ayrıca, Naci'nin doğruyu söylediğine nasıl güvenebilirsin? Güven bana."

Güvenmediği Qaira değildi. O anlayışlı ve zekiydi. O sabah onu arabaya bindirirken fısıltıyla bir uyarıda bulunmuştu: "*Onunla tehlikeli oyunlar oynama.*" Bataar

Gençken Qaira'nın çok nazik olduğunu ve dünyanın onu ezeceğini düşünmüştü. Ama gerçek şu ki, o en iyilerle bile oynayabilirdi. Kartallar ve Aslanlar oyununda Qaira *her zaman* kazanırdı. Nohra'nın kalbini kesmek için bıçağa ihtiyacı yoktu.

Kısrak kum fırtınasının içinde irkilirken atının kuyruğu kayboldu. İleride bir hareketlilik vardı, kesik kesik görünüyordu ama Bataar'ın net olarak seçebildiği tek şey yüzünün önünde tuttuğu kendi elleri ve eğer kolunun erişebileceği bir yerde tutarsa Qaira'ydı.

Nohra tökezleyerek ileri atıldı. "Pegasuslar, Fahaad'a yardım etmeliyim. Rami için geri döneceğim."

Prens kızırmızı perdenin içinde kaybolmadan önce Bataar ona, "Qaira'yı da yanına al," dedi. "Ben küçük kardeşinle gideceğim."

Nohra yüzünü ona dönmüştü, ifadesi örtülüydü.

"Eğer uçuyorsanız, onu zaten yanınıza alamazsınız," diye üsteledi. "Tabii fırtınada dikkat çekmeyeceğini düşünüyorsan o başka." Sanki tehlikeyi Rami'nin itibarına vereceği zararla tartıyormuş gibi durakladı. Nohra, oğlunu herkesin önünde iğdiş etme riskini göze alamazdı.

tahta oturtmak istedi. Ne aptalca bir gelenek.

"Hayır, daha önce hiç ata binmedi." Nohra kısık bir sesle, "Ona iyi bak," diye uyardı. Parmaklarını Qaira'nın kılımlara doladı ve onu çekti.

"Elimi tut," diye emretti Bataar, kendisine göz kırpan Rami'ye bir kolunu uzatarak. Çırpınmaya başladı, botları vagonun camını kırarak camdan destek aldı. Kadife koltuk minderlerini tekmeleyerek kendini yukarı çekti ve vagonun kenarından aşağı kayarak, ona hiç dokunmadan Bataar'ın yanına indi. "Kardeşim hangi yöne gitti?" Rami, sanki Bataar çölde yol tarif eden isimsiz bir rehbermiş gibi sordu. "Oh, onu görüyorum!"

"Hayır, görmüyorsun." Bataar çocuğu omuzlarından tuttu. "Her zamanki bakıcıların burada değil, bu yüzden benim yanımda kalacaksın, anladın mı?" Zaten bir at kaybetmişti. Nohra'nın küçük kardeşini kaybetmesine gerek yoktu.

Rami de Ganni'den çok büyük değildi. Bataar'ın o yaştaki çocuklarla arası iyiydi.

Fırtına dinmiş, Bataar'ın etrafına bir göz atmasına yetecek kadar azalmıştı. En yakındaki at arabası yarı devrilmişti. Bir tekerleğin jant telleri kırılmış, diğer tekerlek ise yakut rengi kuma gömülmüştü. Arabaya binmiş olan insanlar birbirlerine sokulmuşlardı. İleride, pegasuslar beyaz ya da siyah kanatlarıyla bir bulanıklık oluşturuyordu. Gözlerindeki kukuletalar onları sakinleştirmiyor gibiydi. Şaha kalkmışlar, iplerini geriyorlardı. Fahaad kadınların arasında durmuş, kanatlı atların sırtına binmelerine yardım ediyor ve onları uçan eyerlere bağlıyordu.

Bataar'ın kalbi boğazında düğümlendi. Qaira havada, fırtınanın üzerinde uçuyor olacaktı. Korku onu dürttü. Nohra Qaira'yı kaldırdı ve Fahaad kayışları kalçalarına doladı. Qaira'nın bedeni, pegasus kocaman kanatlarını çırparak onu çekerken öne doğru savruldu.

Rami, Bataar'ın elini sıkmaya çalıştı. "Kız kardeşim onun yanından ayrılmamamı, eğer ayrılırsam da Fahaad'la birlikte olmam gerektiğini söyledi."

Bataar elini daha da sıkı. "İkisine de ulaşamıyorum. Yemin ederim benimle güvende olacaksın." Asker alayları dağılmış, büyük gruplar halinde ayakta duruyor, bağırılan emirleri duymak için itişip kakışıyorlardı. Bataar'ın gözü seğirdi. Hiç düşünmeden elinin topuğunu çenesine sürttü ve keten atkısının üzerinden eski yara izini kaşıdı. Sakalları artık daha kalın ve kabaydı. "Haydi, Rami, Oktay."

Uzakta develer bir küme halinde durmuş, kişniyor ve binmeye hazırlanırken hörgüçlerini sallıyorlardı. Eyerler sırtlarında sallanıyor, geniş platformlar kum ve güneşi engellemek için kalın kanvas perdelerle örtülüyordu. Anhabar rehberleri atından inerek daha çevik görünümlü bir genci kumdan çıkardı.

"Fırtınalar ne kadar sürüyor?" Bataar düşen sayfanın diğer elini tutarak sordu. Fırtına Preeminence'ı örtmüştü ama Bataar hâlâ onun doğaüstü, elemental ağırlığını hissediyordu.

Yaşlı adam gri bir din adamı cübbesi giymiş, yüzüne kumları ağzından uzak tutmak için bir eşarp sarmıştı. Fırtına yeniden canlanırken gözlerini korumak için bir elini kaldırdı. "Ne?" diye bağırdı.

Grenli kükreme devam etti. Bataar kendi sözlerini zorlukla duyarak bağırdı. "Dedim ki-"

Adam başını salladı, kırmızı bulanıklığın içinden dudaklarını okuyordu. "Saatler, bir gün ya da birkaç dakika daha sürebilir!"

Bu kambur yaşlı adamın terk edilmiş kutsal alanın tek bekçisi olduğuna inanmak zordu. Dumakralıların çoğu Anhabar'ın adını bile anmayacak kadar batıl inançlıydı. Din adamının buruşuk parmakları, kayan kumlara batan bastonunun üzerinde titriyordu. Bataar onu sarkan bir kolundan tuttu ve genç prensi diğer kolundan yakalayarak ikisini de fırtınanın içinden semerli develere doğru çekti. O ve Oktai kutsal alan bekçisinin kalkmasına yardım ettiler. Sonra Bataar, Rami'yi başka bir büyük platforma çıkarmak için harekete geçti. Prens başını iki yana sallayarak kız kardeşini aradı.

Bataar sert bir sesle, "Sen Oktay'la gideceksin," dedi.

Altın sarısı saçları her yöne savruluyordu. "Benim sadece Fahaad ya da Nohra ile gitmem gerekiyor."

"Pekâlâ. O zaman umarım arkadaşlığıma aldırmazsınız." Bataar kendini yukarı çekti. Tuhaf eyer sallanıyordu. Rami dönüp geniş, kırışmayan gözlerle onu izledi. "Benimle güvendesin," diye tekrarladı Bataar.

Bir mezar kadar güvende. Nohra'nın küçük kardeşinin çölde ölmesine izin verirse, Bataar'ın mezarı.

"Kız kardeşim çok kızacak," diye homurdandı Rami.

Çocuğa bakan herkes Remzi'yi göürdü. Prens, daha açık renk saçlarıyla babasının tıpatıp aynısıydı. Aylar bu çocuğun yüz hatlarını Bataar'a musallat olan ölüm maskesine dönüştürmüştü. Bağırsakları sıkıştı. Dumakra'yı almak için bu çocuğu babasız bırakmıştı.

Bu düşünce hiç de kolay değildi. Bataar'ın babası küçükken bir vermilrot salgınında ölmüş, annesi de bir baskın sırasında hayatını kaybetmişti. Dünya aldı da aldı ama Zultam Remzi'nin boğazını kesen bıçağı Bataar'ın eli tutmuştu. Rami için babasının katilini neyin motive ettiğinin bir önemi yoktu.

Prens kıvrandı, yakındı ve geri çekildi.

"Bıçağı görmek ister misin?" Bataar son kozunu oynayarak sordu. Rami döndü, kucağında kenetlenmiş elleri hevesini ele veriyordu. Bataar ona kılıfındaki düz kenarlı bıçağı uzattı.

İçeri sokup çıkarırken çocuğun gözleri parlıyordu. "Parmaklarını kesme."

Taht odasında Remzi'yle olanlardan pişmanlık duymayı göze alamazdı. Bataar'ın eli zorlanmıştı. Bataar kılıcını savurmasaydı zultam aslan pençeli sopasıyla Nassar'ın kafasını uçuracaktı ve Lofri'yle olan ittifakı da aynı hızla sona erecekti. Yanlış hesap yapıp yapmadığını sadece zaman gösterecekti.

Rami kılıcı ters çevirdi. "Çok keskin mi?" "Bir gryphon öldürecek kadar."

"Gerçekten mi?" Prensın sesini bir parça şüphecilik renklendirdi. "Hakkınızdaki hikâyelerin süslü olduğunu sanıyordum." *Süslenmiş.* Küçük bir çocuk için ne kadar büyük bir kelime. Baykuş gibi Bataar'a baktı. "Gryphonlara hükmedebildiğin doğru mu? Onları savaş köpekleri gibi düşmanlarınızın üzerine salabildiğinizi söylüyorlar."

"Bu sadece bir hikaye." Bataar, Rami'nin *önünde* Zultam'la savaşmıştı. Ramzi'yi oğlunun önünde öldürmüştü. Prens gözlerini kapatmış mıydı? Remzi'nin Nassar'a doğru koştuğunu görmüş müydü? Bataar hatırlayamıyordu.

Hâlâ gençti. Bataar şimdi Rami'nin iyiliğini kazanırsa, ileride intikamcı oğul olarak tehdit oluşturmazdı. Çocuğun duygularını ölçmesi, ne bildiğini ve kız kardeşlerinin ona ne söylediğini anlamaya çalışması gerekiyordu.

Devenin sallanan adımları Bataar'ın midesini bulandırdı. Kendini hantal eyere çekti ve ahşap iskeleti örten kanvas perdeleri sıyırdı. İleride, kervan yavaş yavaş kıvıllı tozdan oluşan aşılmaz bir duvara dönüşüyordu. Görüş alanındaki bir deve, tahta sandıklar, sandıklar ve branda rulolarından oluşan bir kule taşıyordu. İleriye doğru hantalca ilerledi, sonra fırtına tarafından yutuldu, tüketildi. Sadece develerini öndeki ve arkadakilere bağlayan ip, Rami ve Bataar'ı kum denizine sürüklenmekten koruyarak kervana bağlı tutuyordu.

* * *

Çölün göbeğindeki o ilk gece, kayalık bir çıkıntının üzerinde kamp kurdular. Aşağıda, kızıl kum tepeleri yuvarlanıyordu. Rüzgâr estikçe kumlar tepelerinde kayıyordu. Sırtlanlar uludu ve bir çöl kurdu uludu, ses kuru havada taşındı. Herkes, içinde akrep ya da örümcek saklanma ihtimaline karşı önlem olarak uyku tulumlarını çıkardı. Toplanan kumlar bulutlar halinde yuvarlandı. Bataar, diğerleri kendilerinininkini sert zemine attıktan sonra bile uyku rulosunu şapırdatmaya devam etti. İhtiyacı olan son şey ağzına böcek kaçmasıydı.

Titremesini engellemek için gerildi.

Yayılan kampa göz gezdiren Bataar, kervanın zihinsel bir envanterini çıkardı. Nassar ve Jawaad Lofri, evlerinin muhafızları tarafından çevrelenmiş ana ateşin yakınındaki sandıkların üzerinde oturuyordu. Kadınlar bir araya toplanmış sıcak çay içiyordu. Qaira prenseslerin arasında oturmuş, Safiya'nın söylediği bir şeye gülüyordu. Sarayda en iyi tanıdığı yüzlerden sadece yaşlı ana kraliçe ve Prenses Aalya geride kalmıştı.

Uzakta, Utasoo ve Dumakran askerleri fireslerin etrafında duruyordu, uyku ruloları arkalarında bitmeyen düzgün sıralar halinde dizilmişti. Gerginlik konuşmalarını köreltiyordu ama Bataar'ın eski harabelerden duyulan korkuyu azaltma çabaları çoğunlukla başarılı olmuştu. Dumakran kuvvetleri, ihtiyatlı bir şekilde batıl inançları olanlar ile Tanrıça ve yamyamlardan oluşan koca bir orduyla savaşabileceklerini düşünen askerler arasında bölünmüştü.

Daha yakındaki seyisler pegasuslara çiğ et atıyordu. Atlar kişiyor, birbirlerinin kulaklarını ısıyor, başlarını aşağıya eğip organ parçalarını ve koyun bağırsağı iplerini karıştırıyorlardı.

Bataar, planlarını bininci kez gözden geçirirken pişmiş eti kemiğinden sıyırdı. Kervan Kardeş Şehir'e yürümeden önce, dağ harabelerindeki su rezervlerini dolduracaklardı. Anhabar, ihtiyaç duymaları halinde doğuya karşı bir operasyon ve savunma üssü olabilirdi. Büyük Vezir Naci ve Conservium'dan bir maiyet, İnanç Bakanı'nın protestolarını görmezden gelerek terk edilmiş kasabayı hazırlamaya başlamıştı.

Rami, Erdene'yi süzerek, "Çok güzel bir kuş," diye mırıldandı.

Bataar yutkundu, dişlerini yalayarak temizledi ve sırttı. "Senin de bir gyrfalcon'un var, doğru mu? Seni şahin ustasıyla görmüştüm."

"Snowy." Rami, Bataar'a kararsızca baktı. "Onuncu doğum günüm için Saftan bir hediye idi."

Sırtlanlar uzaktan anırmayı nihayet kesmişlerdi. "Safiya ile yakın mısınız?"

Prens omuz silkti ve hurma dolgulu bir kurabiyeyi kemirdi. "Saf beni her kış Antiria'daki saraya ava götürür, sadece ikimiz ve..." Sözünü yarıda kesti. Sevecenlik ses tonunu yumuşattı. "Sadece biz."

"En sevdiğin kardeşin o mu?"

O yaşlarda çocuklar her zaman favorilerini seçerlerdi. Ganni, boncuk boncuk kanla kaplı dişlere benzeyen bir tür mantarı, dünyanın en sert kurbağalarını, en dikenli çiçeklerini ve Shaza Teyzesini severdi. Korkunç şeylere olan sevgisini annesinden öğrenmişti. Bataar sadece aydınlık ve iyi olanı isterdi, lekeli parmaklar için güzellik.

"Ben bütün kız kardeşlerimi eşit severim," dedi Rami, diplomatik bir cevap vererek ve temkinli bakışlarla Bataar'ı izleyerek. "Büyükanneimin önünde saçımı karıştıran Aalya'yı bile."

"Sevmediğin biri var mı?" Bataar, Rami'nin isim vermesini bekleyerek sordu.

Prens gözlerini kırptırdı. Ağzı düz bir çizgiydi. "Mahveen Naji."

Bataar karnına tekme yemiş gibi hırıltılı bir ses çıkardı. "Sadrazam Naci'nin kızı mı?"

"Babasıyla konuşurken duydum." Rami dudaklarını büzdü. "Dedi ki, 'Prens Rami'yle nişanlandın mı? O daha çocuk' dedi. Hâlâ küçük kızların ders için kullandıkları midilli pegasuslara biniyor. Ve küçük kız kardeşlerimden daha yavaş okuyor. Ben Kuzen Cali kadar hızlı okuyorum ve bize ders veren ustadan daha hızlı hesap yapıyorum, Paga üzerine yemin ediyorum ve Nohra bana Tanrıça'nın isimleri üzerine asla yemin etmememi söylüyor."

Bataar içinden kopup gelen kahkahayı durduramadı.

Çocuğu nasıl bu kadar yanlış tanımişti?

"Bataar." Nassar, Lofri'nin askerlerinden oluşan bir duvarın arkasından dudak büktü. Jawaad onun arkasında duruyordu, okunamayan, sarkık gözleriyle bir kaya parçası. "Çocuğu izlemekten zevk alıyormuş gibi görünüyorsun. Kalafar'ı almana kimin yardım ettiğini unutma."

Gözlerindeki yaşları sildi, hıçkırarak ağladı. "Unutmadım."

Nassar ters ters baktı. Eğer bir fırsatını bulsaydı, Nassar muhtemelen Rami'yi kuma iter ve halefliğine yönelik bu tehditle işini bitirirdi. Çocuğu yakınında tutmak için bir neden daha.

Yakında Bataar ittifakını sağlamlaştıracaktı. Lofri'nin engelleyici oğlunu yükseltecek ve ailenin endişelerini hafifletecekti. Nassar'ın paranoyasıyla uğraşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Rami'yi tahta çıkarmak mı?

Harpy'leri, en azından Nohra'yı hizada tutabilirdi. Ancak gerekli siyasi manevralar karmaşık olacaktı; bu sadece Nassar öldüğünde mümkündü.

Bataar hatasını taht odasında düzeltebilirdi.

"Bu gece için seni kız kardeşlerinin yanına götürerim." Rami'yi gülen kadın topluluğuna doğru yönlendirdi. "Yarın yine benimle geleceksin."

Nassar'a lanet olsun, çocuğun yakınında olması gerekiyordu. Bataar, Rami'ye sahip olduğu sürece Harpy Şövalyeleri'nin kontrolünü elinde tutacaktı.

* * *

Günler sonra Anhabar ufukta bir serap gibi parladığında Bataar'ın gözleri kamaşmış ve yanmıştı. Yüksek dağlar Impasse sıradağlarının bir parçasıydı ama kuzeydeki kolunun aksine, en yüksek zirvelerinde bile kar yoktu. Antik şehir yan tarafa kabartma olarak kazınmıştı; devasa sütunlar, açık kapılar ve sayısız pencere kızıl taşla oyulmuştu.

"Burası Anhabar," dedi yaşlı din adamı Bataar'a, ileriye işaret ederek.

"Tahmin etmiştim."

Devesi kumun ve toprağın üzerinde koşturuyor, kalın kirpiklerini kırıştırırken homurdanıyordu. İyi zaman geçirmişlerdi. Çiftlik kasabalarından uzaklaşmalarının üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Eyerindeki perdeler geriye çekilmişti ve rüzgâr esmiyordu.

Bataar'ın su tulumu son damlasına kadar boşalmıştı. Su istiyordu, ağzındaki kırmızı ve pütürlü her şeyi ılıkırdatmak ve tükürmek istiyordu.

Deve kuyruğu kutsal alanın önünden geçti. Bu yapı Kalafar'dakileri utandırıyor. Kapısı otuz metre uzunluğundaydı ve Dumakran tanrıçasının her biri aynı beatifik ifadelerle sahip iki enkarnasyonunun devasa oymalarıyla sıralanmıştı. Kabartmalar o kadar ayrıntılı ki elbiselerinin kıvrımları rüzgârda dalgalanacak kadar yumuşak görünüyordu.

"Alışılmadık bir şey, biliyorum," dedi din adamı düşünceli bir ifadeyle. "Tanrıça'nın modern yorumları, O'nun bilinmeyen yüzlerini saygıyla atlar."

Burada Nuna ve Paga'nın ayırık dudakları ve cesur gözleri vardı. Saraydaki duvar resimlerindeki sinir bozucu beyaz lekeler ve sivri yıldız yüzlere hiç benzemiyorlardı. Develer ilerledi, ayakları turuncu-kırmızı bulutları tekmeliyor ve tuzlu çalıları karıştırıyordu.

Kutsal alanın ötesinde, terk edilmiş binalar gökyüzüne doğru yığılmıştı. Dik kayalıklardan geniş merdivenler çıkıyor, gerçek boyutlu aslan oymaları kükrüyor ve heykellerin açık ağızlarından su damlıyordu. Bir rüzgâr dış avluya yayılan mozağin bir kısmındaki kumu savurdu. Bataar bir yanak ve burun kıvrımını seçebildi ama resmin tamamını ortaya çıkarmak için yığınların süpürülmesi gerekiyordu.

Etrafta gryphonların, pegasusların ve dev kuşlar olan rokların oymaları ve heykelleri vardı. Tüm bunlara bakmak Bataar'a kendini küçük hissettirdi, sanki yeniden bir çocukmuş, kızıl dağların eteklerinde duruyormuş gibi.

Rami ağzını açarak haykırdı: "Bu çok büyük! Hiç bu kadar uzun bir şey görmemiştim. Ve burası bir zamanlar ailemin evi miydi?"

"Şu anda sadece harabe halinde," diye açıkladı Bataar, "ama Sadrazam Naci kız kardeşine düğün hediyesi olarak restore etmeyi önerdi."

Rami'nin omuzları çöktü. "Aalya mı? Bütün kedileriyle birlikte kendini içeri kilitleyecek." Prens iki büklüm oldu ve dönüp doğrudan Bataar'a baktı. Kahverengi gözleri bir an için neredeyse Darya Daheer'inkiler kadar kömür karası oldu ve bir kızgınlık titreşimiyle bulutlandı. Çocuk gözlerini kırptırdı ve kayboldu. "Aalya'nın günlerce yüzüne kum püskürtülmesinden hoşlanacağını sanmıyorum. Ona başka bir hediye almak isteyebilirsin."

Bataar homurdandı. "Naci'nin restorasyon projesinden vazgeçmesini sağlamak zor olacak."

Naci üç hafta önce Bataar'ın kervanının konaklamak için ilk durduğu Sinnobad'daki vezire bir kuş göndermişti. Mektubunda alt katlardaki odaların süpürülmesi ve çökmüş geçitlerin temizlenmesi planlarından bahsediyordu. Görünüşe göre kaynaklar hâlâ tuz havuzlarını besliyordu ve sarayın içindeki duvarlarda bulunan mozaiklerin bazıları onarılabılır durumdaydı. Çoğunlukla diğer oyma evlere doğru patlayan kumdan korunmuşlardı. Özel kaplar kullanılarak su ısıtılabilir ve içilebilir hale getirilebilirdi; bir sonraki vaha yol noktasının Anhabar'dan bir hafta uzakta olacağı düşünülürse bu bir nimetti.

"Perili" harabeleri keşfetme ihtimali Bataar'ın kanını kaynatan bir merak uyandırdı.

"Nohra, Clemiria Teyze'yi görmeye gideceğimizi söylüyor," dedi Rami. "Teyzemin adamlarını kendi adamlarınla dövüştürmek ve onun fikrini değiştirmek istiyorsun."

Bataar başını iki yana salladı. Rayenna'daki bir kuşatma on yaşındaki bir çocuk için mutlu bir yer değildi. Kan dökülmesine ve ahlaksızlığa tanık olacaktı. "Savaş hakkında bir fikir edinmen senin için iyi olacak." Yaşı küçük olsa bile. Çocuğu sarayda Lofri'nin çakallarıyla baş başa kalacağından daha güvende tutacaktı.

Attan indi ve Rami'nin inmesine yardım etti. Bir sayfa kuş kafeslerinin kumaş örtülerini çekti. İçlerindeki güvercinler cıvıldıyor, tüylü beyaz tüyleri metal parmaklıkların arasından uçuşuyordu.

"Anhabar'da bir kümes bile var mı?" Tarken, Bataar'ın arkasından yaklaşarak yakındı. "Av kuşları için bir ahır mı? Onlar için bir ahır -" Gökyüzünde dönüp duran, gittikçe alçalan pegasuslara doğru başıyla işaret etti. "Duraklara giriyorlar, değil mi?"

"Etrafta öylece dolanmıyorlar."

Tarken gözlerini kapadı ve burnunu ovuşturarak ince gümüş yara izini kaşıdı. "Tünediklerini ya da başka bir şey yaptıklarını bilmiyordum."

Kadınlar kanatlı atlarının sırtından indi. Qaira'nın kahkahası en net ses olarak çınladı.

"Fahaad artık Rami'ye göz kulak olabilir," dedi Nohra, kısık sesi onu rahatsız ediyordu. Hemen Bataar'ın yanına gelmiş, ona ters ters bakıyordu.

Bataar bir kaşını kaldırdı. "Onun bakması gereken pegasuslar var. Biz buradayken Fahaad'ın diğer görevleri ikinci sırada gelir."

"Sizin bir At Ustanız yok mu? Siz Utasoo'lar küçük midillilerinizle ünlüsünüz. Pegasuslarla o kişi ilgilensin."

Kendini beğenmişliği pegasuslara temkinli bir şekilde bakarken kayboldu. "Et yiyorlar. Bunlar normal atlar değil."

"O zaman Tazıların Efendisi'nden onları beslemesini ve fırçalamasını iste." Nohra eliyle Tarken'i küçümseyen bir işaret yaptı, yanaklarındaki renk lekelerinden anlaşıldığı kadarıyla öfkesi giderek artıyordu. "Gel, Rami."

Tarken homurdandı, her zamanki sert duruşu "Tazıların Efendisi" olmanın yeni aşağılanması karşısında çökmüştü.

Hava sessizdi. Su, oyulmuş yüzlerden fısıltılı sıçramalarla dökülüyordu. Bataar odaklanırsa suyun uçuşunun yamacından süzülüp su birikintilerine damladığını ve çatlaklarda toplandığını duyabiliyordu. Kum vınlayarak esiyordu. Erdene tiz bir ses çıkardı ve omzuna kondu.

"Sadrazam Naci nerede?" Bataar sordu.

Askerler ve hizmetkârlar yük develerini indirip sandıkları, kap kacakları ve yatak örtülerini semerlerden çözdüler. Erzakları avluda piramitler halinde istiflediler.

Bataar içgüdüsel olarak Rami'nin elini tuttu ve çocuğu öne doğru çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Nohra tepinerek sordu peşlerinden.

Bir esinti dış avlunun içinden geçerek büyük mozağin üzerindeki kum yığınına savurdu. Bir an için görüntü tamamen seçilebildi. Bir kadın yüzü belirdi, siyah gözleri insanın içine işliyordu, iri göğüsleri çıplaktı. Bir tanrıça mı, yoksa Dumakra'nın dev iblislerinden biri, bir cin mi? Kum sürüklenmeleri mozağin üzerine dökülerek varlığı gözden gizledi.

Rüzgâr aynı zamanda kemikleri, insan olamayacak kadar büyük bir iskeleti, güneşten ağarmış omurgasına hâlâ birkaç deri parçası yapışmış bir deveyi de ortaya çıkarmıştı. Sadrazam Naci'nin yük develerinden biri olabilir miydi?

"Ekselansları," diye seslendi yaşlı din adamı. "İçeri girmeden önce, lütfen uymanızı istediğim birkaç kuralı dinleyin-"

"Sonra görüşürüz." Bataar yaşlı adamın yalvaran elini kolundan itti ve su birikintisi halindeki kumların üzerinden ata binme kıyafetlerini giymiş olan Qaira'ya doğru adım attı. Bataar'ın ensesindeki tüyler şimdiden diken diken olmuş, diken diken olmuştu. Isı tenine yayılıyor, damarlarında ateş yanıyor, yüzünü ve göğsünü boydan boya kesen izden yakıcı bir kaşıntı geliyordu.

"Ne oldu?" Qaira parmaklarını düzelterek sordu. Farkında olmadan yara izini kaşıyormuş. İlk başta kısmen sökülmiş bir erzak sandığı gibi görünen şey aslında kırık bir ahşaptı, hasarlı içeriği kumun üzerine saçılmış ve yutulmuştu.

Bataar Qaira'nın ellerini nazikçe kenara iterek onun yerine Rami'yi önüne çekti. "Bir sorun var. Naci bana mektup yazdı. Bizi karşılamaya hazır olacağını düşünmüştüm." Harabeleri taradı ve olası tehditlerin listesini gözden geçirdi. "Vermilrot mu?" diye fısıldadı. Şehrin sonunu getiren şey buydu ama enfeksiyon yüzlerce yıl sonra uykuda olacaktı.

"Vermilrot mu?" Nohra hayaletlere inanmayı tercih ediyormuş gibi kuşkulu bir sesle tekrarladı.

"Hayır." Boynunu ovmak için eşarbını aşağı çekti. Yara izi sızlıyordu. "Kanyonlarda yaşayan bağınaz yamyamlar. Saldırmış olabilirler mi?"

"Kafir yamyamları mı kastediyorsun? Rahiplerinin din adamı cübbesi giymesi, onların Tanrıça'nın gerçek adanmışları olduğu anlamına gelmez."

Elini salladı. "Peki, her neyse. Git bana rehberi getir. Bizi Sinnobad'dan alan tapınak bekçisini. Ona Naci'nin kaç devesi olduğunu sor."

"Getir-' mi? Öylece emir verebileceğin bir hizmetkâra mı benziyorum?" Orak sopası sırtında tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Bir buçuk metre uzunluğundaki mücevherlerle kaplı sopası, Kalafar'ın mabetlerindeki kutsal emanetlerden bile daha görkemliydi. Bıçak, kıvrımlı kırmızı bir gülümsemeyle Bataar'la alay etmeye devam etti.

"Emrimdeki bir subay gibi görünüyorsun." Nezaket gösterme zahmetine girmedir. "Getirin onu. Onunla konuşabilir, olası olayların bir sırasını oluşturabiliriz."

Yüzü ifadesizleşti ve başını salladı. "Ekselansları."

Seyislerden biri bağırdı, bir pegasus şaha kalktı, toynakları havaya kalktı, kanatları kum rüzgârları savurdu. Diğer pegasuslar zıplamaya, etrafta uçuşmaya ve iplerini germeye başladılar. Biri bir çocuğu yerden çekti. Çocuk bir çığlıkla ipi bıraktı. Develer panikledi, Bataar'ın kulaklarını kapatmak istemesine neden olan sesler çıkardılar.

Erdene işaret etti.

Ne görüyorsun? Erdene'nin görüş açısını takip ederek taş saraya ve kayalıkların üzerindeki şehre doğru ilerledi. Yüzler izliyordu ama hepsi taştan oyulmuştu. Koyu kırmızı gryphon heykelleri dosdoğru ileriye, avluya bakıyordu. Bazı blok oymalarla karşılaştırıldığında bunlar o kadar detaylıydı ki nefes alıyor gibiydiler.

Gözleri hareket ediyordu. Bataar bağırdı.

Griffyn, bir l yonun yelesine, kollarına ve püsküllü kuyruğuna ve bir kartalın pençeli ayaklarına ve gagasına sahip bir yaratıktır. Talihsizli in sık g r ld   y erlerde bulunur, canlı ya da  l  yaratıkları parçalara ayırır.

-Karanın, Denizin ve Gökyüzünün Canavarları: Fantastik Yaratıkların  ocuk Bestiaryası

Gryphonlar bir süre akbabalar gibi izlediler, heykel gibi hareketsizdiler. Sonra gerinerek üzerlerindeki kırmızı tozu silkelediler ve  ahinler gibi pike yaparak dağın yamacından uzakla tılar.

Da ınık kümeler halinde duran askerler gölgeler tepelerine vurdukça e ildiler. "Yere yatın!" diye bağırdı biri.

 ı lıklar feryatlara dönüştü, Nohra'nın nabzının bastıramayaca ı kadar yüksek bir gürültü savaşı. "Siper alın!"

"Düzeni bozmayın!"

"Zırh delici ok uçlarını hazırlayın," diye bağırdı Shaza. "Sarı gözlerini görene kadar bekleyin!"

Nohra tanıd ı, koruması gereken yüzleri aradı. Safiya pegasusların önünde duruyordu. Kılıcı erimiş, nehirlerle dolu ve kana a  görünüyordu. Fahaad ve birkaç seyis onun arkasında duruyordu. Fahaad'ın tutu u iplerden birini geriyordu. Pegasuslar gergin bir şekilde viyaklıyor, tüyleri diken diken oluyordu.

Nohra din adamının kolyesine uzandı ama parmakları zinciri bulamadı. Kolyesini takan  ocuk binlerce askerin arasında bir yerlerdeydi.

"Calidah nerede? Darya'yı bulmam gerek-" demeye başladı ama Rami'yi bırakamadı. Ela gözler ona doğru fırladı. Qaira. Nohra hayal kırıklığı içinde hırladı. Onu korumasız da bırakamazdı.

"Gitmiyorsun!" Bataar'ın sesi boğuk, kırılmış ve çaresizlikten hantaldı.

Bataar'ın komuta ettiği askerler ona doğru uçarak Nohra'nın önünü kesti ve Bataar, Qaira ve gryphonlar arasında koruyucu bir bariyer oluşturdu. Rami onlarla birlikte savunma çemberinde Nohra'dan daha güvende olacaktı.

"*Nohra*," diye hırladı Bataar. Korkunç gryphon kralı için çok fazlaydı.

Kanayan Kenar'ı çekerek kalabalığın arasına daldı ve Bataar ona ulaşmak için bir kolunu uzatarak cesetlerin arasında boğuşurken küfretti.

"Onları koru!" diye bağırdı ona. "Beni değil."

Nohra'nın Darya'yı bulması gerekiyordu. Gökyüzü Wraith silüetleriyle doluydu. Mürekkep rengi bir beden kum yığınının ağır bir şekilde indi ve Nohra *Kanayan Kenar*'ın ucundaki tutuşunu düzeltti. Gryphon'un tüyleri devasa boyutlardaydı, büyük pençeleri ilerlerken yer değiştiren kırmızı yığınları rahatsız ediyordu. Nohra, kuş tüyü postuna bastıran her bir kaburgayı sayabiliyordu. Pegasuslara doğru ilerlerken gagasından bir köle ipi sarkıyordu.

Fahaad'ın gözleri büyüdü ve Safiya'nın *Canavarlar Kraliçesi*'ni tutuşu sıkılaştı. "Çocuk kitabındaki resimlere de benzemiyorlar," diye tısladı Saf.

Gryphon'un arka bacakları bir kuşunki gibi bantlıydı ve kanatlarında çıplak morumsu lekeler vardı. Nohra'nın bir keresinde vezirin hayvanat bahçesinde gördüğü dişi aslandan bile daha iriydi.

Fahaad'a doğru sinsice yaklaştı. Safiya onun önünü kesti ve Nohra kumda kayarak ileriye doğru koştu. Yeterince yaklaştığında *Kanayan Kenar*'ı havaya kaldırdı, savururken kolları efordan yanıyordu. Gryphon'un kuyruğu havaya savruldu. Kız temiz bir hamleyle onu kesti. Gryphon çığlık atarak onun üzerinde döndü. Kıvrandı, pençeleri kınından çıktı ve başını geriye atarak daha yüksek sesle çığlık attı. Diğer gryphonlardan bazıları tiz seslerle cevap verdi.

"Geri çekil, seni aptal!" Safiya bağırdı.

"Paga'nın kıcı," diye küfretti Fahaad, tuttuğu pegasus şaha kalkmış, nallı toynakları yüzüne bir nefeslik mesafede sallanırken. Mercy'nin siyah gövdesi dalgalandı. Kukuletasından dışarı fırlayan kulakları seğirdi.

Nohra yüzünü buruşturarak geri çekildi ve gryphonu Fahaad'dan ve atlardan uzaklaştırdı. Gryphon ona doğru hamle yaptı ve tıslama ile çığlık arasında bir ses çıkardı. Daha da geriye çekildi, ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Uh-uh, gözler üzerimde, kuş." Saf kılıcının ucuyla bir kum püskürdü. Gryphon çığlık atarak döndü.

İkinci bir gryphon öne doğru sıçradı. Etrafındaki kükreyen çığlıklar sönükleşti. Nohra'nın terli elleri *Kanayan Kena*'nın mücevherlerle kaplı kılıcını yıkadı. Parmaklarının kaymamasını diledi. Savurdu, ıskaladı. Bir ok vızıldayarak geçti ve gryphon'un omzuna saplandı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Yere yığıldı, ancak birkaç sadak boşaltıldıktan sonra tiz bir sesle yavaşladı. Nohra döndü ve Shaza'nın avluya bakan bakışlarıyla karşılaştı.

"Kimildayın!" diye bağırdı general.

Eğer bir denizati okyanus köpüğünden oluşuyorsa, bir gryphon da dumandan oluşuyordu. Sıcaklığı tahta millerin etrafından sızarak havada dağılıyordu. Fahaad, Mercy'nin ipini elinde tutmak için mücadele etti. İğdiş kişnedi ve yelesini savurdu, kasları seğirdi ve kulakları şişti.

"İkinci bir yaylım ateşi açın!" Shaza askerlerine bağırdı.

Nohra'nın dört bir yanında, insanlar gryphon bedenlerinin altında, sesler kesilene ve çırpınışlar durulana kadar çığlık atıyorlardı. Gryphonların bazıları Bataar'ın altın kartalı gibi kahverengiydi, diğerleri ise daha kırmızımsı. Mürekkep siyahı olanlardan biraz daha küçük görünüyorlardı. Birçoğunun gözleri bulanıktı ve hepsi de aç görünüyordu.

Pegasuslardan ikisinin kuyrukları tedirginlikle sallandı ve toynaklarını kuma vurarak Mercy'ye doğru geri çekildiler. Garip sesler çıkarıyorlardı, atlara hiç benzemiyorlardı.

"Fahaad, dikkat et!" Mercy pamaklarını bükmeye ve ısırmaya çalışırken Nohra ağzından kaçırıldı.

Ters ters baktı. "Benim için endişelenme. Darya'yı bul. Onu sakın tut."

"Ne demek istiyorsun-"

"Fahaad'ı ve atları koruyacağım," diye söz verdi Saf.

Onlardan uzaklaşırken Nohra'nın düşünceleri bir kasırgaya dönüşmüştü. Sıkılı elleri *Kanayan Kenar'a kenetlenmişti*. Eğer yaşarsa yarın su toplayacaktı. Pegasuslardan ikisi kanatlarını açarak bir kum rüzgârı estirdi. Fealty, iri, benekli bir iğdiş, sıçradı. Gökyüzünde küçük gri bir nokta haline gelirken ipi arkasında havada asılı kaldı.

Bir gryphon yerde yatan bir cesedin üzerine eğilmiş, ıslak, mor ipleri çekip çıkarıyordu. Bir diğeri bir erzak yığınıni eşeleyerek sandıkları ve fıçıları eziyordu. İkisi de gagalarını topal bir askerin kollarına sıkıştırırken çığlık attı. Vücudu kırmızı bir yağmurla ortadan ikiye ayrıldı, bağırsaklar iki yarının arasında uzanıyordu.

Bir ok yağmuru Nohra'nın eğilip düşmesine neden olacak kadar yakınına düştü. Oklar tahtaya çarptı ve metale çarparak pırıldadı. Gryphonlar çığlık atıp kaçtılar. Anhabar'a gelmemeliydiler. Bu ilahi bir cezaydı. Barışın vücut bulmuş hali Nohra'nın gittiği bu yolu kutsamazdı.

Darya, Cali. Nohra onları bulursa Tanrıça'nın kendisini terk etmesine izin verecekti.

Çömeldi, sonra yavaşça ayağa kalktı, avluyu dolduran kum bulutlarının arasından görmek için zorlandı. Görüşü tamamen kırmızıydı, siyah ve kahverengi tüylerle doluydu. Umutsuz dakikalara, belki de saatlere dönüşen saniyeler boyunca toz bulutu arasında tökezledi.

"Uçuyorlar!" diye bağırdı biri.

Nohra kısık sesle Darya diye bağırdı. Kuma karışan kan birikintilerinde, geride kalan çeşitli kan parçalarında arkadaşını teşhis edebileceğinden emin değildi.

Topallayan, inleyen adamlardan kaçış şimdi gryphon işaretliydi? Yarına kadar, eğer anlatılanlar doğruysa, ateşler içinde boğuşuyor ve soluk soluğa ölüyor olacaktı.

Toz bulutlarının arasından bir yüz belirdi. Kısa kara bir sakal, o sinir bozucu, sert kahverengi gözler. "Talmaid'ini buldum ve

Kuzenim." Bataar ona bir el uzattı. Yüzüne sıçrayan kan keskin bir çizgi oluşturdu.

Nohra'nın tüm vücudu uyuştı. Kum ve çığlıkların oluşturduğu bulanıklığın arasından, dağın yamacına oyulmuş merdivenlerden birinin alt basamakları görünür hale geldi. "Rami nerede? Karın nerede?"

"Dağın içinde, koruma altında."

Döndü, burada başladıkları işi bitirmek için rahatlamıştı. "Eğer güvendelerse, biz-"

"Her şey bitti. Ölmeyenler kaçıyor. Elini uzat. Bir ip parmaklık var."

İsteksizce onu kavradı. Gerisi gryphon hastalığı, temizlik ve cesetlerin gömülmesi olacaktı.

İp yıpranmış, yılların etkisiyle taşlaşmış ve artık taş gibi sertleşmişti. Ağırlığını denedi ama ip kıpırdamadı. Bataar'ın kolundan başka bir şey görecektik kadar önünü göremiyordu. Bir çocuğu yönlendirir gibi bileğini kavradı.

Ham sesi tizleşti, bedensizleşti. "Sana atlamayı söylediğimde atla. Burada eksik bir adım var. Rami neredeyse düşüyordu-"

"Ne?"

"Ama onu yakaladım. Şimdi atla."

Kanayan Kenar'ın sırtına bağlı olması dengesini bozdu. Ayakları taş basamağa çarptığında kaydı ve neredeyse Bataar'ı itiyordu. Bataar onun ağırlığı altında homurdanarak ikisini de sabitledi. Bacağını onunkine dolayarak dengesini bozmayı düşündü. Kafatasını aşağıdaki avluda parçalayacaktı. Ama geri kalanı yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı; beyaz tuniği, kırmızı kuşağı, kürklü çizimleri, rüzgârda uçuşan siyah saçları. Aşağıdaki avluda tozlar dağılmaya başlamıştı. Şimdi, geniş açıdan bakıldığında, bunu bir kaza gibi gösteremezdi.

Bir gryphon topallayarak kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru havalandı. Kumun üzerine savrulmuş sadece bir avuç ceset ve kıpırdamayan birkaç gryphon daha vardı. Katliamın ortasında askerler yeniden saf tutmuştu.

Nohra fısıldadı, "Sence Naci'nin maiyeti gryphonlar tarafından mı öldürüldü?"

Sadrazam her zaman hoş bir gülümseme takınırdı. Karısına karşı nazik, kızlarına karşı kibardı. Danışmanından öte, babasının en yakın arkadaşı, tek gerçek dostu olmuştu.

Bataar'ın sesindeki çatık kaşları duydu. "Emin değilim. Şehrin bir bölümünü tahkim etmek kolay olmalıydı ama o ve bazı Conservium uzmanları gelecekteki bir restorasyon projesi için odaların haritasını çıkaracaklardı. Son mektubu biz Sinnobad'dan ayrılmadan bir gün önce geldi."

Nohra tereddüt etti. "Naci'ye ait tanımlanacak bir şeyler vardır herhalde?"

"Gryphonlar asla ceset bırakmaz, ama burada yuva yapıyorlarsa dağda kemikler olabilir."

Parmaklarını, nasırlarını yakacak kadar sıkı bir şekilde halata geçirdi. "Bu pek olası değil. Kutsal alan bekçisi bunu fark ederdi herhalde?"

Bataar sendelediğinde merdivenler neredeyse geniş bir platforma doğru düzleşmişti. Gürültülü bir çatırtıyla üstlerindeki basamak çatladı ve yarıldı. Nohra kılavuz ipi sıkıca kavradı. Hiç düşünmeden Bataar'ın elini de yeniden kavradı, daha yükseğe tutundu ve parmaklarını Bataar'ın koluna doladı. Adam kendini destekledi, kadının kolunu kavradı ve tökezleyerek son ahır basamağına geri döndü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi şaşkındı.

Onu serbest bırakırken burun delikleri parladı. "Yürüdüğün yere dikkat et." İlahiyat onu bu kadar aptal olduğu için lanetlemiş olmalıydı. Ama hayır, sadece onu öldürmek yeterli olmayacaktı. Eğer Bataar şimdi ölürse komuta Tarken'e, Shaza'ya ya da başka bir generale geçecekti. Ve koca kafalı hain Nassar muhtemelen Kalafar'ın kontrolünü daha da fazla ele geçirecekti.

Kemerli girişler platformdan yüksek bir açık hava antresine açılıyordu. Mavi gökyüzü, safir gibi parlak kırmızı taşın üzerinde uzanıyordu.

"Aşağıda," dedi Bataar. Geniş bir merdiven loşluğa doğru iniyordu. Metal bir aplikten yanan bir meşale aldı. "Önden buyurun."

Çizmeler toz yığınları arasında yürümüş, izler bırakmıştı. "Eğer dağ güvenli değilse, burada kalma riskine girmemeliyiz." Nohra sözünün ne kadar önemli olduğundan emin değildi ama adam ona bir

Genel. Dumakran askerlerinin çoğunu Anhabar'a sığınmaya ikna etmek, bir atı merdivenlerden inmeye ikna etmek gibi bir şey olurdu.

"Yüzlerce oda var, tüm askerleri barındıracak yer var. Suyumuzu yenilememiz, yeniden toplanmamız ve envanter çıkarmamız gerekiyor. En önemlisi herkesin dinlenmeye ihtiyacı var ve duvarlar kumun üzerindeki çadırlarda olduğumuzdan daha güvenli. Dış kapılara barikat kurabilir, ana odaların dışına nöbetçiler yerleştirebilir ve saldırılara karşı dönüşümlü nöbet tutabiliriz."

Kaba taş koridor, onlar derine indikçe daha da daralıyordu.

Karanlıkta büzülmüş bir şekil ortaya çıktı. Nohra pençeleri ve tüyleri görünce kaskatı kesildi.

"Bu öldü," dedi Bataar. "Kuzenin ve muhafızlarım onu öldürdü."

"Calidah? Kimse yaralandı mı?" Bakışları tekrar adamın yüzündeki ize kaydı.

"Herkes zarar görmedi." Boynunun arkasını kaşıdı. "Nassar altına işemiş olabilir ama."

Nohra öksürmemeye çalışarak nefes alıp verişini sabitledi. Boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. *Kanayan Kena*'a uzandı, sonra rahatladı. Sonunda korku ve adrenalin azalmaya başlamıştı. Hayatta kalmışlardı.

İki kapıcı, büyük bir odaya açılan açık bir kemerin dışında nöbet tutuyordu. Askerler Nohra ve Bataar'ın etrafına sıkışmış, sandıklar ve erzak kasaları taşıyorlardı. Kavernöz taş oda, zemindeki enkazın arasında dolaşan hizmetkârları aydınlatan kandillerle aydınlanıyordu. Nohra'nın gözleri ilk olarak Calidah'a takıldı.

Kuzeni ona doğru ilerledi ve yaylı tüfek *antlaşmasını* boğucu bir şekilde kavradı. "Saf iyi mi? Ve sen yaralanmadın mı? Yardım etmek için geri gelmeliydim ama-" Dikkatle odanın diğer tarafına baktı. Nassar, Lofri'nin oğlu ve evdeki muhafızlarıyla birlikte durmuş, beyaz pantolonunu ve yakalı cübbesini fırçalıyordu. "Birinin odayı gözetlemesi gerekiyordu."

Nassar dişlerini göstererek Nohra'nın gözleriyle karşılaştı ve hızla başka tarafa baktı. Nohra dudak büktü, nabızı hızlanmıştı. "Kılıç tutamıyor musun kardeşim?"

"Çatışma büyük ölçüde bitmişti." Nassar'ın sesi kırılıyordu.
"Gerisini hizmetkârlar temizleyecek."

Rami, Qaira'nın yanına sokuldu ve omzunu ovarken ona sarıldı. Yüzü kıpkırmızıydı ve yanaklarında gözyaşı izleri parlıyordu. On yaşından çok daha genç görünüyordu. Kimildayarak kurtuldu ve Nohra'ya doğru koştu. Nohra kollarını uzatarak onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Bir sorun mu vardı?" Nohra sordu.

Başını salladığında Rami'nin saçları gözlerine düştü. Kendini geri çekti. "Eğer olsaydı, herkesi koruyabilirdim." Parmakları kemerinde asılı duran, kılıfındaki düz kenarlı bıçağa gitti.

Bataar'ın bıçağı.

Kızlar kırık sandıkları ayıklıyor, kurtarılabilecek yiyecekleri temiz kumaşların üzerine seriyorlardı. Darya, kızlardan biri olan, Safiya'nın hizmetçisi Laila'nın kolunu gererek iskeleden dışarı fırladı. Dar'ın kahverengi saçları terden yapış yapış olmuş ve dağılmıştı, dudağı kıvrılırken kızarmış yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Etekleri sıçrayan kırmızı kirle lekelenmişti.

"Bize onu bulup geri getireceğini söylemişti!" Laila gözlerini kapatarak ve umutsuzca tutunarak konuştu. Dengesini korumak için bacaklarını açtı. "Fahaad seni isterdi-" Darya'nın elleri uzanıp iki kolunu da yakaladığında Laila'nın elleri tutuldu.

"Laila, bırak beni yoksa kaburgalarını kırarım," diye fısıldadı Darya, sesi her zamankinden daha gırtlaktan geliyordu.

Bu gerçekten Darya mı?

Laila onu bıraktı, elleri fırlatma bıçağının kınına gitti. Bütün vücudu titriyordu. Darya siyah hançerini çoktan çekmişti. Nohra onu en son kimin ya da ne zaman geri verdiğini bilmiyordu. Gözlerinde korkutucu bir parıltı vardı. Ama döndüğünde ifadesi yumuşadı. Bıçağını kınına soktu ve önce yavaş, sonra daha hızlı adımlarla ilerledi. Nohra arkadaşını kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı.

"Dar?"

Saçları dün geceki yangının dumanı, nemli gölgeler ve yerin derinliklerinde yanan sıcaklık gibi kokuyordu.

Darya hıçkırık olabilecek kesik kesik bir nefes aldı. Tutuşu morarmıştı. "Gitmeme izin verme."

Nohra'nın hızla akan düşünceleri kış buzu gibi dondu. Darya'ya sanki onu birbirine yapıştıran bir tutkalmış gibi sarıldı. Fahaad'a Darya'nın iyi olduğundan emin olacağına söz vermişti. Nohra buraya gelene kadar iyi değildi. Kürek kemiklerinin arasında kuş kanatları gibi daireler çizdi. Yumrulu ipek parmaklarının altında gıcırıyordu.

Darya'nın başının üzerinden Bataar'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Naci'nin malzemeleri nerede? Hangi odalarda kalıyorlardı?"

"Bilmiyorum," dedi Darya. "Gryphonlar gittiğine göre, üst katları arayacağız, bir nöbet çizelgesi oluşturacağız, uyku düzenlemeleri yapacağız."

"Pekala. Ben bir grup alacağım."

Başını iki yana salladı. "Sen ve kuzenin burada kalıp erzak sayımına yardım edebilirsiniz."

"Beni komutan yaptınız ve benden kasaları saymamı mı istiyorsunuz?" Nohra kendini Darya'dan kurtararak karşılık verdi. "Akşam yemeğini hazırlamaya ve üniformaları onarmaya yardım edeyim mi?"

Nassar'ın kısa kahkahası Nohra'nın öldürücü öfkesini tekrar ona yöneltmesine neden oldu.

"Bu kadar yeter Nohra," diye bağırdı Bataar. "Benim sonsuz sabrım yok. Ve senin aksine, ben boş tehditler savurmam."

Onu öldürmek çok tatmin edici olurdu.

* * *

Nohra uyku rulosunun üzerinde savruldu. Brandanın altındaki zemin soğuk ve engebeliydi, üzerinde rahat etmek imkânsızdı. Midesi gurulduyordu. Shaza, gryphon etinin sahada hazırlanıp pişirilmesini emretmişti. İnancın beslenme kısıtlamalarına uymayan bazı Dumakran askerleri bile Nuna'nın hayvanlarını yemekten korktukları için gryphon etine karşı temkinli davranıyorlardı. Nohra bir parça peynir ve biraz ekmeğin üzerine kısık sesle dua etmiş ve ocaktan yükselen kükürtlü koku karşısında midesi bulanmamaya çalışmıştı.

Uyuyamadığında yaptığı şey her zaman tasmalı bir kedi gibi daireler çizmekti. Annesinin hatırasının hayaletinin dolaştığı saray kutsal alanında teselli aramak. Anhabar'da o huzuru bile bulabileceğinden emin değildi.

Bataar'ın arama ekibi Naci'nin diğer develerini dış avluda ölü olarak bulmuştu. Harap olmuş ve kökleri kazınmış erzakları iç odaları süslüyordu ve birkaç kan lekesi kırmızı taşı lekeliyordu. Naci ve Conservium bilginlerinin geri kalanı muhtemelen gryphonların midelerinde ya da dışkılarında erimişti. Eti sararken bir şey bulmuşlarsa bile Bataar hiçbir şey söylememişti. Erzakları olmadan dağda ölmüş olurlardı. Gryphonların hızlı ve titiz olması daha iyiydi.

Nohra ayağa kalktı. Etrafında kızlar sallanıyor, göğüsleri derin bir şekilde inip kalkıyordu. Taş duvardaki küçük pencerelerden mavimsi ay ışığı uyuyan yüzlerin üzerine sızıyordu. Kadınların odası sıkı bir koruma altındaydı. Bataar onun harabeleri keşfetmesini istemediğini açıkça belirtmişti ama buraya geldiklerinden beri Nohra'nın kemiklerinde bir şeyler uğulduyordu, gezinmek için can atan bir huzursuzluk, korkusundan daha güçlüydü.

On yıl önce, Nohra teyzesi Clemiria'ya doğuya kadar eşlik ettiğinde, Anhabar uzak harabelerden başka bir şey değildi, kervanın etrafından keskin bir şekilde döndüğü garip bir dağdı. Bu koridorlara hâlâ bir şey musallat olmuştu; toz, moloz ve eski kemiklerle dolu kanlı bir tarih. Korktuğunda, içgüdüğü her zaman savaşıyordu. Anhabar'ı kendi gözleriyle görmek onu sakinleştirecek ve kutsal alanda huzur bulacaktı.

Kapıdaki muhafızlar sertleşerek onun çıkmasını engellediler. Oktai taş duvara yaslanmış oturuyordu. Doğruldu, yorgunluktan gözlerini kırpiştırdı ve yapış yapış olmuş gözlerini silkeledi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdandı bir muhafız.

Nohra'nın ona sallayabileceği *Kanayan Kenar*'ı yoktu.

"Prenses?" Qaira aniden Nohra'nın yanına gelerek kollarını birleştirdi. Nohra onun yüzünü güçlükle seçebiliyordu ama eteklerinde poşetler içinde taşıdığı çiçeklerin kokusunu alıyordu. Parfümleri ince uyku kıyafetlerine sinmişti.

"Kutsal alanı ziyaret etmek istiyordum," diye ağzından kaçırdı Nohra. "Eğer bana eşlik ederseniz."

"Bir muhafız getireceğiz." Qaira onu karanlık koridora doğru götürdü. "Oktai, bizimle yürü." Onu dikkatle izleyen diğer muhafızlara, "Bataar'a tek kelime etmeyin," diye ekledi.

Adamlardan biri itiraz etmek için ağzını açıp öne doğru atıldı ama kadın kirpiklerini kırıştırıp gülümsedi. Adam geri çekildi ve dudaklarını ilikledi.

"Sen iyi misin?" Qaira arkalarından gelen Oktai'ye sordu.

Kılıcını diğer eline geçirdi ve kalçasını ovuşturdu. "Bataar beni bütün gece nöbetçi bıraktı. Savaş toplantısına katılmak istiyordum-oh, *tüh*."

Savaş toplantısı mı? Demek Bataar kendisi ve kız kardeşleri olmadan bir şeyler planlıyordu. Ama bu Qaira'nın neden orada olmadığını açıklamıyordu. Görünüşe göre onun fikirlerini diğerlerinden üstün tutuyordu. Muhtemelen Nohra'yı izlemekle görevlendirilmişti ve o da görevini yapmıştı.

Qaira başını eğdi ve diğer odaların dışında nöbet tutan muhafızların yanından sessizce geçtiler. Birinin içinde sıra sıra askerler yüksek sesle horlayarak uyuyordu. Kapıların dışında duran adamlar ilgisizlikle onların geçişini izledi. Kargaşadan sonra Anhabar'daki hava durulmuştu.

Daha uzak bir odada Nohra yaralıların çığlık attığını ve titrediğini biliyordu. Ama burada onları duyamıyordu.

Kolunu göğsünün üzerine kaldırdı, aniden uyku kıyafetlerinin ne kadar açıkta olduğunu farkına vardı. "Hava buz gibi. Palto giymeliydik," diye mırıldandı.

Dağ şehri terk edilmeden önce kömür mangalları ve pelüş halılar vardı. Salonları artık insanlara değil, sadece hayaletlere ev sahipliği yapıyordu. Qaira daha da yaklaştı, vücudu sıcak bir şekilde Nohra'nın yanına bastırdı, kolu Nohra'nın dirseğine dolandı.

"Daha iyi misin?"

Nohra daha iyi karar vermesine rağmen onun sıcaklığına yaslandı ve yumuşadı.

Açık kapılarında daha az muhafız olan karanlık odaların yanından geçerek keskin bir dönüş yaptılar. Nohra kolunu serbest bırakarak oymalı bir aplikten bir fener çıkardı.

Koridorun geri kalanı karanlığa gömüldü. Gölgelemler önlerindeki açık kemerden dışarı taşıyordu.

Üçü artık tamamen yalnızdı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Oktai. En yakın muhafızlar koridorun çok aşağısına yerleştirilmişti, görünen tek şey loş bir parıltıydı ve duyulabilen tek ses taş duvarlar tarafından bozulan fısıltılardı.

"Burası kutsal alana giden geçit olmalı." Nohra'nın nefesi kesilmişti. Karnı gurulduyor ve nabzı hızla atıyordu, kanı o kadar gürültülü akıyordu ki Qaira kalp atışlarını duyabiliyordu. Bataar bu katı temizlemişti ve kutsal alanın bakımı yaşlı din adamı tarafından yapılmıştı. Burası Tanrıça'nın eviydi. Eğer dağın herhangi bir yeri güvenliyse, o da bu salon olmalıydı. Kutsal alanın bekçisi muhtemelen Bataar'ın konsey üyelerinin toplantısına sürüklenmişti. Yaşlı adamı sorgulamaya kararlıydı.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi Qaira ama Nohra onun elini tuttu ve birbirlerine kenetlendi.

"Hayır, benimle gel. Oktai, sen nöbet tut."

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı, kılıcını ahşap bir oyuncak asker gibi kollarında tutuyordu.

Açık kemerli geçitten geçtiler. Zemin çıtırdayan çakıllar, toz ve bitki çöpleriyle doluydu. Beyaz sopa parçaları, çöl kapari çalıları ve diğer çalıların sararmış dalları vardı. Bütün dağ şehri enkazla doluydu. Odanın havası bayat, misk kokulu ve buruktu. Bakımsızlık belirtilerini görmezden gelen Nohra'nın bakışları yüksek tavanlara ve heykellerin üzerine kaydı. Kan rengi sütunların altındaki kaidelere kelimeler kazınmıştı.

"Eğer bir şey duyarsan buradan ayrılır ve daha fazla muhafız çağırırız," diye uyardı Qaira dalgınca, sütunlara yaklaşarak. Nohra'nın elini çekerek feneri yaklaştırdı. Yazılar modern Dumakran dilinde yazılmamıştı. "Bunu okuyabilir misin?"

Nohra gözlerini kıstı. "Bu Eski Rayenni. Ölü bir çöl dili. Godsbreath'teki Uzlaşma Kitabı onunla yazılmıştır, bu yüzden çoğu din adamı biraz konuşabilir. Cali karakterleri benden daha iyi biliyor.

-?"

Ateşi kaideye yaklaştırdı ve bir elini harflerin üzerinde gezdirdi. Dokunuşuyla pasa benzeyen kir parçalarını fırçaladı. Fenerin pamuk fitilinin etrafında dans eden ateş, gölgede kalan kelimeleri aydınlattı.

"Bu dini bir metin," diye mırıldandı Nohra. Qaira diz çöktü ve eğildi. Sıcak nefesi Nohra'nın yanağında dikkat dağıtıcı bir bulut gibiydi. "Sözler doğrudan Nuna'nın kızlarına iletildi. Onlar bu sayfaları kaleme aldıktan sonra tarikat sessizlik yemini etti."

Nohra parmak uçlarında yükselerek duvarlardaki nişlere yerleştirilmiş mumlara ulaştı. Mum ışığı kırmızı taşların üzerinde dans ediyor, onları nefes alan bir ışıltıya dönüştürüyordu. Işığın ulaşmadığı yerlerde büyük oda zifiri karanlığa gömölüyordu. Karanlığın içinden her şey sızabiliyordu.

Qaira kaygan ayağını kullanarak dağınıklığın bir kısmını yoldan çekti. Nohra diz çöktüğünde Qaira yanına indi, bacaklarını Nohra'nın etrafına doladı. Nohra gözlerini kapadı ve odaklanmaya çalışarak ilahi sözcükleri çağrıştırdı.

Godswar gölgelerde bir kukla gösterisi gibi oynuyor, kapalı gözlerinin ardında kırmızı ve siyah titreşiyordu. Annesi herkesin nezaket ve bağışlanmayı hak ettiğine, kimsenin Tanrıça'nın kızları için Nuna gibi yas tutmayacağına inanmıştı. Nohra tanrı kanları için bir cenaze töreni, cinler için bir ayin hayal etti. Zihninde canlandırdığı Paga'nın kumral saçları ve ela gözleri vardı. Kaosun vücut bulmuş hali bir aynaydı.

Tek sesin onların yumuşak nefesleri olduğı sessizlikte odaklanamıyordu. Buraya gelmek bir hataydı. Nohra gözlerini açtı ve yanındaki kadına baktı.

"Başkentteki resim ve heykellerden farklı görünüyor," diye düşündü Qaira.

Onun bakışlarını heykellerin üzerinde takip ederken Nohra'nın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Bir anneye duyulan sevgi, bir tanrıçaya duyulan hürmet. "Belki de eski zanaatkârlar Nuna'nın kanatlarını oyacak kadar yetenekli değillerdi. O zamanlar onun yüzünü tasvir etmek tabu değildi herhalde." Mükemmel sessizlikte sesi çok yüksek çıkıyordu.

Qaira Nuna heykeli ile Nohra'nın arasına baktı. "Onu böyle daha çok seviyorum. Kalafar sokaklarında görebileceğiniz yüzler takıyor." Elini uzattı, parmak uçları Nohra'nın yüz hatlarında gezinirken sesi çok uzaklardan geliyordu. "Burnunun kıvrımı." Nohra'nın

Göz kapakları tekrar kapandı. "Nazik gözler. Dudaklarının kıvrımı..." Tüy dokunuşu kayboldu. Nohra gözlerini araladı. "O kadar gerçekçi ki bileğindeki damarları takip edebiliyorum."

Nohra'nın elini tuttu. Nohra içgüdüsel olarak döndü. Qaira'nın başparmağı her bir parmak ucunu öptü, kızgın bir demir gibi yakarak derisini dağladı. Nohra'nın elini kucaklayarak yüzüne yaklaştırdı. Burnu Nohra'nın açık avucunu okşadı, kanat atışlarının nabzını sıyırdı.

Nohra'nın düşünceleri dumana ve arıların uğultusuna dönüştü.

"Dua etmek istiyordun." Qaira bileğini bıraktı ve kolunun düşmesine izin verdi. "Dikkatini dağıtıyorum."

Nohra'nın bacağı feneri devirdi. Ateş, döküntülerin arasından kıvrılarak ağarmış dallar, yumurta kabuğu inceliğinde kırık çömlek parçaları, yaldızlı gizli hazine gibi şekilleri aydınlattı. Ateş titriyor, ölüyor ve püskürerek yeniden canlanıyordu.

Siyahlık. Nohra öne doğru eğildi. Qaira'yı Bataar'ın ona dokunduğunu gördüğü şekilde öptü, burnunu şefkatle Qaira'nın yumuşak yanaklarına gömdü ve onu içine çekti. Ağızları köşelerden birbirine değdi, ayırık dudakların iffetli sıyrıkları ıslak ve sıcaktı. Uykunun nefesi, fırçalanmış dişlerin zencefilli meyan kökü aromasını örtüyordu. Qaira'nın nefesi kesildi. Ondan aldığı onca şeyden sonra, Nohra bunu Bataar'dan çalmak istemişti - layık olmadığı bu yakınlığı.

Işık yeniden parlayarak dolgunlaştı ve geri çekilen Qaira oldu. Ama yarı kapalı gözlerinde ve gevşek gülümsemesinde şaşkınlık okunmuyordu. Bu jest yakın bir arkadaşın ya da aile üyesinin öpücüğünden daha büyük bir anlam taşımıyor olabilirdi; teyzeler ve büyük büyük anneler Nohra'nın yanaklarını daha sert öpmüşlerdi. Nohra'yı daha yakına davet etmek, onu içine çekmek istememiş olabilirdi.

Ama Qaira'nın fısıltısı saygılıydı. "Sen buraya aitsin."

Nohra kendini hayal etti: molozlardan oluşan bir kutsal alanda, karanlıktan sarhoş. Tanrıça onu izliyordu, taş gibi soğuk ve talepkâr, ona görevini hatırlatıyordu. Suçluluk duygusu onu sardı, kollarını ve bacaklarını jöleledi. Kalbini Qaira'ya açmak ikisini de incitebilirdi. Duygularının onu zalimleştirmesine izin veremezdi.

"Qaira, yapmamalıydım-"

Garip bir ses düşünceyi böldü, kurtlu bir miyavlama. Yarasalar mı?

İzlendiğini fark eden Nohra'nın ağzı kurudu. Kendisini delip geçen bakışlar sadece Qaira'ya ait değildi, ciddiyetle sallanıyordu. Cat'in gözleri de parlıyordu. Nohra feneri kaptı ve ikisini de ayağa kaldırdı.

"Orada biri mi var?" Qaira bir elini Nohra'nın koluna koydu. "Muhafız çağırayım mı?"

Bu mezara izinsiz girmemeliydiler.

Parlayan gözler kayboldu. Nohra en ufak bir geri adım atarak Qaira'ya çarptı. Fenerlerine daha sıkı sarıldı. Kutsal alanın yeraltı mezarlarına açılan eğimli tünelin girişinde garip bir şekil kırırdandı ama o gözler çok küçüktü. Nohra Qaira'dan uzaklaşarak yaklaştı. Terliğinin altında bir şey çıtırdadı, ince beyaz bir çubuk. Hayır, kuru, eski bir kemik. Belli belirsiz, bunun kötü bir şey olduğunu fark etti. Miyavlama sesi büyüdü.

"Oktai!" Qaira seslendi.

"Onlar sadece yavru." Nohra'nın fısıltısı boşlukta yankılandı.

Ev kedisi büyüklüğünde, çıplak, bulanık gözlü, buruşuk derili ve açık gagalı dört pembe beden vardı. Çizik, çıplak kuyruklar sallanıyordu. Bir tanesi dik bir şekilde sallanıyor, küçük, pençeli bir ayağını yuvasının dışına koyuyordu. Bu gerçekten de tek bir tekmeyle kırılacak kadar küçük bir gryphon muydu?

Bir şey parladı ve fenerin ışığını yakaladı. Altın iplikler enkaz yığınının arasından süzülüyordu. Kırık bir kolye, mücevherli bir şişe, narin bir dokunuşla düzenlenmiş olması gereken birkaç sikke. Güvenle yuvalanmış, yeni, çatlak yumurtalardan kırmızı damlıyordu.

Bir insan eline ait kemiğe benzeyen şeyin yanında bir şey parıldıyordu. Gümüş bir mühür, Naji ailesinin arması: bir kulenin etrafına dolanmış iki denizati. Seğiren gölgeler arasında emin olamıyordu. Maiyeti dağın derinliklerine doğru ilerlerken düşürmüş olabilirdi. Bataar'ın adamları eski yeraltı mezarlarını araştırmamıştı. Ama erzakları olmadan zaten ölmüş olacaktı.

"Sadrazam buradaydı," diye fısıldadı, bağırabildiği kadar yüksek sesle. Diz çöktü, kararsız bir el uzattı. Kafasının içinde Darya, Safiya ve Bataar'dan oluşan bir koroya benzeyen bir ses şöyle seslendi

pervasız, gözü kara ve son derece aptaldı. Ama eğer onu çabucak kaparsa-

Yavrunun pençesi dışarı fırladı, keskin pençeler Nohra'nın parmağını ısırđı.

Kan fışkırdı ve başı döndü.

Dağların ve nehirlerin kirletilmesi, ruhları kadar bedenleri tarafından da hatırlanır.

-Utasoo deyişi

Kutsal alan bekçisi sözlerini bir tanrının kehanetiymiş gibi söylemişti ama Bataar Preeminence'ın ölümlülerin diliyle konuşmadığını biliyordu. "Bir şeyler kıpırdanıyor, ölümlü krallardan daha eski bir güç."

"Şimdi ne sikimden bahsediyor bu?" Tarken mırıldandı.

Savaş odası karanlıktı ve hava küf kokuyordu. Sarp tavandan su damlıyordu ve duvarlar nemden parlıyordu. Odanın en karanlık köşesinde, Bataar, Shaza ve Tarken yaşlı adamın etrafında dönerken Boroo geride duruyordu. Din adamının yıpranmış cüppesi, sopa ve kemikten kollarının etrafında havuzlar halinde sallanıyordu.

"Söyle bana," diye homurdandı Bataar, din adamına ters ters bakarak. "Sanctium'u izlemeye başlamadan önce mi yoksa sonra mı delirdin? Yıkık dökük harabelerde, gryphon yuvalarının arasında mı yaşıyorsun? Nasıl oluyor da hayatta kalabiliyorsun?"

Kum tepelerinde yaşayan korkunç yamyamlar yoktu, sadece kutsal makamındaki bu manyak vardı.

Rahip tereddüt etti. "Bekçiliğini yaptığım üç yıl boyunca bu salonlar huzur içindeydi."

Bataar onu omzundan sarstı. "Ben aptal değilim. Yavrular vardı. Kutsal alanda insan kemikleri var. Bütün oda gryphon kokuyor." Sülfür ve ıslak tüyler gibi.

Ruhbanı odanın ortasına yayılan masaya doğru itti. Duvardan aşağı inen ve masanın yüzüne yayılan Dumakra'nın oyma topografik haritası eskimiş ve şekilsizdi.

Yaşlı adam masanın kenarına oyulmuş sivri dağ tepelerinden birine yaslanırken yüzünü buruşturdu. "Vezirin ekibini kutsal alanı rahatsız etmemeleri konusunda uyarmıştım! Dağa vardıklarında hangi odalardan uzak durmaları gerektiğini söyledim. Size de söyledim! Dinlememiş olmalılar!"

Bataar seğiren gözünü görmezden geldi ve ifadesini toparlamaya çalıştı. Din adamı ona aval aval baktı, titriyordu. "Bu göreve atandığınızda, herhangi bir saldırı durumunda Sinnobad'daki din adamlarını bilgilendirmeniz talimatı verilmedi mi? Eğer biri kutsal alanı işgal ederse, askerler yıkıntıları temizleyene kadar görev yerini terk etmen gerekiyordu."

"Onlar kontrol altındaydı! Onlar Nuna'nın yaratıkları, pegasuslar kadar kutsallar," diye mırıldandı yaşlı adam. "Tanrıça'nın Fell Incarnation'ını gücendirmeye cüret edemem."

Bataar homurdandı. "Sen daha kötüsünü yaptın. Beni gücendirdin." "O saf bir kaos!"

Bataar onu sertçe sarstı. "Daha kötüsünü de yaparım."

Shaza Bataar'ı yanından itti. "Onu öldüresiye dövmek Yüce Tapınak'la başını belaya sokacak. O delirmiş. Onu emirlerinin yargılamasına bırakın."

Bataar bir kez daha kuşkuyla güldü. Bu yeterli olmayacaktı. Adamın cüppesinin yakasındaki tutuşunu yeniden ayarladı.

"Gryphonlar, ghoular, deniz canavarları, bunlar Nuna'nın yaratıkları." Kutsal alan bekçisinin sesi titriyordu. "Duman, ateş ve derin okyanus yaratıkları-"

"*Gulyabaniler* ve *deniz canavarları* hakkında kim bir şey söyledi?" Bataar ağzından kaçırdı, sesi kesecek kadar keskindi.

Adam geri çekildi. "Kalafar seyahatlerinden haber geldi. Scythe'da bir denizati varmış!"

Tam olarak iki tane. Bataar onu düzeltmek istemedi.

"Ne diyorsun sen ihtiyar?" Tarken kollarını kavuşturdu. Kalçasını liman kenti Marafal'ın çıkıntılı oymasına yasladı. "Kaos tanrıçanızın bizim rhah'ımıza savaş ilan ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Kutsal alan bekçisi başını salladı, beyazımsı gri saçları sarkmıştı. "Kralınıza karşı bir savaş değil. Bu insanlığa bir saldırı. Gücümüzü sınıyor. Başka bir tanrı savaşını kazanamayız."

Bataar derin bir nefes alarak rahatladı. Bu bir ihtiyarın saçmalıklarıydı. Godswarlar ve iblisler, cinler, harpiller ve diğer milyonlarca efsanevi canavarla birlikte Dumakra'nın uydurma canavar tarihinin bir parçasıydı.

Boroo odanın karanlık köşesinden bir adım uzaklaştı. Kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" Shaza sordu. "Üstün Ruh bir şey mi iletti?"

Şaman başını salladı. Kemik boncuklar şingirdadı. "Burada bilinmeyen bir şey dönüyor, Üstün Ruh'tan gizlenen bir güç."

"Ve?" Bataar bastırdı.

Romatizmalı gözlerinde acımasızlık birikti. "Bu dağın ruhu çılgılık atıyor."

Bataar çenesini sıkı. "Üstünlük'ten hiçbir şey gizli kalmaz. Eğer sana söylemedilerse, bunun nedeni şu anda konuşmak istememeleridir. Her şeyi görüyorlar. *Her zaman* izliyorlar. Burayı bile." Kendisini dehşete düşüren şeyi açıkça söylemeden önce durakladı. "Belki de iyiliğini kaybettim."

Boroo ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Etmedin." "O zaman işini yap ve benim için dua et." Yara izi kaşınıyordu. "Naci'nin adamlarının yeraltı mezarlarında yaşıyor olma ihtimali var mı?"

Shaza bön bön baktı. "Kimin umurunda? Yeraltı mezarlarını mühürle ve rahat bırak, seni ahmak."

"Ekselansları," diye tersledi Tarken.

"Ekselansları' mı? Sonra kıcını öp, Tarken. Orada ne olabileceğini anlayabiliyor musun?" Endişe kaşlarının iç köşelerini yukarı kaldırdı.

"Sadrazam aşağıda olabilir." Bataar kararını gözden geçirdi. "Naji ve maiyeti, bir sığınakta saklanmış olabilir."

yeraltı mezarları. Hayatta olan biri varsa, nerede saklandıklarını bulmamız ve girişi kapatmadan önce onları dışarı çıkarmamız gerekecek."

Shaza bir, iki kez göz kırptı ve başını salladı. "İnanılmazsın. Naji umurunda bile değil. Aşağıda gryphonlar olduğunu düşünüyorsun ve bir savaşı savaşız bırakamazsın. Bu yüzden ateşkes için bastırmak yerine Rayenna'nın üzerine yürüyoruz."

"Shaza," diye uyardı Tarken.

Bataar koluna bir el koydu. O da elini çekti. "Sadece bir keşif grubu götüreceğim. Tarken ve birkaç adamı. Gelmek zorunda değilsin."

Kara gözleri parıldadı. "Lütfen bir kez olsun beni dinleyemez misin?"

Ellerini ovuşturarak arkasını döndü. "Devam etmeden önce Anhabar'ın güvenliğini sağlayacağım."

"En üstteki odalar temiz ve gökyüzü boş," diye rapor verdi Tarken.

"Güzel. Yeraltı mezarları temizlendikten sonra onları mühürleyecek ve Kardeş Şehir'e doğru yola çıkacağız."

"Ama-!" diye başladı rahip.

Bataar tehlikeli bir ses tonuyla uyardı: "Eğer bu hoşuna gitmezse, tüm kutsal alanı mühürlerim. Tüm güzel sütunlarınızı ve heykellerinizi yıkarım."

Yaşlı adamın alt dudağı titredi. "Mezarlarda yönünüzü bulamazsınız; işaretler Eski Rayenni dilinde yazılmış. Akıl hocam yeraltı mezarlarında dolaşmanın tehlikelerini öğretti. Ölüler hâlâ Anhabar'ın sonunu getiren hastalığın kokusunu taşıyor. Size ölümünüze kadar rehberlik etmek için oraya inmeye zorlanmaktansa dilimi ısırmayı tercih ederim."

Önce Kalafar'daki suikastçı, şimdi de bu aptal. Bugünlerde çok fazla dil ısırma vardı.

"Dil bilen biri bize rehberlik edebilir mi?" Bataar sordu.

"Bu kadar ezoterik bir yazıyı anlamak için gereken eğitime sadece bir üstat sahiptir."

Zafer Bataar'ın göğsünde sıcak bir şekilde yayıldı. Gülümsedi. "Prenses Calidah'ı çağırın."

Din adamının yüzü düştü.

"Peki ya gryphon yavruları?" Shaza'nın bakışları buz gibiydi. "Kız kardeşime saldırmış olabilirler. Onları itlaf etmeli miyiz?"

"Hayır!" Tarken patladı.

Bataar ve Shaza şaşkınlıkla döndüler.

"Gryphonları canlı tutmak mı?" Bataar sordu. "Bunu mu istiyorsun?"

"Sadece israf olur, hepsi bu." Ağzında sinsi bir gülümseme belirdi. "Savaş köpeklerimiz var ama bir de savaş gryphonlarını düşün. Sana gryphon kralı diyorlar. Söylentilere nihayet bir ağırlık kazandırabiliriz."

Bataar tereddüt etti. "Eğer onları evcilleştirip eğitebileceğini düşünüyorsan," diye nihayet kabul etti.

Tarken kollarını kavuşturduğunda, bir tutam kahverengi saç yüzünün önüne düştü. "Her şeyi kırabilirim."

"Elbette kırabilirsin. Prenses Nohra nasıl?" Shaza'nın parmakları taş harita masasının üzerindeki kayalıkları sıyırarak Marafal'a doğru ilerledi.

Bataar yüzünü ekşitti. "Ateşli. Delirmiş. Küçük bir kız gibi annesini çağırıyor. Hareket edemeyecek kadar zayıf." Ateş, onu yıllar önce hatırladığından daha sert ve daha hızlı vurmuştu.

"İşaretlendiğimizde hepimiz için böyleydi."

Bataar'ın kaşları daha da çatıldı. Saldırıya uğradıklarında üçü de çocuktu. Gençtiler, bedenleri hâlâ büyüyor ve şekilleniyordu. Nohra bir yetişkindi.

Qaira da olabilirdi.

"Ölmeyecek," dedi Tarken. "Ölüyormuş gibi hissetse bile."

Shaza sıırttı. "Belki tüyleri çıkar. Onu gerçek bir Harpy Şövalyesi yaparız."

Bataar'ın ağzının kenarı seğirdi. Şamanına seslendi. "Boroo, ona göz kulak olacak mısın?" Yaşlı kadın başını salladı. Bataar samur pelerinini giydi. Taş duvarlardan sızan soğuk kollarını tüylerle kapladı.

"Yeraltı mezarlarına girmeden önce onu kontrol etmeli misin?" Tarken bir elini indirerek Marafal'ın yarısını parmaklarının arasına aldı. Shaza'nın takip eden eli durdu ve Tarken'in pençesindeki liman şehrini kuşatmaya hazırlandı. Bataar onların on yıldır süren saçmalıklarına bir son vermelerini, birbirlerine dolanmalarını ve Bataar'ın gözünün önünden çekilmelerini diledi.

"Neden onu ziyaret edeyim ki?"

Nohra'nın bilinci gidip gelirken ve koruma altındayken, Qaira hiç olmadığı kadar güvendeydi. Ayrıca, Bataar Nohra'nın yanında oturup teselli bulamayan bir aşık gibi dua edip üzölmeyecekti. Güçlüydü; bugün hayatta kalıp yarın ona yük olacak ve ihanet edecekti.

* * *

Yeraltı mezarlarının mağaramsı girişı bir canavarın ağızı gibi görünüyordu. Bataar meşaleyi tutuşunu yeniden ayarladı. Titrek ateşı sütunları ve antik yazıtlı heykelleri aydınlatıyordu ama hiçbir ışık kutsal alanın üstünü örten karanlığı delemiyordu. Duvarlar çok yüksekti.

"Haydi," diye emretti, dönüp Calidah ve askerlerin takip etmesi için başını salladı. Eller yayların üzerinde titriyor, genç adamlar ağızlarını dolduran korkuyu yutarken boğazları düğümleniyordu. Bataar da bunun tadını almıştı.

"Ruhlar," diye yemin etti Tarken.

O kadar ilerideydi ki silueti mürekkebe karışmıştı. Botların altında kemikler çıtırdıyordu. Bataar öne doğru bir adım attı, soluk ve sert bir şeye takıldı. Gözlerini kısarak baktı. Bir uyluk kemiğı.

"Bu yaşlı adam burada ne yapıyor?" Tarken öfkeli bir tıslamayla sordu. "Rayenna'ya giderken kaç tane tüccar kervanı kayboldu? Yoksa bunlar korkunç dini muhalifler mi?"

Calidah kendi küfürlerini mırıldandı, gözleri cam merceklerin ardında yuvarlak ve genişti. Arbaletinin sedef kakması meşale ışığında parlıyor, yüzlerce yanardöner renkte ışıldıyordu.

Bataar onu ihtiyatla izledi. "Her kimlerse, kemikleri eski ve kırılğan. Bunlar Naji'nin adamları değil." Ayak izleri tünelin derinliklerine doğru ilerliyordu, koşmaktan bulaşmışlardı ve kan lekeleri toprakta koyu, sertleşmiş lekeler oluşturmuştu. Taş geçidin üzerindeki bir levhada yazılı olan bazı kelimeleri başıyla işaret etti. "Ne yazıyor burada?"

"Paga'nın öölüleri kutsaması gibi görünüyor," dedi Calidah. "Kutsal mezarların yakınında yaygın bir dildir."

Küçük bir beden koşarak Oktai'nin ayaklarının üzerinden geçti. "O da neydi? O da neydi?!" diye bağırdı ve Tarken'in göğsüne doğru sendeledi.

Tarken kafasının arkasına bir şaplak attı. "O bir fareydi, sidik kafalı."

İleride, geçit çatallaştı. Tarken durdu ve ayağını yere vurarak döndü. "Hangi yol? Aptal ihtiyar neden bahsettiğini bilmiyordu. Bu yollar işaretli değil."

Bataar Harpy Şövalyesi'ne baktı. Kollarını gövdesinin etrafına sarmıştı. Titreyerek ona bakıyordu. İç çekerek pelerinini çözdü ve onun omuzlarına attı.

"Paga vücudun sol tarafıyla ilişkilidir," diye cevap verdi. "Nuna ise sağ tarafla. En kötü türden suçlular için etiketsiz mahzenleri bu şekilde bulacağımızı tahmin ediyorum. Kadın katilleri, çocuk tecavüzcüleri."

Bataar parmaklarını kınına vurdu. "Peki ya solda?" Calidah omuz silkti. "Diğer herkes."

İki tip erkek.

"Sadrazam ve adamları hangi yöne gitmiş olabilir?" Tünelin ağzından içeri dolan toz temizlenmişti ve şimdi zemin sert bir taştı, duvardaki kanlı el izleri dışında belli belirsiz izler kaybolmuştu.

"İşaretsiz mezarlar tabudur. Gryphonlardan saklanıyor olsalar bile, Naji'nin adamları orada barınmazlar."

"Sola gidiyoruz," diye emretti Bataar. İleride Tarken başını salladı.

"Neden umursuyorsun ki?" Calidah'ın ses tonunda kuşku vardı ve bakışlarına karşılık vermedi. "Sadrazamın hayatı senin için bu kadar değerli mi?"

Askerler etraflarından dolaşarak Bataar ve Calidah'ı sessiz kırmızı derinliklerde yalnız bıraktı.

"Bakacak kadar önemsiyorum." Ses tonu kırılmıştı. "Kayıplara pek tahammül edemem." Naci ölürse Lofri'nin oğlunun hemen sadrazam olacağından bahsetmiyorum bile. Bataar'ın Jawaad'ı yükseltmesi *fikri*, Lofri için o sersemin ülkeyi yönetmesine izin vermekten daha güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

Calidah gözlerini kısarak şimdi de göz ucuyla onu izliyordu. "Batıl inançların yok mu?"

"Hiç de değil." Bataar, Choyanren'deki taş mahzenleri ve onu izleyen gözleri düşündü. Tanrıların bakışlarının yakıcılığına alışmıştı. Dilini ısırdı, demirin tadını alacak kadar bastırdı. Ölümlere ne olduğunu biliyordu. Bataar kendi gözlerine güvenebilirdi. Ruhlar kalıcı değildi.

Meraklı bir ifadeyle onu izlemeye devam etti.

"Küçük maven'ımıza ihtiyacımız var." Tarken'in sesi koridorda yankılandı. Calidah öfkelenildi.

"Önden buyurun," dedi Bataar. "Prenses."

"Ben prenses değilim." İnce ağzı yüzünü buruşturdu. "Sadece Zultam'ın vasisiyim. Annemin Rayenna'da kraliçe olması onun yerine geçeceğim anlamına gelmez."

Bataar bunu sormayı unutmuştu. Bir taşı tekmeledi. Taş toprağın üzerinde sekerek karanlığın içinde kayboldu. "Kim yönetecek? Annen tahttan çekildiğinde Kardeş Şehir'i kim yönetecek?"

"Eğer Rami zultam olsaydı, kız kardeşlerinden birini atardı."

"Kimi seçerdi?" Bataar bir çocuğun kritik siyasi kararlar almasını istemezdi.

"Nohra ona annelik yaptı ama Saf da onun en iyi arkadaşı." Mırıldandı. "Emin değilim. İkisinin de bu tür hırsları yok, gerçekten."

"Sohbet bitti mi?" Tarken bir pankartı örten kalın toz tabakasını temizledi. Grimsi kırmızı is sadece girintili sözcüklerin üzerine bulaşmıştı. Küfrederek su tulumunun tıpasını açtı ve levhanın üzerine döktü.

Calidah dudaklarını büzerek ona doğru eğildi. "'Lordlar' mı? Bu kanat Anhabari vezirleri ya da zultamları için olabilir mi? Emin değilim. Kutsal alan bekçisinin haritasına daha yakından bakmama izin verirseniz belki-"

"Harita benimle kalacak." Tarken parşömeni katladı ve ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. "Bizi bilerek kaybetmeni istemiyorum." Ayak izleri tamamen kaybolmuştu ama koyu lekelerden oluşan bir iz koridordan aşağıya, barikatlı odaya doğru uzanıyordu. "İçeride kimse var mı?" Tarken seslendi. Kimse cevap vermedi.

Calidah iç geçirerek Tarken'in etrafını sardı ve gözlerini kısarak kelimeleri seçmeye çalıştı. "'Krallar Salonu'."

"Aha." Dişlerini sıkı. "Güzel göründüğünü düşünmüştüm."

Bir kaya parçası girişi kapatarak dışarıdaki havanın birkaç santim içeri girmesine izin verdi. Askerler derme çatma kapıyı ite kaka içeri soktular. Mağaraya ilk olarak Bataar adım attı. Oktai'nin gözleri onun hareketini takip etti, kaşları endişeyle çatıldı. Uzun altın tabut sıraları gölgelerin içine doğru uzanıyordu. Hava sığ ve ölüydü.

Bataar durgun bir suyu ciğerlerine çeker gibi bir nefes çekti. "Anhabar'da kaç zultam öldü?" diye sordu. Zemindeki tozun üzerindeki izlerin kan lekesi mi yoksa nem damlası mı olduğunu anlayamadı.

Calidah'ın parmakları sayarken havada seğirdi. "On gibi bir şey, ama muhtemelen aileleri de bu odada gömülüdür."

Tarken ısıklık çaldı. "Bunlardan sadece bir tanesi bile bir servete mal olmalı. Burası nasıl yağmalanmamış?" Bir adım öne çıkarak kapaklardan birini kurcaladı. "Belki de bu kapaklar çok ağır olduğu içindir."

"Dokunma ona!" Calidah azarladı. "Mezarları rahatsız etmemelisin."

Bataar bir kofinin üstündeki oymaların izini sürdürdü. "Vermilrot korkusu mezar hırsızlarını uzak tutmaya yetecek kadar güçlü mü?" Desenler, Zultam Ramzi'nin tabutundaki karmaşık ölüm maskesi ve fine detaylarından daha kabaydı.

Boğazındaki bir düğümün etrafında yutkundu. Havada ürkütücü bir tatlılık dolaşıyordu, tıpkı rahibelerin Ramsi'nin üzerindeki kapağı kapatmadan önce attıkları kokulu duman topları gibi. Bu cesetlerin gömülmesinin üzerinden yüzlerce yıl geçmişti, o halde bu kokular nasıl kalıcı olabilirdi?

"Şunlardan birinin kapağını aç," diye emretti, gerginlik vücuduna yayılmıştı.

"Ölüleri rahatsız etmemelisin!" Calidah itiraz etti. "Bu çok yanlış."

"Görmem gerek. Emin olmak için." "Neyi görmek için?"
Bilmiyordu.

Askerler silahlarını taş lahitlerden birinin kapağı arasındaki dikiş sokarken homurdandılar. Acı verici bir sıyrıkla kayarken inlediler ve ofladılar. Bataar meşalesini tabutun üzerine kaldırarak zifiri karanlık köşelerine baktı. Parıltı, açıkta kalmış, sararmış kemik parçalarını ve kuru, buruşuk deri parçalarını aydınlattı. Tel tel saçlar hâlâ kafatasının üstündeki kafa derisine tutunuyordu. Göz delikleri, burun ve ağız birer kraterdi.

"Eehh." Tarken tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Hasta olacağım," diye inledi Oktai, yüzünü buruşturarak.

Zincir zırhın altın halkaları batık sandığın içindeki su birikintilerinde yatıyordu. Böceklerin yediği kumaş parçaları kaburgalara yapışmıştı. Çürümüşlüğün üzerine toz kokusu sinmişti ve yuvarlak tütsülük boş ve paslı kırmızı renkteydi.

"Ne bekliyordun ki?" Calidah homurdandı.

"Sıradaki," diye emretti Bataar, prensesin öfkeli hırıltısını duymazdan gelerek. "Sen delisin!"

"Burada kimse var mı?" Bataar, bir deri bir kemik kalmış, yiyecek ve suya muhtaç birkaç kazazedenin iniltilerini duymayı umarak seslendi.

"Bataar, Kardinal Hazretleri, burası zaten açık," Oktai'nin sesi odanın sınırına kadar taşındı.

Kılıcının kabzasını sıkıca kavrayan Bataar karanlığa daldı. Alevler meşalesinin etrafında dönüyordu. Yanan yağın kokusu duyularını bulandırarak mumyalanmış cesetlerin kokusunu geçici olarak maskeleydi. Hâlâ o tatlılık vardı ve bu tütsü değildi. Bu kokuyu Taşdemir'in duvarlarının dışındaki doktor çadırlarından ve babasının ölüm döşeginden tanıyordu.

Vermilrot.

"Ne-?" Calidah başladı. Bataar eldivenini çıkarmak için dişlerini kullanıp bir parmağını mahzen kutusunun dibindeki kir tabakasında gezdirirken dudaklarında korkunç bir ifade belirdi. Yüzüne doğru kaldırdı ve kokladı.

"Sadece toz," dedi ellerini pantolonunun paçasına silerek.

Calidah boş derinliklere bakarak, "Bu tabut için tasarlanan ceset gömülmemiş olabilir," diye önerdi. Gözlüklerini burnunun üstünden kaymadan önce yakaladı.

"Bu neden olmuş olabilir?"

"Kişi muhtemelen Anhabar'dan gelen uçuştan hemen önce öldü. Eğer salgının sonundaki panik sırasında çürümeye yakalansaydı, gömülmek yerine yakılırdı."

"Dininizin yakılmaya izin vermediğini sanıyordum."

"Öyle değil ama çürümenin yayılmasını engellemek için büyük cenaze törenleri yapıldı. Kayıtlar bunun çok öldürücü bir tür olduğunu gösteriyor." Bataar'ın pelerininin samur astarına sokularak kendine daha sıkı sarıldı. "Alev Geceleri 'Anhabar'ın Üzerindeki Küller' için ilham kaynağı oldu."

"Bu bir şarkı mı? Bir kitap mı?" Tarken Bataar'a sordu. Bataar başını salladı. "Ben nereden bileyim?" "Bu bir türkü," diye ekledi Oktai.

Tarken küçük kuzeninin omzuna vurdu. "İşe yaramaz bir şeyler bildiğin konusunda sana her zaman güvenebilirim."

"Müzisyenler Lofri'nin partisinde çaldılar aslında, sonlara doğru. Muhtemelen hatırlayamayacak kadar sarhoştun."

"Dikkat et oğlum. Annene hâlâ küçük bir pislik olduğunu söylüyorum, unutmadım."

Bataar'ın sırtında hâlâ gergin bir ip gibi gerginlik vardı. Tiksindirici koku midesini bulandırıyordu.

"Biri bana meşale getirsin lütfen," diye seslendi Calidah. Birkaç adım ötede botunun ucuyla bir şeyi dürtüyordu.

"Garip bir şey görürsen geri çekil." Bataar kılıcını çekerek temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Burada ölü biri var. Bir din adamı."

"Nasıl anladın-" Bataar sözünü yarıda kesip cesede baktı. Kılıcını kınına soktu.

Tarken, "Naji'nin maiyetinden biri olmalı," dedi.

İki ceset vardı, biri yüzükoyun yerde yatıyordu, diğeri ise yüzü yukarı dönük, parçalara ayrılacak bir ceset gibi bir tabut kapağının üzerine yayılmıştı. Bu çoktan ölmüştü, üzerinde kâğıt kadar ince, yırtık pırtık paçavralar vardı. Derisi griydi. Kurumuş, derimsi etinin kareleri hassas bir el tarafından oyulmuştu. Bu kemikleri çiğneyenler gryphonlar değildi. Yüzü, bu ceset gömülmeden önce temizlenmiş olsa da

Mumyalanmış ve özenle korunmuş olan Bataar, çürümenin batıklığını tek başına fark etti.

"Daha fazla boş mahzen kutusu," diye mırıldandı biri. Kırık tabut kapaklarından çıkan pürüzlü taş parçaları dağ gibi gölgeler oluştuyordu.

Bataar, Tarken'in gözlerini diktiği cesede baktı. Bu cesedin kıyafetleri o kadar da yıpranmamıştı. Bataar cesedi ayağıyla dürtüp yüzü yukarı gelecek şekilde yuvarlayınca bir umut ışığı söndü. Sadrazamın grubu çoğunlukla Conservium'un bilginlerinden oluşuyordu: tarih, mimari ve dini semboloji uzmanları.

"Vezirle birlikte gitti," diye onayladı Bataar, onu saraydaki dinleyici salonundan tanıyordu. "Herkes geri çekilsin."

Meşale ışığı cesedin yüzüne düştü ve kırmızı kabuklu gözler alevler içinde parladı. Yetişkin adamlar sırtüstü yatan cesetten uzaklaşırken bağırışlar yükseldi.

"Kimse panik yapmasın. Vermilrot doğru ilaç ve uygun temizlikle tedavi edilebilir," diye açıkladı Bataar. "Kanamalı çiçek hastalığı gibi normal bir hastalıktır. Sadece ona dokunmayın."

Ölü adamın gözbebekleri Bataar'a doğru döndü. Ceset ayağa kalktı ve saldırdı.

"Bataar!" Tarken bağırarak onu geri çekti. Tarken'in kılıcı ölü adama çürük bir gümbürtüyle çarptı.

"Yüzünüzü kapatın!" Bataar emretti, maven'ın bağırsağındaki kesikten siyahımsı kırmızı p ü s k ü r d ü .

Karanlığın derinliklerinden biri tökezleyerek çıktı. Bu kişi geniş omuzlu ve uzun boyluydu, hatta kambur duruyordu. Bataar neredeyse onu tanıyamayacaktı. Her zamanki gibi düzgün olan sakalı darmadağınikti. Kalınlaşmış kan sıska yanaklarından aşağı süzülüyor ve yüzündeki iki açık burun deliğinden damlıyordu. Çatlamış dudaklarından daha fazlası dökülüyordu. Parmaklarının ucunda kirli pençelere benzeyen uzun, kırık tırnaklar vardı.

"Prenses!" Oktai Calidah'ın önüne çıktı. Arbaletini kaldırırken elleri titriyordu.

Gulyabani öne doğru tökezledi ve Oktai elindeki feneri Sadrazam Naci'nin kanayan yüzüne çarptı. Cam kırıldı ve paramparça oldu. Gulyabani kan tükürerek boğuk bir ses çıkardı. Oktai

onu itti ve Naji tökezleyerek geri çekildi. Çömeliip hamle yaptı, tıslıyordu, ağzından pıhtılaşmış kırmızı tükürükler akıyordu.

"Kapıya geri dönün!" Bataar bağırdı. Nabızı soğuk ve sakindi.
"Yeraltı mezarlarının girişini mühürleyin."

Gölgelerin arasından daha fazla ölüm soluğu kol uzandı. Bataar kısa yayını sırtından çekti. Pençe benzeri kollar Oktai'yi yakaladı. Dişleri boynuna gömülürken gözleri açılmış, yalvarırcasına Bataar'a bakıyordu. Çığlık bile atmadı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı Tarken, yayını kurcalarken.

Bataar ilk okunu yerleştirdi ve bıraktı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Büyük İblisler için insan şehirleri, bir hevesle ya da kazayla yok edilecek karınca yuvaları kadar önemsizdir.

-Yazar anon

Nohra ölüyordu. Ateşi içinde yükselirken battaniyenin altında titriyordu. Bacakları ve kolları kurşun gibiydi. Ağzını açmaya çalıştığında dili hareket edemeyecek kadar ağırdı. İnleyemiyordu bile.

"Kutsal alanın yakınında bir şeyler oluyor," diye duyurdu Safiya, kınını kaparak. *Canavarlar Kraliçesi* wootz çelik kılıcını çekerken şarkı söyledi. "Geri döneceğim."

"Ne?" Nohra'nın sesi taşınamayacak kadar zayıf ve boğuktu.

"Şşşt." Qaira nemli bir bezle Nohra'nın alnını sildi. Tuz su yaktı, buz gibi sıcaktı. "Endişelenmeyin. Bu ateşi yenmeye odaklan." Parmaklar Nohra'nın kafa derisini nazikçe taradı. Qaira'nın sesi baş döndürücü acıyı kesen bir ninni gibiydi.

Nohra başını kaldırmaya çalıştı. Darya karyolanın yanına oturmuş, parmaklarını kucağında sıkıyordu. Nohra'nın üvey kız kardeşlerinden biri olan Hana, bir uyku rulosunun üzerine çömelmiş, zırhını bağlıyordu. Onun yanında, Hana'nın ikizi Syreen bıçağını bilek taşında bileyletti. Metal çıgık attı.

"Hadi Hana, yoksa her şey bizsiz olacak," diye yakındı Syreen. "Saf, bizi bekle!"

Her şey bir sisin içinde gizlenmişti. Köşede iki hizmetçi kız fısıldaşıyordu, kendi elleri de silahlarının üzerindeydi. Bataar'ın şamanı da odadaydı, başı sanki uyuyormuş ya da transa geçmiş gibi sallanıyordu. Bir anda gri gözleri açıldı ve Utasoo dilinde bir şeyler söyledi.

"Neydi o?" Qaira gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı. "Kapıları mı kapattın?"

Darya başını eğdi, parmakları hareketsizleşti. "Şimdi daha gürültülüler." "Hm?"

Koridorun aşağısından gelen bağırışlar kreşendo yaptı. Çığlıklar kapının hemen dışından geliyordu. Acıdan daha güçlü, keskin bir korku çizgisi Nohra'yı kesti. Bir mide bulantısı dalgasını iterek kendini yukarı sürükledi.

"Tırpanım." Kelimeleri acı verici bir şekilde bulanıklaştı. Kürkler vücudundan aşağı kayarak kalçalarının etrafında birikti ve tenindeki ter buza dönüştü.

Qaira'nın dudakları büzüldü. "Arkana yaslan." Nohra'yı aşağı indirmeye çalışırken elleri hafifçe titredi.

Ama sonunda sesini bulmuştu ve onu kaybetmeyi reddediyordu. Kelimeler boğazını tırmalıyordu. "Neler oluyor?"

Kapıcılardan biri eşikten içeri düştü. "Aggg," diye homurdandı, onu ısırarak solgun tenli bir adama karşı çırpınıyordu. Isırmak mı?

Utasoo askerleri yarım daire oluşturarak içeri doluştu. Arkalarından adamlar odaya daldı. Kafaları sağa sola savruluyordu. Gözlerinden, ağızlarından ve kıkırdağın burun ve kulakları kapatması gereken oyuklardan kırmızı sızıyordu. Üzerlerinden hastalıklı bir tatlılık sızıyordu.

"Ruhlar." Qaira'nın ağzı küçük, şok olmuş bir daire oluşturdu.

Bataar'ın kartalı içeri süzüldü ve kapı aralığından kızıl suratlardan birine daldı. Kancalı pençeleri kanla kabuk bağlamış gözlere battı. Bir kayaya çarpan çelik gibi bir çığlık saldırganın bedenini yırttı. Nohra öne doğru düştü, ağır parmakları *Kanayan Kenar*'ın *ucuna* uzandı. Ama tutuşu tereyağı kadar zayıftı.

"Vermilrot," diye fısıldadı Qaira. "Öyle olmalı. Ama olamaz, daha önce hiç böyle bir hasta görmemiştim."

Kartal ıgık attı ve kanayan gulyabanilerden biri inleme ile hırlama arasında bir ses çıkardı. Gulyabaniler, Godsbreath'in hikâyelerindeki gibi mezarlara musallat olan canavarlar olmalıydılar.

Nohra elinin kapanmasını diledi. Orak asasını kucağına çekmeye çalışırken kasları gerildi. Başı dönüyordu. İrkilerek gözlerini kapadı. Göz kapaklarının arkasında beyaz yıldızlar patladı. Hâlâ çok güçsüzdü. Sadece ayakta durup savaşılabirise, onları koruyabilirdi.

Eli bir şeyi kavradı: Parmakları. Darya, taze pişmiş ekmek ve sarayın lavantalı sabunu yerine kamp aşçısı gibi kokuyordu. Tüm takımyıldızların isimlerini ezbere söyleyebiliyor ve ölmek üzere olan kelebekleri şekerli suyla besliyordu. Nohra'nın küçük mutfak faresi. Darya'nın eli Nohra'nın ateşli teninden bile daha sıcaktı. Artık onu koruyamazdı.

Bir asker düştü, sonra bir diğeri. Dişler boynunu parçalamaya devam ederken kapıcı acı içinde inledi. Kıpırmızı sprey tünüğünü kapladı ve keten pantolonundan aşağıya damladı. Miğfersiz bir adam geriye düştü. Kafası taş zemine çarptı ve gözlerindeki ışık kıvılcımı söndü. Yüz ifadesi bir anda donuklaştı, ağzı gevşedi. Tıpkı bir ömür önce kutsal alanda bal gibi gözleri olan suikastçi gibi.

Eğer o kadın Nohra'yı şimdi görebilseydi, gülerdi. Tanrıça da gülerdi.

Paga kanlı bir tırpanla yeniden doğdu. Ha. Ne şaka ama. Nohra savaşamıyorsa ne işe yarardı ki?

Qaira'nın kolu dışarı fırladı ve gevşemiş parmaklarının arasından düşmüş bir askerin yayını çıkardı. Nohra'nın kalbi hızla çarptı. Qaira bir ok fırlattı ve yay kirişini gerdi, nefesinin altında küfrediyordu, dirseği gerginlikten titriyordu. Bataar'ın altın kartalı saldırganın çökmüş yanaklarını tararken kahverengi tüyler uçuştı. Qaira keskin bir komut verdi ve Erdene geri çağrıldı, Qaira'nın yanına uçtu. Gagası kana boyanmıştı.

"Ne güzel bir kuş," diye övdü Qaira. "Seni Bataar mı gönderdi?" Dişlerini sıkarak gerilmiş yay kirişini serbest bıraktı. İp ağzında bir çentik bıraktı, dudaklarını kesen mükemmel bir vadi.

İlk atış ıskaladı. Taş duvara çarpıp şaftı kırıldı. Qaira derin ve sakın bir nefes aldı. İkinci atış

Ok, saldırganın göğsünün ortasına saplandı. Ağzından bir hırıltı koptu. Okun sapının etrafından ağaç özsuğu gibi yoğun bir kan fışkırdı. Üçüncü ok, ilkinin tam üstüne isabet etti. Daha da yaklaştı, bir şekilde daha hızlı hareket ediyordu.

Darya'nın eli gerildi, parmakları Nohra'nınkilerin altında gerildi. Teni kızgın bir demir gibiydi, kemiğe kadar kavuruyordu. "Beni bırakmalısın." Sesi tuhaf bir şekilde tizleşmişti. Dehşet, yabancılaşmış bir yüze sert çizgilerle kazınmıştı.

Nohra'nın kanı dondu. "Dar?" Baş ağrısını hafifletmeye çalıştı. Sis hâlâ devam ediyordu ama diğer elini yumruk haline getirebildi. Oda döndü, sonra durdu.

"*Bende bir sorun var,*" diye fısıldadı Darya. Sesi sıcak bir kayaya çarpan yağmur tıslaması gibiydi. "Seni güvende tutabilirim ama bunu kontrol edebilir miyim bilmiyorum. Ben başladığımda kaçmalısın." Darya'nın parmakları Nohra'nınkilerin arasından kaydı ve ayağa kalkarak Qaira'nın önüne tırmandı. Bıçağını Nohra'nın kucagında bırakmıştı.

Nohra bağırmaya çalıştı ama kuru boğazı kelimelerini boğdu. Karnına ok saplanmış olan adam hırlayarak Darya'ya yaklaştı. Parmaklarını adamın kaslı boynuna geçirdi ve vücudunu aşağı çekti. Darya çenesini yukarı kaldırıp parmak eklemlerini çenesine geçirirken dizlerinin üzerine düştü.

"Kutsal Üstünlük," diye yemin etti Qaira. Boroo ileri geri sallanmaya başladı, yüksek sesle kötülüğe karşı bir şeyler söylüyordu.

İstiladan beri Darya'da bir şeyler yanlış, farklı gidiyordu. Fahaad biliyor gibiydi ama Nohra bunu sorgulamamıştı.

Adamın derisinin altındaki et ve kaslar Darya'nın tutuşuna kil gibi yapıştı. Adamın parmakları Darya'nın kollarını tırmalıyor, tırnakları Darya'nın kollarında şeritler oluşturuyor ama kan akıtmıyordu. Darya'nın içinden beyaz damlalar sızıyor gibiydi. Baş döndü ve kızıl lekeli dişleri bileğine yapıştı. Adam dişlerini geçirirken Darya hiç kıpırdamadı. Hizmetkârların yüzlerinde dehşete kapılmış ifadeler vardı, Darya'dan uzaklaşıp mağaranın derinliklerine doğru çekilirken ağızları açık kalmıştı. Adam ısırmayı bıraktı ve ona baktı, gözleri şişmiş, kadının baskısından kıpkırmızı olmuştu. Parmakları sıkıldı ve boynu

çatladı, kafası gevşedi. Bedeni yere yığıldı, ölü ağırlığı taşa çarptı.

Nohra nefes alamıyordu.

Darya omzunun üzerinden baktı, gözleri siyah bir cama dönüştü. Geriye dönerek gölgeler içinde eridi. Lekeli şekli odanın içinde uçuşarak saldırganların bedenlerine sızdı. Oyun topunun kırılması gibi bir patlamayla, her biri patladı ve odanın uzak köşesini tıknaz likör yağmuruna tuttu. Nohra arkasına saklandığı için Qaira'yı suçlayamadı. Kalan hizmetçi kızlardan biri kustu, bir diğeri de gözyaşlarına boğuldu. Şok Nohra'nın ağzına diken gibi battı.

Darya, sen ne yaptın?

Yeniden maddeleştğinde Nohra, Darya'nın gözlerindeki uçurum çukurlarını tanıyamadı. Vücudunun kenarları bir anlam ifade etmiyordu. Pusluydular, bir fırtına bulutunu kaplayan elektrik gibi parlıyorlardı. Mağara ateş kokuyordu. Bu bir ateş rüyası, bir kâbustu.

"Yürümeni istiyorum," diye tısladı Qaira, Nohra'yı çekiştirerek ayağa kaldırdı. Nohra'nın bacakları titredi ama bükülmedi.

* * *

Dışarıdaki koridorda bıçaklar çürümüş ete batıyordu. Karanlığın içinde kamburlaşmış şekiller düşerken, taşa vuran botların sesi koridorlardan aşağı taşındı. Nohra ağır bir şekilde Qaira'nın yanına yaslandı. Boroo her adımda homurdanıyor, şamanın ağırlığı Qaira'nın diğer kolunu sürüklüyordu.

"Sadece biraz daha," diye güvence verdi Qaira, ikisini de ileri doğru çekerek. Erdene önden uçtu, koridorda ilerlerken çığlık atıyordu.

Nohra'nın terden ıslanmış saçları her adımda sallanarak yüzünün önünde sallanıyordu. Çamurlu perdenin arkasından gözlerini kısarak baktı ve kendi terinin kokusuyla boğuldu. "Rami," diye mırıldandı. "Rami nerede?"

Tanrıça neredeydi? Burada hiçbir dua ona ulaşamazdı.

"Fahaad ile-" Qaira'nın sesi, açık kapıdan fırlayan bir bedenin çıkardığı sert bir gıcırtyla kesildi.

Koridorun sağ tarafına çarparak yere yığıldı, elik uçlu bir cirit onu duvara yapıştırmıştı. Gözleri kırışarak açıldı.

"Biraz daha hızlı," diye seslendi Qaira, parmaklarını daha da sıkarak. Gulyabanilerden olduğu kadar Darya'dan da kaçıyorlardı. Nohra'nın zihni dönüp duruyordu. Bunların hepsi ateş olmalıydı.

"Kutsal alan yönünden geliyorlar," diye homurdandı Nohra.

Qaira'nın bedeni titriyordu. "Bataar ve Tarken yeraltı mezarlarına girdiler."

Neyi uyandırmışlardı?

İlerideki virajın etrafında şekiller belirdi. Durdular. Nohra Qaira'dan uzaklaştı ve koltuk değneği olarak kullanmak için ağırlığını *Kanayan Kenar'a* verdi. Metal, sıcak tenine karşı serindi. Ayaklarını sertçe yere bastı ve sabit bir zemin aradı. Darya'nın bıçağını çekerken dirsekleri titriyordu. Yanında Qaira bir ok daha yerleştirdi.

Bir adam, "Ah, Yüce Efendimiz'e şükürler olsun," dedi. Nohra, Bataar'ın sesinin tınısını ve temposunu tanıdı. Onun balsam ve misk kokusunu içine çektiği için hiç bu kadar rahatlamamıştı.

"Bataar." Qaira'nın sesi kesildi. Yayını ve sadağını düşürdü. Kolları vücudunu sarıp onu ayaklarının üzerinde döndürürken, taş zemine çarparak parçalandılar. Soluk soluğa dudakları teninde nefes aldı ve burnunu onun yanağına gömerken titredi.

Calidah samur pelerinine sarınmış halde Bataar'ın yanında duruyordu. Onlara eşlik eden üç askerin yüzlerine kir bulaşmıştı. Tarken'in yüzüne yakut rengi kan lekeleri sıçramıştı. Kollarında bir şey tutuyordu. Hayır, bir şey değil. Birini.

"Doktorlar," diye homurdandı. "Neredeler?"

"Bu, Preeminence, Oktai..." Qaira, Tarken'in kollarına sarılmış, kanlar içindeki yüzüne bakarak sözlerine son verdi. "Askerlerle aynı yerde olmalılar, gryphon ateşi olan adamlarla ilgileniyorlar." Nohra ile göz göze geldi ve sonra Boroo'ya baktı. şaman nefes nefese kalmış ve titriyordu.

"Prenses," diye sordu Bataar, Nohra'ya kolunu uzatarak.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Nohra tüm vücudunu saran ağrıya karşı dişlerini sıktı ve Bataar'ın bakışlarına karşılık vermedi.

"O zaman çocuğu bana ver, Tarken." Bataar'ın sesi ısrarcı ve buyurgan bir tondaydı.

Oktai'nin bedeni Tarken'in kollarında kaymaya başladı. Tutuşunu düzeltti, hareketler sarsıntılı ve sertti. "Hayır. Onu taşımak zorundayım."

"Kibirli olma." Bataar'ın parmakları kenetlendi. "Kahramanı oynamak için kötü bir zaman. Onu bırakırsan daha hızlı öldürürsün."

"O benim kanımdan!" Tarken hırladı. "Benim yüküm. Senin değil."

Bataar kanlı bir çubuğu ağzına bastırdı ve homurdandı. "Peki. Bu tepeyi ölmek için kullan. Biz yolu açacağız."

Gururunu bastıran Nohra elini uzattı. Parmakları Bataar'ın kolunda hafifçe titredi. "Benim kardeşim. Rami," diye fısıldadı. Darya-

Bataar'ın siyah saçlarından mürekkep gibi ter damlıyordu. "Çocuğu ne pahasına olursa olsun koruma emrini çoktan verdim. Sen" - kirli askerlerden birini deri zırhından yakaladı

-"Prensese kardeşini getirin." "Evet, yüceler yücesi."

"Bir şey oldu," diye araya girdi Qaira. "Damızlık kızı-" Bataar Nohra'ya acıyan bir bakış attı. "Daha sonra."

İleride, bir Dumakran askeri geriye doğru yığıldı, dizlerinin üzerine düştü ve kanlı ağızlı bir yaratık kalkanına yapışıp, elleri kanca gibi adamın kalçalarına saplanırken acı içinde inledi. Asker homurdanarak çelikten çemberi tekrar tekrar yere indirdi, ta ki adam kasılana ve kanın yumru yumru dalgası ona çarpana kadar. Bataar ateş etti. Onun atışları Qaira'nınki kadar mükemmel değildi, güvercin renginde düzgün çizgiler oluşturuyordu ama ikisi de saldırganın kafasına sıçradı.

Asker geriye düştü, yere yığıldı ve çılgınca gülmeye başladı. "Paga'ya şükürler olsun, Paga'ya şükürler olsun."

Bataar, "Onu kaldırın ve hastaneye götürün," diye emretti. "Hastalık kan yoluyla bulaşıyor, doğrudan temasla yayılıyor. Yeraltı mezarları mühürlendikten sonra herkesi karantinaya alacağız."

"Herkesi mi?" Bir muhafız Qaira ve Nohra'nın arasına baktı. Darya'nın odayı boyadığı kandan Qaira'yı korumuştı.

Bataar'ın dudağı kıvrıldı. "Herkes. Herkes."

Dumakra'da batıya doğru uçuşundan beri büyük bir vermilrot salgını olmamıştı. Conservium uzmanları hâlâ yayılmasından korkuyordu ve ne zaman bir çürük hastası ölse Yüksek Mabet'in çanları çalıyordu ama Nohra hastalığının pençesinde kıvranan birine hiç tanık olmamıştı. Bu o olamazdı. Bunlar insandan çok gulyabaniydi, Godsbreath'teki mezarlara dadanan iblislerdi.

Gulyabaniler, cin ırkları gibi, tanrı savaşında neredeyse yok edilmişlerdi. Nuna'nın ordusundan sağ kalanlar, erimiş toprağa zincirlenmiş bir halde, düşme çukurlarına kapatılmıştı.

"Nohra!" Bataar seslendi. "Arkanda." Tökezleyerek geri çekildi ve *Kanayan Kenar*'ı körlemesine savurdu. Bıçağı enfekte olmuş bir adamın kafasının altından geçtiğinde bacakları neredeyse katlanıyordu. Kıvrımlı orak bıçağı adamın boynuna etli bir parçayla saplandı. Nohra açıkta kalan kas ve sinire şaşkınlıkla baktı.

"Haydi," dedi Bataar, onu ve orak sopasını ileri doğru sürükleyerek.

Muhafızlar askerlerin kaldığı derme çatma ordugâhın dışına yerleştirilmişti. Vücutları gerginlikle sarmalanmış ve siperliklerin arkasından korku fişkırıyordu. Kadınlar, bir araya getirilmiş karyolaların üzerindeki kanlı bedenleri taşıyarak kapı aralığından ittiler.

"Mmm," diye inledi Oktai. Tarken onu odanın ortasına oturturken gözleri odaklanmamıştı.

"Bu çocuğa öncelik ver." Bataar'ın sesi yeni bir sertlikle noktalanıyordu. Onun emriyle doktorlar kıvranan hastalarını terk ettiler.

Fahaad. Rami.

Nohra Calidah'ın bileğini sıkıca kavradı, bakışları odada uzun boylu, koyu tenli, kısa saçlı bir adam ve babasının gözlerine sahip küçük bir çocuk aradı. Gözlerini kırıştırdı. Rami değil, başka bir erkek kardeşi sığınmıştı içeriye. Nassar dudak büktü ve gözlerini kaçırdı. İçindeki öfke koru için için yanarken, Oktay'ın etrafında dolaşan doktorlara odaklandı.

"Çok fazla kan kaybetti," diye rapor verdi doktor. "Gözleri parmağımı takip edemiyor. Diğerleri gibi o da kansız. Korkarım çabucak solacak."

Bataar adamı tuniğinin ön kısmından tutup sürükledi. "Bu konuda bir şeyler yap. Yapabileceğin bir şey olmalı."

"Yeni bir prosedür," diye kekeledi adam. "Conservium'da çok konuşuluyor ama riskleri var."

"Deneyin. Herhangi bir şey."

Adamın nefesi titredi. "Eğer yakın bir kan bağı varsa başarısızlık ihtimali daha düşüktür. Bir erkek ya da kız kardeş ya da-"

"Bir kuzen mi?" Tarken'in sesi çatallaştı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle." "Kolun." Tarken'in kirli kolunu yukarı çekti.

Bataar yaklaştı, arkadaşının dirseğini tuttu ve kumaşı yırttı. "İşte oldu. Devam et o zaman."

"Bu benim de hatam," diye fısıldadı Calidah, yere çökerek. Kollarını dizlerine doladı ve *Covenant*'ı bacaklarına bastırdı. "O aptal çocuk kendini benim önüme attı. Yerde yatan ben olmalıydım."

Nohra sessizce, "Tanrıça'ya şükürler olsun ki sen değilsin," dedi. Elini kuzeninin omzuna koydu. Calidah omuz silkti ve Nohra neredeyse devriliyordu.

Cali'nin burnu kırıştı. Kulaklarını kapatarak başını salladı. Bataar'ın pelerininin içinde yüzüyordu. "Bir Harpy Şövalyesi olmayı hak etmiyorum."

Nohra onun başının arkasını sıvazladı. "Bu doğru değil." Calidah'ı ayağa sürüklerken yüzünü buruşturdu.

Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Seyirci salonunda yeminimi bozdum. Zultam yerine Aalya'yı seçtim. Kan kaybından ölmesine izin veremezdim ama... *Covenant*'ın üzerinde nefes almayı bile hak etmiyorum."

"Artık buradasın." Nohra sesini sabit tuttu. "Savaşa yeniden katıl. Yayınızla dışarıda, bu odada yapacağınızdan daha çok işe yarayabilirsiniz." Nohra'nın yapmak istediği de buydu. Calidah'ın parlayan gözleri titriyordu. "Yeni zultamın için şimdi canını ver," dedi Nohra ona. "Sen Dumakra'nın bir şövalyesi, Rayenna'nın bir prensesisin ve kalbin kan için yanıyor."

Calidah'ın parmak eklemleri arbaletinin kundağında sıkılaştı ve gryphon kralının pelerininin içinde korkutucu bir şekilde kendini yukarı çekti.

Nohra onu kendine çekti ve her iki yanağına da öpücükler kondurdu. "Git." Küçük kuzenini ölüme göndermediğini umuyordu. "Benim için Saf'a cehennemi yaşat."

Calidah saçlarını savurarak gitmişti.

Doktorlar birkaç kelime söyleyerek malzemeleri topladılar. Biri cam bir ampulü kırdı ve parmaklarını bir bez bariyerle kırıklardan korudu.

Tarken ağrı kesici şişesini kabul etti. "Nedir bu?"

"İç bunu. Çocuk yutamıyor, bu yüzden ilacı senin vücudun aracılığıyla ona vereceğiz."

Bir eczacının gece yarısı rengindeki başlığını takmış bir kadın öne çıktı. "Kanın uzuv boyunca hareket etmesini sağlamak için bir şeye tutunmanız gerekecek."

Qaira elini uzattı. "Elimi tut, Tarken." Bir başka üstat adayı deri bir çantadan kalın bir ip çıkardı ve bağırsağa benzeyen bir bobini çözdü. Uzun bir iğne çıkardı ve Tarken'in kolunun kıvrımına batırdı. Doktor ipin diğer ucunu Oktai'nin dirseğinin iç kısmına geçirdi. Bir kan izi zarımsı hattan yavaşça çocuğun içine doğru süzüldü.

"Şimdi kesikleri stabilize etmeye çalışmalıyız," dedi kukuletalı kadın.

Bataar kollarını kavuşturdu, omuzları gergindi. "Başka ne yapabiliriz?"

Kadın başını öne eğdi. "Vücudunun kanı reddetmemesi için Paga'ya dua edin."

Nohra'nın boğazı daraldı, her nefeste çelik gibi sıyrılıyordu. Oktai son iki aydır onun gölgesiydi, bir muhafızdan çok sarkık saçlı bir köpek yavrusu gibiydi. Onu bu şekilde yerde görmek hayal bile edemeyeceği kadar korkunçtu.

Doktorlar sargıları açıp kanayan yaralarını dikerken Oktai küçük, boğuk bir mırıltıyla "*Bataar*," dedi.

İpek katgüt Oktay'ın göğsünün üzerinde siyah çaprazlar oluşturdu. İşleri bittiğinde kulağının altındaki sızıntı yapan ısırık izlerinin etrafına gazlı bez sardılar. Bataar diz çöktü ve çocuğun elini tuttu.

"Bu kısmı anneme anlatmayacaksın, değil mi?"

Bataar iç çekti. "Oh, *Oktai*." Parmaklarını ileri geri ovuşturdu.

Oktai'nin yüzü acıyla buruştu. "Yapmayacağına söz ver. Çok üzülür."

"Seni küçük sidik kafalı," diye küfretti Tarken, elini Qaira'nın elinin içinde daha da sıkarak. Dudağı titredi ve ağzından kaçan hıçkırıktaki boğuldu. Tarken başını çevirip çıplak taş duvarı inceledi.

"Söz veriyorum." Bataar, Oktai'nin titreyen parmaklarını bir, iki kez sıktı. Kan temiz bandajlara çoktan bulaşmıştı. "Sadece ne kadar cesur olduğunu. Mükemmel bir asker, bir dünya prensi."

Nohra dilini sertçe ısırdı ve gözlerinin kenarlarında biriken nemi kırıştıtararak uzaklaştırdı. Bilgeler tıbbi ilerlemenin ön saflarında yer alıyordu. Kan transferi işe yarayacaktı, bundan emindi. Onu-

Daha fazla faydasız dua, ağzında ekşi.

"Ona gelinciklerden bahsetmek istiyordum." "Sessiz ol!" diye bağırdı Oktay. Nassar bağırdı. "Nuna'nın memeleri."

Bataar Oktay'ın elini bıraktı ve etrafında döndü. "Dilini unut. Ruhunu bedeninden söküp alacağım."

Nassar geriye çekildi, gözleri büyüdü. "Benimle konuşma şekline dikkat et, rhah. Ben sadece hepinizden bunu isteyip istemediğinizi sordum."-Bataar odanın içinde ilerledi, karyolalarda yüzükoyun yatan sargılı bedenlerin üzerinden kolayca geçti.

-Bataar onu boynundan tutup yukarı çekerken prens ciyaklayarak, "Sessiz ol," dedi. Daha fazla kelime boğazında düğümlendi. Gözleri geriye doğru yuvarlandı, ayakları tekmeliyordu. Bataar'ın yüzünü tırmaladı ama Bataar geri adım atmadı.

Lofri'nin muhafızlarının yüzünde donuk ifadeler vardı, harekete geçmek için çok yavaşlardı. Nassar'ı boğarak öldürecek.

"Bataar," diye seslendi Qaira, sesi o kadar yumuşaktı ki duymasına imkân yoktu.

Sözünü sakınmadan Nassar'ı yere bıraktı. Prens geri sıçradı ve kızarmış paçavralarla dolu bir kovayı devirdi. "Bu da ne böyle?" diye bağırdı.

Bataar alay etti. "Tek kelime daha etme, yoksa seni bitiririm."

"F-" diye başladı Nassar. Bataar Nassar'ın gömleğine uzandı ama parmakları havada kaydı. Nassar'ın başı geriye düştü. Ona hiçbir el değmemesine rağmen yüzü baskıdan beyazlaştı. Öksürdü, görünmez bir düşmana pençe attı.

Bataar'ın uzun kolları bir şey tutuyormuş gibi seğirdi, kimsenin göremediği bir kumaş, daha sıkı ve daha sıkı çekerek görünmez malzemeyi kışının etrafına sardı. Alnındaki bir kas, prensten görülemeyen bir şey çekerken nabız gibi atıyordu.

Nohra'nın göğsü burkuldu. Bu da ateş olmalıydı.

Yaşlı şaman, Nohra'nın anlamadığı ama Bataar'ın anladığı bir lehçede kelimeler homurdandı. Ağzını bir korku dalgası бүктü.

Terden ıslanmış saçları Bataar'ın yüzünün önünde uçuşurken, kolları gevşedi. Nassar onu boğan güç hafiflemiş gibi öne doğru düşerken ifadesi değişti. Muhafızlar yanına koşarak prensin titrek bacakları üzerinde durmasına yardım ettiler. Nassar hırıltılı bir ses çıkardı ve Bataar'ı korku dolu gözlerle izledi.

"Orada kal," diye hırladı Bataar. Nassar'ın muhafızları prensi kapıya doğru çekmeye başlamışlardı bile. Bataar kendi adamlarına baktı ve bir emir verecekmiş gibi ağzını açtı. Durakladı, sonra kapattı ve gitmelerine izin verdi.

Nohra kusacaktı. Darya, Bataar, bunların hepsi kâbus gibi bir halüsinasyondur. O lanet olası gryphon yavrularını öldürmeliydi.

Boroo başını sallayarak başka bir öğüt verdi. Gümüş rengi saçlarındaki boncuklar şakırdadı. Sert sesi, Nohra'nın bildiği Utasoo sözcüklerini ağzından kaçırdı: "Çocuk öldü."

Nohra Oktai'ye döndü, görüşü bulanıklaşmıştı. Boğazındaki sert yumruyu yuttu, tuzun tadını aldı.

"Bataar, Kalp Pınarı'ndan gelen su," diye fısıldadı Qaira. "Prensesin uyanmasına yardımcı oldu. Naji'yle birlikte seyahat eden bir din adamı vardı. Malzemelerinin arasında bir şişe olabilir."

Bataar'ın nefesi tırtıklı bir bıçak gibi keskindi. "Sadece kırmızı su ve o çoktan öldü."

Tarken uzaklaşmaya başladı, kendini kalabalıktan kurtardı ve Qaira'nın elini onu yakmış gibi bıraktı.

"Bekleyin," dedi doktor. "Çok fazla kan verdiniz. Ağrı kesicinin etkilerini atlatmak için uyumanız gerekecek."

Tarken iğneyi ve hortumu kolundan çıkardı. Hortumdan kan sızıyordu. Genç doktorlardan biri dirseğinin kıvrımını sıkıca bağladı. Tarken ona el salladı, çatık kaşları derinleşti, kırıştı

yüzünü. "Yeraltı mezarlarını mühürleteceğim," diye mırıldandı. "Bu iş şimdi bitiyor." Dönüp kutsal alana doğru revirden çıkarken gözleri buğulandı.

"Ruhlar," diye lanetledi Bataar, askerlere Tarken'i takip etmelerini işaret ederek. "Burada kal," diye ekledi uyuşukça, Qaira'yı Nohra'ya doğru iterek. "Onlara göz kulak ol," diye emretti muhafızlarına.

Nohra tökezledi, ateş yüzünden hâlâ güçsüzdü. Qaira'nın parıldayan gözlerine baktı, gözyaşlarının mükemmel yüzünden nehirler gibi akmasını izledi. Bakmaya devam edemeyince Bataar'a döndü. "Ne yapıyorsun sen?"

Deri kemerinin düğümlerini çözdü ve Oktai'nin kıpırdamayan bedeninin önünde diz çöktü. "Onu zapt ediyorum. Bu dağda ölümler hareketsiz yatmaz. Nasıl yapacağımızı öğrenene kadar onları aşağıda tutacağız."

"Nohra!" diye seslendi biri.

Gölgeler eşikte duruyordu. Fahaad'ın tuttuğu kavisli kısa kılıçtan kan damlıyordu. Yanında Rami titriyor, kirlenmiş tuniği ve pantolonuyla bir hayalete benziyordu. Aralarında Darya duruyordu. Nohra'nın göğsündeki gerginlik dağıldı.

"İblis türünün bilge ve yakışıklı kralı, lütfen yetersiz hediymi kabul edin, her ne kadar kara gözlerinizle kıyaslandığında sönük kalsa ve ihtişamınıza layık olmasa da."

-Nuna'nın İblis Kralı'nı kandırması

Savaş odasının dışında toplanan kalabalıkta, yüksek rütbeli Dumakran askerleri, sesleri korkmuş çocuklar gibi çatırdayarak konuşuyorlardı. Mağaraya benzeyen eşikte nöbet tutan muhafızlar kaskatı ve solgun duruyordu. Dudaklarının üstündeki nemli deri terden boncuk boncuk olmuştu. Herkesin gözleri geniş, uzak ve görmezdi. Bazı görevliler Anhabar'a asla izinsiz girmemeleri gerektiğini fısıldadı. Diğerleri ise Bataar'ı saygıyla izliyordu; yüzyıllardır ülkeye dehşet saçan dağı temizlediği için onların saygısını kazanmıştı. Hiçbirinin o kapının ardında, zifiri karanlıkta bir canavarın dizginlenemediğini bilmesine izin veremezdi.

Bataar sesini alçak tutarak prensese sorusunu tekrarladı. "O ne kadar tehlikeli?"

"Darya bir tehdit değil." Nohra'nın sesi titredi ve alnından terler boşandı. Ayakta durabilmesi bile bir mucizeydi. Ateşi bu kadar çabuk geçemezdi ama Nohra kendine zarar verecek kadar inatçıydı. "O bizi korudu. Tıpkı işgal gecesi Laila ve diğer kızları koruduğu gibi. Arkadaşlarına asla zarar vermezdi."

Askerlerin korku dolu konuşmaları böceklerin vızıltısı gibiydi.

Bataar elini yüzünde gezdirdi. "Nedir o?"

"Emin değilim." Nohra'nın yüz hatlarından bir endişe titreşimi geçti. Ağzının yanındaki bir sinir kasıldı.

"Onu kontrol edebilir misin?" "Bilmiyorum."

Bataar, Darya'nın bıçağının kabzasına gömülü olan takımyıldızını düşündü; Nuna'nın İblis Kral'ı kontrol etmek için kullandığı zincir. Dumakran efsanelerine göre tanrıçaları cinleri zincirlerle ve hileyle kontrol ediyordu. Ama Bataar efsanelere inanamazdı.

"O bir iblis mi?"

Nohra onun bakışlarını tutarken sessizlik oldu. Sulu kahverengi gözlerinden çaresizlik fışkırıyordu. "Peki ya *sen*?" diye ağzından kaçırdı. "Kardeşime revirde ne yaptın?"

Ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Bataar, Oktay'ı, boynundan fışkıran kanı, annesiyle ilgili son çaresiz, aptalca isteğini düşündü. "Nassar tükürüğüyle boğuldu. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Nohra'nın yüzü yumuşadı. Yalana inanmaya hevesli görünüyordu. Dağda başka bir canavar istemiyordu.

"Kaçtığı için endişelenmiyor musun?" Bataar bastırdı. Vermilrot'la yaşanan karmaşa ve kaos sırasında Nassar, Lofri'nin oğlu ve ailesinin tüm askerleriyle birlikte kaçmıştı. Şehri ele geçirebilir ve hastalığı onun evine yayabilirdi.

Nohra sert bir sesle, "Kalafar'a geri döndü," dedi. Yutkundu ve Bataar'ın gözleri boğazının çizgisini takip etti. "O hâlâ Lofri'nin köpeği. Eğer Lofri onu yola getirmezse, ona yerini hatırlatacağım."

Bataar o kadar emin değildi. Başını eğdi ve istilacı bir tavırla onun alanına girdi. Sadrazam Naci, Bataar'ı Nohra'nın onu öldürmek istediği konusunda uyarmıştı ama gerçekten de kendi kanından birini öldürecek miydi? Aile sadakatine sağduyudan daha fazla değer veriyor gibiydi.

"Babanın kafatasını parçalamasına izin vermeliydim." Söyledikleri neredeyse bir fısıltıdan ibaretti ama Nohra irkildi.

"Ne?" Saçları yüzüne düşerek ifadesini gizledi. "Babam şey yapacaktı...? Hayır. Bana yalan söyleme."

Bataar gerçeğin onu incitip incitmediğini umursamıyordu. Bıçak gibi saplanmasını istiyordu. "Sana hiç yalan söylemedim. Kardeşin babanın üzerine yürüdü ve Ramzi

o aslan pençesi sopasıyla beynini dağıtmaya çalıştı, ben de araya girdim. İsyan kanın kanı öldürmesine benziyor."

"Hayır. Nassar yapmazdı -babam yapmazdı-"

Bıçağı çevirdi ve kadının inandığı serabı paramparça etti. "Eğer orada olsaydın, kimin öleceğini seçebilirdin."

Belki de bu karardan kurtulduğu için minnettardı. Sesi daha da kısıldı. "Hayır-"

Anhabar'ın savaş odasındaki gölgeler yer değiştirdi. *Darya*. İkisi de kasıldı, onun sessiz hareketlerinden ürktüler.

Dün, yeraltı mezarlarını mühürledikten sonra Bataar, Nohra'nın tal kızı hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi kendine görev edinmişti. Söylentilere göre *Darya*'nın annesi yirmi yıldan uzun bir süre önce bir kervan tüccarıyla birlikte Kalafar'dan kaçmış ve kızını büyükannesi tarafından büyütülmesi için sarayda bırakmıştı. Zultam, *Darya* için yaşlı, zengin bir dulla, bir bakanla bir evlilik ayarlamaya çalışmıştı ama birisi bunu bozmuştu -muhtemelen Nohra.

Daheer kadını istilaya kadar hiç dikkat çekmemişti.

Darya'nın ne yaptığını duymuştu. Onun garip gücü ve soğuk, hayvani acımasızlığı elementaldi. Eski efsanelerden alınmış bir sihirdi. Eğer bu hikâyelerin geri kalanı doğruysa ve *Darya* şekil değiştirebiliyor ya da fırtınaları kontrol edebiliyorsa, sahip olduğu güç imparatorluklardan daha eski, kozmos kadar güçlüydü.

Ama bir tanrının gücüne sahip bir varlıktan korkmanın ne faydası vardı? Eğer *Darya* onun ölmesini isteseydi, Bataar aylar önce nefes almayı bırakırdı.

Ve eğer o eski hikâyeler doğruysa, iradesi bükülebilirdi. Çocuk hikâyelerine, Nohra'ya, *Darya*'ya inanmak zorundaydı.

"Şu anda aileni unut. *Darya*'nın kafası karışık ve yönlendirilmeye ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Bunu ona verebilir misin? Onu kontrol edebilir misin?" Ona pranga vurabilecek biri varsa o da Nohra'ydı.

"Onu *senin için* kontrol edebilirim demek istiyorsun." Nohra'nın bakışları keskinleşti. Bataar'ın göğsüne bıçağını saplamak için elini kaldırdı. "İşe yaramadığı sürece tehlikeli olan her şeyi öldürmek istiyorsun, sonra da ona sahip olmak istiyorsun."

Neredeyse gülüyordu. *Bu konuda ortak bir noktamız olduğunu sanıyordum.* "Ben herkesi güvende tutmak istiyorum. Darya'nın da bunu istediğini düşünmüyor musun?"

Fısıltılar sustu. O yoğun sessizlikte Nohra'nın ifadesinde bir şey değişti, mermerde bir çatlak. Bataar, bacak demirleri kadar kalın kelepçelere bağlanan, kabaca yapılmış bir kolye olan dövülmüş metal halkaları uzattı.

"Nedir bu?" Nohra tükürdü.

"Zayıf kontrol girişimimiz."

Kadın dizginleri belirsiz parmaklarının arasına aldı ve öfke dolu gözlerle onu izledi. Ortalık sessizliğe gömüldü. Sonra Nohra muhafızların arasından geçip karanlığın içinde kaybolurken, askeri yetkililerin endişeli sesleri Bataar'ın dikkatini çekmek için savaştı.

Bataar kılıcının kabzasını kavradı ve saniyeleri saymak için sıktı.

General Fakier kısık sesle konuştu. Darya Daheer hakkında bilgisi olan tek yetkili oydu. "Fanatikler ve kafirler altlarına sıçacak ve size silah doğrultacaklar." Dumakran generalinin taşlaşmış odun gibi çizgili bir yüzü vardı. Sadece hırıliyordu.

Bataar, "Onu öldürmemi mi istiyorsun?" diye

çıktı. "Yapabilir misin? Öldürecek misin?"

"İnsanlar savaşları daha büyük silahlar yaparak, daha fazla asker, daha iyi askerler yetiştirerek kazanır." Bataar endişeyle yer değiştiren muhafızlarına kendisini takip etmelerini işaret etti. Siyah pelerini bacaklarının etrafında sallanıyor, ateşi meşalesinin etrafına dolanıyordu.

Nohra vücudunu Darya'nın önünde, ona bakacak şekilde konumlandırdı. Meşale ışığı odanın ortasındaki topografik haritaya tuhaf gölgeler düşürüyor, parlak kıvılcımlar mağaranın çatısındaki kuleleri kırmızı dişlere çeviriyordu. Sarkıtlardan damlayan su, gergin sükûneti ıslak bir gürültüyle dolduruyordu.

"Daha fazla yaklaşma." Nohra omzunun üzerinden orak sopasına uzandı. Zincir hâlâ elinde asılı duruyordu. *Kanayan Kenar'ı* çekerken metal kınına sürtündü.

Bataar'ın parmakları kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. "Sakin ol prenses. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Darya'nın siyah gözleri vücudunun üzerinde gezindi. Bataar onun araştıran bakışları karşısında kaskatı kesildi. Birden yüzünün ve koyu renk giysilerinin hâlâ önceki günden kalma kıpkırmızı lekelerle boyalı olduğunun farkına vardı. Sakalını kabaca sıvazlayınca kabuk bağlamış kan parçaları kepek gibi döküldü.

Bataar'ın yanındaki muhafızlar ondan bile uzun boyluydu ama yine de korkudan gerilmişlerdi. Biri okunu yerleştirdi ve tam karşısına doğrulttu.

Darya kılını bile kıpırdatmadı. Gözlerini kırpmıyordu ve göğsü inip kalkmıyordu. Gözlerinin derinliklerinde siyah bir ateş yanıyordu.

Bataar'ın muhafızlarından biri tökezleyerek geri çekildi.

Bataar çenesini sıkarak, "Ruhlarınız üzerine, soğukkanlılığınızı koruyun," diye tersledi. Darya'ya bir adım daha yaklaştı. "Ne zamandır böylesin?"

"Seni korkutuyor muyum?" Darya'nın konuştuğu sesi tanıımıyordu bile. Sert bir sest, sıcak kömürlere çarpan bir yağmur tabakası ya da rüzgârın çığlık atması gibi. Bataar geri çekildi ve Darya'nın gözleri onun endişesini algıladı.

Keskin bir nefes aldı ve daha dik durdu. "Ne zamandır böyle olduğunu biliyorsun? Kalafar'ı aldığımızdan beri mi?"

Geri adım atmadı ama sessizliği lanetleyiciydi. Fahaad, Safiya'nın hizmetçisi Laila ve diğer hizmetçiler, Bataar'ın dünkü kavgadan sonra sarstığı herkes Darya'nın işgalden beri garip davrandığını söylüyordu. Laila sonunda gözyaşlarına boğulmuş, Darya onu kurtardığında avluda gördüklerini hıçkırıklar arasında anlatmıştı. *"Çok korkmuştum. Kendinde değildi ama bizim için öyle olmak zorundaydı. Bir canavara dönüştü ama o bizim canavarımızdı."*

"Sen bir canavar değilsin." Bataar bir adım daha yaklaştı ve Nohra'nın gevşek ellerinden kolye.

"Bataar." Nohra uyarırcasına ikisinin arasına baktı ve ıslak gözlerini ovuşturdu. "Yapma."

Sesini yumuşattı. "Buradan çıkıp gitmeni istiyorum ama bunu giymen gerek. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Darya başını sallayarak başka tarafa baktı, önce yavaşça, sonra daha hızlı. Avucunu kaşdı, daha derine, daha derine, pençeledi.

Derisinden buhar çıkana kadar umutsuzca çırpındı.

Nohra kollarını Darya'ya doladı. "Her Şey yoluna girecek. Seni güvende tutacağıma söz veriyorum."

Darya'nın elleri hareketsiz kaldı. Nohra'nın omzunun üzerinden Bataar'a baktı. "Bu işe yarayacak mı? Hikayelerdeki gibi mi? Fahaad'ın-"

"İncelediği eski metinlerden kelimeleri temin etti. İblis Kralı'nın zincirindeki dil bu." Bataar ona genellikle korkmuş çocuklar için ayırdığı güven verici gülümsemesini verdi. Zinciri tutan Nohra olsaydı daha iyi olurdu. Nabzı kulaklarında bir davul gibi atıyordu. Dini bir masaldan çıkarılmış ve aceleyle boktan bir metalin üzerine kazınmış sözler onu zapt edemeyecekti. Blöf yaptığını hissetmemesini ya da daha kötüsü, ihanet eden kalp atışlarını duymamasını umuyordu.

"O rk Şey beni zapt mı edecek?" diye homurdandı, sesi ölümcül derecede kısıktı. "Ben böyle olduğumda, hepiniz bana böcek gibi görünüyorsunuz. Korkunç bir Şeye dnŐyorum."

Bataar dudaklarını yaladı. Onun korkunç bir Şeye dönüŐmesini istiyor olabilirdi. Onun gücüne ihtiyaçları olabilirdi ve eğer onu sihirli zincirlerle zorlayabileceklerini düŐünüyorsa, çok daha iyiydi.

"Yeterince karınca ezdim zaten," diye tısladı Darya ya da bedenini işgal eden Şey aniden. "Benden meleyen kuzuları kesmemi, kanadı kırık kuşları boğmamı istiyorsun."

"Darya, lütfen." aresizlik Nohra'nın sesinin kırılmasına neden oldu. Demir zinciri kaptı ve Darya'nın boynuna attı.

Darya'nın gözlerinde siyah ŐimŐekler aktı. "SavaŐlarınız olabilir ama onları sona erdirmek için beni kullanamazsınız."

"Bekle. Hayır, hayır. Darya! Yapamazsın!" Bataar, Darya'nın bedeni dönüşürken Nohra'nın arkadaşını tutmaya çalıŐmasını belli belirsiz, uzaktan izledi. Nohra onun kollarına, ellerine, omuzlarına uzandı ve sadece dumanlı beyaz bulut dallarını ve ardından havayı kavradı.

"Darya, bunu yapma. Etrafın sarıldı." Bataar dönerek muhafızlarına, "Ateş etmeyin!" diye bağırdı. Adamların elleri yaylarının gergin telleri üzerinde titriyordu. "Kapıları kapatın!" Bir ruha dönüşmüştü, bir sis tabakası, görünmez, bedensiz.

Nohra'nın gözleri acıyla doldu. "Darya, lütfen beni bırakma." Ama artık çok geçti. Geri ekildiğinde, Nohra'nın gözlerinden

Parmakları ve Darya gitmişti.

Zincirler şangırdayarak yere düştü. Dışarıdaki tartışma kızışmış ve kalabalık koridorda bağırışmalar yükselmişti ama Darya ortadan kaybolduğunda ardında hiçbir ceset bırakmamıştı.

* * *

Bataar buharlı bir banyoya girdi. Tuzlu su yaralarını yaladıkça, kabarcıklar ve eski yara izleri dağıldı. Kolundaki yeni çizige kaşlarını çatarak baktı. Vermikrot bulaşmış cesetlerin iz bıraktığı tek kişi Oktai değildi. Yutkunarak nefes aldı ve termal havuzun yüzeyinin altına indi. Çatlamış tırnaklarının tünığinin kolunu çizdiği yerde derisi alev alev yanıyordu. Taş banyosunun yüzeyinin altında su, yanan korlar gibi sarı ve turuncu parlıyordu.

Karmakarışık, sırlıslıkam yarı-insanların ruhları yoktu. Gulyabaniler, Dumakran kutsal kitabında küçük cinlere verilen isimdi ama Bataar Naji ve maiyetini yeraltı mezarlarında tanımıştı. Onlar doğuştan iblis değillerdi. Vermilrot olmalıydılar ama Taşir'in dışında gördüğü vakalara ya da gençliğindeki salgınlara hiç benzemiyorlardı. Naci ve adamları o mahzenlerde uyuyan bir hastalık türünü uyandırmış olmalıydı ve şimdi Bataar bunun ne kadar uzağa yayılacağından emin değildi.

Derisini çiğ çiğ ovaladı. Darya'nın gitmiş olması bir lütuf olabilirdi. O da bir başka tehlikeli belirsizlikti. Nohra onu zincirleyebilse bile, Nohra'nın tasmaını kim tutuyordu?

Bataar saçındaki küçük örgüye dokundu. Kalafar'dan ayrılmadan önce Ganni saçlarını örmüştü ve parmaklarını saçlarını açıp taramaya zorlayamıyordu.

"Bataar?"

Kendini havuzdan dışarı çekti. Buhar teninde dönüyor, ılık su gövdesinden ve bacaklarından aşağı akarak ayaklarının etrafında birikiyordu. Dağın içindeki taş duvarlardan yayılan soğuk, vücudunun her yerindeki tüyleri diken diken etmişti. Qaira önünde durmuş, yorgunluktan yere yığılmıştı.

Bataar ona doğru yığılmak istedi ama onun için güçlü olmak zorundaydı. Bocaladı ama kıpırdamadı, su damlayarak orada durdu, bu cehennem gibi mağarada güneş gibi parlayan Qaira'nın yarattığı kâbus gibi görüntü karşısında sersemlemiş hissetti.

"Kolun," diye mırıldandı Qaira, uzanarak.

Onun sözleri büyüü bozdu. Geri çekildi, çabucak kurulandı ve giyindi. "Dokunma ona. Boroo'ya çoktan söyledim."

Ağzını açıp kapattı, hiçbir kelime dökülmesine izin vermedi. Eli aralarındaki havada titriyordu.

Korkunun iğne uçları Bataar'ın ellerinin titremesine neden oldu. "Bu yeni tür... ısırılmadın, değil mi? Ya da çizilmedin? Eğer sana bir şey dokunduyorsa, hastaneye gitmen gerekir."

"Daha önce çürümeye daha yakındım. Bana hiçbir şey dokunmadı."

Uzun bir nefes verdi. "Güzel. O zaman revirden uzak dur. Bunu sana ilk kez emrediyorum." Vermilrot'un bu versiyonunun nasıl yayıldığını henüz bilmiyorlardı.

Karısını boş odada öylece bıraktı, ağır bakışları konuşmadıkları her şeyi anlatıyordu. Daha sonra, kendisine bulaşmadığından emin olduğunda konuşacaklardı.

Eski kutsal alana giden dar koridorlar kırmızı su birikintileriyle kaygandı. Bataar kaygan zeminleri dolduran cesetlerin üzerinden geçti. Yakılan ateşlerin dumanı tünelleri kaplamıştı. Koku ölüm gibi keskin ama aynı zamanda tiksindirici, hastalıklı bir parfümdü. Ölülerin çoğu heykellerin bulunduğu odada sıralanmıştı. Kalıntılar hâlâ etrafa saçılmıştı: Parmak parçaları, kulaklar ve kafa derisine yapışmış saç parçaları taş zemindeki diğer enkazın üzerine saçılmıştı. Naci'nin sadece kırk kadar adamı vardı ama korkunç çürüme onları öldürmeyi zorlaştırmıştı.

"Yeraltı mezarlarını aradık." Calidah raporunu titreyerek verdi. "Kapakları eksik olan tabutların üzerindeki tarihler batıya doğru olan uçuşla tutarlı. Parçalanan ceset, cesetleri yakmaya başvurmadan önce enfekte olmuş olmalı. Naji'nin adamları uyuyan hastalığa maruz kalmış olmalı."

O lahitleri açmaktan daha fazlasını yapmışlardı. Çaresiz kalmışlardı, haftalarca yeraltı mezarlarında yiyecekleri ve gryphonlarla savaşacak silahları olmadan saklanmışlardı ve ulaştıklarında kaçmanın bir yolu yoktu.

Yüzeye. Barikatlı mezar onların sığınağı ve mezarı haline gelmişti. Bataar, kaybolan şiş parçalarını görmüştü. Conservium, insanı açlık sancılarıyla midesini sıkmaya hazırlamazdı, kızıl bozkırın kışları gibi değil. Açlığa daha fazla dayanamadıklarında, birbirlerini yamyamlaştırmak yerine iyi korunmuş, mumyalanmış bir ölüyü yemeye başvurmuşlardı. Çürümenin kalıntılarını fark etmemişlerdi... ama hastalıklı et tüketmek vermilrotu mutasyona uğratarak *bu* hale getirebilir miydi?

"Enfekte olanlardan herhangi biriyle doğrudan temas ettiniz mi?" Bataar araştırdı. "Çizildiniz mi, ısırıldınız mı, yaralarınızda onların kanı var mı?"

Başını salladı, gözleri parlıyordu. Yanaklarındaki kir lekelerinde gözyaşı izleri vardı. Suçluluk duygusu kaşlarını çatmasına neden oldu.

"O zaman cesetlere dokunmayın ve bu odadan çıkın. Bu türün nasıl yayıldığını belirleyene kadar izolasyon emrimi yayın."

Yeraltı mezarlarının barikatlarla çevrili girişinin yakınında, Tarken bir Utasoo çocuğunun cesedini omzunun üzerinden atarken homurdandı.

"Zaten tırmalanmıştım," diye homurdandı Tarken. Gözleri kızarmış, yüzü enfekte kanla kaplanmıştı.

Dikkatsiz aptal, bir çocuğu kaybettikleri için pervasızca hayatını tehlikeye atıyordu. Bataar sözünü sakınmadan başka bir cesedi kaldırdı.

"Emrinizi duydum," dedi Tarken. "Prensesin iblisi kaçmış ve siz de onu aramak için devriyeler mi gönderiyorsunuz?" Kutsal alanın ötesinde, dağ kalesine açılan koridor zırhlar içinde yığılmış şekillerle doluydu. Yüzlerini siper eden ve kalın eldivenler giyen askerler koridorlarda bedenleri çekiştiriyordu. "Bu Daheer denen kız prensesin evcil hayvanı mı?"

Bataar, Anhabar'a giderken taktığı atkıyla ağzını ve burnunu kapattı, bunun ne işe yarayacağından emin değildi. "Arkadaşı," diye düzeltti. Tarken'in sesini alçaltmasını diledi.

"Hizmetkâr."

"Elbette." Dışarıda gece çöküyor, gökyüzünde mor çizgiler belirliyordu. "Prensesi dinlemeyecekse, zaten bize pek faydası olmaz."

O kozmik bir güçtü, insan gibi davranan bir kaos, anlayışlarının ötesinde bir yaratık. Darya Daheer neydi? Conservium'un kütüphanelerindeki iblislerle ilgili hiçbir masal

onun türüne gerçek bir ışık. Hiçbir bilge cinleri gerçekten anlayamazdı. Bu her yerde böyleydi. Çoyanren'deki Düşünce Okulu'ndaki kahinler granit tanrıları tarif etmekte zorlanıyordu. Bataar Üstünlük'ün yüzünü tanıyordu ama ne kendisinden ne de bir başkasından ne istediklerini tahmin edemiyordu.

Burada, bu cehennem gibi dağda, gökyüzündeki yüzün dikkati dağılmıştı. Bakışları Bataar'ın sırtını o kadar yakmıyordu ama ağzı hâlâ açıktı.

Taşıdığı cesedin üzerindeki tutuşunu ayarladı, böylece nöbetçi ipini yakalayabilecekti. Hastalıklı cesetlere giden kızıl izler avluya inen merdivenlerden aşağı sızıyordu. Yerdeki cesetlerin pis kokusu Bataar'ın yüzüne, yıkık dökük merdivenlerden inmeden çok önce çarpmıştı. Çürümenin kokusu katmanlıydı. Meyvemsi notalar çürüyen etle karışmıştı. Leş sinekleri ölümlerin üzerinde vızıldıyor, siyah sopa bacakları iç organlardan oluşan yapışkan gölcüklerde geziniyordu.

En azından dönüşmeden önce bu cesetleri yakabilirlerdi.

"Adımlarına dikkat et," diye uyardı Tarken.

"Biliyorum." Kulağının yanındaki bıçak gibi ağrı başının ağrımaya başladığını gösteriyordu. Gözleri sızlıyordu.

Aşağıdaki avluda ölü askerler parçalanmış yığınlar halinde yatıyordu. Cansız develerin bronz bedenleri kumların üzerine yayılmış, yırtılmış ve içleri boşaltılmıştı. Gryphon saldırısının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama çatlamış, güneşte kavrulmuş beyaz kemikler kemirilmiş ve çiziklerle dolmuştu. Yakında Naji ve adamlarını kaderlerine götüren sürü hayvanları gibi leş olacaktı. Uzakta cenaze ateşleri yanıyor olsa da avludaki hava kötü kokulu küllerle kaplıydı. Bataar kaskatı kesilmiş cesedi kum kızaklarından birinin üzerine attı.

Bataar, "Kalıntıları potansiyel olarak enfekte olanlarla diğerleri arasında paylaştıracamız," dedi. "Belirtiler başlarsa onları zapt edeceğiz. Mezarlarda gördüğümüz gibi ilerlerse, enfekte olanları sakınleştirip öldüreceğiz."

Tarken'in bakışları ifadesizdi. "Bu çok işe yarayacak. Küçük prensiniz çoktan batıya kaçtı. Çölde ölmesini umabiliriz; aksi takdirde bu Sinnobad'a, Kalafar'a ya da Zeffa'ya yayılır."

Bataar yumruklarını eldivenlerinin içinde sıkıca kavradı. Nassar'ın gözlerinin yuvalarından fırladığını, Bataar onun kasılmakta olan bedeninden neredeyse ruhunu söküp alırken, sadece birkaç kelime yüzünden boğulurcasına soluduğunu hatırladı. Bu daha önce olmamıştı. Tekrar olur muydu?

Eğer Bataar'ın zihni ta Choyanren'de çatlamaya başladıysa, şimdi bu çatlaklar iyice genişlemişti. Anlamadığı ve kontrol edemediği bir güç dışarı taşıyordu. Eğer Bataar kendi bedenini kontrol edemiyorsa ve harabelerdeki hortlaklara karşı savaşı zorlukla kazanmışlarsa, Rayenna'yı ele geçirme umutları çok azdı.

"Saraya ve başkentteki şehir muhafızlarına bir kuş göndereceğim," diye sertçe konuştu Bataar, bir plan oluşturmaya çalışarak, kontrol hissine kavuşmaya çabalayarak. "Karantina süresi geçene kadar prensin maiyetini nöbetçi kulübelerinden birinde tutmalarını söyle."

"Ervan Lofri'nin şehir muhafızları mı? Sanırım prensinizin sonunda kafayı yemiş olmasından biraz daha endişelenmeniz gerekiyor."

Bataar'ın gözlerinin ardındaki acı parladı. "Birinin bana aptalmışım gibi davranmasını isteseydim, Shaza'yı bulurdum."

Tarken ellerini kaldırdı. "Ben sadece işaret ediyorum-"

"Benim hatalarım. Benim eksikliklerim." Yüzü yanıyordu. "Eğer daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, biz çocukken bozkır lordlarına meydan okumalıydın."

Tarken alaycı bir şekilde homurdandı ve kanlı elini Bataar'ın omzuna koydu. "*Kardeşim*" -gülümsemesi Bataar'da ona vurma isteği uyandırdı- "senin aksine, kocaman bir sikim olduğunu kanıtlamak için savaş başlatmak zorunda değilim."

Bataar ona vurdu. Tam kafasının yan tarafından. Tarken sersemlemiş bir şekilde sallandı, sonra atılarak Bataar'ın bacaklarını yakaladı ve onu yere çarptı. Bataar'ın atkısı düştü ve zayıf bir rüzgâr onu birkaç metre uzağa, kumun içine taşıdı.

Geride kalmış olan birkaç muhafız yaklaştı. Bataar onlara el salladı.

"Benden daha iyiymişsin gibi davranma," diye çıkıştı dişlerini gıcırdatarak. "Sanki sadist bir savaş kışkırtıcısı piç kurusuna dönüşmemişsin gibi."

İkisi de bütün gece uyumamıştı. Avluda yuvarlanırken keder ve yorgunluk hareketlerini zayıflatmıştı. Tarken'in yüzündeki bir kesiğe kırmızı kum yapışmıştı.

"Hepsi senin içindi!" Tarken bağırdı. "Senin için kendimi bir canavara dönüştürdüm. *Senin için* insanları köpeklerle yem ettim!"

"Zavallı Tarken, altına işiyor ve hiçbir zafer kazanamıyor," diye tükürdü Bataar.

Arkadaşının ona tekrar tekrar vurmasına izin verdi. Acıya karşı hissizleştikçe acı da azaldı. Dişleri ağzının içini kesti. Demir tadı aldı, belki kendi kanı, belki de Tarken'in kanı. Onlar kana bulanmış kardeşlerdi. Tarken'in damarlarında dolaşan şey onun da kanıydı.

"Hangimiz annesine söylemeli, Tarken? Bu onuru istiyor musun? Küçük çocukların ölmesine alışkın olmalıyız." Bataar Tarken'in göğsüne kırmızı bir damla tükürdü. "Kimin hatası olduğu konusunda tartışmak ister misin?"

Bataar'ın Tarken ve Qaira'nın evlilik sözleşmesini bozduğu on yedi yaşından beri hiç böyle kavga etmemişlerdi. Tarken, Bataar'ın saçlarından bir avuç koparmıştı. Bataar, Tarken'in karnına öyle sert bir diz attığını hatırlıyordu ki, Tarken kasılmış ve öğürmeye başlamıştı. O kavga gurur incinmesi yüzünden çıkmıştı. Ayarlanmış bir maçtı. Bataar bunu feshederse ikisinin de mutlu olacağını düşünmüştü. İkisi de gerçekten istedikleri kızlarla evlenebilirlerdi. Tarken, Bataar'ın haddini aşmasına çok sinirlenmişti.

Bataar gözlerini kırıştırdı ve Tarken'in yüz hatları keskinleşti. Gözlerinin kenarlarında birkaç ince çizgi belirdi ve saçlarının arasında gümüşü beyaz teller dolaştı. Artık çocuk değillerdi. Bir evlilik maçı için tartışıyorlardı. Bu başka bir ölü çocukla ilgiliydi.

"*Gördünüz mü?*" Tarken, sesi yarı hırıltılı, yarı fısıltılıydı. Bataar'ın beline sarılarak onu yere yapıştırdı.

Bataar bir an için nerede ya da ne zaman olduğunu hatırlayamadı. "Neyi gördün?"

"Aptal numarası yapma. Biliyorum. Biri ölür ve herkes cesede bakar, ama sen hep gökyüzüne aval aval bakarsın. Kimsenin fark etmediğini sanıyorsun ama ben fark ediyorum. Ruhları gördüğünü biliyorum. Oktai'ninkini gördün mü?"

Bataar, Tarken köprücük kemiğine yumruk attığı için mi yoksa aniden kapıldığı panik yüzünden mi nefesinin kesildiğini anlayamadı.

Kaburgaları. Tarken biliyordu. Görmüştü ve Bataar onu izlediğini fark etmemişti bile.

Tarken bastırđı, bastırđı ve bastırđı. "O aptal prene ne yaptın, ha? Onu ben de gördüm, aptal."

Bataar Tarken'i itti ve fırlattı. Shaza'nın muhafızları araya girip onu Bataar'dan uzaklaştırdıklarında Tarken'in yanaklarından öfkeli gözyaşları süzölüyordu.

"Ayağa kalk," dedi Shaza elini uzatarak. Bataar onun eldivenli parmaklarına baktı. "Birinin kışını tekmelemesini ve sana başarısız olduğunu söylemesini istiyorsan, beni alması için birini göndermeliydin. Ben bu işte Tarken'den daha iyiyim. Senin pisliğini temizlemekte de daha iyiyim." Enfeksiyonun pervasızca yayılması ve aptalların hayatlarıyla oynaması hakkında mırıldanmaya devam etti.

Elini tutmadı, sadece bulutsuz gökyüzüne bakmaya devam etti, bakışlarıyla buluşmak için kendini cesaretlendirdi. Çenesi ağrıyordu. Geçici olarak dürttü. Parmaklarının altında zonkluyordu. Bataar, belli belirsiz, yumruklanmak istediğini, diğer tüm acılardan uzaklaşmak istediğini fark etti.

"Burnunu bile kırmadı," diye gözlemledi Shaza. "Bu senin için iyi bir arkadaş."

Shaza'nın kolunda çizikler vardı, gulyabaninin kırık tırnaklarından birinin açtığı oyuklar. Bataar sonunda onun elini tuttu ve kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Ağzı kanla dolmuştu. Dilini kesici ve azı dişlerinin üzerinde gezdirdi.

İç çekti. "Sadece bir dudak yarığı. Hâlâ tüm dişleriniz düzgün, Kardinal Hazretleri."

Geri çekildi. "Sen söyleyince hep hakaret gibi geliyor." "Güzel." Gülümsemesi sahteydi ve gözlerine ulaşmıyordu. "Eğer sen Bu kadar ağır bir tacı giymek istiyorsan, o koca kafan ağırlığın altında ezilse iyi olur."

Tarken iki muhafızın arasında gevşekçe asılı kaldı. Adamlar bileklerini çekiştirerek zıt yönle doğru ittiler ve onu bir adak gibi öne doğru ittiler.

"Bırakın onu," diye emretti Bataar. Tarken öne düştü, yanaklarını siliyor ve Bataar'ın gözleriyle buluşmayı reddediyordu.

Shaza kararsız görünüyordu, kararlı bir şekilde Bataar'la yüzleşirken vücudu Tarken'e doğru eğilmişti. Tarken'in yanına gitmek, onu teselli etmek istiyordu.

O da Oktai'yi sevmişti. Hepsi onda Chugai'nin yansımalarını görmüştü.

Ekşi kokulu havada dile getirilmemiş bir suçlama asılı duruyordu. Bataar'ın Nassar'ın ruhunu bedeninden boğarak çıkarma yeteneği varsa, büyücünün kan aktarımı işe yarayana kadar Oktay'ın ruhunu kendi bedeninde tutmuş olabilir miydi?

Shaza gözlerini kısarak Bataar'a baktı. "Bana yumruk atmaya mı çalışacaksın? Hayatının geri kalanında yumuşak yiyeceklerle beslenmeni sağlarım. Kız kardeşim iki çocukla mutlu olsa iyi olur, çünkü üçüncüyü yapmayacaksın."

"Sana yumruk atmayacağım." Bataar kanın son damlasını da tükürdü ama tadı ağzında metalik bir şekilde kaldı. Maruz kaldıkları kadar çok vermilrot yüzünden artık hepsinin kaderi ateş yakmak olabilirdi. "Tünelleri temizlemeyi bitirmeliyiz."

* * *

Anhabar'ın karantina altında kaldığı iki hafta boyunca dağdaki her şeyin üzerine kızıl bir toz bulutu çöktü. Dışarıdaki cenaze ateşlerindeki kömürleşmiş yığınları kapladı ve topografik harita tablosunu kıpkırmızı kar gibi örttü. Dumakran askerleri Bataar'a Kalafar'a geri dönmesi, Kraliçe Clemiria'yla karşılaşmadan önce geri çekilmesi için yalvarıyorlardı. Hastalık askerleri kırıp geçirmiş, zaten kırılğan olan moralleri yerle bir etmişti.

Bu tür, vermilrotun ilk belirtilerini atlıyor ve hızla öldürüyordu. Sonra kurbanları yeraltı mezarlarındaki hortlaklar gibi oluyordu. Bu farklı, daha güçlü bir hastalıktı, şeytani bir hastalık, bir cin hastalığı. Bir hastalığın kalbi durdurduktan sonra vücudu nasıl dönüştürebileceği konusunda uzmanlara ve bilginlere daha derinlemesine danışılması gerekiyordu.

Bataar, vermilrotla doğrudan temas eden ve hiçbir belirti göstermeyen dört kişi tanıyordu: kendisi, Shaza, Tarken ve Nohra, hepsi de gryphon işaretliydi. Verdikleri kayıplar ordusunu zayıflatmıştı ve Lofri'nin birliklerinin yokluğu onları daha da güçsüzleştirmişti.

Bataar Kalafar'dan gelen mektubun mührünü kırdı, turuncu balmumuna Lofri'nin haşhaş mührü basılmıştı. Savaş odasında toplanan danışmanlar, kesilecek kadar yoğun bir gerilimle mektubu izliyordu. Ağzındaki pürüzlü bir noktayı dişleriyle yoklarken gözleri kısa yazışmanın üzerinde gezindi.

"Prens Nassar, Lofri'nin kızını kendine eş olarak aldı," diye özetledi donuk bir monotonlukla. "Thora'nın Kutsal Alanı'nda, İnanç Bakanı tarafından düzenlenen bir törenle evlendiler."

Qaira dudaklarını büzdü, beklentiyle bakıyordu. Masanın başında, taş haritanın duvardan aşağı dökülüp çıkıntı yaptığı yerde durdu. Bir bakışıyla çocukların iyi olacağını anlatmaya çalıştı. Bataar arkasında küçük bir ordu bırakmıştı. Şehir muhafızlarına güvenemese de saray iyi korunuyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" Nohra ağzından kaçırdı. Qaira'nın yanında oturuyordu. "Bir düğün mü? Sanırım bu, maiyetini kapılarda karantinaya alamadıkları anlamına geliyor. Enfeksiyon yayıldı mı? Lofri garip bir şeyden bahsetti mi... Darya başkentte mi?"

Qaira Nohra'nın kolunu sıktı. Ulaştıkları yeni aşinalık seviyeleri Bataar'ın içinde kızgınlık yarattı. Yüzünü kaşıdı.

Tarken başını eğerek yukarı baktı. Birbirlerine verdikleri yaralar sararıp solmuştu ama hâlâ göz göze gelemiyorlardı.

Şaza mektuba uzandı ama Dumakran yazısını okuyamıyordu. Oktai'nin ölümünden beri Tarken'le birbirlerine katrana yapışmış tüyler gibi yapışmışlardı.

Herkes Bataar'ın sözünü bekliyordu. Gerisini o getirmeliydi. Bu bir savaş bildirgesiydi, dostane bir mektup değil.

"Çürümeden bahsetmiyor ama bu hala yayılamayacağı anlamına gelmez. Craullstreet ve Gold Road'un kapatılması için haber gönderdim." Şehrin daha kötü bölgeleri ve bölümleri. Herhangi bir enfeksiyonun kontrol altına alınması ve hızla bastırılması gerekecekti. "Lofri ayrıca Dul Kraliçe, Merv Attar ve Prenses Aalya'yı da yanına alarak Zeffa'ya döndüğünü yazdı. Nassar Aglea'ya uçtu."

"Kuzeyde ne işi olabilir ki?" Nohra tersledi.

"İkinci bir eş almayı planlıyor. Meric Ward'ın kızı."

"Ne?" Nohra elini masaya vurdu ve bir tortu bulutunu yerinden oynattı. Taştan bir dağın sivri tepesine çarparak irkildi.

Safiya sırtarak, "Daha kötü bir kardeş olsaydım, onun karılarını çalardım," diye fısıldadı. Birkaç danışman kıs kıs güldü.

Bataar gülmedi. "Kendini zultam ilan etti ve baharda Kalafar'a yürümeyi planlıyor."

Odadan çığlıklar ve küfürler yükseldi.

Bataar kayıp vermezdi. Henüz kaybetmemişti. Nassar'ın gecenin bir yarısı Thora'nın Mabedi'ne gizlice girip o domuza gizlice evlilik ayinleri okutması, onun ya da Lofri'nin şehirde konuşlanmış eğitimli askerlere doğrudan bir saldırı düzenleyebileceği anlamına gelmiyordu. Lofri şehir nöbetçilerini kontrol ediyordu ama sadık, savaşta sertleşmiş askerlere komuta etme tecrübesi yoktu. Bu ittifakla bile, bazı kuzeyli vasalların, doğuda kazandıkları sürece Bataar'ın ordusunun tüm gücüne karşı hiçbir şansı olmayacaktı.

Nohra, Qaira'nın elini silkti. "O hain köpek kral olmayı asla hak etmeyecek!"

Safiya'nın bakışları masanın üzerinde, duvarda gezindi. "Başkent için geri dönmelisin." Gözlerini kısarak boğaz oymasına baktı ve elini sertçe salladı. "Aglea'ya yürüyün ve kara köprüsündeki birliklerini bozguna uğratin."

Şimdi, Kardeş Şehri sadece Lofri'nin birlikleri olmadan ve salgından sonra zayıflamış sayılarla ele geçirmekle kalmayacaklardı. Eğer bu savaş iki mevsim sürerse, kuşatma altındaki bir şehre geri dönebilirler.

Ama Rayenna'yı şimdi sahipsiz bırakırsa, Clemiria Lofri'nin kuvvetleriyle birlikte çalışarak onu iki taraftan sıkıştırabilirdi. Ve Aglea'da hak iddia edebilmek için, kırılmamış bir Dumakra'nın tam gücüne ve desteğine ihtiyacı vardı.

Bataar yine de başını salladı. "Önce Rayenna. Sonra kardeşin için geleceğim, eğer onunla savaşmaya hazırsan."

Horoza çalmaya götürmek için dört kez zar atın. Bir 2 ve   1 gibi  anssız bir sonuç, kediye tanınan tek zarla yenilebilir.

-Strateji ve  ans Oyunları

Kervan ağıır ağıır ilerliyordu, develer ve atlar kızıl kum okyanusunda hantal hantal ilerliyordu. Su tulumlarının sıcak ve hızla tükenen içeriğı dışında be  gündür su imemişlerdi. Nohra'nın boğazının ii kuru toprak gibi kokuyordu. Karde i Nassar  ld ğ nde Lofri'nin adamlarını kaybetmişlerdi ve çürüme daha da fazlasını almıştı. Ordunun geri kalanı Clemiria'ya meydan okumak için doğuya, Rayenna'ya doğru yola çıkmıştı. Bu Nohra'nın kazanmak istemediğı bir sava tı ve  imdi Bataar'ın Kardeş  ehir'de galip gelmesi imkânsız görünüyordu.

En önemlisi de, Darya ortadan kaybolalı, Nohra o lanet zinciri boynuna takmaya alı alı haftalar olmuştu. Takımyıldızı hançeri ku  tüyü eliktendi ama Nohra'nın kalçasında  l  bir ağıırlık gibi asılı duruyordu.

"Bence yapmamalısın -en azından onu eyerlememe izin ver- beni dinle-" diye itiraz etti Fahaad, Nohra'nın Mercy'nin çıplak sırtına tırmanmasına yardım ederek, onu bir binek ta ı yerine birbirine kenetlenmiş parmaklarıyla yukarı kaldırdı.

Nohra gerildi, omuzlarında ağıııracak kadar gerginlik vardı. "Uzakla malısın, Fahaad."

Tökezleyerek geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Siyah iğdiş kişnedi ve ısırarak kan akıttı. "Paga'nın kutsal kıcı. Seni kızartacağım, seni aşırı büyümüş güvercin," diye homurdandı elini kavrayarak. "Yemin ederim çöle geldiğimizden beri daha da vahşileştiler. Hey, beni dinler misin?"

"İyi olacağım." Nohra dizginleri parmak uçları bembeyaz olacak kadar sert bir şekilde parmak boğumlarının etrafında düğümledi.

Fahaad dudaklarını büzdü, kaşlarını çekti. "Ölebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bunu ilk söyleyen sensin." Herkes onun gibi gryphon ateşinden kurtulamamıştı; saldırıya uğrayanların çok daha azı çürümemişti.

"Kafatasınızın inanılmaz derecede kalın olduğunu biliyorum, ancak diğer tüm kemikleriniz gibi kırılabilir. Sadece dikkatli ol. Dar burada olsaydı, o da sana aynı şeyi söylerdi."

"Ama burada değil ve onu kaybettiğimizi umursayan tek kişi benim." Nohra bıçağı çevirmek, onun da kendisi gibi canını yakmak istiyordu.

Aklını kaçırmak üzereydi. Uzak ufukta şekiller titriyordu: kuş başlı atlar. Duman gibi kayboldular ama izlendikleri hissi hâlâ devam ediyordu. Mercy kulaklarını dikti, tedirginlik içinde inliyordu.

Fahaad'ın bakışları karardı. "İşgal sırasında sarayda olan bendim. O askerleri katlettikten sonra onun hayatı için yalvardım." Sesi titriyordu ama Nohra yüzünü buruşturunca durmadı. "Onun katatonik, kanlar içinde, *omzunda ağlayabilesin* diye kendini toparlayışını izledim. Değiştiğini fark ettim ve ona yardım etmeye çalıştım. Ettin mi?"

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı.

"Ne yapabilirdin ki?" Gözleri suçlamayla dolup taşıyordu. "Ayrıca, bu Darya'nın sırrıydı. Eğer bilmiyorsan, bilmeni istemediği içindir. Ve sen de bu kadar açık bir şeye gözlerini kapadığın için."

"Siktir git."

"Siktir git!" Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Devriyelerden biri onu bulacaktır." Kollarını kavuşturarak kanayan yarasına baskı uyguladı.

Elini. "Muhtemelen şu anda dağdadır. Bizimle birlikte Kalafar'a dönecek ve sonra güvenli bir yere kaçmasına yardım edeceğiz."

Nohra sarsılarak uzaklaştı. "Onu geri getirdiğimizde, asla yanımdan ayrılmayacak."

Mercy'nin kanatları uçtu, mürekkep rengi tüyleri uğuştu. Ne zaman biri Darya'nın adını ansa, lanet olası pegasusun kulakları diken diken oluyordu. Dar, saray mutfaklarında tuzağa düşürdüğu bir fareyi ya da çukurlu bir hurmayı ona teslim etmekten asla geri durmamıştı.

Fahaad bakışlarını Nohra'nınkilere kilitledi. Kafiledaki diğer askerler, çöl havası taşısa da kulak misafiri olamayacak kadar uzaktaydı. "Darya gibi yaratıklar zincirler ve sözlerle kontrol edilebiliyorsa, sen Bataar'ın generallerinden biri olduğuın sürece, onun seninle birlikte olması güvenli değil."

"Artık konuşmayacağım."

"Bunun mümkün olduğuunu bile söylemiyorum-"

Nohra geri çekildi ve Mercy'nin yanlarına doğru itti. Pegasus'un kanat çırpışları kızıl kumdan kasırğa bulutları yarattı. Fahaad yüzünü siper ederek, kız gökyüzüne yükselirken geri çekildi. Nohra'nın peçesi görüşünü kısmen engelliyordu ama gözlerinin yanmasını ve göğsünün sarsılmasını engelliyordu. Hafif bir esinti kefenini dalgalandırıyor, bol gelen binici kıyafetlerini ve dağınık saçlarını karıştırıyordu.

Mercy'nin nabzı Nohra'nın bacaklarında yankılanan bir davul gibi atarken, Nohra yakınına sokularak pegasusu bir dalışa çekti. Sonra Mercy'yi düzeltti, zarif sırtına tutunabilmek için kalçalarını zorladı.

Mercy havada sallanana, kanat kasları zorlanana ve ter mavimsi siyah kürkünü köpürtene kadar zayıf rüzgârda yol aldılar. Altlarındaki dolambaçlı kervan kahverengi karıncaların izine dönüşene kadar sürüklendiler. Ta ki sonsuz bir gökyüzü denizinde yalnız kalana kadar.

Nohra, Bataar'a şimdi meydan okumak ve daha sonra Nassar'ı yenmek istiyorsa Darya'ya ihtiyaçı vardı. Darya'nın neler yapabileceğini görmüştü. Bütün bir taburu yok edebilirdi. Eski efsanelerde cinler hayvanlara bile dönüşebilir ve havayı manipüle edebilirdi. Nohra sırf arkadaşı korkuyor diye gücünü boşa harcayamazdı.

Kendisi de bir canavar olan Bataar, savaş odasında Darya'ya gözlerinde açlıkla bakmıştı. Onu Nohra gibi bir silah olarak görüyordu. Birbirlerine bu kadar benzediklerini bilmek midelerini bulandırdı.

Dizleri titredi ve terler teninde birikti. Mercy yelesini sallayarak kişnedi. Yukarıda, Prudence'ın geniş siyah kanatları beyaz güneşin yakıcı ışığına karşı silüet oluşturarak parladı. Pegasus aşağı süzüldü ve Mercy'nin yanında durdu.

"Atını öldürmeye mi çalışıyorsun?" Safiya bağırdı. "Su kıtken uçmamamız gerekiyor. Bataar beni seni almam için gönderdi." Saf'ın gözleri aşağıya işaret ederken parlıyordu, saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Aşağı bak."

Nohra eğildi. Altlarında küçük mavi ve zümrüt kümeleri parlıyordu. Palmiye ağaçlarının tepeleri kumun üzerine yayılmıştı ve güneş ışığı berrak suyun yüzeyinde parlıyordu. Mercy'nin geniş kanatları aşağı inerken seğirdi. Yere inerken gergin kasları ve tendonları kasıldı.

Nohra *Kanayan Kenar'ı* sırtından çekti ve aşağıya fırlattı. Beceriksizce attan inerken ayakları da yere indi. Kuma çakılırken bacakları sarsıldı ve eğildi.

Bu gerçek miydi? Önündeki vahanın görüntüsü havada tüy kadar hafif bir şekilde titredi. Mercy'nin ağzı suya sıçradı, açgözlülükle kana kana içti. O suya girdi ve Prudence da onu takip ederek kardeşinin poposunu ısırdı. Serap değil. Sürü develeri göletin kenarına yakın bir yerde koşturuyordu. Uzaktan, havuza doğru koşan Rami'nin kahkahaları yankılanıyordu. Ferhat'ın azarlayan sesi peşinden geliyordu.

Nohra'yı suya çekerken Saf'ın yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Botlarım," diye itiraz etti Nohra güçsüzce, sürüklenmesine izin vererek.

"Kuruyacaklar. Banyo yapmadan beş gün! Cildim kuma dönüşecek sandım." Su Safiya'nın kalçalarını sardı, sonra beline kadar uzandı. Geriye yaslandı, suyun yüzeyinde yüzüyordu, giysileri sıırıslıklamdı. "Rayenni tüccar kervanları, Kalafar'a giden yolda geçiş noktası olarak kullanmak üzere bunun gibi vahalar tutarlar."

Nohra bunu hiç duymamıştı. Gözlerini kıstı. "Su nereden geliyor?"

"Bir yeraltı nehri. Bir akifer, kim bilir."

Su, dağ harabelerindeki dumanı tüten kaplıcaların aksine serindi ve tuz kokmuyordu. Nohra ellerini kavuşturdu ve içti. "Kutsal Tanrıça, bu çok güzel."

Deri çizmelerinden sıyrılmaya çalıştı ama çizmeler pantolonuna yapışmıştı. Vazgeçti, sırlıslıkam kefenini çekiştirerek çıkardı ve kıyıya fırlattı. Şingırdayan küpelerini çıkardı ve dikkatlice yere bıraktı. Etraflarında, savaş kafilesinin geri kalanı dağınık göletlere yaklaştı. Utaşoo ve Dumakran askerleri bağırarak ve suya atlayarak kıyafetlerini çıkardılar.

Safiya doğruldu, ayağa kalktı ve kılıcını çekti. "Hiç sanmıyorum. Bu havuz bizim," dedi ve kılıcını iki Dumakralı çocuğun üzerine doğrulttu. "Ya elbiselerinizi çıkarın ya da gözümün önünden kaybolun."

Canavarlar Kraliçesi'nin ucu birinin göğüs kafesine saplandı ve bronz tenine beyaz bir çentik attı. Çocukların yüzleri soluklaşırken Safiya'nın bukleleri suyla ağırlaştı, damladı, damladı, damladı.

Prudence ve Mercy onun arkasında, kristal suyun içinde korkunç bir şekilde belirdiler. Bir denizatı görmeye en fazla bu kadar yaklaşabildikleri için dua edebilirlerdi.

"Ekselansları," diye ciyakladı çocuklar, geri sıçradılar ve kayan uzuvların karmaşası içinde dışarı tırmandılar.

Safiya arkalarından, "Çıplak kıçlarınızın görüntüsünü kafama kazıdığınız için gözlerinizi oymalıyım," diye bağırdı. "İkinizi de bir daha görürsem burunlarınızı kesip pegasuslarımıza yedireceğim." Saf geri döndüğünde yüzünü buruşturdu.

"Ağrın var mı?" Nohra dürttü.

Kız kardeşi kolunu yukarı çekerek sararmış bir çürüğü ortaya çıkardı. "Sanki dirseğimi kırmaya çalışıyormuşsun gibi." Saf tüniğini başının üzerine çekti ve iç çamaşırlarıyla tekrar suya battı. Yara izleri Safiya'nın teninde pembemsi bir yama oluşturunuyordu ve Nohra'nın kendi vücudunda da aynı izler vardı.

Harabelerde geçirdikleri iki hafta boyunca Nohra ve Safiya avluda egzersiz yapmışlardı. Sapkın kutsal alan bekçisinin kesik başı dışarıda çürümüş, Bataar'ın adamları tarafından asılmış, şişkin gözleri ve şişmiş diliyle onları izliyordu. Kaos'a olan fanatik tapınması sayısız ölümle sonuçlanmıştı ama Bataar, onun

Tanrıça'nın hükmü. Ölü adama bakmaya zorlananlar için kin ve tiksinti güçlü birer motivasyon kaynağı oldu.

Nohra, "Antrenman yaptığımızdan beri bacaklarımın titremesi durmadı," diye yakındı.

"O merdivenleri inip çıkmak seni bu kadar nefessiz bırakmamalıydı."

Her ikisinin de yıllarca savaşarak ve unvanlarını kazanmak için eğitim alarak elde ettikleri daha eski gümüş-beyaz çizgileri vardı. Harpy Şövalyesi. Garip, Nohra bir Aglean lordunun karısı olmak için neredeyse bu ismi kaybediyordu. Daha da garibi, bu kaderden kurtulduğu için göğsünde kabaran rahatlama, bu kadar çok şey kaybedip bu kadar az şey saklamış olmasıydı.

"Enfekte flesh ile temas ettim." Nohra kendi gömleğini çıkarıp bir kenara attı. "Kanım pıhtılaşmış olabilir."

"Paga'nın kızı 'kanın pıhtılaşıyordu'." Saf saçlarını sıktı ve kendini Prudence'ın yatağına yasladı.

Bu vermilrot türü çabuk öldürüyordu. Zapt edilen ilk birkaç ceset dönüştükten sonra, hâlâ hayatta olan ve kanlı gözyaşları dökmeye başlayanlar yılan zehrinden elde edilen ötenazi tentürünü yutmaya ikna edilmişti. Bu hastalığa yakalanmak ölüm cezasından da beterd. Nohra'nın hayatta olması Paga'nın iyiliğinin kesin bir işaretiydi.

Nohra kaskatı kesildi. Vücudundaki tüyler diken diken oldu, sanki tekrar izleniyormuş gibi karıncalandı. Pegasuslar da tedirgindi, uyarmak için ötüyor ve tüylerini kabartıyorlardı. Tedirginliği artınca kafileyi taradı. Herkes vahaya dalmıştı.

Havuzlardaki kelleleri saydı, kayıplarının envanterini çıkardı ve şimdi doğuya kaç askerle hareket ettiklerini belirledi. Gryphon saldırısı, ghoular ve Lofri'nin adamlarıyla birlikte ilk sayılarının neredeyse dörtte birine düşmüşlerdi.

Uzakta Bataar bir haritanın üzerine eğilmiş, gri sakallı komutanları ve Dumakran generali Fakier ile konuşuyordu. Nohra gulyabani saldırısı sırasında halüsinasyon görmüyorsa, Bataar'ın Darya gibi bir şey olduğu korkusundan kurtulamıyordu. Bir büyücüye açıklayabileceği bir şey değildi ama Nassar üzerinde sahip olduğu güç insani değildi. Daha şimdiden Bataar'ın etrafındaki insanlar onu bir güç olarak görüyordu.

Bir tanrı gibi, ama o yara izi bir insan gibi kanayabileceği anlamına geliyordu. Calidah onun yanında durmuş, bir şeyi işaret ediyordu.

"Bataar Cali'yi yakınında tutuyor," diye gözlemledi Nohra.

"Gash'tan geçişi dört kez yaptı. Ticaret kervanları hariç neredeyse herkesten daha fazla," dedi Saf.

"Biz çoktan geçtik."

Günler önce sıradağlardaki kanyonu aştıklarında, çölün gelgitleri affedilir derecede yüksekti. Rüzgâr yumuşaktı. Kum fırtınaları, kaya kaymaları ya da içinde kaybolacakları kaya kuleleri labirentleri yoktu. Kızıl kayalıkların üzerindeki seralar sessizdi. Anka kuşları, dağların tepelerinde yuva yapan atlardan daha büyük kuşlar, onlara hiç sorun çıkarmamıştı. Her yıl sayıları azalıyor ve daha az görüldükleri rapor ediliyordu.

Nohra, "Bir şeyden şüpheleniyormuş gibi Cali'yi izliyor," dedi. Sanki onu rehin tutuyormuş gibi, ama kuşkuyu azaltacak kadar gevşek bir tutuşla. "Clemiria'ya Bataar'ın Choyanreni uçağıyla limanları abluka altına alma planından bahsettin, değil mi? Rayenna'da, kervandan ayrılıp onun için bildiri yayınladığımızda-

"Sesini alçalt," diye tısladı Safiya, Prudence'ın kanadına doğru eğilerek. İğdiş tüylerini kabarttı, kulakları seğirdi. "Her şeye rağmen hâlâ Clemiria'nın tarafını mı tutmak istiyorsun?"

"Neden istemeyelim ki?"

"Düşün. Nassar ciddi bir yanlış adım attı. Eğer kardeşimiz ve vasisi Bataar'ın gözünden düştüyse, bu bizi onun karşısında daha iyi bir konuma getirir." Safiya parmaklarını kafa derisine sürterek buklelerini bölüm bölüm açtı. "Artık Rami'yi Kalafar'ın kralı ilan edebilir."

Nohra başını iki yana salladı. Su damlacıkları uçuştı. "Yeterince iyi değil.

Babam onu Dumakra'nın varisi ilan etti."

"O zaman bunun için ona baskı yap. Eğer onun gözüne girebilirsen seni dinleyebilir. Ayrıca, sevgili teyzemizin Rami'yi zultam yapacağını düşünmek seni ne yanıltıyor?"

"O babamı severdi."

Safiya ellerini havaya kaldırdı. "Ama annenden nefret ederdi. Clemiria Teyze alabileceğini düşünseydi, onun tahtını kendisi için isterdi."

"Onun yanında duracağımızı yazmıştık. Sözümünden dönmeyeceğim."

"Senin sözün onun için pislik demek," diye homurdandı Saf.

"Kirden daha azı.

Solucanlar."

Söylediği her şeyi Nohra zaten kendi kendine düşünmüştü. "O bizim teyzemiz. Calî'den annesine karşı durmasını isteyemeyiz." Saf'ın bu yorgun konuşmayı yönlendirip durması çok yorucuydu. "Başka seçeneğimiz yok."

"Tabii ki var." Safiya tek parmağını kaldırdı. Sesi o kadar kısıktı ki Nohra dudaklarını okumak için gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Öncelikle Kalafar'daki durumu değerlendirmemiz gerekiyor. Ortak bir düşman seçmeliyiz: Gryphon Kralı ya da Nassar ve bunlardan sadece biri Rami'nin ölmesini istiyor. Clemiria Teyze'yi unut. Onu manipüle etmek çok zor. Üç adım sonrasını düşünmeliyiz."

Nohra onun üç adım konusunda çenesini kapatmasını diledi. Saf sanki tüm bunlar bir oyunmuş ve oyun tahtasını engelsiz görebilen tek kişi kendisiymiş gibi konuşuyordu. Sanki Nohra kuralları bile bilmiyormuş gibi.

"Bataar'ın şu anda Rayenna'da kazanma şansı olduğunu düşünüyorsanız aptalsınız. Çürük ve Nassar bundan emin oldu."

"Bataar on altı yaşından beri savaş kazanıyor. Kazanamayacağı savaşları seçtiğini sanmıyorum."

Qaira ve kız kardeşi oraya doğru ilerliyordu, Shaza bir şahin gibi bakıyordu. Nohra kollarındaki kiri ve kumu biraz daha temizledi.

"Nassar'ı yenmek için Bataar'a ihtiyacımız var. Lofri'nin Zeffa'da hatırı sayılır bir özel ordusu var," diye devam etti Safiya. "Ve Aglean serbest şirketlerinin korumasını satın alıyor, paraya aç satıcılar. Kalafar'da tahta kimin oturacağında bir çıkarları yok. Sadece cüzdanları onurla dolu olsun istiyorlar. Tanrı bilir, Lofri muhtemelen Meriç Koğuşu'na da rüşvet vermiştir."

"Ervan Lofri'nin durumu yeterince iyi." Nohra şimdi temiz bir şekilde Mercy'nin seğiren kalçasındaki yıldızların izini sürüyordu. Kuyruğu sallanarak onun omzuna çarptı. "Ama şimdi kasasını boşaltıyor olmalı."

Safiya Nohra'ya acıyarak baktı. "Kesesini boşaldığında hâlâ maden altını olacak. Lofri, Attar, bunlar karşı durmanız gereken güçlü aileler. Zengin olanlar." Kendini bankın üzerine çekti.

"Hafızan mı zayıfladı bilmiyorum ama annelerimiz cariyeydi. Çiftlik hayvanı gibi satın alınır ve kraliyet ailesindenmiş gibi giydirilirdi. İkimizin de bir ordu satın alacak serveti yok." Nohra suratını astı ama Saf'ın onu azarlaması bitmemişti. "Bir de göz önünde bulundurmamız gereken hastalık var. Eğer vermilrotun şehre yayılma ihtimali varsa, bu da temizlenmesi gereken bir başka pislik. Bataar'ın Choyanren'de vermilrotun yayılmasını kontrol etme deneyimi var."

Zira, Safiya'nın sevdiği cariyeye, o iğrenç hastalığın sokakları kasıp kavurduğu Kalafar'daydı. Nohra kız kardeşinin sarsılacağını düşünmüştü ama görünüşe göre şimdi zayıflık göstermeye başlamayacaktı.

Nohra ona, "Hastalık yayılsa bile, en azından saray Büyükanne ile güvende," diye hatırlattı. Hâlâ ana kraliçe olarak görevlerini yerine getiriyordu. "Ve Nassar ve Lofri'ye karşı onun desteğine sahibiz." Yine de hain Sartaridler'le ittifak yapmaları hoşuna gitmeyecekti ve serveti çok azdı.

"Harika. Kalafar'ı yönetebilir ve bir salgını temizleyebilir ve daha sonra, yaşlı bir kadının bir savaşın ön saflarından saray mensuplarını ne kadar iyi manipüle ettiğini görelim." Saf haksızlık ediyordu. Büyükanneleleri bir zehir ustasıydı ve bir savaşta kendi başının çaresine bakabilirdi. "Nassar'ın evlilik maçıyla birlikte Meriç Koğuşu ve Aglea'yı kaybettiniz. Şimdi Bataar ile eline geçen fırsatı gerçekten harcamak istiyor musun?"

"'Fırsat' mı?" Nohra'nın şansı tükenmişti. Darya gitmişti. Aalya Zeffa'da amcasının tutsağıydı. Şimdi başkenti korumak yerine Clemiria ile uğraşmak için yanlış yöne gidiyorlardı.

"Tanrıça, Nohra, bir kez olsun gerçekçi ol. Kalafar'ı Nassar'ın ellerinden uzak tutabilecek tek kişi Bataar. Batıdan takviye aldığını söylemiştin."

Nohra son cevabını verdi. "Fildişi Kapılar'a vardığımızda kafilenin geri kalanından ayrılıp Kardeş Şehir'e iltica edeceğim. Benimle misin, yoksa bana karşı mı savaşacaksın?"

Safiya derin bir nefes aldı, dudaklarını büzerek sözcüklerin kabarmasını engelledi. Sonra yumuşadı. "Ben seninleyim. Şunu unutmayın: Nerede olursam olayım, her zaman sizin yanınızdayım. Ama Rayenna'da ne olursa olsun

Bu iş biter bitmez Kalafar'a gidiyorum. Zira benimle geliyor, annemi almaya gidiyoruz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

Nohra'nın midesinde bir burukluk oluştu. "Bizi terk mi edeceksin?"

"Korumam gereken başka insanlar var. Ben bu kadarını yapacağım; gerisi senin sorumluluğunda."

Nohra alçak sesle, ölümcül bir fısıltıyla, "Biliyor muydun? Nassar hakkında?"

Saf'ın yüzünü şaşkınlık kaplamıştı ama cehaleti bir kılıç gibi kullanıyordu. "Aptal ve çirkin doğduğunu, bir hurma gibi buruşuk olduğunu mu? Elbette."

"Babam *onu* öldürmeye çalıştı ve Bataar-" Gerisini söyleyemedi. Qaira ve kız kardeşi artık konuşmalarını duyabilecek kadar yaklaşmışlardı.

"Hepimiz hatalar yaparız ve bu yükleri taşıyoruz. Elbette duydum. Daha yeni öğrenmene şaşırdım ama görüyorum ki bu bir şeyleri değiştirmiyor." Saf döndü ve nezaketle başını eğdi. "Ekselansları." Sıcak çöl havası, vücudundaki suyun ince dallar halinde buharlaşmasına neden oluyordu.

Şaza ablasından daha uzun boyluydu, onun daha karanlık bir görüntüsüydü. Bataar'ın en huysuz generali Nohra ve Safiya arasında şüpheli bir bakış attı.

Vahanın öbür ucunda, başka bir havuzda, Rami birinin omuzlarına binmişti -saçlarının kumral tonlarına bakılırsa Tarken'in. Bataar haritalarını dürüyor ve Cali'ye el sallıyordu. Nohra'nın göğsünde bir ateş yandı. Kızları bastırdı.

Qaira suyu tekmeleyerek Nohra'nın üzerine sıçrattı. "Eğleniyor musun?" İç çamaşırlarına kadar soyunmuş ve saçlarını açmıştı. Nohra saray hamamlarını, ortak eyerleri ve terk edilmiş kutsal alanın karanlığını, gryphon hastalığına yakalanmadan önce ateşinin yükselişini düşündü. Rayenna'nın kapılarında Bataar'a ihanet ettiğinde, tüm bu anılar solacaktı. "Sakinleşmelisin, Shaza." Şakacı bir itiş generali suya doğru uçurdu.

Nohra, refleks sırasında Shaza'yı havuzda yakalayıp sabitledi, böylece şu anda birbirlerinin omuzlarını ısırarak pegasuslar köpek dişlerini ona sokmaya karar vermediler. Nohra'nın korkması için sulama yalaklarında yeterince ahır kedisini pembe yahniye çevirmişlerdi. *Gördün mü dostum*, diye anlatmaya çalıştı. En azından şimdilik bir arkadaş.

Shaza homurdanarak teşekkür etmeden kurtuldu. Qaira'nın bacaklarından tutarak onu ciyak ciyak suyun içine çekti. Qaira yukarı çıktı ve kollarını Nohra'nın boynuna doladı. Kahkahası da okları gibi mükemmel bir isabetle atılıyordu.

* * *

Bayat ekmek çiğneniyordu. Tatsız, hatta sıcaktan olgunlaşmış kremaya bulanmış. Nohra güçlükle yutabildi. Bir el belirip bir içki derisi uzattığında, dudaklarını derinin ağzına götürdü ve içti.

Mayalanmış kısırak sütü ağzını doldurdu, ekşi ve köpüklüydü. "Bununla nasıl sarhoş olacaksın?" diye mırıldandı dudaklarını oynatarak.

"Asıl mesele bu değil." Bataar onun yanına yığıldı. Nohra'nın kulakları ve boynu ısındı. Kahretsin, onun Fahaad. "Ne yapıyorsun?"

"Yemek yiyorum." Ona bir kurabiye, bir hurma ve peynir ikram etti.

Hepsini reddetmeliydi. Midesi guruldadı. *Çiftçiye, Tırpan'a ve Barış Gemisi'ne şükürler olsun.* Bu çöl onların depolarını tüketmişti. Dumakran askerlerinin çoğu dini inançlarını bir kenara bırakıp, o aç kemiklere yapışmış, kurumuş gryphon etini yiyebilirdi. Nohra değil. Her gece çöl için bir hediye gibi paketlediği erzakının yarısını gitmiş olan Darya'ya bırakarak kendini daha da zayıflatıyordu.

Bataar'ın gözleri uzaklara dalmıştı. O da kum tepelerinde imkânsız şekiller görüyor olabilirdi. "Ne kadar acıkırsam acıkayım, bir daha asla gryphon yemeyeceğim."

"Tadından mı?" İğrenç kokuyordu.

"Tadı kötü anılar gibi." Omuzları birbirine değdiğinde Nohra kendini geri çekmedi. "Ne anısı?" diye ağzından kaçırdı.

"On dört yaşındaydım. Benim için küçük bir kardeş gibi olan bir çocuğu kurtarmadım. Cenaze ateşi ocağın yanında yandı ve kokular kafamda hiç ayrılmadı."

Nohra daha genç bir Oktay hayal etti, Qaira'nın oğlu Bato gibi bir bebek. Bataar başka biri olsaydı, bir kadın ya da bir hizmetçi, Nohra elini bacağına koyar ya da omzunu sıkardı. Ama ondan nefret ediyordu ve o da zaten taştan yapılmıştı. Rahatlatıcı dokunuşlar onun mermer kenarlarından kayardı.

"Acımamı mı istiyorsun?" diye fısıldadı, düşmanca değil, ama hâlâ kaynıyordu. "Benden aldığın şey için seni affedebileceğimi düşünüyor musun?"

İçini çekti, yemeğini mendilin üzerinde gezdirdi. "Babamı öldüren çürümüşlükle barıştım, annemi çalan insanları affettim." Ona yan gözle bir bakış attı. Gözleri bir pegasusun gözleri gibi dönüyordu. "Babanı ve Nassar'ı affediyor musun? Birbirlerinin katili olmayı çok istediler."

Nohra kaskatı kesildi. "Affetmiyorum."

"Ne?" Ayağa kalktı. "İntikam ve suçluluk günahtır. Onları atarsan daha güçlü olursun."

* * *

Uzak ufukta, Kardeş Şehir'in etrafındaki kireçtaşı duvarları çevreleyen destek kirişleri, yerden bir devin göğüs kafesi gibi çıkıntı yapıyordu. Dolunay, göz kırpmayan beyaz bir göz olarak savaş kampını inceliyordu. Askerler yanan ocakların etrafında toplanmış, gülüyor ve içiyorlardı. Çadırların üzerinde mor ipek sancaklar ve Bataar'ın kırmızı-siyah at kılından yapılmış sancakları soğuk çöl esintisinde dalgalanıyordu.

Başlarını çeviren olmamıştı ama Nohra hâlâ kendisine dikilen gözlerin ağırlığını hissediyordu.

Ellerini çözdü, parmaklarını salladı. Belki de Safiya, Bataar'ın şansı konusunda haklıydı. Bu gece Dumakran ve Utaşoo cepheleleri birleşmişti. İçki ve kamp takipçilerinin ilgisi askerlere cesaret aşılmişti. Ama kime karşı birleşmişlerdi? Kardeş Şehir Dumakran'dı. Nohra kolyesini verdiği çocuğu hatırladı, ailesinin yaşadığı şehrin dışında savaşmaktan endişeleniyordu. Hâlâ hayatta olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

"Hemen gitmeliyiz," dedi Saf'a. "Fahaad pegasusları takip ediyor. Rami ve Calidah hangi cehennemde?"

"Rami'nin işemesi gerekti. Cali nöbet tutacağını söyledi."

"Peki, onları çakallar mı yedi? Ne zamandır yoklar?" Kamp büyüktü ama Calidah'ın bile kaybolmuş olamayacağı kesindi. "Gün ağarmadan önce kapıların üzerinde olmalıyız." Bataar sabah harekete geçmeyi planlıyordu ve gün ışığında Nohra'nın küçük kardeşi her zaman gryphon kralının rehinesiydi. Acele etmeleri gerekiyordu. Rami'yi bir pegasusa binmeye ikna etmeye çalışırken zaten cehennemi yaşayacaklardı. Muhtemelen onu ve atı kör etmek zorunda kalacaklardı.

Nohra bunun yanlış olduğunu düşünüyordu. Kanatlar kız çocukları içindi, tıpkı Tanrıça'nınki gibi. Ama Paga bu izinsiz girişi affedebilirdi.

Kâtibin sayfalarından biri olan genç bir Choyanreni oğlanı kalabalık bedenlerin arasından sıyrıldı. Sıyrıldı ve Nohra ile Safiya'nın önünde patinaj yaparak durdu. Başını beceriksizce eğerek selam verdi. "Kardinal Hazretleri sizi savaş çadırına davet ediyor," dedi.

Nohra'nın kanı pıhtılaştı, damarlarında yumrulaştı. Kız kardeşiyle bakışlarını paylaştı. Çok yakındılar. Yüz ifadesini sakinleştirmeye çalıştı ve sayfayı başıyla onayladı.

"Bataar bilmiyor," diye fısıldadı Saf kampın içinde ilerlerken. "Ama eğer gerginsen, bunu sana okuyacaktır. Aptalca dürüst bir yüzün var."

İçkiler bardaklarda şıpırdarken, askerler açık hava çadırlarına yaklaşmış, yüksek sesle ve pek de iyi olmayan bir şekilde şarkı söyleyen bir kız için ıslık çalıp tezahürat yapıyordu. Neyse ki bu güzel şey bir gryphon'un karnında erimekten kurtulmuş ve hortlaklar tarafından sakat bırakılmamıştı.

Nohra beyaz çadıra doğru ilerledi. Sesi bir jilet keskinliğindeydi. "Bataar."

Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Nohra." Bu rahat ses tonu tüylerini diken diken etti.

Oturan danışmanları, bir oyun tahtasından alınmış gizlenmiş haritalar ve jetonlarla dolu bir masanın etrafını sarmıştı. Nohra ve Saf içeri girdiğinde Bataar'ın generalleri başlarını kaldırıp onları başlarıyla onayladılar.

"Ne yapıyorsun sen?" Nohra'nın bakışları, bir yanında iri gözlerle duran Calidah'a takıldı. Rami diğer tarafta durmuş, esniyor ve

odaklanmamış gözlerini ovuşturuyordu. Qaira da oradaydı, tatlı bir portakalı parçalara ayırıyor ve ayırdığı parçaları Rami'ye uzatıyordu.

Bataar'ın dudakları büküldü, kaşları sahte bir şaşkınlıkla çatıldı. "Savaş toplantısı yapıyorum."

Gryphon yavruları çadırın köşesindeki kafeslerinde çığlık atıyordu. Şimdiden büyümüşler, tüyleri daha da kabarmıştı. Bataar'ın kartalı bu tiz ses karşısında koyu renk tüylerini kabarttı.

Nohra gerildi. "Küçük kardeşimin neden burada olması gerekiyor?" Bataar, sarayın kuşhanesine gizlice giren kedi gibi sırtırken aptalı oynayamazdı. O biliyordu. *Biliyordu.*

"Hey," dedi Safiya uyarırcasına, dirseğine hafif bir esinti dokunmuştu. Nohra geri çekildi. Qaira'nın bakışları aralarında gidip geldi, ağzı sıkıştı.

Bataar Rami'nin saçlarını okşadı ve Rami yüzünü buruşturdu. "Yakında erkek olacak," diye cevap verdi Bataar. *Kaçmaya mı çalışıyordu?* Nohra bunu onun kendini beğenmiş yüzünden açıkça okudu. Bunu yüksek sesle söylemesine bile gerek yoktu ve hâlâ onun üzerinde zaferini ilan edebiliyordu. "Neden savaş konseyine katılmasın ki?" Calidah'a döndü. "Duvarlardaki destek kirişleri neyden yapılmış? Taştan mı, kuş tüyü çelikten mi, başka bir şeyden mi?"

Cali'nin ifadesi soğuktu ama tamamen kapalı değildi. "Kimse bilmiyor. Şehir Dumakra'dan bile eski. O duvarlar Kalafar'dan, pegasuslardan bile daha eski. Eğer bilmiyorsan, Kadişallar ve Karisarlar yüzlerce yıl önce Rayenna'yı kuşatmaya çalıştılar. Orduları aynı kapıların dışında kuma gömülü. Onları delip geçemezsiniz."

"Choyanreni hurda gemilerinde toplarımız var." Bataar kısa sakalını ovuşturdu. "Takviye kuvvetler kuşatma teçhizatıyla birlikte nihayet geldiğinde, surları aşamazsak limanlardan geliriz."

Bataar kendisine ihanet etmeyi planladıklarını biliyordu ve Rami'nin başını okşuyor, Calidah'a anlamsız sorular soruyordu. Kardeşini ve kuzenini kaçırmış, rehin almıştı ve ona gülümseme cüretini gösteriyordu.

Nohra'nın yüzü yandı. *Öfkelendi.*

"Ruo'nun lanet gemileri. Hep geç kalıyorlar," diye mırıldandı Tarken. "'Kararsız rüzgârlar kimseyi kayırmaz'. Gryphonshit. Susuzluktan gelen bir deniz canavarı

Muhtemelen amiral gemisini yuttu."

"Bu en başından beri bir kumardı," dedi Shaza, yumruklarını sıkarak. "Dağdaki gecikmeye rağmen."

"Bekleyecek vaktin yok." Cali haritada Rayenna'nın duvarının izini sürdü. "Çöl sizi kurutacak."

"Bu yüzden doğrudan bir savaşta yedek gücümüze güvenmek zorundayız. Pegasus şövalyeleri surların üzerinde uçarak havadan bir saldırı başlatacak." Bataar doğruldu. "Seni bu yüzden getirdim, Dumakra'yı bu yüzden aldım. Senin gökyüzü gücünü istedim."

Nohra dilini çiğnedi. "Rayenna kuzenim için ikinci bir evdir. Ona soramazsın-"

"Nohra," diye tısladı Saf.

"Ama annenin de pegasus uçanları var," diye araya girdi Bataar, Calidah'a bakarak.

"Onlar Harpy Şövalyeleri değil," diye cevap verdi Saf. "Bizim gibi eğitim görmediler. Genç ve denenmemişler, korkmuş Rayenni kızları. Havada bizimle boy ölçüşemezler."

"Asıl sorun siperlerdeki okçular ve balistalar olacak." Cali kalın kalın yutkundu.

Hepsi Nohra'yı görmezden geliyordu. Bir şeylere, herhangi bir şeye tutunmaya, bir nebze de olsa soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Safiya, Calidah ve ben hava saldırısına liderlik edebiliriz-"

"Hayır," diye araya girdi Bataar. "Kuzenin sizden uzakta daha faydalı olacaktır. Onun zarar görmesine izin veremem." Bakışları Nohra'nın ruhunu delip geçiyor, bir satır gibi kesiyordu. Onu Qaira'nın tatlı portakalları gibi parçalayabilir, iç organlarını ezebilir, kalbini bir leş kuşu gibi koparıp yiyebilirdi. "Ö değerli bir teminat. Ona ve kardeşine ihtiyacım var" -sonraki sözcükleri ağzında *geveleyerek* yuvarladı- "yengeni hizaya sokmak için."

Nohra, Darya'nın hançerini yüzüne saplamamak için kendini zor tuttu. Utanç, öfke ve utançtan boynu yanıyordu. Her şey bitmişti. Kaybetmişti. Eğer şimdi Bataar'a ihanet ederse, Rami ve Cali'nin kelleleri tehlikeye girecekti. Bedeli çok ağırdı, ödenmesi imkânsızdı. Onu yenmişti.

Başı dönüyor, düşünceleri ve kalp atışları diğer konsey üyelerinin konuşmalarını duyamayacağı kadar gürültülüydü. Toplantı sona erdiğinde,

Qaira'nın ona seslenmesine aldırmadan çadırdan dışarı fırladı.

Göçebeler güneş batana kadar güreş ve okçuluk müsabakaları düzenliyor. Karanlıkta cadı ateşlerinin yanında, şamanlarına fısıldayan ruhu ben bile duyabiliyorum.

-Bir gezginin Utaşoo kabilelerine dair anlattıkları

Konsey üyelerinin geri kalanı Bataar'ın savaş köşkünü terk ettiğinde, arkadaşları ve Boroo kaldı. Haritaların etrafında durmuş, hem suçlayıcı hem de beklenti dolu ifadeler takınmışlardı. En son ayrılan Safiya oldu. Bataar'la anlayışlı bir bakış paylaştı, çekik kaşları sertleşmişti. Sadrazam Naci ona haber vermiş olabilirdi ama o sabah onu bulan ve Nohra'nın Rami'yi kaçırma planından bahseden kişi prenesti. İtirafı beklenmedikti ve ilk içgüdüğü ona güvenmemek olmuştu ama muhtemelen Nohra'yı koruduğunu düşünüyordu.

Şimdi uğraşması gereken Calidah ve Prens Rami vardı. Çocuk esnedi, uyanık kalmak için ayaklarını sürüyerek yürüdü. Bataar mahkûmlarına eşlik etmeleri ve onları sıkı gözetim altında tutmaları için muhafızlar görevlendirdi.

"Bu da neydi şimdi?" Shaza sonunda tersledi. "Harpy'lerin sana ihanet edeceğini biliyordun ve onları *general mi* yaptın?" Bakışları kız kardeşine yöneldi. Qaira geri çekildi. Sonra Shaza Tarken'e döndü. İfadesi soğukkanlı ve temkinli kaldı. "Bunu bilmeyen tek kişi ben miydim? Bana güvenmiyor musun?"

"Senin danışmanlığına ihtiyacım yoktu." Bataar ses tonunu kişiselleştirmede. "Ne söyleyeceğini biliyordum."

Şaza ağzını açtı, kısa kesti, sonra tekrar denedi. "Yapmamak için mi? Birinin bunu söylemesi gerekmez mi?"

Tarken dilini şaklattı. "Yarın sahadaki birliklerine komuta etmene karar verdik bile. Bırak artık."

Dışarıdan bakan biri Tarken'in Bataar'ın tarafını tuttuğunu düşünebilirdi. Gerçekte ise hâlâ barışmamışlardı. Tarken herkese karşı sabırsız ve agresifti çünkü Bataar'la bir daha açıkça anlaşmazlık yaşayamazdı. Rayenna'yı ele geçirme planına tek başına, hepsinden daha fazla odaklanmıştı.

"Saflarımızda bildiğiniz başka hainler varsa, gün ağarmadan önce bana söyleyin." Shaza bir yumruk indirerek jetonları salladı. "Eğer yarın sırtımda bir bıçak bulursam, onu çıkarıp gözüne saplayacağım, Bataar."

Bir elini saçlarında gezdirerek boynunu ovuşturdu.

"Bekle, Shaza!" Qaira elini uzattı.

Shaza, ablası onu sakinleştiremeden hışımla dışarı fırladı. Yumuşak davranılmasını istemiyordu.

Tarken derin bir nefes verdi ve içki kabından bir yudum aldı. Sadece Qaira'ya bakarak, "Gidip onu sakinleştireceğim," diye söz verdi.

Tarken Shaza'yı pavyonun dışındaki yoğun kalabalığın içine doğru kovalamadan önce Bataar, "Yarın ikinizin de iyi dinlenmiş olmanızı istiyorum, kafayı bulmanızı değil," diye uyardı.

Qaira, arkasında gerçek bir güç olmadan Bataar'ın koluna vurdu. "Yapma."

Tarken kustu, kızgın kırmızı lekeler yüzünü boyadı. Tepinerek pavyondan çıktı, çadır kanatları hışırdıyordu.

Bataar homurdandı. "Pardon, on dört yaşındaymışız ve hâlâ birbirlerinden nefret ediyorlarmış gibi mi davranmalıydım?" Bariz şeyleri görmezden gelmeyi bıraktıklarını düşünüyordu. En azından Tarken böyle iddia etmişti.

"İkisi de hayatlarında biraz huzur bulmayı hak ediyor," diye mırıldandı Qaira.

"Tarken sana şikâyet ediyordu."

"Hayır, ama ikinizin de savaşıırken neler söylediğinizi duydum. Askerler konuşur."

Yutkundu. Sırları aralarındaki serin havada dans ediyordu, bulanık nefesleri gördüğü ruhlar gibiydi.

"İkinizin de Oktai için kendinizi suçladığınızı biliyorum."

Bataar boğuk bir nefes verdi. Neredeyse gülecekti. "İkimiz de beni suçluyoruz."

Başını salladı, saçındaki süsler takırdadı. Ela gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Bu doğru değil, ama öyle olsaydı bile, bu yükün bir kısmını bana devretmene izin verirdim. Oktai'nin annesine söyleyeceğim."

Kadının dokunuşu bileğine fazla gelmişti. Başı dönmeye başladı. "Bir çocuğu kaybetmek hakkında ne bilirsin ki?" Bataar ağzından çıkar çıkmaz sorduğu sorudan pişmanlık duydu, çünkü ona ve nazik sözlerine sinirlenmişti. Qaira geri çekilmedi ama bakışları sertleşti. Bu daha da acıtmıştı.

Ganni ve Bato arasında bebekler olmuştu. Rahminde güçlkle hızlananlar ve Bataar'ın olduğu gibi nefes alamadan doğan, teni maviye çalan, ilk nefesini alamadan boğulan biri. Henüz ruhları yoktu, sadece boş kaplar-

"Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi Qaira. Ses tonu buz gibi soğuk ve bir o kadar da hassastı. "Dünyadaki en önemli kişinin sen olduğunu düşünmen, tek kişinin sen olduğu anlamına gelmez. Chugai öldüğünde ben de oradaydım."

"Hiç kimse gerçekten kaybolur mu?" diye alay etti. Dişlerinin arasında tutmak için mücadele etse de acısı kabardı ve dışarı taşıtı. "Hepimiz barış içinde Üstünlük'e yeniden katıldığımızdan beri mi?"

Yumuşak, dumanlı sesi paramparça oldu. "Onca insan arasından nasıl olur da inanmıyormuş gibi bu sözleri söylersin?"

İşin aslını bilmiyordu. Ondan başka kimse bilmiyordu.

Qaira çadırdan dışarı çıktı ve dışarıda bekleyen muhafızları ona bir şaplak attı. Bataar neredeyse peşinden koşacaktı. Yeterince yüksek sesle değil, mırıldandı, "Bekle. Qaira, bu yanılttı."

Boroo bulanık gözlerle onu izledi. O ve yaşlı şaman savaş pavyonunda kalan son kişilerdi, sadece onlar ve dışarıda yarışan güreşçiler için yapılan tezahüratların boğuk sesi vardı. Ve gryphon yavrularının çığlıkları.

Boroo yaklaştı. Boğumlu ellerini adamın koluna koydu ve kolunu geriye doğru sıyırdı. Vermilrot hortlağının çizik izleri

kabuk bağlamış, sağlıklı bir koyu kırmızıydı. Enfeksiyon kapmış olan zavallıların yaraları ise ıslak ve sakızlı kalmıştı. Bataar onun kolunu çekti.

"Sen hastalanmadın," diye mırıldandı şaman.

"Sen iyi bir şifacı kadınsın."

Başını salladığında kar rengi saçlarındaki boncuklar çınladı. "Gryphonlar siz çocukları çoktan ele geçirdi ya da başka bir şey ele geçirdi."

Her türlü karanlık ve vahşi şey Bataar'ın bir parçasını istiyordu, eğer onlara verirse. "Biz artık çocuk değiliz."

Gülümsemesinde bir avuç diş eksikti. "Benim için sen hâlâ doğumuna yardım ettiğim ciyaklayan bebeksin."

Bataar içini çekti. "O zaman son yirmi sekiz yıllık hafızanın seni hayal kırıklığına uğratmış olmasından endişe etmeliyim." Gitmesi gerekiyordu. Qaira'dan özür dilemeli, şafakta kapılara doğru harekete geçmeden önce biraz uyumaya çalışmalıydı. "Benim için Onlarla konuşman gerekmiyor mu? Üstün Ruh ne diyor?"

"Dağdan bu yana, hatta daha öncesinden beri sessizlik var. Üstün Ruh'u bile düşündüren bir şeyler oldu."

Çadırın eşiğinde, kırmızı korlar siyah gökyüzünde dans ediyordu. Duman kokusu soğuk havaya karışıyordu. Savaş kampının yarın ve ondan sonraki günlerde ateşleri konusunda daha tutucu olması gerekecekti. Bataar, Ruo'nun geciken takviye kuvvetleri gelmeden önce bu kuşatmanın ne kadar süreceğinden emin değildi. Bu arada, çorak kumların yakacak çok az şeyi vardı.

"Üstünlükten korkmuyorum," diye yalan söyledi. "Ruhları konuşmaları için kışkırtın."

Boroo beklentiyle onu izledi. "Nasıl sessiz kaldıklarını kendin gözlemle. Gel."

"Eğer beni eğitmek istiyorsan, buna yıllar önce başlamalıydın," diye homurdandı. Bozkır kabileleri bir şaman kralın peşinden gider miydi? Bir zamanlar cevabı öğrenmekten çok korkmuştu. Her şeyden çok korkuyordu. Şimdi ise Üstünlük'ün eliydi ya da onları besleyen eldi.

Boroo topallayarak gürültülü asker kalabalığının içine doğru ilerlerken istemeye istemeye onu takip etti. Köşkün dışındaki muhafızları

Ama Bataar onları elinin tersiyle itti ve yaşlı kadının karanlıkta büzülmüş halini görebilmek için başını iki yana salladı.

On yıllar önce Bataar'ın her kış yiyecek artıklarını dikkatle karneye bağlayan bir kampta olduğunu düşünmek tuhaftı. Şimdi, depoları tükenmiş olsa bile, ordusu muhtemelen dünyanın en iyi beslenen ordusuydu. Etrafta açlığı hatırlamayan yüzler ve onun dışında her canavarla karşılaşmış yaralı bedenler vardı. Küçümsememeye ya da acının zihnini zehirlemesine izin vermemeye çalıştı.

Yüce Tarken sağ olsun, adamlarına savaş kampındaki alkol akışını sıkı bir şekilde kontrol ettirmişti: daha güçlü Dumakran prina konyağı ve daha hafif fermente kısrak sütü. Yarın kimse akşamdan kalma ya da bitkin olmadığı sürece, yemek, içmek ve biraz seks moral için iyiydi. Ayrıca bu gürültü ve kül muhtemelen çakalları, yılanları ve daha kötü şeyleri kamptan uzak tutacaktı.

Boroo onu arbededen çıkarıp, gürültünün rüya gibi bir uğultuya dönüştüğü dış mahalledeki çadırına doğru götürdü. İçeri girdi ve bir kuzgunun kanadı kadar siyah saçları olan genç bir kızın kolunu tutarak kapağın arkasından çıktı. Boroo'nun onun yerini alması için eğittiği yardımcısı tamamen sağır olarak doğmuştu. Bataar'ın bu kızın sessiz dünyasında Yüce Ruh'un onunla konuşup konuşmadığı, rune işaretlerini okuyup okumadığı ya da tüm bunların tahmin ve spekülasyondan ibaret olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tatlı bir kızdı, Boroo'dan daha iyiydi. Ona seksen yıl versen, o da aynı huysuzluğu gösterirdi.

Bataar dudaklarını okuyabilsin diye işaret ederek selam verdi. Kız başını eğdi, yanakları kızardı. Boroo ondan çadırın içinden bir şey getirmesini istedi. Ellerindeki düğümlü, romatizmal eklemlerin Boroo'nun parmaklarının hâlâ bu kadar çevik hareket etmesine izin vermesine şaşırmıştı. İçeriden demir, amonyak ve keskin ot kokusuyla birlikte metal çınlamaları, havanda dövülen taşlar ve meleyen bir koyunun sesi geliyordu. Kutsal hayvanlardan birini öldürüyordu. Cevap vermek için talep ettikleri bedel bir ruhtu.

Boroo'nun soruları.

Bataar kollarını kavuşturdu ve uzaktaki şehir duvarını izledi. Gece boyunca bir yılanın güneşten ağarmış iskeleti gibi kıvrılıyordu. Yıldızların gölgesi ve ayın delici gözleri altında her şey durgundu. Yarın o temiz duvarlar kan görecek.

Çadırdan bir şey sürünerek çıktı, rüzgârla taşınan duman gibi havada süzüldü, puslu bir yüz tarafından yutulmak üzere karanlığa doğru kıvrıldı.

Boroo tekrar ortaya çıktı, şimdi elinde serin havada hafifçe buharlaşan sulu kırmızı bir şeyle dolu tahta bir kase tutuyordu. İçine bir toz döktü ve sıvı koyulaşarak sürülebilir bir macun haline geldi. Şaman yardımcısı birbirine kenetlenmiş çubuklardan oluşan düzgün bir koninin yanında diz çökmüş, küçük bir ateşi alevlendirmeye çalışıyordu. Kız taş havanın içindekileri alıştırma alıştırma ateşin içine attı. Parlayan kırmızı, okyanus camı renginde mavi-yeşile döndü. Bataar kuzu kanını görünce yüzünü buruşturdu.

Boroo ayağına vurdu. "Yüzünü gizlemelisin. Dokuyucunun ve dokumacının dikkatini çekmekten korkuyorsun. Hepimiz korkuyoruz."

Bakmamak daha kolaydı. "Neden korktuğumu nereden biliyorsun?" Yine de eğildi, onun kısa boyuna uyum sağladı.

Parmaklarını karışma daldırdı ve Bataar'ın yüzünde desenler çizdi, iç içe geçmiş girdaplar ve keskin çizgiler. Bataar bunun Dumakran'ın Kalp Pınarı'ndan gelen suyla yaptığı ritüele benzediğini düşünmeden edemedi. Ama o demir zengini su gerçek kanın sıcaklığına sahip değildi. Kireçli metalik koku karşısında burnunu kırıttı.

Bataar, Boroo'nun Oktai ölmeden önce dağda söylediği sözleri hatırladı. Ona kendisini hatırlamasını, Nassar'ın ruhunu çıkardığını fark etmesini söylemişti.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun evlat." Eli öne doğru fırladı ve onu şaşırttı. Kılıcını kınından çıkardı, o kadar hızlıydı ki onu durduracak zamanı olmadı. Ciddi bir ifadeyle gözlerinin içine bakarak, kılıcını ona doğru uzattı. "Al şunu."

Adam ters ters bakarak kabzaya uzandı. Kadın bıçağı onun ulaşamayacağı bir yere çekti. "Elimi kesip açmamı mı istiyorsun?"

"Çocukların ruhlarla ilgili konulara rehberlik edilmeden karışmamalarının bir nedeni var. Bu dünya tehlikeli şeylerle dolu." Kılıcı şok edici bir güçle kırmızı kuma sapladı. "Öğretmenler olmadan, küçük çocuklar kılıçla oynarken kendilerini kesiyorlar."

Utanç dolu bir kızamanın sıcaklığını hissetti. Yüzünde bir sinir zonkladı. "Ben küçük bir çocuk değilim. Sen sadece çok yaşlı bir kadınsın." Bataar kılıcını çıkardı ve kınına soktu.

Romatizmalı gözleri keskinleştirdi. "Bana mı? Evrene karşı mı? Bir rüzgâr çiçeği kadar uzun yaşadın." Pençeye benzeyen parmaklarını adamın koluna geçirdi ve onu alev alev yanan mavi ateşe doğru sürükledi. Beyaz bir duman gökyüzüne doğru yükseliyordu. "Bak ve dinle. Hazır olduğunuzda konuşun."

Çadırın girişine yakın bir yerde, kız hevesle onu izledi. Küçük şaman için bir öğrenme deneyimi olması can sıkıcıydı.

"Ne diyeceğim?"

Boroo dudak büktü. "Kelimeler gelecektir. Ama bil ki evrenin sesi ölümlülerin diliyle konuşmaz."

Bu ne anlama geliyordu ki? Rüzgârın dilini, Lugei nehrinde kayaların üzerinde köpüren suyun sesini, Susuzluk'ta vınlayan ve çarpan dalgaları, sisin tıslamasını düşündü.

Sıcak kömürlere çarpan bir yağmur tabakası. *Darya'nın sesi.*

Bataar onu boğmakla tehdit eden kalın bir tükürük topağını yuttu. Boroo onu itti ve o da alevlere doğru yüzünü buruşturdu. Işık ve gölgeler arasında bir yüz seçiyormuş gibi yapabiliyordu. Dumanın içinde bir sahnenin oynandığını hayal edebiliyordu ama sadece boğucu bir bulutu soluyordu. Kütükler çatırdıyor ve patlıyor, açıklığa tatlı yanık odun kokusu yayılıyordu. Rayenna'nın kapılarının ötesindeki denizden, limana kadar taşınan okyanus tuzunun tadını neredeyse alabiliyordu.

Üstünlük'ün yüzü neredeyse gökyüzü kadar genişti, yıldızların arasında bekliyordu, yarına aç, Bataar'ın Onlara geri vereceği şeyi yutmak için. Üstünlük'ün ne istediğini, onların iyiliğini kazanmak için ne bedel ödemesi gerektiğini sormasına gerek yoktu. Bir kış tavşanı gibi nasıl yalvarması gerektiğini.

Ölümün dilini zaten biliyordu.

Bataar Boroo'ya teşekkür etti ve daha sonra geri gelip ondan daha çok şey öğreneceğine, bilgeliğine başvuracağına söz verdi. Kadın kaşlarını çattı, kafası karışmış ya da hayal kırıklığına uğramıştı. Bataar Qaira'yı aramak için uzaklaştığında parmakları hâlâ Boroo'nun koluna yapışmıştı. Özür dileyen kelimeleri bulacaktı ve Qaira onu affedecekti, çünkü o iyi biriydi ve onun için iyi biriymiş gibi davranacaktı. Ve yarın aralarında ağır bir şey olmadan, dudaklarında onun tadı ile savaşa girecekti.

İyi korunmuş bir şehir, güçlü duvarlardan daha fazlasına sahiptir. Öyle bir şekilde inşa edilmiştir ki, etrafındaki manzaranın doğası onu kuşatanlara karşı savunur.

-Obeyd'in *Savaş Zamanı Stratejileri*

Nohra kendini pegasusunun üzerine attığında gökyüzünde turuncu ve pembe **parmaklar** uçtu. Mercy'nin eyerinin kayışlarını aceleyle ayarlarken zırhı takırdadı. Karmakarışık düşünceler dikkatini dağıttı. Eğer bugün ölürse, ne için ölmüş olacaktı? Bataar için mi?

Sabah ışıqla yıkanan ordugâh, askerler zırhlarını giyip silahlarını biledikçe ve yüzlerinden ter damlamaya başlamışken aceleyle saflarını oluşturdukça çınlayan çelik sesleri ve bağırışlarla doluydu. Ölü kamp ateşlerinden cılız dumanlar yükseliyor ve kızıl kumda eğlence izleri görülüyordu: yalanıp temizlenmiş kemikler, yırtılmış giysiler, kurumuş içki derileri. Hâlâ yanan tek ateş Bataar'ın şaman ateşiydi.

Gevşek ve güçsüzce uçuşan ipekten bir deniz Zultama pegasusunu taşıyordu ve gryphon nişanlarıyla çevrili karışık saçlar Bataar'ın sancaklarıydı. Savaş pavyonunda askerler Cali ve Rami'yi esir tutuyordu.

"Eğer mecbursanız, birleşik bir ülke için canınızı feda edin," dedi Safiya pegasusların dizginlerini tutan bir düzine atlıya. "Onların kanatları sizindir. Kalbiniz onların kalbi ve Dumakra için atıyor."

Bunların hepsi dövüşebilen üvey kardeşleriydi. Erkek olarak doğmuş olsalardı Dumakra'nın ordusuna alınabilecek kadar büyüklerdi. Hâlâ küçük kızlara benziyorlardı.

Birleşik bir ülke.

Sanki Saf söylediklerine gerçekten inanıyor gibiydi. Her zaman inandırıcı bir yalancı olmuştu. "Gökyüzüne sahibiz," diye devam etti, sesi zoraki bir güç ve samimiyet taşıyordu. "Clemiria'nın yüz kızı ve yüz pegasusu olsa bile onları bizden alamaz."

Meraklı askerler durup onlara baktılar, çünkü onlar Dumakra'nın Harpy Şövalyeleri, imparatorluk prensesleriydi.

Mercy'yi çadırlardan ve saçaklı sancaklardan uzakta, pegasusun havalanabileceği bir açıklığa doğru götürürken, görülen ve görülmeyen pek çok gözün sıcaklığı Nohra'nın sırtında iğne batması gibi yanıyordu. Safiya'nın kız kardeşlerini toparlamak için yaptığı aptalca konuşmayı dinleyemedi, onları bunun onların savaşı olduğuna, kazanmaları gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu.

"Yavaşla," dedi biri. Eller Nohra'ninkileri kapatıp metal tokaları dikkatle yeniden taktı. Nohra gözlerini inanamayarak Fahaad'a dikti. Qaira onun arkasında duruyordu, saçları taranmamış, bir kuş yuvası gibi dağınıktı.

"Ben de seni arıyordum," dedi Qaira. "Kutsal çadırda değildin. Kahvaltıyı atlamışsın."

"Umursamaz olma, tamam mı? Rami'nin güvende olduğundan emin olacağız," diye söz verdi Fahaad.

Nohra'nın sesi boş çıktı. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Benim bir iyiliğim yok, o yüzden-" Qaira aceleyle yaklaştı, Nohra'nın parmaklarını tuttu ve dudaklarını onun zincir zırhla örtülü eline bastırdı. Bu bir öpücük değildi, teni tene bile bağlamıyordu ama Nohra'nın iliklerine kadar işledi.

Nohra daha fazla kalamadı ve yalvaran gözlerine uzun süre bakamadı.

Serbest kaldı ve Mercy tekmeledi.

Siyah kanatlarının gücü kumu dövdü. Fahaad yüzünü yakıcı buluta karşı siper etti, bir kolu da Qaira'ya sarıldı. Endişeli kaşları gittikçe küçüldü.

Nohra, bu şehrin dışına en son çıktığında suikast girişiminden sonra hâlâ sargılar içinde olan çelimsiz bir kızdı.

kutsal alan. Kervan Gash'ı geçerken, teyzelerinin pırıl pırıl zırhlarına hayranlıkla bakmış, kendisinin de bir Harpy Şövalyesi olacağı günü özlemle beklemişti. Annesi gitmesini istememişti ama Nohra bebek doğmadan aylar önce Kalafar'a döneceğine söz vermişti.

Kardeş Şehir, devlerin kemikleriyle çevrili, çölde parıldayan bir serap gibiydi. Saf, Nohra'nın sadece ağrı kesici ilaçlarla uyuşturulduğunu söylemişti. Rayenna'yı çevreleyen taştan surlar güneşte aşınmış, ışıltılı sivri uçlar ve beyaz takviye bantlarıyla kaplanmıştı, hepsi de gözleri yakacak kadar parlaktı. İnsanoğlunun diğerk harikalarının tüm örneklerinden daha görkemliydi.

Mercy irtifa kazandıkça, Nohra'nın midesi boş olmasına rağmen şişti. O yükseldikçe Fildişi Kapılar da yükseliyor, gün doğumuna doğru sonsuza dek uzanıyordu. Kum tepelerinin altında, eski orduların kalıntıları olan kum yorgunu iskeletlerden oluşan bir mezarlık yayılıyordu. Mercy daire çizdi. Çok aşağıda, Bataar'ın adamları Rayenna'nın aşılmaz duvarlarına doğru uzun sıralar oluşturmuştu. Clemiria'nın birlikleri siperlerin tepesinde ilerlerken bağırarak verilen emirler durgun havada yankılanıyordu. Eğer oyuncular savaş davulları alıyor olsalardı, sesler duyulamayacak kadar uzaklara ulaşırđı.

Pegasus uçucuları olmadan Kardeş Şehir, Bataar'ın junkrig gemileri limanı mühürlemek için gelene kadar kuşatmaya dayanabilirdi. Batıdan gelecek takviye kuvvetler haftalar ya da daha uzun sürebilirdi. Bugün Clemiria'nın birliklerini dışarı çekmek istemişti ama Clemiria'nın yemlenmeye ihtiyacı olmadığı ortaya ıktı.

Rayenna'nın bir Harpy kraliçesi vardı. Clemiria destek gelmesini ya da tuzağık düşürölmeyi beklemeyecekti. O sabah Bataar'ın acil durum devriyesi alarm vermiş, askerler çadırlarından fırlamıştı: Rayenni ordusu kapıların dışında saflar oluşturuyordu.

Birine, özellikle de bir yetişkine kusmadan pegasus uçurmayı öğretmek, baş dönmesi ve vertigoya alışması için eğitmek birkaç aydan fazla zaman alıyordu. Shaza bile pegasus eyerinde hâlâ dengesizdi. Bugün gökyüzünde sadece Nohra'nın kız kardeşleri olacaktı. O ve Safiya yer taburlarının komutasını Şaza'ya devretmişlerdi.

Bu gün Nohra, Bataar'ın köpeğiydi. Ve... emirlere uymak, hesap vermekten kurtulmak neredeyse *güzeldi*.

Nohra bir şahin gibi geniş yaylar çizerek Mercy'yi çekti, kırmızı okyanusu ve beyaz duvarı bir hedef için taradı. Bir okçu mazgalın tepesindeki mazgallardan birine nişan aldı. Bu Rayenni askeri balistalardan uzaktaydı, diğer askerlerin baskısından ayrılmıştı.

Nohra tereddüt etmeden *Kanayan Kenar*'ı çekti ve topuklarını Mercy'nin bacaklarına sapladı. Düşerken vücudu eyerin bağlantılarına doğru gerildi. Aşağıdaki savaş alanının geri kalanı lekelenmişti. Nohra'nın dünyası silahıyla ulaşabildiği kadar uzaktaydı. Dişlerini takırdatan bir sarsıntıyla orak bıçak Rayenni askerinin omzundan göğsüne doğru kaydı ve diğer koluna saplandı.

Kıpkırmızı kesildi. Nohra Mercy'yi tekrar gökyüzüne çekerken çığlıkları uzak bir gürültüden ibaretti. İlk kan onunkiydi.

"Nohra!" Safiya bağırdı. Küçümseyen sesi Nohra'nın kendini beğenmiş zaferini yarıda kesti. "Hiç siperimiz yok. Lütfen düşünün."

Covenant'ı kaldıran Safiya dikenli bir ok hazırladı. Calidah'ın Bataar'ın tutsağı olmak için arbaletine ihtiyacı yoktu, bu yüzden onlara teslim etmişti. Saf gözlerini kısarak tetiği çekti ve yayın kırışını serbest bıraktı. Duvardaki balistayı yöneten küçük şekillerden biri düştü, sonra bir diğeri.

"Ben seni korurum." Safiya'nın sesi hâlâ sinirli geliyordu. Nohra ona teşekkür etmedi.

Mercy'yi başka bir dalışa iterken elindeki ağır bıçak kollarının titremesine neden oldu. Bir balista operatörü *Kanayan Kenar*'ı etkisiz hale getirmek için güçsüzce bir kılıç çekti. Pegasus'unun yukarı hamlesiyle onu doğradı ve orak sopasının uzunluğuna sıçrayan kanının tadına baktı. Mercy'nin çelik burunlu toynakları duvar yürüyüşünün yüzeyini sıyrarak kıvılcımlar saçtı.

Nohra'nın kalbi, kanatlarını kaburgalarına vuran bir güvercin gibiydi.

Savaş alanında Rayenni mızrakçıları sert ve blok halinde ilerliyordu. Bataar'ın Utasoo atlıları, birliklerin yanlarına saplanan daha küçük gruplara ayrılarak dağıldı. Süvarileri hançer gibi vuruyor, kesip biçiyor, sonra da

Güçlü kümeler halinde yeniden toplanıyor, daha sert vuruyor ve tekrar geri çekiliyorlardı.

Bataar'ın ordusu deneyimliydi ama Clemiria'nın askerleri araziyi biliyordu.

Kumda tökezlemezler ya da ateş sıcaklığı altında sarkmazlardı. Adamlarından bazıları sıcak kolezyumlarda savaşmaya alışkındı. Ve şehre her gün limandan akan bitmek tükenmek bilmeyen bir tatlı su ve yiyecek kaynağı vardı. Bir kuşatmada, Choyanreni gemileri gelmedikçe, günler geçtikçe, Bataar'ın ordusu karneyle beslenmek zorunda kalırken, onlar iyi besleneceklerdi. Rayenna'nın sayıca eksikliğini çöl telafi ediyordu.

Dumakran piyadeleri aşağıdaki kum tepelerini doldurmuş, Utasoo atları kumların üzerinde yatıyordu. Clemiria'nın Bataar'ı yerde yenmek için çok büyük bir şansı vardı.

Ama gökyüzünde değil.

Tek sorun, pegasusların havada ne kadar kalabilecekleri, zayıf çöl rüzgârında vızıldayıp güneşin sıcaklığına ne kadar dayanabilecekleriydi. Mercy'nin bacakları şimdiden terden sıırılsıklam olmuştu. İkisi de terleyerek vücutlarındaki suyu dışarı attılar. Nohra'nın teni, zincir zırhının boynuna ve yüzünün kenarlarına değdiği yerde kaynıyordu. Dili kurumuştu. Tükürüğü kaldıysa bile boğulmak üzereydi.

Siyah, gri ve beyaz bedenler devasa kanatlarını açıp duvarlardan uçarak Nohra, Saf ve diğer atlılara doğru dalgalandı. Clemiria'nın uçanları Nohra'nın kız kardeşleriyle çarpışırken gökyüzü pegasusların çığlık sesleriyle doldu. *Kanayan Kenar*'ı tutuşunu ayarladı, omzunu çekmeyecek bir denge buldu ve ileri doğru itti.

Saf bağırdı, "Onları uzak tutmaya çalış. Onlar sadece kız."

Nohra alaycı bir şekilde homurdandı.

Bu, yüzlerce insanın hayatını kaybettiği bir savaştı. Clemiria Teyze'nin askerleri Dumakra'nın evini leş kuşları ve çakallar için bir ziyafete dönüştürüyordu. Nohra, Mercy'yi geniş bir kavis çizerek döndürdü. Bu kadar öfkeyle doluyken kızları öylece tutamazdı. Clemiria'nın binicilerinden biriyle kız kardeşlerinden birinin arasını keserek içeri daldı.

Geniş, vahşi gözler kuş tüyü elik miğferin vizöründen Nohra'ya göz kırptı. Belirsiz ellerinde bir mızrak sallanıyordu. Kız on beş, belki de on altı yaşında görünüyordu. Muhtemelen Clemiria Teyze'nin daha asil bir hayat için boş vaatlerle kandırıp eyere bindirdiğı bir sokak çocuğuydu.

Bir aile için mi mücadele ediyordu? şehri için mi? Ülkesi için mi? Muhtemelen sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

Zaten pek de önemi yoktu.

Nohra, Mercy'yi ileri doğıru mahmuzladı ve kızın kafasını kopardı. Atlının kahverengi örgüsü miğferli başının etrafında savrulup aşağıya düşerken, küçölüp gözden tamamen kaybolurken, Nohra'yı yanlışlık boğıdu.

Nohra'nın avuç içleri damladı, kavraması zorlaştı. Panik dünyayı döndürüyordu. Öldürmek daha önce hiç bu kadar acı vermemişti. Koluna, bacağına, kalbine saplanan bir ok gibi acıtıyordu.

Kendini kontrol etmek, nefesini düzenlemek için savaştı. Her nefesi düzensizdi. Ciğerlerinin yeterince hava almasını sağılayamıyordu. Bir şey gitmişti, kayıptı. Üzerinden bir gömlek yırtılmış gibiydi. Tanrıça'yı hissedemiyordu.

"Dikkat et!" Safiya bağırdı.

Nohra balistanın kendisine doğıru yöneldiğini gördü, ok ona doğıru savruluyordu. Devasa geniş başlık Mercy'nin kanadıyla omzunun birleştiğı yeri delip geçtiğinde Nohra uyuşmuş, soğıuk terler dökmüştü. Pegasus'un kişnemesi kulakları yırtarcasına tizleşti. Mercy kontrolden çıkıp irtifa kaybederken kan gökyüzüne aktı. Kırık kanat Nohra'nın yüzüne çarparak obsidyen tüylerin arasından dünyayı gizledi. Kanat kopup Mercy'nin bedeninden uzaklaşana kadar ona tekrar tekrar çarptı.

Kanayan Kenar Nohra'nın elinden kurtulduğunda, uzun, sert atal kafasına çarptı. Gözlerinin arkasında basınç oluştu. Midesi altüst oldu ve ciğerleri kükürt kokusuyla doldu. Yere akılmayı beklerken dünya beyaza büründü.

Ufuk kemikti ve o bir galaksiydi.
Çölün tadı dehşet ve kız kardeşimin kanı gibiydi.

- "Rayenna", bir şiir

Askerleri Rayenni mızrakçıların saflarını delirken **Bataar** ön safların gerisinde at sürüyordu. Baştan bakıldığında falanks düzeni aşılmazdı ama Shaza'nın okçuları yaylım ateşi yağdırdı ve Clemiria'nın piyadeleri düzenin ortasında tökezleyerek dar şekli çökertip zayıflattı. Yukarıda, pegasus uçucuları duvardaki okçuları avlıyordu. Hava ölümle doluydu; gökyüzü ruhlarla doluydu. Silahtaki bir görüntü gibiydi: siyah gözler, dişler ve yıldızları delemek kadar keskin boynuzlar.

Çölde savaş ter, safra ve sıcak kum kokuyordu ve savaş sadece bir başlangıçtı. Kraliçe, Ruo'nun gemileri limana ulaşip duvarı ele geçirmek için kuşatma teçhizatı yerleştirene kadar belki günlerce, haftalarca birlikler gönderebilirdi.

Tabii o gemiler gelirse.

Kırmızı ve siyah bayraklar ileri atıldı ve Bataar öne geçti.
Erdene iki feryatla onun kolundan atladı ve havalandı.

Tarken kılıcını çekerek arkasından yaklaştı. Bataar döndü ve onunla bakıştı. Aralarından anlayış geçti. Mazeret ve bağışlama, söylemeleri gerekmeyen ve şimdi de söyleyemeyecekleri kelimelerdi.

Tarken homurdandı, "Rehineleriniz nerede?"

Bir kargı Bataar'ın atına doğru saplandı. Topuğuyla atının şaftına vurdu ve kısarak geri kaçarak sapın ucundaki keskin bıçaktan kıl payı kurtuldu. Rayenni adam atın toynaklarının kaldırdığı kumlara öksürdü. Tarken onu grubun geri kalanından ayırdı ve yere düşürdü.

"Qaira ile birlikte savaş pavyonunda, koruma altında."

Tarken bir piyadenin plaka zırhındaki açıklığa sapladı. Kılıcı hauberk ile zincir arasına battı. Bir çelik dalgası onlara doğru bastırdı. Bataar geri çekilme emri verdi. Prenses Calidah şimdilik diğer Harpy'lerden daha fazla işbirliği yapıyordu. Rayenna'da kaç garnizon olduğunu biliyordu ve Bataar'ın Kalafar'ı almasından bu yana geçen aylar içinde annesinin halktan ne kadar asker toplayabileceğini tahmin etmek için bir sayma çerçevesi ödünç almıştı.

"Yirmiden fazla pegasusu olamaz ve binicileri savaş görmemiş olacak," diye tekrarladı Bataar. "Calidah annesinin sıkı düzenleri tercih ettiğini ve garnizonlarının çoğunun arena savaşçıları tarafından yönetilen piyadeler olduğunu söyledi. Duvarlar güçlü bir savunmadır ama o saldırgan davranacaktır."

Calidah'ın verdiği bilgiler karşılığında Bataar, teslim olduğunda annesinin hayatını bağışlayacağına söz verdi. Kanla yemin etmiş ve şartlara mührünü basmıştı.

Savaş alanı göz alabildiğine uzanıyor, fildişi duvarlara ve kızıl kumlara karşı duruyordu. Adamlar Bataar'ın atının etrafına düştü. Cesetlerden ruhlar sızıyordu. Diğer cesetler kumu kanla ıslattı. Bacakları kasılıyor, gözleri ışığı görmeye devam etmek için zorlanıyordu. Bu savaşçılar, Bataar onların son hırıltılı anlarına tanık olamayacak kadar uzaktayken öldüler.

Çatışmanın bir gelgiti vardı, saflar yeniden oluşup geri çekildiğinde durgunlaşan, kapılardaki ızgaralar başka bir asker selini dışarı çıkarmak için yükseldiğinde soluklanmak için duran bir gelgit. Onun emriyle Bataar'ın birlikleri şehre girmeye çalışmak için ileri atıldı. Teninde soğuyan yapışkan parlaklık ve atının kürkünün ıslaklığı onu boğuyordu ve diğer insanların silahlarının demir tadı

Dudaklarına değen kan öğürmesine neden oldu. Savaşın sisinin ve ölüm korkusunun onu ileriye doğru itmesine izin verdi.

Bir ceset yığınının içinde bir gümüş parıltısı parladı. Bataar eyerinde sallanarak gözlerini parıltıdan korudu.

Kısrağı şaha kalktı ve Bataar'ın midesi bulandı. Uçtu ve sertçe sırt üstü yere çakıldı. Kum akıntısı dalgalara benziyordu ve kulakları çınılıyordu.

"Qaira?" Çadırları savaştan çok uzaktaydı ama ölülerin arasında parıldayan bir kolye tanıdı. Bataar sürünerek ilerledi, pelerini omuzlarında sabitleyici bir ağırlıktı.

Hastalık kokan havadan bir nefes çekti ve ağzı açık kalmış Dumakranlı bir çocuğun yayılmış uzuvlarına baktı. Bataar bir kolyenin zincirine uzandı. Parmakları kolyenin üzerinde yazılı kelimeleri okşadı. *Kaos düzeni doğurur.* Bu imkansızdı.

Çocuğun derisi balmumuydu, kızgın güneşte piştiği için sıcaktı. Siyah baloncuklar kıpırtısız bedenini çoktan kolonize etmişti. Cam gibi açık gözlerine üşüşmüşler, tuniğinin yakasına kadar inmişler ve kılsız göğsüne kan sıçratmışlardı. Yukarıda, bulutsuz gökyüzünde karanlık şekiller dönüyordu, akbabalar savaşa ara verilmesini bekliyordu.

Daha uzaklarda gryphonlar olabilirdi.

"Ekselansları!" diye bağırdı bir muhafız. Bataar ölü çocuğun boynundaki gümüş zinciri kopardı ve Erdene için ısıklık çaldı. Rayenni askerleri yaklaştığında kolyeyi hâlâ elinde tutuyordu.

Askerleri yarım daire şeklinde savunma düzenine geçerken Tarken, "Öncü birliklerde olmamalısın," diye seslendi.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Bataar, ayağa kalkarak. Erdene çullandı ve onun omzuna kondu.

"Sanırım ikimiz de kana açtık."

Tarken'in kişisel muhafızlarından biri düştü, sırtının ortasından bir mızrak ucu çıkmıştı. Tarken'in atı acı dolu bir sesle yere yığıldı ve boynuna bir mızrak saplandı. Tarken küfretti, bacaklarından birini ezmeden önce kendini kurtarmak ve attan inmek için mücadele etti. Şimdi ikisi de yaya olarak, bir yatak genişliğinde bir kum karesi için savaşıyorlardı.

Yukarıda, Clemiria'nın pegasus binicileri duvardan düşüp Bataar'ın uçan atlarına doğru kaymaya başladı.

"Dikkatinizi verin!" Tarken bağırdı.

Bataar bakışlarını gökyüzünde çarpışan kanatlı atlardan ayırdı. Kılıcının etrafından kan fışkırdı, damlacıklar sert bir tabaka halinde yüzüne sıçradı. Bir askerin ruhu damladı, vücudu geriye düşüp katlanana kadar her seferinde biraz daha havaya karıştı. Sert bir şey Bataar'ın ağrıyan sırtını itti. Tarken'in vücudunun baskısını çocukken birlikte kamp yaptıkları gecelerden, Tarken'in çiğnediği tarçın kabuğunun kokusundan ve ter altındaki süt sabununun kokusundan tanıyordu. Tarken'in omuzlarını omuzlarına yaslaması ona ilk savaşlarından beri hiç hissetmediği çocuksu bir cesaret vermişti.

Bataar ve Shaza ile aynı eşzamanlılıkla hareket etmiyorlardı. O ve Tarken aynı şekilde düşünmüyor ya da aynı hassasiyetle hareket etmiyorlardı. Birbirlerinin zayıf taraflarını koruyor, bir bütünü iki yarısı olarak birbirlerini tamamlıyorlardı. Bataar yayını omzundan çekti ve bir ok yerleştirdi. Dönerek Tarken'e doğru hamle yapan adamlardan birini indirdi ve Tarken onun etrafında dönerek bir darbeyi savuşturdu ve zırhlı bir Rayenni piyadesini homurdanarak yere serdi.

Bataar'ın muhafızları yere düştü, çaresiz, kan içinde kalan bedenleri karınlarına saplanan mızrakları tutuyordu. Tarken'in daha fazla askeri öldü, bedenleri ruhlarını temizliyordu.

Erdene bir adamın üzerine atladı, pençelerini adamın gözlerine doğru uzattı. Adam çığlık atarak Erdene'nin çırpınan kanatlarına hamle yaptı ama Bataar onu çoktan geri çağırılmış ve adamı kendi oyuk yüzünü pençelerken bırakmıştı.

Sayıcı azdılar, ihtimaller onlara karşı yüksekti. Umutsuzluk hareketlerini zorlaştırıyordu. Bu onun ve Nohra'nın rıhtımdaki şanslarından daha kötüydü. Bunlar Rayenna'nın askerleriydi, yıllarca eğitilmişlerdi ve yaşamak, evlerine, ailelerine ya da kolezyumlardaki onurlarına dönmek için çaresizdiler. Kasları yanıyordu, pruva ellerini aşağı çeken bir çapaydı. Söz konusu olan sadece kendi hayatı olsaydı, Bataar dizlerinin üzerine çökerdi ama şu anda Tarken için savaşıyordu. Küçükken onu güvende tutacağına yemin etmişti. Ve Bataar'ın da uğruna tüm dünyayı yakabileceği bir ailesi vardı.

Kumda üstünlüğü kaybetmişlerdi ama gökyüzü hâlâ onlarını.

Erdene'nin alması için gümüş zinciri uzattı. Çocukluğundan beri onun kuşuydu. Bataar'ın iradesinin bir uzantısıydı - genç ve asi olduğu zamanlarda çalkantılı ve muhalifti, şimdi ise kıtanın yarısına hükmettiği için acımasızca soğuk ve kurnazdı. Rüzgârdaki küller gibi, öldüğünde Erdene de ondan kurtulacaktı.

"Qaira'ya git," diye emretti ona. Erdene başını öne eğdi. Sonra çığlık atarak oklardan ve kılıçlardan kaçmaya çalıştı.

Eğer bu son şansıysa, Bataar dağda söyleyemediklerini Tarken'e söylemek zorundaydı.

"Onu görmedim," diye bağırdı çelik şangırtılarının arasından duyulabilmek için. "Bakmıyordum. Oktai'nin ruhunun bedenini terk ettiğini görmedim."

"Ama Chugai'ninkini gördün." Tarken'in nefessiz sesi bir darbeyi savuştururken kesildi. "Chugai'nin ruhunun, gryphon onu *yedikten* sonra" -kelimeyi kaldırdı- "Üstünlük'e yeniden katıldığını gördün."

"Evet." Tarken'in küçük kardeşinin iki kez yutulmasını izlemek gibi bir şey olduğunu söyleyemezdi. "Önu gördüm. *Önu gördüm.*"

Nefes nefese kalan Bataar, Oktai'yle karakolda yaşadığı duyguya, Nassar'a duyduğu ve ondan yayılan öfkeye ulaştı.

Mukhalii Rhah'ın sadakat yemini ettiği zamanki kendini beğenmiş yüzünü düşündü. İlk kızların kamptan çalındığı yağmurlu günü hatırladı. Onları geri aldıklarında hava yine fırtınalıydı. Chugai'nin bedeninin gryphon'un boğazından aşağı kaydığını, Tarken'in annesinin parçalanmış küçük bir ayağı düşürdüğünü, boğazından yırtılan boğuk bir hıçkırığı hatırladı. Henüz çocukken Zeffa'daki bir pazarda Dumakranlı tüccarın yüzüne tükürmesi, Güneşsiz Aylar'dan sonraki yıllarda Zultam'ın elçisinin halkına yardım etmeyi reddetmesi. Bataar tüm bunları ve daha kötüsünü düşündü, cesaret edebildiği kadar karanlık anılara uzandı.

Öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Bunu senin için yaptım, diye bağırmak istedi. *Her şey senin içindi.*

Kısa bir an için yine on dört yaşındaydı, bir gryphon tarafından bastırılmış, onu defalarca bıçaklıyordu. Rayenni askerlerini kafasında birer canavara dönüştürdü.

Mızrağını Tarken'in kılıcına doğru sertçe iten adam sarktı, ruhu gözlerinden dışarı fışkırdı. Devrilen kiremitler gibi, bir düzine adam art arda düştü, ruhları kafatasları patlamış gibi kafalarından fışkırdı.

Bataar'ın başı geriye düştü. Gökyüzüne baktı ve ilk kez o yakıcı bakışla göz göze geldi. Hissettiği şey ilkel korkunun ötesine geçmişti. Üstünlük'ün uysal hizmetkârıydı. Şimdi onların kralı olacaktı.

"Bataar?" Tarken'in sesi ona çarptı. "Az önce ne yaptın sen?"

Panik yavaşça ortaya çıktı ve derisinin altına yayıldı. Yorgunluk kaslarını sertleştirmiş, uzuvlarını halsiz ve beceriksiz hale getirmişti.

Bu yeterli değildi. Onları tuzağa düşüren dalga karşısında bir düzine adam bir hiçti. Sertlik, gryphon saldırısından beri onu vurmayan bir yorgunluğa dönüştü, ateş vücudunu kasıp kavurdu. Dizleri güçsüzleşti ve midesine taş oturdu.

Islık çalan oklar Bataar'ın yüzünün yanından geçti. Hava etraflarında eğildi, yanağını okşadı. *Shaza*.

"On yıl geçti ve ben hâlâ siz sersemlerin kışını kurtarıyorum," diye homurdandı *Shaza*, askerlerini önlerine çekerek. Gözlerinde korku ve coşku dolanıyordu ama okçularına hızlı ve bağırarak verdiği emirlerle ustaca komuta ediyordu. Rayenni birliğinin sonuncusunu da süpürdüler ve tam isabetle nişan aldıkları yaylım ateşiyle dağıttılar.

"*Shaza!*" Tarken, Bataar'a doğru yığılıp kalarak haykırdı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğıime inanamazsın!"

"Ölü bedenlerin arasında aptal arkadaşlarını ararken bir savaşı kazanmak çok zor!" diye bağırdı.

Tarken çılgınca sıırttı, bocaladı ve yumruk sarhoşu oldu. Kolları titredi ve kılıcı kuma düştü. "Güzel yüzünü özledim!"

Kulaklarının uçları renklendi. "Bir saatten az oldu. Kapa çenenin yoksa yemin ederim seni kendim öldürürüm."

Bataar'ın nabzı o kadar yüksekti ki, onu sesi azaltan bir filmle dünyadan ayırıyordu. Yukarıda pegasuslar çığlık atıyordu. İçlerinden biri sıkıntılı bir ses çıkardı ve bu ses savaşın gürültüsünü bir gök gürültüsü gibi kesti. Bataar yukarı baktı. Siyah bir leke gökyüzünde düzensiz bir şekilde sallanıyor, sonra düşerek daha büyük, gölgeli bir şekle, bir meteora dönüşüyordu.

"O bizimkilerden biri miydi?"

Siyah bir pegasus, bir balista okuyla mızraklanmıştı. Bataar'ın içini soğuk bir korku kapladı. Gözleri Shaza'nın adamlarından birine takıldı. Askeri atından çekti. Adam kesik bir homurtuyla kuma çarptı. Bataar yukarı tırmandı, dizginleri tuttu, atı kıvranan bedenlerin ve sıcak kumun üzerinde dörtnala koşturdu.

"A fire!" diye bağırdı biri, sesi atın hızından bozulmuştu.

Bataar dönüp duvara baktı, eğer Rayenni askerleri mazgallardan yanan yağ fışıkları döküyorsa orduyu geri çekmeye hazırды. Güneşin altında taş pırıl pırıl parlıyordu. Bir elini kaldırıp gözlerini siper etti ve bakışlarını savaş alanına, yüzükoyun yatan ceset yığınlarının ve parçalanmış bayrakların üzerine dikti.

Düşen pegasus, kanadının gövdesinden ayrılıp koptuğunu görebileceği kadar yakındı. Hâlâ biniciyi göremeyecek ya da saçında veya zırhında ayırt edici bir ayrıntı seçemeyecek kadar uzaktaydı. Atını daha hızlı mahmuzladı, sinirlerini çözen yorgunluğu görmezden geldi. Yara izi kaşınıyor ve gözlerinin arkasına acı saplanıyordu.

Bir yangın çıktı.

Duman sütunu yirmi metre genişliğindeydi ve giderek büyüyordu. Hayır, duman değil, bir fırtına bulutu, bir bozulma. Saniyeler içinde oluşum gökyüzünü sıyrarak kadar uzamıştı. Puslu sütun şekil almaya başladı; bir kalça kıvrımı, kol gibi bir tüy, neredeyse Preeminence kadar büyük bir yüz. İnsan özellikleri hayal edilemeyecek kadar netti. Varlık canlıydı ve düşen pegasus onun bulutlu eli tarafından yutuldu. Bir, iki, beş kol sütundan ayrıldı ve pegasus ile binicisinin parçalarının etrafına dolandı.

Bataar dizginleri çekti. Atı şaha kalkarak durdu. Savaş alanının dört bir yanındaki askerler dövüşmeyi bırakıp devin güneşi gölgede bırakmasını korkuyla izlediler. Devin gözleri kızgın kömür gibi iki siyah ateşti. Derinliklerinde yıldızlar patlıyordu. Onları tanıyordu.

Darya Daheer.

"İblis!" Dumakran askerleri bağırdı. Ve haklıydılar.

Şeklinin geri kalanı sütundan dışarı çekildi. Kısa boylu, ürkek kadını savaş alanının üzerinde dalgalanan canavarla bağdaştırmak neredeyse imkânsızdı. Darya değildi. Hiçbir şey değildi.

Onun gibi. Ama oydu. Aynı ışıltılı bakışlara ve yumuşak kenarlara sahipti. Aynı yuvarlak dudaklara ve omuzlarına dökülen gölge saçlara, aynı kısa kollara ve geniş kalçalara sahipti. Bu mutfaktan gelen kadındı. Ama aynı zamanda insan şeklinden çözülen, gittikçe daha da genişleyen bir iblis.

Saraydaki Darya kendi içine büzülmüştü. Bu dünyayı parçalara ayıracaktı.

Üzerinden taşan buhar gökyüzünü kapladı, Üstünlük'ün korkunç yüzünü örttü, maviyi kızgın bir kül grisine çevirdi. Başka bir tanrı öfkeyle yanarken, onun bir tanrının lütfuna mazhar olmasının hiçbir önemi yoktu. Işık, çelik gibi bulutları saran şimşek damarları gibi onun derinliklerinde parçalandı. Bataar'ın atı kışneyerek tekrar şaha kalktı. Atın titreyen dehşeti onunkine karıştı. Kalp atışları kafatasındaki duvarları tekmeleyen bir tavşandı.

Darya'nın başı sağa sola hareket etti. Bakışları eline düşmeden önce gökyüzündeki diğer yüze küçümseyici bir bakış attı. İleri doğru adım attı. Ses yankılandı, kum tepelerinin üstündeki kumların sıçramasına neden olan bir titreşim. Kızıl çölün yerini değiştirdi. Kızıl örtüler cesetlerin üzerinden geçti. Savaş durdu. Atlar savrulurken piyadeler çarpmanın etkisiyle geriye düştü. Askerler ezildi, bağırışları ve yüksek perdeden korku sesleri Darya tayfununun içinde kaybolup sessizliğe gömülürken kısa kesildi. Bataar ağzını kapatmaya zorladı kendini. Savaşın gidişatını kendi lehlerine çevirmiyordu; her iki taraftaki tüm birlikleri ayırım gözetmeksizin yok ediyordu.

Kalın, elektrikli havada ilerlerken esen rüzgâra karşı kendini hazırladı. Bir kum fırtınası onu geriye savurdu ve gözlerini yaktı. Atı döndürdü ve duvara doğru itmek için ayaklarını sıkıca itti. Korkuluklardan çığlıklar yükseliyordu. Toz zerreciklerinden oluşan insan kümeleri Fildişi Kapılar'dan atladı ve aşağıdaki kızılığın içinde kayboldu. Bir ok yayını ateşlendi ve devasa balista oklarından biri yüzüne saplandı. Darya balistayı süpürerek otuz metre uzunluğundaki duvar yürüyüşünü temizledi. Çığlıklar bir vınlamayla kesildi.

"Shaza!" Bataar bağırdı.

"Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdı. "Koca bir pegasusu yakalayacak mıydın?"

"Geri çekilme emrini gönderin! Herkesi duvardan mümkün olduğunca uzağa götürün-"

Önce kireçtaşı yarıldı, bir dağın ikiye bölünmesi gibi bir sesle parçalandı. Duvarın parçaları, kuşatma kulelerinden daha büyük, devasa, kaba levhalar halinde aşağıya düştü ve kuma sıçradı. Bataar tıslayan kaya ve toz dalgaları arasında kaybolan cesetleri göremedi ama hava ruhların ince, yumuşak tüyleriyle dolmuştu. Duvardaki takviye kirişleri hâlâ duruyordu ve her zamankinden daha fazla bir devin çıkıntılı kaburgaları gibi görünüyordlardı.

Belki de gerçekten öyleydiler.

Darya boş eliyle deneysel olarak bir tanesini kaldırdı. Daha da zorladı. Kaburga kemiklerini gıcırdatan bir çığlıkla itiraz etti, sonra da şimdiye kadar yetişmiş en büyük ağacın ortadan ikiye ayrılması gibi bir çıtırtı çıkardı.

Tarken'in ağız açık kaldı. "Gemilere ihtiyacımız olmayacak."

Geçilmez Fildişi Kapılar ardına kadar açılmıştı ve Clemiria'nın duvarın arkasındaki takviye birlikleri moloz şelalesinin altına gömülmüştü.

Bataar'ın ciğerlerindeki hava tekmelenmişti. Hiç bu kadar muhteşem ya da bu kadar korkunç bir şey görmemişti. Rayenna'nın öngörülerini yıkıldı. Darya durmazsa, tüm şehir yerle bir olacaktı. Kil kiremitli çatılar, hamamlar ve çeşmeler, kıtayı doğudaki az keşfedilmiş ülkelere bağlayan hareketli liman, hepsi silinip gidecekti. Darya'nın burada durup durmayacağını ya da tüm dünyanın yakında bir harabe ve kül yığınınına dönüşüp dönüşmeyeceğini kim bilebilirdi?

Yıldız bulutu sütunu küçüldü, bir kamp ateşinin üzerinde yükselen duman gibi ince bir sütuna dönüştü. Bataar boğuk bir nefes aldı. Gökyüzü bir anlığına aydınlandığında, Üstün Ruh'un yüzü de kaybolmuştu.

Kumların üzerindeki ateşlerin
üzerinde, havada beyaz
küller uçuşuyordu
Ateş bir yıldız gibi parlıyordu.
Ve çocuklar dağda kar olduğunu
haykırdılar

- "Anhabar Üzerindeki Küller"

Ateşin kokusu Nohra'yı sarmıştı ama dumandan boğulmuyordu. Sıcak bir buhar bulutunun içine düşerek bilincini kaybetmişti. Gözlerini açtığında dünya dönüyor, kendini yukarı çekmeye çalışırken öne doğru savruluyordu. Büyük ve siyah bir beden ona yakın bir yere yığılmış, düzensiz sesler çıkarıyordu.

Nohra küfrederek kafa derisine dokundu. Başı sanki sopayla dövülmüş gibi zonkluyordu. Korkunç bir an için, kırık kafatasını bastırabileceğini ve dışarı sızan yumuşak parçaları hissedebileceğini düşündü. Bunun yerine, parmakları deri ve saçla ve sadece biraz kanla karşılaştı. Kireçli hava ağzını kapladı. Yavaşça dağılan toz bulutunun arasından gözlerini kısarak yutkundu.

Pegasus eyerinin kayışları hâlâ kalçalarını sıkıca sarıyordu. Bacaklarından biri Mercy'nin altında sıkışmıştı. Ezici bir ağırlık yerine, sadece hafifçe yakıcı bir uyuşukluk hissetti. Etrafında kırmızı, beyaz tuğlaların üzerine dökülüyordu. Nohra bunun kendi kanı mı yoksa Mercy'nin ya da başka birinin kanı mı olduğundan emin değildi. Parmakları kaymaya devam etti.

kendini çözmeye çalıştı. İğdiş yuvarlanıp tökezleyerek ayağa kalkıp topallayarak ilerlerken Mercy'nin kesik kesik aldığı nefesler umutsuzluğa dönüştü.

Mercy'nin omzunda sol kanadının olması gereken yerde bir kesik vardı. Nohra kıvrıldı ve kuru bir şekilde enkazın içine yuvarlandı. O ezici farkındalık geri gelmişti: Paga onunla birlikte değildi. Nohra barışı uzun zaman önce, daha kutsal alanda bir kızken, mermer basamaklarda bir kadının kafasını yararak terk etmişti. Artık yeni bir velinimet vardı; kükürtlü sesi kulağına tıslıyor ve onu ayağa kalkmaya zorluyordu. Keskin bir acıya aldırmadan itaat etti.

Nuna onu yaşamaya devam etmesi, öldürmeye devam etmesi için lanetlemiş olmalıydı.

Mercy'nin eyer battaniyesini yırttı, sardı ve kanamayı durdurmak için kanat kütüğüne bastırdı. Beceriksizce, tek eliyle pegasusun kuş tüyü çelik zırhını karıştırdı, plaka ve zinciri bağlayan bağları gevşetti.

Kaosun vücut bulmuş hali Nohra'ya bir iblis göndermişti. Şimdi de bir nehir dolusu kan istiyordu. İçine işleyen acı, hayatta olduğunu hatırlatıyordu; gözlerini sızlatacak ve gözyaşlarını akıtacak kadar acildi.

Molozların arasından topallayarak geçti ve bir an için yıllar akıp gitti. Yine bir çocuktı, kolu askıdaydı ve ağrı kesiciden zihni bulanıktı, Fildişi Kapılar'dan Rayenna'ya doğru yürüyordu. Ama duvara en yakın dış halkadaki binalar artık harabe halindeydi. Çatılar sarkmış ve büyük taş parçalarının altında çökmüştü. Kırık bir çeşmeden fişkıran su, yarılmış Arnavut kaldırımli sokakta sütlü pembe bir nehir oluşturuyordu. Parçalanmış saksılardan toprak dökülüyordu. Zeytin ağaçlarının dalları ve gövdeleri, bir deprem sonrasında olduğu gibi çalkalanmış bir avlu boyunca parçalanmış halde uzanıyordu. Kitaplardan kopmuş kâğıtlar ve yırtılmış yastıklardan dökülen tüyler havada uçuşuyordu.

Duvarlar yarılmış, kiremitli mutfaklar ve kırık toprak fırınlar ortaya çıkmıştı. Yatak odalarında şiltelerden saman parçaları sızıyor ve küçük, hareketsiz bedenler kaya parçalarının altında sıkışıyor. Toz kalktığında, Nohra'nın etrafına dağılmış, parçalanmış askerlerin bükülmüş, şekil değiştirmiş cesetleri göründü. Kulaklarının çınlaması durdu. Adamlar Tanrıça'nın adını inliyor, kırık parmaklarıyla uzanıyorlardı.

İblis.

Başka hiçbir şey duvarı bu şekilde yıkamazdı. Hiçbir kuşatma aleti Rayenna'nın aşılmaz kapılarını tamamen yok edemezdi.

Gözleri yakınlarda yığılmış tanıdık bir forma takıldı ve düşünceleri durdu.

"Darya," diye nefes nefese kaldı Nohra, ayağı molozların üzerine takıldı. Darya çok küçüktü, çıplak ve kıvrılmıştı, üzerinde külden bir battaniye vardı. Küller vücudundan yuvarlanıyordu.

Nohra sallanıyordu. Yıkık duvarın üzerinden daha fazla asker döküldü, piyadeler yukarı tırmanıyor ve şehre doğru akıyordu. Savaş çığlıkları onu harekete geçirmedi. Darya'yı koruyacak bir şey bulması gerekiyordu.

Tatlı, nazik Darya. Yaptığı en tehlikeli şey, Nohra'nın çok fazla yediği ve çürük bir dişini çektiirmek zorunda kaldığı kadar lezzetli kurabiyeler pişirmektir. Darya katliam yapmaz, aileleri öldürmez, orduları parçalamazdı.

Darya bunu sadece Nohra yüzünden yapmıştı. Birdenbire, dağ şehrinde ayrıldıklarından beri hissettiği izlenme duygusu daha anlamlı gelmeye başladı. Dar onun yanından asla gerçekten ayrılmayacaktı.

Nohra titrek bir nefes aldı, dizleri titriyordu. Kuş tüyü çelik hançerini yokladı ve kınını boş buldu. Eğer sivri bir kireçtaşı parçasını ya da duvar mazgalının bir parçasını alıp Darya'nın boynuna saplarsa ölecek miydi? Şimdi uyuyordu. Ama uyandığında...? Niyeti-

Nohra onu bir canavara dönüştürmüştü.

Darya ona anlatmaya çalışmıştı ama Nohra onu sadık bir arkadaşan, uyumlu bir hizmetkârdan başka bir şey olarak göremiyordu. Onun küçük mutfak faresi. Tüm yıldızların isimlerini bilen ve kahve fincanlarının içinde kalan yumrulu şekillerden geleceği tahmin eden kız.

Nohra asla Darya'nın koruması gereken zayıf bir şeye dönüşmemeliydi.

Hayır. Hepsi Bataar yüzünden olmuştu. Onun savaşı bu kaderi harekete geçirdi. Askerler bağırdı. Kadınlar ve çocuklar çığlık attı, kan-

ağızlardan çıkan küfürler. Nohra beyaz bulutların arasından gözlerini kırıştırdı. Tüm birimler etrafa üşüşerek

Şehirde. Korunmaya ihtiyaçları vardı. Bacakları titreyerek yavaşça alçaldı ve bir kolunu Darya'nın altına soktu. Vücudundaki her kas itiraz ediyordu ama onu burada bırakamazdı, öldüremezdi, askerler etraflarında koşarken ve atlar kayan enkaz dağının üzerinden atlarken öylece kambur duramazdı.

Mercy kuyruğunu sallayıp tepindi, acı içinde inledi ve gözleri Darya'ya takılınca daha yüksek sesle çığlık attı. Sanki ondan dehşete düşmüş gibiydi. Nohra o kadar kanla sırtına ağırlık veremedi ve ondan uzak durmak için mücadele etti. Dizginleri ele geçirdi ve yavaşça, topallaya topallaya ilerledi. Darya ölüm kadar hareketsizdi ama ona doğru yığılmış, ateşler içinde, çok sıcaktı. Derisinin altında bir ateş yanıyordu. Ateşi kaynıyor, Nohra'nın ellerini kabartıyordu ama Nohra onu bırakmıyor ya da tökezleyemiyordu. Nohra'nın kırık bacağının üzerindeki her ağırlık, kemiğe çakılan çiviler gibi acı veriyordu. Nabız gibi atan aralıklarla dünya uyuşturacak kadar sessizleşti.

Tırpanı. Onları korumak için *Kanayan Kenar*'a ihtiyacı vardı. Ama orak sapını şimdi savurursa, momentum onu katlayıp ikiye bölebilirdi.

Bataar'ı bulmalıydı. Kafasını duvardan bir parçayla yarması gereken kişi oydu. Nassar ve babasının seyirci salonunda onu zorlamış olması önemli değildi. Kalafar'ı koruyabilecek olması, Kayra'nın

"Nohra!" diye bağırdı biri kısık sesle.

Nohra kaskatı kesildi, döndü ve neredeyse ayağı takılıyordu.

"Seni aptal!" Saf bağırarak ileri atıldı ve hem onu hem de Darya'yı sardı. "Nuna'nın memeleri yanıyor."

"Bayıldı mı?" *Bataar*. Nohra onun cızırtılı sesini tanıdı, her zamanki alaycı neşesinden eser yoktu. "Bilinci yerinde değil mi?"

"Bacağın! Ölü gibi görünüyorsun." Safiya, Bataar'ın sorularını tamamen duymazdan geldi. "Gözlerin kan çanağına dönmüş. Kahretsin, kolların

_"

Cildi tahriş olmuş, Darya'yı tuttuğu yerdeki taze yanıklardan dolayı yırtılmıştı. Nohra "Ne oldu?" diye mırıldandı. Birinin bunu söylemesine, gerçeğe dönüştürmesine ihtiyacı vardı.

Safiya ona bilmiş bir bakış attı. Bataar pelerinini çözdü ve Darya'nın üzerine örttü. Teni kürkte delikler açtı. Bataar irkilerek Darya'yı kollarının arasına alırken Nohra hiçbir direniş göstermedi. Kalbi boğazına düğümlenmişti. Dar'ı Bataar'dan koruması gerekiyordu, ona teslim etmesi değil.

Ama Darya'yı tek başına taşıyamazdı.

Tarken'in gözleri Dar'ın kıpırdamayan bedeninde, bir hayalet görmüş gibi camlaşmış bir şekilde oyalandı.

Nohra'nın yanından ayrılan Safiya, Mercy'yi yatıştırmak için harekete geçti, dizginini atlardan birine bağlarken onu sakinleştirmeye çalıştı. Mercy kalan kanadını çırparak çırpındı ve Darya'dan şaha kalkarken gözleri beyazlaştı. Safiya yüzünü buruşturdu.

"Onu geri götürün, koruma altına alın." Bataar, Darya'nın gevşek bedenini bir askere teslim etti. Asker sıcaktan irkildi, açıkta kalan derisi kızardı. "Onu bağlayın ve baygın tutun."

"Hayır!" Nohra'nın sesi çaresizlik içinde kırıldı. "Onu bağlamayın, lütfen."

Bataar'ın yüzü buruştu. "Eğer onun ne yaptığını gerçekten görmediysen, etrafına bak. Molozlar ayrıntılı bir resim çiziyor. Daha fazla bilgi almak için sorabileceğin birkaç bin adam var ama korkarım ölümler pek konuşkan değil."

"Darya bunu nasıl yapmış olabilir?" Kroniklerde ve masallarda gökyüzü kadar uzun şeytanların resimlerini görmüştü. "Neden?"

Başını iki yana salladı. "Nedenini biliyorsun. Hiçbirimiz *nasıl olduğunu* bilmiyoruz. O tehlikeden de öte. Darya sadece akıntıyı tersine çevirmekle kalmadı, yeni bir okyanus yarattı."

"Bacağına bakmama izin ver." Safiya diz çöktü ve Nohra yüzünü buruşturdu. "Nasıl ayakta durabiliyorsun? Şokta olmalısın."

"İkisini de Qaira'ya geri götürün." Bataar, Nohra'nın yüzlerini tanımadığı askerlere emri verdi. Eller kollarını kavradı ve onu kaldırdı. Çıkardığı boğuk sese engel olamadı.

"Onu bu şekilde hareket ettirmek daha çok canını yakabilir. Bana iki dübel ya da düz dal bulun," diye emretti Saf askerlere. Ellerini havaya kaldırdı. "Yaklaşık bu uzunlukta. Bataar, kemerine ihtiyacım var." Küçük deri çantasını çıkarıp açtı ve içine doldurulmuş sıra sıra şişeleri ortaya çıkardı.

gazlı bez ve tentürlerle. "İç bunu." Kehribar renkli bir şişeyi Nohra'nın titreyen parmaklarına doğru itti.

Nohra içindeki acı, kırmızımsı kahverengi sıvıyla boğuldu. "Sadece bir burkulma."

"Burkulma değil, ve burkulduğunda çok acıyacak. Dilini ısırmamaya çalış."

"İşte." Bataar kılıcını çekti ve kılıfını çözerek ona doğru uzattı. Nohra işlenmiş deriyi eline aldı ve ısırdı. Tabaklama kimyasalları, ter ve demir tadının altında topraksı bir tat vardı.

Safiya, Bataar'ın kırmızı ipek kemeriyle ateli bağlarken Nohra'nın gözlerinde yaşlar yandı. Kemikler birbirine sürtünüyor, bacağının kasları içinde kıpırdanıyordu. Nohra derinin uzunluğunu sıkılmış bacaklarının etrafına sertçe sardı. Derinin yanmış avuçlarına değmesinin verdiği acıyla tısladı. Midesi boşaltılmak için yalvardı ama kusmamak için mücadele etti. Tüm duyuları körelene kadar acı dalgaları onu hırpaladı.

Safiya işini bitirdiğinde Nohra bir adım öne çıkmaya çalıştı.

Saf ona "Hâlâ üzerine ağırlık koymamalısın," dedi.

"İkisini de triyaj çadırlarına geri götürün," dedi Bataar. "Sonra da *onu* bana getirin."

Kimi getirecekmiş?

Acıyı görmezden gelerek Safiye'nin göğüs zırhını yakaladı. "Bizimle geri dönmeyecek misin?"

Bataar onun yerine cevap verdi. "Şimdi teslim olması için kraliçeye baskı yapmalıyız."

"Yürüyebilirim." Kız kardeşine döndü. "Bunu bensiz yapmayın. Clemiria Teyze'nin ne düşündüğünü herkesten iyi bilirim. Anladığından emin olacağım."

Saf içini çekti. "Peki. Gelebilirsin ama sadece bunu alırsan."

"Nedir bu?"

"Acı için daha güçlü bir şey. Böyle bir kemikle ata binmek her adımda bacağındaki eti karıştıracaktır."

Nohra'nın tartışacak zamanı yoktu. Şişenin içindekileri geri devirdi ve yuttu. Tadı, küçük bir kızken geçirdiği ameliyatı akla getirdi. Güçlü bir kediotu kökü özüydü.

koyu, zengin bir renkteydi ve tadı ağız dolusu yosun ve toprak gibiydi. Haşhaş notaları da vardı, cevizli ve acıydı. Görüşü bulanıklaştı, ezici bir yorgunluk dalgası karnına bir tekme gibi çarptı. İhanete uğramış hissetmek için zamanı bile yoktu.

* * *

Nohra karyolanın üzerinde gözlerini kırıştırtarak uyandı. Baş dönmesinden kurtulmaya çalıştı, doğrulmaya çalıştı ama bir şey kolunu çekiştirdi. Nabızı hızlandı. Bataar onun da bağlanmasını emretmiş olmalıydı. Parmakları, uzmanların Oktay'a taktıklarına benzer bir bağırsak tüpünü yokladı. Kırmızı-kahverengi damlalar koluna doğru akıyordu. Silahı çekip çıkardı ve küçük kan damlasını kapattı, durdurmak için baskı uyguladı. Karyolasına yaslanmış olan uzun, kavisli silah

Kanayan Kenar. Gömülmüştü, ne zaman, ne zaman-

"Nohra." Qaira'nın endişesi nazik bir okşamaydı. "Henüz kalkamazsın." Büyüklük taslayan bir okşama.

"Darya nerede?" Nohra'nın sesi halsizdi.

Hasta çadırı cesetlerle doluydu. Çoğu sığ nefes alıyordu, derileri yıkılan duvarın tozuyla tozlanmıştı. Sayısız turnike kanlı, kesilmiş uzuvları çevreliyordu. En kötüsünden korkan Nohra aşağıya baktı; bacağı artık sıkıca bağlanmıştı, kat kat gazlı bez ve kalın bir alçıyla kaskatı kesilmişti. Rahat bir nefes aldı. O baygınken biri bacağını düzgün bir şekilde bağlamış olmalıydı.

"Fahaad, tekrar yatmasına yardım edebilir misin?"

Nohra elma ve misk kokusunu içine çekti. Gözleri Fahaad'ın göğsünde, tuniğinin her zaman açık olduğu yere takıldı. Qaira da onun üzerine eğildi. Nohra, ip yeniden takılırken koluna batan bir dikenle sarsıldı.

"Darya iyi," dedi Qaira. "Şimdi iyileşme sırası sende."

"Saf bana ilaç verdi." Nohra ses tonunun acı ve çocuksu olmasına engel olamadı.

"Sadece senin için endişeleniyordu. Kendine zarar vermeni istemedi," diye onu ikna etmeye çalıştı Fahaad. Parmaklarıyla bastırdı

omzuna vurdu ve sonra yüzünü okşayarak nemli bir tutam saçını geriye itti.

"Bırak beni yoksa elini ısırırım." Nohra kendini yukarı itti. Fahaad onu tekrar yere indirdi. Diğer doktorlar, sanki biri hasta yatağına bir aslan atmış gibi dehşet dolu ifadeler takındılar.

Kayra kollarını kavuşturdu. "Sırayı bozmayacağına söz verersen seni Darya'ya götürebiliriz."

"Peki!"

Fahaad onun omzuna yaslanıp inleyen, nekahet dönemindeki hastalarla dolu karyolaların ve yatakların etrafında topallayarak yürürken homurdandı. Qaira onun diğer tarafında yürüdü ve Nohra'nın koluna destek olmasına izin verdi. Nohra sarı macun dolu taş bir havanı devirmeyi ve bir sürahi suyu dökmeyi başardı. Choyanreni'li doktor bağırmanın çalışırken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Tam bir baş belasısın," diye homurdandı Fahaad. "Kimsenin sana yapmanı söylediği bir şeyi yapamıyorsun, değil mi? *Beni ısırmak mı?* Sen beni ısırmaya çalışmazsın."

Nohra ayağını ileri doğru sürüklemeye odaklandı. Onu kampın eteklerindeki Utasoo şamanının çadırına götürdüler.

Qaira uçan kuşu geri çekmek için dışarıda bekleyen muhafızların arasından geçti. "Bataar buranın en güvenli yer olduğunu düşündü."

"Onu görmeden önce bil ki-" Fahaad başladı.

Nohra çoktan tökezleyerek yanından geçmişti. İçeride Darya uyanıktı. Doğrulup çadırın girişinden sızan ışığı izlerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Nohra, Darya'nın bileklerini ve ayak bileklerini bağlayan kelepçeler bekliyordu. Elbette Fahaad ve Qaira, Bataar kadar zalim ya da demir prangaların onu zapt edebileceğini düşünecek kadar aptal olamazlardı.

Boroo ve şaman çırağı çadırın saçaklarında diz çökmüş, ritüel işaretler yüzlerini hâlâ kanlı çizgilerle boyuyordu.

"Dar," dedi Nohra, ona doğru yığılıp kalarak. Darya'nın temiz gömleği yüzüne bastırıyordu, pamuk yumuşak ve yanmamıştı, meyve bahçesi gibi kokuyordu. Köprücük kemiklerinin etrafında bir kolye birikmişti, metal erimiş sıcak tenine değiyordu. Nohra, din adamının yıllar önce ona verdiği kolyenin şeklini tanıdı. Ama bu mümkün değildi. Saray avlusundaki o çocukta vardı.

"Senin için endişelendim." Darya'nın konuşması bulanıktı. "Fa'aad bana ata bindiğini ve kötü bir düşünüş yaşadığını söyledi."

Nohra geri çekildi. "Beni yakaladın."

Kıkırdadı. "Pfft, bunu nasıl yaptım?" Darya'nın siyah gözleri hatırladığı kadar sıcak ve nazikti, bir yaz gecesinin su birikintileri gibiydi. Dar'ın ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Nohra bir mum aldı ve yüzüne tuttu. Neredeyse irislerden ayırt edilemeyen gözbebekleri büyümüştü. "Kafası güzel."

"Bataar önlem almamızı istedi," diye açıkladı Fahaad mükemmel bir monotonlukla. "Kendinde değil ama en azından dev bir öfke canavarına dönüşüp daha önce yıkılamayan şehir duvarlarını yıkmıyor."

Şaman keskin bir nefes alırken boncuklar takırdadı. Qaira, Boroo'nun büzülmüş yüz ifadesine özür dileyen bir bakış attı.

"Ha?" Darya başını öne eğdi.

Nohra onu daha sıkı çekerek ağlamaması için diken diken olan gözlerini zorladı.

Fahad omzunu dürttü ve onu tutuşunu gevşetmeye zorladı.

"Rami nerede?" Nohra vazgeçmeden sordu.

"Sarsıldı. Korkmuş." Qaira sözlerini dikkatle ölçtü. "Duvarın yıkılışını hepimiz gördük. Tedirgin ediciydi."

Fahaad'ın parmakları seğirdi, sonra gerildi.

"Savaş çadırında mı? Ben ona ve Cali'ye gideceğim."

Sonunda Fahaad'ın eli onun üzerinden düştü. "Kuzenin Bataar'ın bazı askerlerine eşlik etmesi için çağrıldı. Kraliçe Clemiria Belediye Binası'nda saklanıyor ve Bataar teslim olmaya zorlamak için Calidah'ı kullanmak istiyor."

Nohra'nın kanı dondu. "Bu işe yaramayacak." Şaşkın bakışlı Darya'yı yere bıraktı. "Ben gitmeliyim. Fahaad, onlara ulaşmama yardım etmelisin." Başını sallamaya başladı. "Senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim," diye yalvardı, şimdi Kayra'ya da bakıyordu. "Yemin ederim."

"İkimiz de tutamayacağımızı bildiğimiz sözler verme." Ama iç çekmesi onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Qaira kampta Darya'nın nerede tutulduğunu bilen çok az kişi olduğuna yemin ediyordu. Bataar, Rayenna'da ortalık yatıştığında yüksek rütbeli komutanlara cevap ve eylem sözü vermişti. Kafa karışıklığı kazanmıştı

Nohra'nın geçtiği yüzlere. Bildikleri kadarıyla Rayenna'nın duvarlarına saldıran iblis, kumun altına gömülen cesetler gibi toz olup gitmişti.

Nohra aceleyle giyindi, Qaira zincir zırhını giymesine yardım edip tabağını takarken kendini garip hissedecek kadar tedirgindi. Qaira'nın duyması mucize olacak kadar alçak sesle, "zgn değilim," diye fısıldadı Nohra. Bataar'a ihanet etmeyi planladığı için, kendisinin ve Qaira'nın kalp çizgileri daha sıkı dğmlenirken bile. Ortaya ne çıkarsa çıksın her şeyi yine yapacaktı.

Qaira'nın parmakları Nohra'nın boynunu sıyrarak zırhının altında sıkışmış saçlarını çekip çıkardı. "Ben de değilim." Nohra'yı manipüle ettiği, onu kocası için uysal hale getirmeye çalıştığı için. Her türlü şefkat ikincil hasardı.

Nohra onun elini öptü ama bu bir bağışlama değildi. Qaira'nın teni antiseptik, şıfalı otlar ve metal gibi kokuyordu; kan ve tüy-elik. Nohra'nın yanağını okşadı. Gözlerinde Nohra'nın içinden çıkmaya vakti olmadığı duygular yüzüyordu.

Dışarıda Nohra ayağını zengiden çıkaramıyordu ama en azından ağrı kesici ve sakinleştiricilerden sonra dengesini koruyabilecek kadar iyileşmişti.

Fahaad'ın binmesi için hazırladığı pegasus Honor kanatlarını ırttı ve kıını kuş banyosundaki bir kuş gibi salladı. Parmakları beyaz yelesini okşarken, Nohra'nın korktuğu soru ağzından döküldü. "Mercy nerede?"

"Topraklandı." Fahaad kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak kuma bakıyordu. "Kararı ben verdim. Hayatını kurtarmak için diğer kanadını da kestim. Umaya çalışırken bir bacağını kıracaktı."

"Ama yaşıyor mu?"

"Eğer yara enfeksiyon kapmazsa." Fahaad içini çekti. "ok kan kaybetti ve uzmanlar bırakın kan nakli yapmayı, bir atı nasıl sakinleştireceklerini bile bulamadılar."

Yaşıyor. Nohra şu anda onu uyutmanın daha iyi olup olmayacağını düşünemiyordu.

Qaira Nohra'nın sağlam bacağına dokundu. "Gerçekten kendini zorlamamalısın. Kendine daha kötü zarar verme riskine değmez."

"Bataar esir almaz ve teyzem de teslim olmaz. *Beni* kontrol etmek için kuzenimi kullandığını sanıyordum. Gerçekten bu kadar açık bir şey deneyeceğini düşünmemiştim-" *Aptalca. Pervasızca.* Dilini ısırıldı. Qaira'nın kaşları çatıldı.

Nohra arayışla başını sallayan Fahaad'a baktı. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Nohra haklı. Bu tehlikeli ama Clemiria'yı köşeye sıkıştırmak kadar riskli değil. Nohra onu ikna edebilir, mantıklı düşünmesini sağlayabilir. Gitmesine izin vermenin benim fikrim olduğunu söyleyeceğim." Nohra'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Ölmemeye çalış, olur mu?" Ve benekli atı tokatladı.

* * *

Yıkım Rayenna'nın derinliklerine doğru ilerleyerek sokakları yerle bir etti. Evler, dükkânlar ve kutsal alanlar sarktı, çatıları içbükey ve duvarları duvar parçalarından delik deşik oldu. Nohra, pegasusunu şehrin Belediye Binası'nın dışına indirdiğinde acıdan titriyordu. Nemli parmakları kayışların metal tokalarına takıldı. Çok geç kalmış olabileceği düşüncesi kafasına saplanan bir bıçak gibiydi. Avlunun etrafına konuşlanmış askerler bağırarak kılıçlarını pegasusuna doğrulttular. Dünya dönüyordu, gökyüzü meydandaki gri kaldırım taşlarıyla aynı renkteydi.

"Ben bir Harpy Şövalyesiyim!" diye bağırdı, eyerinden kibarca indi ve askerlerin arasından topallayarak ilerledi. "Bırakın geçeyim." Kapıya çıkan beş adımın her biri farklı bir ayak parmağını kırmak gibi acıtıyordu. İnşte, başkent binasının girişinin dışında konuşlanmış muhafızlar uzun Choyanreni kılıçlarıyla yolunu kesiyordu. Baston olarak kullanmak için *Kanayan Kenar*'ı çekti ve topallayarak ilerledi. Kılıcı, muhafızlardan birine çarptığında kıvılcımlar çıkardı. muhafızların tuttuğu çelik direkler.

İçeriden bir kadın sesi bir emir verdi ve muhafızlar ayrıldı. Shaza adamların ortasından çıktı. Başını eğdi, bir eli kalçasındaydı. "İnsanlara bir sürü sorun çıkarıyorsun prenses. Ama duvarı yıktınız."

Nohra'nın sesi hırıltılıydı. "Ben yapmadım-"

"Zamanlaman çok iyi. Aslan kraliçe az önce kız kardeşinle konuşmayı kabul etti."

Safiya'dan önce Clemiria, aslan kabzalı kılıç olan *Canavarlar Kraliçesi*'ni kullanıyordu. Nohra yüzünü buruşturdu ve kendini loş salona doğru sürükledi.

Kraliçenin dinleyici odasına inen pek çok merdiven vardı. Gölgelere bakarken alnından terler boşanıyordu.

"Koluma gir." Shaza'nın sert tonu hoşnutsuzluğunu belli ediyordu. "İkinci kez teklif etmeyeceğim."

Saç örgüleri ve Qaira'ya olan geçici benzerliğiyle Shaza, Saf gibi, üzerini kaplayan kan, kir ve terle bile iyi görünen sinir bozucu bir insandı. Gökyüzünden fırlatılmış ve bir atın altında ezilmiş gibi görünmüyordu.

Nohra her adımda ağlamamak için dudağını ısıırıyordu. Şaza'nın bakışları hiç de sempatik değildi.

Koridorun sonunda, seyirci salonuna açılan uzun kapının önünde kalabalık bir asker grubu kümelenmişti. Calidah sade eğitim kıyafetleri ve hafif deri zırh giymişti. Bataar'ın yanında durdu. Nohra'ya sinirli bir bakış fırlattı. Meşalelerin ışığında parıldayan Safiya'nın zırhını aradı. Göğsü sıkıştı.

"Senden kurtulmak bir vermilrot vakasından daha zor," diye homurdandı Bataar. "Sana ihtiyaç yok. Teyzen zaten Prenses Safiya ile ilgileniyor." Dişi aslanın gözleri kalçasındaki kabzada parlıyordu. Clemiria, Safiya'nın silahsız olmasını istemiş olmalıydı.

"Gördüğüm kadarıyla kuzenim de değil," diye karşılık verdi Nohra. Cali yüzünü buruşturdu. "Yoksa onun burada senin yanında daha değerli olduğuna mı karar verdin? Beni de içeri alın."

Bataar'ın bakışları Nohra'nın bacağında oyalandı. Derin bir nefes verdi ve arkasını döndü. "Duvarı kimin yıktığından bahsetme."

Sanki Nohra Darya'ya bir emir vermiş gibi konuşmuştu. "İçeride onunla birlikte kim var?"

Calidah kıpırdandı, botunun içinde bir taş varmış gibi ağırlığını kaydırdı. "Saray muhafızları ve bazı iyi eğitilmiş askerler. Yine de fark etmez. Annem içinden çıkamayacağı bir köşeye sıkışmış durumda."

"Peki ya hizmetkârları? Darya'nın büyükannesi?"

Ona sempatik bir bakış yöneltti. "İba Daheer öldü. Çok üzüldüm. Annemin çalışanlarından bazıları sarayın yakınında çöken binalardan birine sığınmışlardı."

Nohra'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. *Kanayan Kenar*'ın ucunu sıkıca kavradı. Enkaz parçaları fırtına gibi bir hızla şehrin kalbine doğru uçuyordu. Darya dışarı çıkamıyordu. Bu suçluluk duygusu onu ezecekti. Ve İba Daheer'le birlikte Darya'nın soyunun gerçeğini, cin kanının kökenini ortaya çıkarma şansları da ölmüştü.

"Kapıları tekrar açıyor. Fikrini değiştirmeden gidin," diye emretti Bataar, sanki Nohra kafasının etrafında vızıldayan şişko bir kuşmuş gibi el sallayarak. Kapıdaki askerler silahlarını kaldırmıştı. "Geri çekilin."

Destekli kapılar Nohra'nın sıkışarak geçebileceği kadar geniş, parlak beyaz bir şerit halinde, kısa bir süre için ayrılmıştı. Kapılar gürültüyle kapanıp yeniden demirlenmeden önce muhafızlar onu ileri doğru itti.

Biri *Kanayan Kenar*'ı kesmeye çalıştığında, "Yürümek için ona ihtiyacım var," diye tersledi.

Dinleyici salonunun duvarları büyük kumtaşı bloklardan oluşuyordu. Salonun üstünü çevreleyen yontma mozaiklerde kıpkırmızı ve mavi anka kuşları resmedilmişti. Rayenna, aşılmaz şehir, hiçbir zaman küllerinden doğmak zorunda kalmamıştı.

Safiya çoktan kürsünün dibinde diz çökmüş ve Nohra'ya inanmaz, gözlerini kamaştıran bir bakışla dönmüştü. Bir askerin çelik botu Nohra'nın bacaklarına çarptı ve Nohra nefes nefese odanın içine yuvarlandı. Parmakları tekrar açıldı ve *Kanayan Kenar* taş zemine çarptı.

"Sana ne oldu böyle?" Clemiria neredeyse sempati duyuyormuş gibi bir ses tonuyla söze başladı.

"Pegasusum üzerime düştü," diye atıldı Nohra, kırık bacağını düz tutmanın bir yolunu bulmaya çalışarak.

Clemiria'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ayağa kalkın. İkiniz de."

Tahtın arkasındaki Zultama sancağı duvarın yarısını kaplıyor, mor ipek ve altın işlemelerle dalgalanıyordu. Yıllar Clemiria Teyze'nin siyah saçlarını gümüş rengine dönüştürmüştü. Nohra bu görüntüye alışık değildi.

üzerinde sade kıyafetler, bir tunik ve pantolon vardı. Parmakları kucağında yeniden doldurulmuş bir arbaletin üzerinde duruyordu. Nohra'nın kafasındaki kraliçenin Harpy Knight versiyonu hâlâ zırh giyiyor ve kan damlayan bir kılıç taşıyordu. Nohra Saf'ın elini sıkıca kavradı ve kendisini yukarı çekmesine izin verdi.

Belki de Qaira ve Fahaad haklıydı; gelmemeliydi. "Anlatmaya çalıştığım gibi," diye başladı Safiya. "Bataar kuzenimize yemin etti sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum. Barışçıl bir güç devri olacak ve-"

"Gücü kime devrediyorsunuz?" diye araya girdi kraliçe. "*Bataar mı?* Şehri ele geçirdi. Eğer tahtımı istiyorsa, söyleyin gelsin ve benden alsın."

Nohra kendini *Kanayan Kenar*'ın sapına dayadı. Gözleri zonkluyordu. "Şu anda gerçekten savaşmaya devam etmek istiyor musun? Savaşa başka bir gün katıl." Clemiria'ya baktı, gözlerini kırpmadan onun çelik bakışlarına karşılık verdi. Nohra kimin kulaklarının kapıya dayandığından emin değildi. "Şehri teslim et ve tahttan çekil. İleride daha çok kan akacak, başka savaşlar olacak. Rayenna'da sonsuza dek hüküm süremezsin. Sen ailemizin geri kalanıyla birlikte Kalafar'a aitsin, çölde ölmeye değil."

Nohra teyzesinin gözlerinde bir anlayış titreşimi fark etti. Şüphesiz Clemiria'nın zihni de onunkiyle aynı şekilde çalışıyordu. Onlar Harpy Şövalyeleri'di. Aynı yemini etmişlerdi. Nohra'nın tek bildiği görevi ve intikamıydı. Onların intikamını alacaktı. Bataar'ı öldürecek, ikisi için de.

Clemiria Teyze, kapıların açılması emrini verirken sakın bir şekilde doğruldu. Bataar içeri giren grubun ön tarafına yakındı. Kişisel muhafızları etrafına yayılmıştı. Onların arkasında, askerlerinin geri kalanı silahlarını çekmiş bir halde kapıdan içeri girdi. Seyirci salonundaki gerilim kesilmişti. Bataar onu bir kalkan gibi vücudunun önünde tutarak ileri doğru sürüklerken Cali ciyaktı. Boğazına dayadığı bıçak, Rami'ye verdiği benzer, kısa, kare şeklinde bir bıçaktı.

Nohra nefesini tuttu. Görüşünün köşeleri karardı. Oda dönmeye başladı.

"Öne çık, Clemiria," diye seslendi Bataar. Bıçağı aşağı bastırdı ve Calidah kıvrandı. Küçük bir kan damlası boynundan aşağı ince bir çizgi oluşturdu.

Clemiria hareket etmedi.

Birkaç gergin an geçtikten sonra Nohra, "Teslim ol," diye tısladı. "Şehri teslim edin. Aşağı inin." Kürsüye yaklaştı, kendini acıya hazırlayarak ilk merdiveni çıktı, ikincisini çıktı ve sonunda Clemiria Teyze'nin yanında durdu. Rayenna'nın kraliçesi küçük ve acınası görünüyordu, Nohra'nın çocukluk kâbuslarındaki altın canavara hiç benzemiyordu.

Clemiria'nın bakışları düz ve soğuktu, parmağı arbaletin tetiğine basıyor ve art arda oklar fırlatıyordu.

Nohra anlamamıştı. Anlayamazdı.

Odanın diğer ucunda Cali'nin yüzü şaşkınlıkla buruştu. Göğsünden çıkan millere ve karnına saplanmış olana uzandı. Bataar'ın gözleri kocaman açılmış, yaralı ağzı şok içinde açılmıştı. Calidah'ın kanı zemine sıçradı. Öksürdü ve kırmızı balgam dudaklarına sıçradı. Vücudu çökerek Bataar'ın zırhını ortaya çıkardı ve Clemiria bir ok daha fırlatarak onun koluna isabet ettirdi.

Cali'nin bedeni daha fazla atışı engelledi. Bataar'ın askerleri çoktan safları sıklaştırmış, çelik ve plakadan bir barikat oluşturmuşlardı. Nohra kuzeninin çarpınan gözlerini, kanlı dudaklarını, elleri okların saplarını kavrarken katlanan bacaklarını izledi.

Korkunç, çok uzun bir an boyunca Nohra donup kaldı. Askerler çarpışırken homurdandılar. Nohra uyuşukluğu göz kırparak savurmak için kollarını kaldırdı.

Acı, silahının yavaşça yayılanmasına neden oldu. Bıçak teyzesinin boynuna saplandı ve derine saplandı ama kesecek kadar derin değildi.

Bir anne, Nohra'nın kırık kolunu tutan nazik ellere, gözyaşlarını silen parmaklara, gürültülü cariyelerin odasında gece gülümsemeleri oluşturan dudaklara benziyordu. Bir ebeveyn, Nohra'yı yanına çağırın, onu kendi elleriyle kaldıran ve mor yelkenli bir teknenin güvertesine oturtan Baba'ya benziyordu.

"Nohra," diye soludu Clemiria Teyze, *Kanayan Kena*'da boğulurken ve Nohra'yı iğrenç anılarından çekip çıkarırken. Orak bıçağı

O son sözler. Ağzında öfke ekşidi. Teyzesi cehenneme gidiyordu. Nohra da muhtemelen ona katılacaktı.

Saf onu yakalamaya çalıştı ama Nohra *Kanayan Kenar*'ı çoktan düşürmüştü. Savaşçıların ve sallanan kılıçların arasına yuvarlanarak ilerledi ve Cali'nin kıpırdamayan bedeninin yanında yere düştü. Nohra Cali'nin başını kucakladı ve onu kucağına çekti. Muhafızlar Bataar'ın etrafını sardı. Askerlerin bacakları arasındaki bir açıklıktan Nohra sağlık görevlilerinin onun üzerinde çalıştığını görebiliyordu. Onlar kolunu kesen yarayı temizleyip dezenfekte ederken ve bir başka kurşunun sapını sabitlerken Nohra irkildi. O yaşıyordu ve Calidah Nohra'nın kollarında soluyordu. Gözleri çoktan camlaşmıştı, ayrık dudakları soğuktu.

Nefes nefese kalan Nohra nabzını yokladı. Calidah'ın göğsünün yükseldiğini sandı ama hareket zannettiği şey vücudunu titreten kendi elleriydi. Cali'nin yanağına dokunduğunda, parmakları teyzesinin kanından bir leke bıraktı.

"Kalk," diye bağırdı Safiya, arkasından yaklaşıp onu ayağa kaldırarak. Nohra hemen yere çöktü, Saf'ın kollarında bir oyuncak bebek gibi gevşekti.

Çatışma doruk noktasındaydı, doruğa ulaştı ve yavaş, ılık ve tutkusuz bir savaş sonu dansına dönüştü. Kılıçlar yerde kıvranan bedenlere batıyor, sağlık görevlileri kendi kanlarında boğulmayan insanları toplayıp tedavi edilmek üzere dışarı çıkarıyordu.

Bataar bir şeyler söyleyerek yaklaştığında Nohra hâlâ Calidah'ın solmuş bedenini kucaklıyordu. Özür mü diliyordu? Sonrasında ne olacağını planlıyordu. Nohra dinlemiyordu. Bataar'ı yenmelerine yardım edebilecek tek müttefiklerini kaybetmişlerdi. Nohra, Clemiria Teyze öldüğüne göre Kardeş Şehri kimin yöneteceğini umursamıyordu. Nassar ve ordusu önemli değildi. Bataar'ın kuzeydeki lordların topraklarını ele geçirmek için Darya'yı nasıl kullanacağı da umurunda değildi. Huzurlu bir an için Rami'nin Kalafar'ın ya da Zultam'ın kralı olmasını ya da Safiya'nın istediği gibi küçük bir çocuk olmasını umursamadı.

Savaşın Dumakra'ya getirdiği tüm acı ve ölümlerden, ailesinin parçalanmasından Bataar sorumluydu. Ancak Nohra'nın yanlış adımları, etrafını saran cesetlerin oluşmasında rol oynamıştı. Kapıların düşmesinin ve tüm o masum insanların ölmesinin sebebi Nohra'ydı.

öldü. Cali'yi bir kalkana dönüştürmelerine izin vermişti. Teyzesinin gururunun onun için kızından daha değerli olduğunu bilmeliydi.

Nohra adalet istiyorsa, kendi boynunu celladın önüne koymalı ve bıçağın düşmesine izin vermeliydi.

Calidah'ın bedeni titreyen ellerinden düştü.

Değişken rüzgarlar hiç kimseyi kayırmaz ve her taşı havalandırır.

-Xincho'daki Yüce Düşünce Okulu

Demir Orkide demirlediğinde rıhtım hareketlendi ve tuzlu hava Bataar'ın gözlerini yaktı. Ruo'nun gemisinin beyaz güneşin altında parlayan yeşil çitalı yelkenleri vardı. Yüksek direkleri, uzakta, limanın ağzında demirlemiş olan tekneyi gölgede bırakıyordu. Meraklı kalabalık geri çekilip mırıldanırken, pruva büküldü ve hırlayan boynuzlu bir ejderha onlara doğru baktı. Ahşap heykelin kafası o kadar ince detaylarla oyulmuştu ki, bıyıkları çıplak esintide uçuşuyordu.

Savaştan bu yana Rayenna fısıltıların ve korkunun şehri olmuştu. İblislerin gerçek olduğunu ve hiçbir duvarın yıkılmaz olmadığını öğrenmişlerdi. Saldırının olduğu gün, Fildişi Kapılar'da bulunanların çoğu muhtemelen sadece bir bulut sütunu görmüş ve taşların çatırdayarak kırılma sesini duymuştu. Muhtemelen daha çok ordunun hücumundan ve dolu gibi yağan taşlardan korunmakla ilgilenmişlerdi ama canavar söylentileri yayıldı. Endişe, püskürtülen kilometrelerce enkaz kadar uzaktaydı.

Bataar muhafızlara işaret ederek, "Dikkat edin," diye Rami'yi uyardı. Rami, "Bu arma bir köpekbالیğının kışına benziyor," diye mırıldandı. O da öne çıktı. "Bir, iki, üç direk. Bu flag ne anlama geliyor?" Üst güvertede düzinelerce metre yukarıda bir tayfa

çizgi. İp gıcırdayan tahtalara çarparak kalın bir yılan gibi kıvrıldı.

"Bu konseyin amblemi. Kendi kuyruğunu yiyen bir ejderha."

Topların namluları kümelenmiş kalabalığı işaret ederken gergin haykırırlar patlak verdi. Kısa kahverengi saçlı ve lekeli dudaklı bir kadın gemiden inerken Bataar iskelenin dibine yaklaştı. Parmakları süslü küpeştenin üzerinden süzüldü.

"Geç kaldınız."

Kollarını kavuşturdu. "Dövüş kazanmış birine benzemiyorsun."

Elini tutarken yüzünü buruşturmamaya çalıştı, bandajları geriliyordu. Choyanren'deyken saçları daha uzundu ve sadece elbise giyerdi. Şimdi ise omuzlarına kadar düz kesilmişti ve erkek kıyafetleri içinde bir korsan gibi giyinmişti. Her zaman tiyatroyu ve kılık değiştirmeyi sevmişti.

"Bir temsilci göndereceğinizi düşünmüştüm," dedi Bataar ona, geri çekilip kişisel korumalarının ona teşekkür etmesi için yer açarken.

Ruo sıırttı. "Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Zaten pratik yapmadığı için onun ana dilini beceriksizce konuşmaya başladı. "Elverişsiz rüzgârlarla mı karşılaştın?"

Choyanreni imparatoriçesi başını salladı. "Misafirperver olmayan sular. Bu kadar çok canavar olacağını söylememiştiniz. Susuzluk'ta iki gemi kaybettik."

"Tehlikeli olacağı konusunda sizi uyarmıştım."

Adalar büyüklüğünde kaplumbağalar, insan etinden hoşlanan denizatları, Noor'un yarı batık harabelerinde terör estiren gryphonlar ve muhtemelen daha korkunç canavarlar, hiçbir insanın yaşamayıp da hayvanat kitaplarının yazarlarına tarif ettiği canavarlar.

Rami daha iyi görebilmek için zıpladı, rıhtımın kenarına o kadar yaklaşmıştı ki limana düşebilirdi.

Bataar Ruo'yu, "Konseyiniz alarmdayken sarayı terk etmemeliydiniz," diye uyardı. "Hâlâ ejderha lordlarının bağılılıkları meselesi var. Ya sen bir dünya uzaktayken harekete geçerlerse?"

En küçük kızları saraydaki konseyinin muhafızlarıydı ama ejderha lordları başkenti ele geçirmeye çalışırsa adalardan çok uzakta olacaktı. Ayrıca, Ervan Lofri adaların dağıtımını kontrol ediyordu.

afyon ve diğer birçok ticaret malının. Bu bir sorun teşkil edecekti.

Pırıl pırıl dişlerini göstererek gülümsedi. "O adamlar buna cesaret edemez. Kızlarını yanıma aldım."

Bir sıra kız aşağı indi, sallanan rıhtımda titrek adımlarla yürüyorlardı. İçlerinden birkaçı Ganni'den daha genç görünüyordu. Beşi de yılan şeklinde oyulmuş bulut yeşiminden taraklar takıyordu.

"Rehineler muhtemelen onları hizada tutacaktır," diye itiraf etti Bataar istemeye istemeye. "Ama çocukları savaşa sürüklemek?"

Ruo ince bir kaşını kaldırdı ve başını Rami'ye doğru eğdi. "Zultam'ın oğlu mu bu? Çok genç görünüyor."

Heyecanlı konuşmalar azaldı. Tüccarlar ve çobanlar ağlarını ve yengeç kaplarını boşaltmaya geri döndüler. Ruo'nun seyahat sandıkları ve kafesteki av kuşları hızla boşaltıldı ve saraydaki odalarına götürülmek üzere arabalara istiflendi. Rami'nin aç gözleri, garip renkli şahinlere hafifçe bakmak dışında, devasa hurda gemisinin cilalı gövdesinden hiç ayrılmadı.

Ruo, "Yarın sana uçağı gezdiririm," diye teklif etti. "Eğer merak ediyorsan."

Bataar içini çekti. "Gösteriş yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Ülkemin yenilikleriyle gurur duyuyorum. Aklıma gelmişken, o çantayı bana getir!"

Muhafızlarından biri başını salladı ve gümüş işlemeli uzun bir kutuyu almak için koşturdu. Bataar onu bekleyen arabalardan birine teslim etti. Ruo'nun aşırı korumacı muhafızları, Bataar onu takip etmek için ilerlerken ihtiyatla baktılar.

"Ben onun kocasıyım." En azından kanunen.

Burunlarını kırıştırdılar ama sonunda yolundan çekildiler.

O ve Rami onun karşısındaki bankta yer alan koltuklara yerleştiler. Araba ileri doğru sarsılırken sırttı ve bacaklarının arasına yaydığı kutunun mandalını açtı. Kenarları kabinin içine zor sığıyordu, bu yüzden kafesli pencerelerden birine doğru eğdi. İçinde, kadife astarın üzerinde minyatür bir topa benzeyen bir aparat vardı. Bir arbaletin tetiğine sahipti ama sürgüyü tutacak bir ipi yoktu.

"Nedir bu?" Bataar sordu.

Ruo gülümsedi. "Bir silah! El topuna benzer ama daha hassastır. Boğazına doldurulmuş barut kullanıyor. Tek bir gümüş mermiyle oldukça fazla hasar veriyor." İç çekerek minderlere gömüldü.

Bataar silahı kutusundan çıkardı. "Ağırmış."

"Çünkü bunu gümüşçülerime yaptırdım." Küçümseyici bir el salladı. "Diğerleri demir ve ahşaptan yapılabilir. Etek altında saklamak için daha küçük de yapılabilirler, ama uzun olanlar daha doğrudur. Dikkatli olun!"

Rami öne doğru uzandı.

"Hiç sanmıyorum." Bataar bu fikri hemen geri çevirdi. Çocuğa zaten bir bıçak vermişti. Kafasını uçurmamasını tercih ederdi.

Dışarıda, şehir duvarının sütun şeklindeki bir parçası bir kutsal alandan çıkıntı yapıyordu. Bataar perdeleri çekerek güneşin parıltısını ağarmış, molozlarla dolu Arnavut kaldırım sokaklardan gizledi.

Ruo perdeleri yırtarak açtı. "Meşhur dövüş arenası nerede?"

"Orayı sevmezsin. O maçları kazanmak için bir strateji yok, sadece çaresizlik var. Savaşçıların çoğu aslında köle. Rayenna'da uzun süre kalmayacağız, rahatına düşkün olma." Nassar ve Aglean ordusu güneye gelmeden önce Rayenna'yı onarmaları, Kalafar'ı emniyete almaları ve kara köprüsünde ilerlemeleri gerekiyordu.

Başını öne eğdi. "Savaş çağrıları mı?" "Savaş çağrıları."

Bir süre sonra Rami yüzünü kadife bir yastığa dayayarak uykuya daldı. Ruo endişeli bir bakışla Bataar'a döndü. "Çocuğun babasını öldürdün. Söyle bana, ikimiz de düşmanlarımızı yakınımızda mı tutuyoruz?"

Bataar göz ucuyla onu endişeyle izledi. Onun kuşatması kızın babasını öldürmüştü. Ruo'nun ailesinin güç kazanması ancak Choyanren'deki ejderha lordlarını ezerek mümkün olmuştu; şimdi genç kızları evlerinden binlerce mil uzakta, onlarınkinin arkasında bir arabada gidiyordu. Küçük bir çocuk onun düşmanı değildi. Nassar'ın kaçıışından bu yana yaşananların ışığında, Rami'nin Bataar'ın tutsağı olmaktan daha faydalı bir amacı olabilirdi.

"Hamile olduğuna dair söylentiler var. Doğru mu bunlar?" Bataar sordu. Bu gerginliği azalttı. Karnına bakarak tereddüt etti.
"Bu nasıl olabilir ki?"

"Granit tanrıları ilahi gebeliğe inanır mı?" Adam homurdandı. "Onlar kaya. Garip bir şekilde çiftleştiklerini varsayıyorum."

"Benim tanrılarımı yanlış anlıyorsun. Biz mutlaklara ve değişmez gerçeklere inanırız. Granit bir metafordur."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Haklısın, hiçbir şey anlamıyorum."

Dışarıda şehir bulanıklaşarak beyaza büründü. Rami yorgun bir esnemeye kıvrıldı, ayaklarını Bataar'ın yanına sıkıştırdı.

Araba durduğunda, Bataar prensi nazikçe sarsarak uyandırdı. Ruo'nun bavullarını boşaltan uşakları onun kamarasına doğru yönlendirdi. Rayenna'daki her şey fildişinden oyulmuş, güneşten ağarmış, rüzgâr ve kumdan yıpranmış gibi görünüyordu. Sert Belediye Binası da farklı değildi. Görünüşe göre dış avluda bir zamanlar hurma ağaçları varmış ama Kraliçe Clemiria onları sulamanın savurganlık olduğunu düşünmüş. Şimdi avlu çorak ve kupkuruydu.

Ruo gövdelerinin etrafından dolaştı ve kafeslerden birini aldı. İçindeki kuş çığlık attı. "Erdene'nin kuşlarından biri," diye açıkladı. "Söz verdiğim gibi bu senin için. Diğeri benim evimde. Bunun renkleri daha çamurlu."

Bataar gözlerini kısarak büyümüş şahine baktı. "Bu şey tam bir canavar." Erdene'yi alaca şahiniyle çiftleştirmesine izin vermişti ve şimdi buna pişman oluyordu.

"Bu bir ilerleme. Birkaç nesil içinde saf beyaz bir kartalım olabilir."

"Bu neyi başaracak?"

Choyanreni imparatoriçesi ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. "Güzel olurdu."

Kendi gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Savaş toplantısına katılmak istemediğine emin misin?"

"Kalabalık odalar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Sadece babamın arkadaşlığıyla büyümenin bir yan etkisi." Ruo'nun sesi utangaçtı. Hayatı boyunca ipek perdelerin ve uzun çalı duvarların ardında saklanmıştı. "Toplantı bittiğinde seninle kütüphanede buluşuruz."

Bana hangi planları yaptıklarını söyleyebilirsiniz, ben de daha iyi bir şey bulurum."

* * *

Bataar, Rami'yi hararetli bir tartışmanın çoktan başlamış olduğu, tıklım tıklım dolu konsey üyelerinin terasına sürükledi. Shaza masaya yaslanmış, savaş jetonlarını yeniden düzenliyordu. Tarken omzunun üzerinde durmuş, gerekirse kılıcını çekmeye hazır görünüyordu. Parlak muşambalardan oluşan gölgeliklerin altında gölgelik kareler uzanıyordu ama korkulukların arasından dolanan hava hâlâ son derece sıcak ve bayattı.

Dumakran Generali Fakier, "-insanları şehri onarmaya bırakın, ama hiçbir kuş tüyü çelik daha sağlam duvarlar inşa edemez," diye mırıldandı.

Bataar'ın tüm yüksek rütbeli komutanları oradaydı ve çeşitli tartışmalara girmişlerdi. Ruo'nun uçan komutanlarının da yola çıkmasıyla ortalık daha da karışacaktı. Safiya dışında kimse rahat görünmüyordu ki bu standart bir durumdu. Ayaklarını masaya vurmuştu. Fahaad kollarını kavuşturmuş, kaskatı kesilmişti ve Nohra günlerdir olduğu gibi ölü ve yenilmiş görünüyordu, yüz ifadesi donuktu ve hiçbir şey söylemiyordu.

"Dağlardan kuzeye gitmek, sonra da Aglea'ya buradan saldırmak daha hızlı olacaktır," diye ısrar etti Shaza, parmağıyla gizlenmiş harita üzerinde bir çizgi çizerek. "Daha küçük bir kuvvet Kalafar'ın güvenliğini sağlayabilir."

Masanın karşısındaki Safiya alay etti. "Daha hızlı, elbette. Tabii oraya varırken hepimiz ölmezsek." Rahat gülümsemesi Shaza'nın kıllanmasına neden oldu. "Haritada çizilmiş olmasının dağların bu kadar temiz olduğu anlamına gelmediğini hatırlatmak isterim. İnsan yiyen kuşlar ve etobur uçan atlarla doludurlar. Haritacıların doğru ölçümler yaptığına güvenemeyiz."

"Geldiğimiz yoldan geri döneceğiz. Gash üzerinden." Safiya araya girmeden önce Bataar ekledi, "Tüccar kervan rehberleri tutacağız. Kum gelgitlerinde nasıl yol alacaklarını herkesten daha iyi biliyor olmalılar."

Kuzenlerinin ölümü, Bataar'ın yeniden açmak istemediği taze bir yaraydı. Ama Nohra'nın boş yüzüne bakılırsa

uzun arkalıklı sandalye, o yara iltihaplandı.

Miyavlayan bir ılık Bataar'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Gryphon yavruları kafeslerine sığmayacak kadar büyümüşlerdi. Onların tüylü mor kafalarını incelerken yüzündeki eski yara izini ovuşturdu. Ateşli silahlar, pegasus şövalyeleri, gryphonlar, Conservium'daki denizati, bir cin; garip yeni silahları vardı ama onları iyi kullanmak için sağlam bir stratejiye ihtiyaçları vardı.

Bataar haritaya yaklaştı ve işaretleyicilerinden birkaçını yeniden konumlandırdı, oyulmuş bir gemiyi limana sürükledi ve şahin şeklindeki parçayı alıp Choyanren'den şu anki konumlarına taşıdı.

"Ruo burada mı?" Shaza sordu. Tarken ve Qaira'nın ikisi de canlandı.

Bataar başını salladı. "Eğer onu Choyanren'e geri gnderirsem, güneye, Susuzluk'a doğru yelken açıp çocuğu Marafal'a bırakabilir."

"Ya da kuzeye gidebilir. Gash üzerinden geri döneriz ama o dağları açarak Aglean kara köprüsüne ulaşır."

"Daha önce de geç kalmıştı," diye homurdandı Tarken. "Muhtemelen yine geç kalacaktır."

"Granit tanrıları rüzgârları kontrol etmez." Shaza hepsinin yüzlerce kez duyduğu sözleri tekrarladı. "Ona yolculuğun uygun olup olmayacağını soracağım."

"Onun ve Clemiria'nın askerlerinin yanı sıra bozkırdan gelen takviye kuvvetlerle birlikte Nassar teslim olursa akıllıca davranmış olur. Kalafar'da dinleneceğiz, rrmeyi durduracağız, erzak takviyesi yapacağız..."

Nassar'ın Aglea'da büyüyen ordusunu nasıl sıkıştıracaklarından başka konuşacak daha çok iş vardı. Bataar boynundaki teri sildi.

"Hâlâ Rayenna meselesi var. Dış halkada yeniden inşa edilecek surlardan daha fazlası var ve bu şehrin bir kraliçeye ihtiyacı var-"

"yle mi?" Tarken araya girdi.

Safiya şarkı söyleyerek, "Kalafar'dan çok uzakta, sadece Zultam'ın sözüyle yönetilemez," dedi. "Ve artık Kalafar'da bir 'kral' bile yok."

"Ve burada hüküm sürmek istediğinizi varsayıyorum?" diye sordu Shaza.

Safiya başını geriye attı ve güldü. "Hibirinizin ne istediğimi tahmin edebileceğini sanmıyorum."

Kardeş Şehir'in her zaman bir kraliçesi vardı ama Bataar'ın Harpy Şövalyeleri'nden hiçbirine ayıracak parası yoktu ve prensesler için sadece güven kırıntıları vardı. "Ruo varlıklı ailelerden oluşan bir konsey kurulmasına yardımcı olabilir. Uygun adaylar arasından bir başkan atarız," diye karar verdi Bataar.

Bu kalıcı bir çözüm değildi ama savaş sona erdikten sonra kendi seçeceği bir kraliçe atayabilirdi.

"Güneydeki ittifaklar üzerinde çalışmaya başlamalıyız." Bataar Fahaad'a bir bakış attı. "Seni Moshitu kabile liderlerine elçi yapacağımı söylemiştim. Onların desteğini almak için pazarlık yapabilir misin? Onları daha sonra savaştan kurtarmış olursun."

Fahaad'ın yüz ifadesi örtülüydü. "Bir gemiye ve birkaç çevirmene ihtiyacım var."

"Ve biraz da iyi içki," diye ekledi Tarken. "Kimse kuru bir anlaşmayı sevmez."

Bataar herhangi bir tepki için Nohra'ya baktı ama yüzü duygusuz bir maskeydi. Nohra Zultama tamamen kırılmıştı. Onu tekrar Bataar'ın ihtiyaç duyduğu türden bir asker haline getirmek imkânsız olabilirdi. Onu çoktan kaybedilmiş bir dava olarak görüyordu.

Haritanın ulaşamadığı yerde, masa kuru kayısı ve kuruyemiş tepsileriyle doluydu. Kabuğu soyulmuş istiridye kabuklarıyla dolu bir tabak kokmaya başlamıştı. Tepede martılar ciyak ciyak ötüyordu.

General Fakier terasın arka tarafında, Utasoo generallerinden bazılarının yanında, hararetle bir şeyler karalayan kâtiplerin arkasına gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Boğazını temizleyerek bir adım öne çıktı. "İblis konusunda ne yapacaksınız?"

Gözler döndü ve herkes sustu. Bataar Fahaad'a doğru baktı. Dört gündür gece yarısından çok sonraya kadar şehrin ünlü kütüphanesindeki kitapları karıştırıyor, kahverengi sayfaları zorlukla okunabilen yıpranmış kitapları karıştırıyor ve işe yarar bir bilgi arıyordu.

Fahaad başını salladı. Dün gece Bataar'la zaten konuşmuştu. "El yazmalarından birinde tüy kadar hafif çelikten ve göz kırpmayan safir gözlerden bahsediliyor," demişti. "Çoğu bir kelime zincirinden bahsediyor ama anlamını çözemiyorum." Gözlerinin altında gölgeler birikti. Kitaplar ve tezhipli el yazmalarının kırılğan parçaları

Odasında yığılmış, zirvesine her iki adamın da ulaşamadığı bir ezoterik dağ vardı.

Bataar terastakilere, "Gözetim altında ve işbirliği yapıyor," dedi. O kadar yüksekteydi ki, karşısında duran bir insanı bile algılayamıyordu. "Cinleri kontrol etmek için aklımızda yöntemler var. Bilimden ve inançtan."

Odada gergin omuzlar sakinleşti. Nohra konuşursa Dumakralılar daha da rahatlayacaktı. Darya onun sadık hizmetkârıydı. Eğer Nohra ortaya çıkar ve onu kontrol ederse, askerler savaş alanında Tanrıların nefeslerinden bir hikâye izlediklerini düşüneceklerdi. Nuna ve İblis Kraliçesi.

"Artık daha büyük bir direnişle karşılaşacaksınız," diye devam etti general tok sesiyle. "Dumakra'daki ailelerden ve tüm vezirlerden."

Bataar yüzünü buruşturdu. "Darya Daheer yüzünden mi, yoksa Lofri'yi kaybettiğim için mi?"

"Attar kızı kaybettiğin için."

Aalya gitmiş, ailesi tarafından geri çalınmıştı. Onunla birlikte Bataar, Dumakra'nın en zengin ailelerinin çoğuyla olan ittifakını da kaybetmişti.

General devam etti. "Ülkeye bağlılığınızı kanıtlamalı, yeni bir eş seçmeli ve yemin etmelisiniz. Zultam'ın birçok kızı vardı, Tanrıça kutlu olsun."

Seyirciler sessizliğe gömüldü. Bataar haremdeki tüm kadınları düşündü; en etkileyici eşleşmeyi kim yapardı ve en az öngörülemez olurdu.

Safiya'nın Dumakran ordusundaki askerler arasında hatırı sayılır bir itibarı ve halk arasında da bir miktar teveccühü vardı ama itirafına rağmen gözlerindeki eğlenceli parıltı onu temkinli olmaya itiyordu. Ayrıca, kendisine bağladığı cariyeye aracılığıyla, mutsuz bir eş olmasından çok daha faydalı bir bilgi kaynağıydı.

Yeterince güzel, parlak kahverengi gözlü ve hoş görünümlü birkaç prenses vardı, kolunda iyi bir resim oluşturacak ve sırtına bıçak saplayacak gibi görünmeyen kızlar. Yine de hiç kimse Merv Attar'ın kızının Oktai ile yapacağı kadar güçlü bir siyasi eşleşme yapamazdı. Aalya'nın mirası Tüccarlar Loncası'nın kontrolünü vaat edebilirdi ve Bataar, Oktai için daha güçlü evlilik eşleşmeleri yapabilirdi.

Ordusundaki güç dağılımını genişletmek için ona en yakın insanları.

Bu noktada, herhangi bir kız iş görür. Tarken'ı prenseslerden biriyle nişanlamayı tercih ederdi. Düşünlerden bıkmıştı.

"Bana bir liste yap-" diye söze başladı Bataar.

Nohra ayağa kalktı, gözlerindeki bulutlu ifade dağıldı. "Evlen benimle." Sesi güçlü ve sarsılmadan çıkmıştı. Yüz ifadesi keskinleşerek çelik gibi bir bakışa dönüşmüştü.

Bataar'ın nabızı hızlandı, adrenalini yükseldi. Teklifi tehlikeliydi, ihtiyacı olan şeyin tam tersiydi. Tehlike, gücün heyecan verici bedeliydi. Nohra kabzası olmayan iki ucu keskin bir bıçaktı. Düşmanlarını kesmek için kendi ellerini parçalayacaktı.

"İblisi ben kontrol edeceğim." Nohra'nın ağzının köşesi seğirdi. Neredeyse gülümsüyordu. "Ve sen de beni kontrol edeceksin."

Bataar bununla neredeyse alay ediyordu. "Seninle evlenmek
_"

"Harpy Şövalyeleri unvansızdır." Sert sesi doluydu kararlılıkla. Yanındaki Safiya'nın gözleri büyüdü. "Kızını kardeşime ver ve onları Dumakra'nın varisi, zultam ve kraliçe ilan et. Eğer kız kardeşlerimin Rami'ye yemin etmelerine izin verirsen, ben de sana Harpy yeminlerimi edeceğim."

Ne kadar samimi görüldüğünün bir önemi yoktu. Ona güvenemezdi. Ama bu dünyada Bataar'ın sorgusuz sualsiz inandığı çok az insan vardı. Zayıf bir esinti terasın üstündeki örtüyü dalgalandırdı. Hışırdayan muşambalardan daha yüksekte, Erdene çığlık atıyor, gölgesi çatıda uçuşuyordu. Onun üzerinde, Üstünlük'ün yüzü gökyüzünde bir yaraydı. Bir tanrıyla pazarlık yapmış, tehlikeli bir oyun başlatmıştı. Bir ölümcül kumar daha ne olabilirdi ki?

Tarken yüksek sesle, "Ciddi olamazsın," diye homurdandı.

Çatıda bir kavgaya patlak verdi ama Bataar bunların hiçbirine odaklanmadı. Qaira'ya baktı ve onun taştan yüz ifadesinde çatlaklar olup olmadığını araştırdı. O da başıyla onayladı.

İhtiyacı olan tek şey buydu.

¹ Mineva'da savaşta kendini kanıtlamış prenseslere iki kız hizmet ediyordu. Talmaidler sadece sadık hizmetkârlar değil, aynı zamanda Harpy'lerin sadık dostlarıydı.

-Karanlık Bir Çağ'dan Dipnot

Büyükannesi Conservium'da hiç ders almamıştı ama Darya onun bir bilge kadar bilge olduğunu düşünüyordu. Büyükanne Darya'yı kutsal alana Tanrıça hakkında bir şeyler öğrenmesi ya da iblisler ve canavarlarla ilgili macera günlüklerini okuması için getirmemişti. Hizmetçilerin odasındaki gıcırdayan bir sandalyede büyükannesinin kucağına oturur ve daha kimse doğmadan önce var olmuş gerçek insanların, Kalafar'ı inşa eden kralların ve mimarlarının, yüzlerce yıl önce Noor'u fetheden savaşçıların kahramanca ve kurnazca eylemlerinin tarihçelerini dinlerdi.

Darya, adının asla bir tarih kitabına yazılmayacağını daha çok küçükken fark etmişti.

Saraydaki diğer çocuklar sadece Zultam'ın yavrularıydı ve prensesler Darya'ya görünmezmiş gibi davranıyorlardı. Sadece bir arkadaş vardı, o da kapalı kapısının ardından konuştuğu bir çocuktü. Eczacı Darya'dan prene uyku ilacını getirmesini isterdi ki bu küçük bir kız için oldukça büyük bir sorumluluktü. Ama prens odasından çıktığında Darya'yla konuşmayı bıraktı. Sadece alay etti ve ona isimler taktı.

İmparatorluk prenseslerinden biriyle arkadaş olduğunda yedi yaşındaydı. Doktorlar Darya'ya Prenses Nohra'nın bir midilli pegasustan düştüğünü söyledi. Kolu kırılmış, köprücük kemiği çatlamış ve ayak bileği burkulmuştu. Vahşi kız kardeşleriyle etrafta koşuşturup kendini daha kötü yaralamaması için onu oyalayacak birine ihtiyaçları vardı. Herkes, eğer büyükannesinin gölgesinden çıkarsa, küçük, ürkek Darya'nın bu görev için biçilmiş kaftan olacağına hemfikirdi.

Elbette Nohra'dan haberi vardı. Neredeyse aynı yaşıydılar ve yakında birlikte ders alacaklardı ama Darya onu sadece avluda sopalarla kılıç dövüşü yaparken ya da annesinin eteklerinde zıplarken görmüştü. Darya yıpranmış bez bebeklerini Nohra'nın hasta yatağına götürdü ve onları cesur bir şövalyenin bir kralla savaştığı ve kız kardeşlerini onun kötü pençelerinden koruduğu hikayeleri canlandırmak için kullandı. Prensesin hoşlanacağı türden bir hikâye olduğunu düşündü.

Nohra iyileştiğinde ve doktorlar hastaneden çıkmasına izin verdiğinde, Darya'yı kendisiyle birlikte yüzme havuzlarında yüzmeye çağırdı. Darya'yı bileğinden tutup bir pegasus yavrusunun yanına sürükledi. Darya, yavru pegasusun amniyotik kesesi içinde yapış yapış, sümüksü, kaygan ayaklarıyla annesinden çıkışını izlerken kustu. Nohra o kadar çok güldü ki ağladı.

Darya'yı ablası Safiya ile birlikte Kraliçe Merv'in oğlu Nassar'a eziyet etmesine yardım etmeye zorladı ama her nasılsa Nassar ağlayarak annesine koştığında sadece Saf ve Darya huş ağacından yapılmış bir sopayla dövüldü. Nohra üçünün en küçüğüydü, gözlerini kırıştırmaya ve cezalardan kaçma konusunda bir uzmandı.

Nassar, "Bak, bu Nohra'nın küçük köpeği," derdi. Darya yerleri süpürüp fırçalarken ona havlar ve kovalarını tekmelerdi. Kahverengi bir sabun köpüğü dalgası fayansların üzerine taşardı. Ama bütün bunları sadece Nohra etrafta olmadığı zaman yapıyor, yaptığı pisliğin içinde yüzünü tutuyor ya da altını ıslatana kadar ağlatıyordu.

Nohra, yükseklik korkusu olmasına rağmen Darya'yı uçuş derslerine sürükledi. Prenses Darya'nın kulağına yüksek sesle gülerek gözlerini açmasını söyledi ama rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki Darya zar zor görebiliyordu. Çığlıklarını boğazına geri itti. Derslerden günler sonra Darya'nın elleri hâlâ dizginlere sarılmış gibi hissediyordu.

Nohra bir Harpy Şövalyesi olmak istiyordu ve yemin edemeden ölmezse olacaktı da. Kız kardeşleri arasında en iyisi değildi ama kimse bunun için daha fazla mücadele edemezdi. Darya her şeye rağmen tarih kitaplarında Nohra'nın adıyla bir dipnot olarak yer *alacağını* düşünmeye başlamıştı.

Büyükannesinin puslu küçük gölgesinden daha fazlası olmak güzeldi. Nohra'nın en sevdiği oyuncağı haline geldiğinden beri Darya, prenseslerin kamaralarında onlarla yapı taşları oynamaya davet ediliyordu. Ayağı takılıp tahta kaleyi devirdiğinde kimse ona kızmıyordu bile.

Hatıralar bulanıklaştı. Panik Darya'nın boğazını pençeledi. *Bir duvar* kırılması-

Birkaç titrek nefes aldı, kalbinin farklı bir panikle çarpmasına neden olan hikayeleri, dünyasının küçük olduğu ve kendisinin de öyle olduğu altın rengi zamanları aradı.

Zultam'ın askerleri bir gün cılız bir çocuğu izleyici salonuna sürükleyip kürsünün dibine attıklarında Darya fincanları dolduruyordu. Çocuk ona baktı ve Darya onun kara gözlerindeki çaresizliği okudu. Sonra döndü ve Sadrazam Naci'nin ayaklarına tükürdü. Dumakran dilinde bir sürü kabalık ve başka dillerde kelimeler kusuyordu, her biri o kadar zehirli tükürüklerdi ki çevirmenler burunlarını kırırtırıyordu.

"Vahşi küçük şey," dedi Naci, hiç etkilenmiş gibi görünmeden. Baş Haremağası Ramman Mytri muhafızlara bir el salladı.

"Onu ahıra gönderin. Orik çocuğu terbiye edebilir." Herkes ahır müdürünün hizmetkârlar arasında en sert ele sahip olduğunu biliyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde, başhekim Darya'dan hadımın odasına revirden mavi bir şişe getirmesini istedi. Darya, Ramman Mytri'nin çocuğun yanaklarını sıkmasını ve kısırlık toniğini boğazından aşağı dökmesini dehşet içinde izledi. "Böylece tadına erkenden alışıyor."

Darya Nohra'ya çocuktan bahsettiğinde, onu odasından çıkardılar, ama ancak dokuz yaşındaki Nohra -zaten saray güvenliğinden sorumlu olduğunu düşünüyordu- onun babasının hayatına yönelik bir tehdit olmadığından emin olduktan sonra. İkisi de çocuğun adının ne olduğunu bilmiyordu.

başkente gelmeden önceydi. Onlara söylemezdi ama Orik ona Fahaad derdi.

Dumakran doğumlu asık suratlı ahır şefinin Fahaad'a karşı bir zaafı vardı. Orik'in meşhur kırbacıyla hiç kırbaçlanmamıştı. Fahaad ağzını bozduğunda bile, zaten dolu olan tabağından biraz daha azıyla yatağa gönderiliyordu.

Darya, Nohra'nın yeni arkadaşlarına nasıl baktığını fark etti. Nohra onu kendisinden aşağı biri, bir hizmetçi olarak görüyordu ve Darya'ya da aynı şekilde bakıyordu. İkisini de seviyordu ama ya Nassar haklıysa ve av köpeklerini ya da cılız bacaklı pegasus tayı Mercy'yi sevdiği gibi seviyorsa?

Ama Darya, Fahaad'ın farklı olduğunu biliyordu. Umabileceği en iyi şey, bir vezirin şanssız üçüncü oğlu için sade bir eş olmaktı. Fahaad'ın babası bir yerlerde kraldı. Dumakralılar zultamın güneyli kabile liderlerinden daha önemli olduğunu düşünseler de o da Nohra gibi kraliyet ailesindendi. Darya bunu Fahaad'ın yürüyüşünden, asker onu dinleyici salonunda diz çökmeye zorladığında bile başını eğmeyişinden anlayabiliyordu.

Darya on bir yaşına geldiğinde, mutfaktaki hizmetkârlar onun kısa boylu olduğu ve ocakların arkasına ve diğer ulaşılması zor yerlere sıkışıp temizlik yapabildiği için yararlı olduğunu fark ettiler.

Nohra'nın tehlikeli bir tatlı düşkünlüğü vardı ve Darya onu doğru yiyeceklerle uysallaştırabiliyordu. Mutfakta çırak olarak dikkatli bir şekilde yönlendirilen Darya, şuruplu tatlı peynir ve ezilmiş cevizle doldurulmuş lapa lapa kurabiyeler yapmayı öğrendi. En seçici yiyicinin bile dişini çürütebilecek yapışkan bir ballı keki mükemmelleştirdi. Badem ezmesi, tereyağlı kurabiye, dondurma ve sütlaç yaptı.

Ancak aşçılar, herkesle aynı yemeği yapmanın mahkemede size iyilik kazandırmadığını söylüyorlardı. Kalafar'daki aşçılar yeni tarifler geliştirmek zorundaydı; gözleri büyüleyecek kadar güzel ve kraliyet damaklarını cezbedecek kadar lezzetli yemekler. Böylece Darya şekerli tansiler, yufka yuvalarında karamelli ballı muhallebi, kan portakalı şekerlemeli kakuleli kekler yaptı ve herkes bunlara bayıldı.

Mutfak hizmetlileri, Darya'nın kızgın demir tavalarda derisini hiç yakmadığı ve parmaklarını hiç kesmediği için ham bir yeteneğe sahip olduğunu söylüyorlardı,

Bıçak ne kadar yakın keserse kessin. Garip. Daha önce hiç yaralanmamıştı bile.

"Sen mutfakta bir tanrıçasın," diye övdü Nohra onu. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Çok iyi, Daheer. Gerçekten çok iyi." Fahaad'ın gülümsemesi Nohra'nın görüş alanında bir delik açacak kadar parlaktı.

Adam ona böyle gülümsediğinde yüzü ısındı ama adam bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Ya da muhtemelen fark etmişti ama onunla dalga geçmeyecek kadar kibardı. Mutfak faresi bir prensi severdi. O ise dalga geçilemeyecek kadar acınası bir şakaydı.

Darya ikisinin de kendisinden daha iyi olduğunu biliyordu. Bilmediği şey, Fahaad Conservium eğitimini Moshitu'ya geri götürene ya da Nohra Kardeş Şehir'i yönetmeye gidene kadar ne kadar zamanı olduğuydu. Arkadaşları yarının ne getireceğini bilmiyormuş gibi davranırlar da Darya yürüyecekleri yolları yıldızlara yazılmış gibi biliyordu.

Darya on beş yaşına geldiğinde büyükannesi Rayenna'ya gitmişti. Sırada arkadaşlarını kaybetmek vardı. Onların oynaması gereken önemli roller vardı ve çoğu insan için o sadece sonradan akla gelen bir şeydi.

Elbette görünmez olmak her zaman kötü değildi. Darya sarayda bazı kızların yaşlı vezirlerden gördüğü istenmeyen ilgiyi görmüyordu. Krallar ve kraliçelerle aynı ağır sorumluluklara sahip değildi. Çamaşırları mahvederse kimse ölmezdi. Darya yanlış ölçerse yemek bozulurdu ama hiçbir şehir haritadan silinmezdi.

Nohra ona, "Tariflerini yazmalısın," dedi. Sarayda, Güneşsiz Aylar'dan sonraki dönemle ilgili bir kitap için araştırma yapmak üzere kütüphaneyi karıştıran bir bilge vardı. "Tarihi bir kitaba konu olmak sandığın kadar heyecan verici değil. O kadının beni kana susamış göstereceğini şimdiden söyleyebilirim. Eğer bir yemek kitabı yazarsan, en azından limonlu kekinle hatırlanırsın."

Darya, erkeklerin zengin ve önemli olmak için şeytanlarla pazarlık yapmak zorunda kaldıkları fantastik macera öykülerini okumamıştı. Nohra onu sık sık kutsal alana sürüklese de, Darya dini metinlerdeki, bir kutsiyetin iki yarısının bir araya geldiği kelimeleri ezberlememişti.

Tanrıça binlerce yıl boyunca savaştı ve kızıl bir pınardan kan fışkırdı. Zaten herkes hikâyeleri biliyordu. Sadece kraliçeler ve krallar hatırlanırdı.

* * *

Darya gözlerini kırptırdı. Rayenna'daki sarayda bulunan oda bir hapisane hücresi değildi ama bir hücre kadar çıplaktı. Pencere tahtayla kapatılmış, kapı dışarıdan kilitlenmişti. Keskin bir şey ya da kendini boğabileceği kadar uzun bir şey yoktu. Gardiyanlar nöbet tutuyordu; nefeslerinin sesi kapıdan sağır edici bir şekilde duyuluyordu. Çıplak yatakta oturmuş, yavaş yavaş kendine gelirken, düşünceleri geçmiş ve şimdiki zaman arasında gidip geliyordu.

Yine bir kız çocuğuydu, Nohra ve Fahaad'la birlikte samanların üzerinde uzanmış, yıldızlara bakıyordu. Darya, takımyıldızlarının şekillerini göz kapaklarının arkasına kazıyarak uykuya daldı. Bir keresinde Ferhat ona yanlış isimler söyleyerek şaka yapmıştı, o da inadına doğru olanları öğrenmişti. *Nuna'nın Kırbacı, Düzenbaz Abayae, Saffa'nın Tacı*. Büyüleyiciydiler, çok uzaklardan Kalafar'a ışık saçıyorlardı. Darya onları gökyüzünden koparıp dilinin ucunda tatmak istiyordu.

Şu anda giydiği gömlek, üzerinde bir kombinezon olacak kadar uzundu. Tanıdık, misk ve elma kokuyordu. Gece çöktüğünde ve odaya bir serinlik çöktüğünde, biri içeri girdi ve mangaldaki sıcak kömürleri ateşledi.

Birisi yatağın yanındaki çay bardağını yeniden doldurdu. Başka biri *ona bunun tehlikeli* olduğunu fısıldadı, ama odada kırık bir bardağın parçalarından daha güçlü bir silah vardı. Buhar bulutları dağılmıştı ve su ılıktı.

"Sana sahip değiller Dar," dedi tanıdık bir ses, aldatıcı bir şekilde yumuşak ve sakindi, bir zamanlar tanıdığı bir çocukla çoktan ulaşamayacağı bir adam arasında sıkışmıştı. Arkası dönük olan Fahaad parmaklıkları pencere pervazını inceledi. "Seni tutan şey bu değil, değil mi? Sen ve benim zincirlerimiz farklı."

Yüzünü ona döndü, eğildi ve yakınlığının kokusu onu sardı. Uzun kolları omuzlarındaki mavi şalı düzeltti. Muhteşemdi, pembe çiçeklerle bezenmişti.

"Bu renk sana çok yakışmış."

Elleri boynundaki zincire gitti ve sıcak teninde neredeyse yumuşamış olan metal kolyeyi kaldırdı. Sonunda dudakları kızın faltaşı gibi açılmış gözlerini okşadı ya da belki de parmakları yıldızlardan süzülen gözyaşlarını sildi.

Senin için geri döneceğim, Daheer.

Ve sonra gitmişti. Bunu o mu söylemişti, yoksa o mu hayal etmişti?

Darya'nın kafasındaki sis, mutsuz olan her şeyi kavramasını zorlaştırıyordu ama her dakika biraz daha dağılıyordu. Uzun kirpikli bir çocuğun onu bir çeşmenin içine ittiğini hatırlıyordu. Kalafar'ın ortasındaydı ve yüzü kızarıırken ve ıslak elbisesi onu aşağı sürüklerken işaret edip gülmüştü. Ayakkabıları dilek parası yığınlarının üzerinde kaydı. Anı kendi üzerine çöktü. Beyaz taştan devasa levhalar, halka açık bir çeşmeye çarpmadan önce yüzlerce metre aşağıya düştü. Rayenna şehir duvarı parçalandı, eli balistayı parçaladığında taş toz haline geldi.

Kendine sarıldı, duman olup dağılmamak için kollarını karnına doladı ve hapishane hücreesindeki tüm çatlaklardan dışarı fırladı. Fahaad haklıydı. Kaçabilirdi ama nereye gidecekti? Darya'nın nefesleri kesik kesik geliyordu. *İnsanları öldürmüş*, neredeyse bütün bir şehri yok etmişti.

Bu kendini kaybettiği ilk an değildi. İşgal gecesini, yağmurun çilekten daha kırmızı kana karışması, insanların bağırsaklarını deşmesi ve hiçbir şey hissetmemesi...

Ciğerlerini doldurmayan bir nefesle hırıldadı. Darya'nın içine hava çekmeye devam etmesine gerek yoktu. Nefes almak, göz kırpma, bunlar eskiden yaptığı şeylerdi. Duvarların arasından, başka bir yerden onu *gözetleyenlerin* bakışları sırtını deliyordu. Başını sıktı, sesleri engellemek için kulaklarını kapattı ama sesler zihninde çığlık atmaya başlamıştı bile.

Adının Darya olmadığını tıslıyorlardı, tıpkı Fahad gibi onu esir alanlar tarafından verilmiş bir isimdi bu.

Bir fırtınayı köle yapmalarına izin verdiğin için sana yazıklar olsun. Bizi bul ya da bulma.

Uyanman çok uzun sürdü, zavallı yaratık, ve işte, bu senin değil mi?

Nohra'nın ona verdiği bıçak ne zaman kaybetse geri geliyor, gölgeli eller tarafından Darya'ya getiriliyordu. Darya hançeri yastıklarının altına gömdü.

Fısıldayan sadece meçhul sesler değildi. Darya yıldızların nasıl nefes aldığını biliyordu. Gözlerini kapattığında takımyıldızların şekillerini görüyordu. Ateş onu çağırıyordu ve o bir cehennemdi. Çok sıcaktı. Kanı kaynıyor, derisi çok daralıyor, geriliyor ve dikiş yerlerinden patlıyordu. Hayatı boyunca kor halinde ölmüştü ama bu savaş onu bir alev topuna dönüştürmüştü. Bu bedenden çıkması gerekiyordu ama şimdi çözülürse bir daha asla bütün olamayacaktı.

Nefes almaya, göz kırpmaya, karıncaların arasında yürümeye ihtiyacı yoktu. Darya çekingenliğini bir kenara bırakıp hiçbir şey olabilirdi, her şey olabilirdi, başka bir yere gidebilirdi, kendisi gibi yaratıklarla, ilahi ateşten yapılmış diğer gök cisimleriyle birlikte. Onların şehirlerinde ışık asla ölmezdi ve zaman bir oyundu. Darya okyanus, çöl, nehir ve gökyüzü üzerinde egemenlik kurabilirdi. Bu bedeni ve bu hayatı bırakabilir, derisinden dışarı adım atabilir ve zihnini çözebilirdi.

Bunun yerine, Qaira'nın bıraktığı fincana çaresizce, titreyen bir elle uzandı. Titrek bir yudum aldı. Nane çayı çatlamış dudaklarını uyuşturuyordu. İlaç vücudundan süzülerek, kurbağalar gibi şişerek boğazından aşağı indi. Yaralı sinirlerine köklerini yaydı. Sonra fincan gevşemiş parmaklarından kaydı ve Darya çelikten daha güçlü zincirlerle bağlanmış, tekinsiz rüyalara geri döndü.

AIK✧Owl3BČ!3✧Ys

Öncelikle eleştiri grubuma bana bu kitabı yazma motivasyonu ve kitabı geliştirmem için geri bildirim verdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Menajerim Lane'e bu hikâyeye inandığı için teşekkür ederim. Editörüm Katie'ye, bu kitabı milyonlarca kez daha iyi hale getirdiği, tüm sorularımı yanıtladığı ve ıslak kedilerin tüm cazibesine sahip karakterlerimi sevdiği için dünyadaki tüm minnettarlığım. Düzenli olarak e-postalarım ile ilgilenen Bahar ve Katharine'in yanı sıra Kate, Charlotte, Amy, Isabelle ve Titan'daki diğer tüm harika insanlara minnettarım. Ve Nat MacKenzie'ye bu kapağı kraliyet ailesi için yaptığı için sonsuz minnettarlığımı sunmak istiyorum (Bataar onayladı).

Bu kitabın bir versiyonunu erkenden okuyan herkese, sizin için çok minnettarım. Özellikle Katie, Shannan, Tori ve Kelsey'e romantizm, balad yazma, kutsal metin isimlendirme, pegasus doğumu ve daha milyonlarca konuda yardımları için minnettarım. Temsilci kardeşlerime, çıkış grubuma ve tüm yazar arkadaşlarıma destek ve topluluk için teşekkür ederim.

Yayınlanmış bir yazar olabileceğime inandığı için, rahibeleri daha havalı gösterdiği için ve Nassar'ı daha iyi (daha kötü?) yaptığı için babamdan bahsetmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Annem, bu kitabın en az bir milyon versiyonunu okudu, bunlardan biri de bir günlük dönüş süresindeydi (işe yaradı!) ve bu kitabı gerçekten beğendiğini söyledi. Ve fantastik savaşa olan sevgimi paylaşan ve savaş stratejileri öneren gerçek bir taktikçi olan kardeşim. I

Bize tarihi savaşlar hakkında hikayeler anlatan büyük babam, onu İstanbul'da ziyaret etmemi sağlayarak Osmanlı İmparatorluğu'na olan hafif takıntıma yol açan büyükannem ve çocukken her gece bana kitap okuyarak beni kitaplara aşık eden büyükannem olmasaydı bu hikayeyi yazamazdım. Yaratıklardan da bahsetmeliyim: Yayın gününe yetişemeyen ama sonsuza kadar kalbimin sarayında yaşayacak olan Stitch, Ayla ve Percy, evcil hayvanların yanında oldukları için. Anti- Reuben'e teşekkür ederim, ben düzenleme yaparken en az yirmi kez bilgisayarımı kapattı. Bunu durdurmak için elinden geleni yaptı.

Son olarak, bana tuhaf öyküler yazmam için alan açan ve yayınlanmış bir yazar olma tutkumu besleyen tüm öğretmenlerime teşekkür etmek istiyorum.

Yazarın Dışında

Sara Omer Pushcart Ödülü adayı bir kısa öykü yazarıdır. Tıp ve mühendislik yayınları için teknik editörlük yapmıştır ve şu anda öğretmenlik yapmaktadır. Şiir ve düzyazılarını (bazen rahatsız edici) *The Dark*, *PodCastle*, *Small Wonders* ve *Strange Horizons* gibi yerlerde bulabilirsiniz. *Gryphon King*, Türk ve Kürt ailesinin paylaştığı tarih ve kültürden esinlenerek yazılmıştır.

Daha fazla fantastik kurgu, yazar etkinlikleri, özel alıntılar, yarışmalar, sınırlı sayıda baskılar ve daha fazlası için

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN

titanbooks.com

BİZİ FACEBOOK'TA BEĞEN

facebook.com/titanbooks

BİZİ TWITTER VE INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

[@TitanBooks](https://twitter.com/TitanBooks)

BİZE E-POSTA GÖNDERİN

readerfeedback@titanemail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

